

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑๒ ปีที่ ๑

ครั้งที่ ๑๒/๒๕๑๙ (สามัญ สมัยแรก)

วันพฤหัสบดี ๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๙.๐๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๒๖๕ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : บัดนี้มีสมาชิกมาครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดการประชุม
ระเบียบวาระในวันนี้ ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งข้อที่ประชุมรับทราบ
อนุสัญญาและข้อแนะนำซึ่งตราจากที่ประชุมการกรรมากรระหว่างประเทศ สมัยที่ ๕๔ - ๖๐ ซึ่ง
ทางคณะรัฐมนตรีส่งมา ทางสภาผู้แทนราษฎรก็จัดส่งข้อมูลต่าง ๆ ให้กับสมาชิกได้รับทราบแล้ว
นั้น มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ เชิญคุณแล้วครับ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ท่านผู้เป็นประธาน กระผม แคล้ว นรปติ แห่ง
จังหวัดขอนแก่น พรรคแนวร่วมสังคมนิยม ในเบื้องต้นกระผมได้ตรวจสอบข้อเสนอนี้ ซึ่งปรากฏว่า
ทางองค์การกรรมากรระหว่างประเทศได้เสนอมายังประเทศไทยแล้ว กล่าวคือความในเบื้องต้น
โดยย่อ ๆ ว่าองค์การกรรมากรระหว่างประเทศ ไอแอลโอ (ILO) นี้ เราได้เข้าเป็น
สมาชิกมาตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๖๒ ในสมัยนั้นก็ยังเป็นสมัยสันนิบาตชาติอยู่แล้ว ครั้นต่อมาเมื่อ
สมัยที่เป็นสหประชาชาติเช่นทุกวันนี้ เราได้ติดตามได้เป็นสมาชิกตลอดมา รวมสมาชิกทั้งสิ้น
๑๒๗ ประเทศ เราต้องเสียค่าบำรุงเป็นเงิน ๖๓,๑๔๔ เหรียญอเมริกัน หรือ ๒ แสนกว่าบาท
เรื่องมันเป็นอย่างนี้ วัตถุประสงค์ขององค์การนั้นกระผมต้องขอกล่าวในเบื้องต้นเสียก่อนว่า
๑. เพื่อส่งเสริมความยุติธรรมสังคม การรับรองเคารพสิทธิมนุษยชน ส่งเสริมให้เกิดความเป็น
ธรรมในการใช้แรงงาน การเพิ่มบุคคล ยกฐานะความเป็นอยู่ของลูกจ้าง ท่านผู้เป็นประธาน
เหตุที่องค์การกรรมากรระหว่างประเทศเสนอมานี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับการอยู่กินกินดี ไม่
เกี่ยวกับความจำเป็น ไม่เกี่ยวกับปากท้องของลูกจ้างหรือกรรมากรทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นแม้ว่า
เราจะได้เป็นสมาชิกมาแล้วจนถึงเกือบ ๖๐ ปีก็เรียกได้ว่าข้อเสนอแนะขององค์การที่เสนอแนะมานี้

๒๕๖

ไม่เกิดประโยชน์ ท่านผู้เป็นประธาน เมื่อสักครู่นี้ก็ปรากฏว่ารัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย คือ คุณสมัคร สุนทรเวช ในฐานะรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย พร้อมกับ คุณไพศาล ชิวฉอยนันท์ ก็ได้ไปประชุมองค์การนี้ซึ่งเปิดประชุมกันที่กรุงเทพฯ ก็เป็นการสุกวิสัยที่จะติดตามไต่ถามท่านรัฐมนตรีช่วย ๆ สมัครนั้นจะได้เสนอแนะความจำเป็นของกรรมกรของประเทศไทยไปหรือไม่ ท่านผู้เป็นประธาน กระผมขอเรียนถามว่า ในฐานะที่ประเทศไทยได้เป็นสมาชิกอันเก่าแก่มาตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๖๒ ขององค์การกรรมกรระหว่างประเทศ และได้มีสำนักงานสาขาอยู่ที่ประเทศไทยนั้น ความจำเป็นของกรรมกรของประเทศไทยนั้น ก็คือการต้องการให้รัฐบาลเสนอพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ใหม่ พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๘ เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ ไม่ได้ให้ความเป็นธรรมแก่กรรมกรในการที่จะต่อสู้โดยชอบตามสิทธิของตนเลย กรรมกรต้องเสียเปรียบจากกฎหมายนี้หลายประการทำไมรัฐบาลถึงไม่แนะ ทำไมองค์การกรรมกรระหว่างประเทศจึงไม่เสนอแนะให้ทุกประเทศตรากฎหมายที่ให้ความเป็นธรรมกับกรรมกรเล่า ๒ - ๓ ข้อที่เสนอแนะมานี้ไม่เกิดประโยชน์อันใดทั้งสิ้น ท่านผู้เป็นประธาน ก็ปรากฏว่าตามกฎหมายฉบับนี้นั้น กรรมกรเกิดการสไตรค์งานซึ่งเป็นสิทธิโดยชอบธรรมของเขา ก็ปรากฏว่าทางรัฐบาลได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับ ตำรวจได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับ จับทุกที่หาว่าเป็นคอมมิวนิสต์ ทั้ง ๆ ที่กรรมกรเหล่านั้นต่อสู้กันรนเพื่อปากเพื่อท้องของเขา เพื่อให้รัฐบาลได้เขียนกฎหมายการครองชีพ จริงอยู่แม่จะมีกฎหมายกำหนดไว้ว่าค่าแรงงานต้องได้วันละ ๒๕ บาท แต่ไม่ปรากฏว่ามีนายจ้างแห่งใดจ่ายให้ถึง ๒๕ บาท จ่ายให้แค่เพียง ๑๗ บาท ๑๘ บาทเท่านั้นท่านประธาน นอกจากนี้ปรากฏว่านายจ้างทั้งหลายได้อาศัยของโหวตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์นี้รึคนาหา เรนลูกจ้าง เป็นต้นว่านายจ้างรวมหัวกัน ถ้าหากว่าลูกจ้างเกิดการสไตรค์ขึ้นก็ถือโอกาสย้ายไม่รับเข้าทำงานเสีย ไล่ออกเสีย เหล่านี้เป็นต้น ทำให้ค่าจ้างของกรรมกรไม่เป็นไปโดยความเป็นธรรม เหตุไฉนเราซึ่งเป็นสมาชิกขององค์การนี้มาช้านานแล้วไม่แก้ไขข้อบกพร่องเหล่านี้ ท่านผู้เป็นประธาน ความต้องการของกรรมกรนั้นกระผมได้ศึกษาแล้วเขาต้องการอย่างนั้นะท่านประธาน ทำไมเราจึงไม่ทำเล่า ต้องการพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ใหม่ มี ๑. ตัวแทนของนายจ้าง

๒. ตัวแทนของรัฐบาล และ ๓. ตัวแทนของกรรมการ ร่วมกันเสนอร่าง ร่วมกันเป็น
ผู้กร่าง ทำไมรัฐบาลจึงไม่ทำอย่างนี้ อย่างนี้ที่เป็นความต้องการของกรรมการครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณแคว้ว ผมขออภัยนะครับ คืออย่างนี้
เรื่องที่แจ้งต่อที่ประชุมเกี่ยวกับเรื่องกรรมการระหว่างประเทศ เพื่อรับทราบเกี่ยวกับ
การดำเนินงานระหว่างประเทศ ที่คุณแคว้วได้อภิปรายนั้น เป็นเรื่องปัญหากรรมการเกี่ยวกับ
กฎหมายภายในประเทศและกรรมการภายในประเทศ ซึ่งผมคิดว่าเป็นข้อคิดเห็นที่นอกเหนือ
ไปจากที่ทางสภาแจ้งให้ทราบ ผมขอความกรุณา เพราะว่าคุณแคว้วก็ได้ใช้เวลาในการ
เสนอความคิดเห็นมาพอสมควรแล้ว ผมขอความกรุณาคุณแคว้ว เอาแต่เพียงแค่นี้ขอ
นะครับ

นายแคว้ว นรปติ (ชนแกน) : ขออีกนิดครับ คือว่าพระราชบัญญัติแรงงาน
สัมพันธ์รัฐบาลจะเริ่มร่างมาใหม่ได้เมื่อใด เคยคำริหรือเปล่า เท่านั้นแหละครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ เชิญท่านรัฐมนตรี

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ (รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม สุรินทร์ มาศดิตถ์ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ในระเบียบวาระ
นี้เป็นการขอความเห็นชอบ ตามข้อสรุปความเห็นของอนุสัญญาข้อแนะขององค์การกรรมกร
ระหว่างประเทศ หรือ ไอ-แอล-โอ ซึ่งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คือคุณแคว้ว นรปติ
ได้อภิปรายกล่าวไปถึงนโยบายของรัฐบาลด้วย ซึ่งทางรัฐบาลนี้ขอขอบคุณ และ
ที่ได้ตั้งคำถามถึงเกี่ยวกับการแก้กฎหมายแรงงานสัมพันธ์นั้น ทางรัฐบาลขอเรียน
ท่านประธานว่ารัฐบาลนี้ได้แถลงนโยบายต่อสภาฯ เกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงาน และ
การจัดให้มีองค์การของกรรมกรให้กรรมกรได้มีการบริหารโดยอิสระของกรรมกรเองสามารถ
ที่จะต่อรองกับนายจ้างและผู้ใช้แรงงานให้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของทั้งสองฝ่าย นี้เป็น
นโยบายโดยย่อ

สำหรับคำถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ว่า จะมีการปรับปรุงกฎหมายแรงงาน
สัมพันธ์หรือไม่นั้น ทางรัฐบาลขอเรียนท่านประธานว่า คณะรัฐมนตรีได้ลงมติแล้วครับ
ให้มีการปรับปรุงกฎหมายแรงงานสัมพันธ์ ทั้งยังให้ร่างกฎหมายขึ้นใหม่ ว่าด้วยการคุ้มครอง

๒๕๕

การทำงานของกรมกร ในเรื่องนี้ทางคณะรัฐมนตรีได้มีความเห็นว่า การร่างกฎหมาย
ดังกล่าวและปรับปรุงกฎหมายดังกล่าว นั้น จะให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญเมื่อร่างกฎหมายนั้น
ได้ผ่านสภาแล้ว กรรมาธิการวิสามัญนั้นรัฐบาลจะได้แต่งตั้งเสนอให้สภานั้นแต่งตั้งจาก
ตัวแทนของฝ่ายกรรมากรด้วย อันนี้รัฐบาลได้ดำเนินการแล้ว และส่งเรื่องให้คณะกรรมการ
กฤษฎีกาคำเนินการอยู่ ส่วนที่ท่านกล่าวถึงว่ากฎหมายแรงงานที่มีอยู่ปัจจุบันได้กำหนด
แรงงานขั้นต่ำให้คนงานวันละ ๒๕ บาท แต่ปรากฏว่าบางโรงงานยังไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย
โดยบางโรงงานให้ ๑๗ บาท อันนี้ความจริงเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายของนายจ้าง
รัฐบาลปัจจุบันนี้เพิ่งเข้ามาบริหารงาน ๒ เดือนกับ ๑ วันในวันนี้ ข้อที่ผิดพลากเหล่านั้น
หากมีจริงก็เป็นข้อผิดพลากที่เรารั้งมาจากรัฐบาลก่อน ถ้ามีจริงรัฐบาลนี้ก็ควรกวดขันทาง
กรมแรงงานให้ดำเนินการตรวจสอบหรือส่งเสริมให้คนงานในโรงงานเหล่านั้น ได้จัดตั้ง
องค์กรของตัวเอง คือสหภาพแรงงานประจำโรงงานขึ้นเพื่อที่จะเจรจาต่อรอง และ
ได้ดำเนินการให้นายจ้างปฏิบัติตามกฎหมายแรงงาน สำหรับแรงงานขั้นต่ำนั้น รัฐบาล
นี้ก็ได้ออกข้อสภานี้ไว้ว่าจะปรับปรุงแรงงานขั้นต่ำด้วย กระทรวงมหาดไทยได้แต่งตั้ง
คณะกรรมการขึ้นแล้วครับ เพื่อพิจารณาแรงงานขั้นต่ำของกรมกร การพิจารณานั้นจะสำเร็จ
รวดเร็วได้ทันใจของท่านสมาชิกผู้เกียรติบางท่านนั้นไม่ได้ เพราะการปรับปรุงแรงงาน
ขั้นต่ำย่อมกระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจท่านอื่นด้วย เช่น การลงทุนจากต่างประเทศ
และการดำเนินการของโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ อย่างไรก็ดี ในเรื่องนี้ทางรัฐบาล
ได้ดำเนินการแล้ว ส่วนที่ท่านสมาชิกกล่าวถึงว่าเมื่อมีการพิพาทระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง
เกิดการหยุดงานกันขึ้นนั้น มักจะมีตำรวจเข้าไปเกี่ยวข้อง อันนี้กระผมอยากจะกราบเรียน
ท่านประธานว่า การหยุดงาน การเรียกร้องของคนงานบางโรงงานทำไปโดยผิดขั้นตอน
ผิดกฎหมาย รัฐบาลก็พยายามที่จะเข้าไปอนุเคราะห์เหลือฝ่ายกรรมากร โดยถือว่ากรรมากรเหล่านั้น
บางทีก็ทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ โดยไม่ได้ศึกษาขั้นตอนของกฎหมายที่มีอยู่ก็ผิดพลาดไปบ้าง
รัฐบาลก็พยายามที่จะใช้อำนาจกั้นแรงงานให้แก่กรรมากร บางครั้งกรรมากรผิด
ฝ่ายโรงงานเขาก็ต้องการจะให้ดำเนินการ ตามกฎหมาย แต่ถ้านำดำเนินการตามกฎหมาย
รัฐบาลจะไปจับกรรมากร ๓,๐๐๐ - ๔,๐๐๐ คนนี้ ขอให้ท่านประธานคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้น

เราจึงต้องเข้าไปปรองคองระหว่างฝ่ายโรงงานกับฝ่ายกรรมกรบางครั้งฝ่ายกรรมกรนั้นเอง ฝ่ายหนึ่งรู้ว่าทำผิดขั้นตอนของกฎหมายก็ต้องการจะเข้าทำงาน แต่ฝ่ายหนึ่งก็คิดก็เกิด แยกเป็น ๒ ฝ่าย เมื่อฝ่ายหนึ่งต้องการทำงาน รัฐบาลก็ต้องคุ้มครองกรรมกรที่ต้องการ จะเข้าไปทำงาน โดยการส่งตำรวจไปเพื่อที่จะรักษาความสงบเรียบร้อย และคุ้มครอง ให้กรรมกรที่ต้องการกลับเข้าไปทำงานได้ทำงานได้ประกอบอาชีพได้มีรายได้ยังชีพ และ กรรมกรที่ไม่ต้องการเข้าไปทำงาน เราก็ส่งตำรวจไปเพื่อปกป้องดูแลกรรมกรเหล่านั้น ให้อยู่อย่างมีระเบียบวินัยและไม่ฝ่าฝืนกฎหมายทางอาญาคด้วย ที่ตำรวจต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับ ก็เพื่อประสานทั้งสองฝ่ายไม่ให้เกิดเหตุร้ายแรงขึ้นในเหตุเหล่านั้น อันนี้ท่านประธาน รัฐบาลขอชี้แจงท่านสมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องในปัญหาแรงงาน และขอความเห็นใจว่าจะ เข้าบริหารเพียง ๒ เดือน ก็ได้ดำเนินการไปแล้วในเรื่องปัญหาแรงงานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเป็นเรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม เรื่องที่ ๓ ซึ่งได้บรรจุเป็นเรื่องถาวร คือเรื่อง กระทรวงยุติธรรมขออนุญาตให้ศาลจังหวัด ลำพูน เรียกตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญาไปฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ความรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๔๓ เรื่องนี้คือเรื่องที่คุณสมาน ฆนัญเทพ ส.ส. จังหวัดลำพูน ได้เป็นคดีความอาญาอยู่ที่ศาลลำพูน แล้วก็มีคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว ขณะนี้มีคำพิพากษา ของศาลอุทธรณ์ซึ่งศาลลำพูนจะต้องอ่านจึงขออนุญาตมา เจริญคุณพานิช ครับ

นายพานิช สัมภวคุปต์ (เพชรบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิก ผู้มีความเกี่ยวข้อง ธรรมดา พานิช สัมภวคุปต์ แห่งจังหวัดเพชรบุรี กระผมคิดว่าเรื่องนี้น่าจะสภา จะมีคำอนุญาตให้คุณสมาน ฆนัญเทพ ส.ส. จังหวัดลำพูนไปฟังคำพิพากษาหรือไม่นั้น กระผมมีความข้องใจและสงสัยว่าสภานี้จะไม่ต้องพิจารณาในปัญหานี้ กระผมเห็นว่า เรื่องการที่จะอนุญาตให้ ส.ส. ไปฟังคำพิพากษาหรือไม่ในคดีนั้น ก็เนื่องมาจาก มาตรา ๑๔๓ แห่งรัฐธรรมนูญซึ่งกำหนดไว้มีข้อความที่เป็นประเด็นสำคัญว่า ศาลจะ พิจารณาคดีนั้นในระหว่างสมัยประชุมก็ได้ แต่คำพิพากษาซึ่งศาลจะมีหมายเรียกให้แก่ ส.ส. ไปฟังนั้น กระผมคิดว่าผ่านขั้นตอนการพิจารณาแล้ว เป็นการพิพากษาไม่ใช่การ พิจารณาประเด็นอยู่ตรงนี้ การพิจารณาคดีนั้น เนื่องจากคดีนี้เป็นคดีอาญาที่ต้องใช้

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้วก็ไม่ปรากฏช้คดีถึงคำนี้ จึงต้องยกเอาบท
 วิเคราะห์ศัพท์ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้โดยอนุโลม ท่านประธาน
 ที่เคารพ คำวิเคราะห์ศัพท์นั้นปรากฏอยู่ในมาตรา ๑ ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
 ความแพ่ง ในข้อ ๔ บอกว่าการพิจารณา หมายความว่า กระบวนการวิธีพิจารณาทั้งหมด
 ในศาลใดศาลหนึ่ง ก่อนศาลนั้นชี้ขาดตัดสินหรือจำหน่ายคดี โดยคำพิพากษาหรือคำสั่ง
 ขอให้สังเกตคำว่า "ก่อนศาลนั้นชี้ขาดตัดสิน" นี่คือการพิจารณา เข้าอยู่ในลักษณะ
 มาตรา ๑๔๓ ซึ่งจำเป็นที่จะต้องขออนุญาตจากสภาฯ และในข้อ ๕ ซึ่งเราควรจะนำมา
 พิจารณาประกอบ ก็ว่าการนี้พิจารณาในหมายความว่า การที่ศาลออกนั่งเกี่ยวกับการ
 พิจารณาคดี เช่น ชี้ ๒ สถาน สืบพยานทำการไต่สวน.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณพานิช ผมขออภัย ผมคิดว่าในวาระนี้
 เราอย่าได้มาตีความกฎหมายกันเลยนะครับ ประเด็นจริง ๆ อยู่ที่ว่าสภาฯ ควรจะอนุญาต
 ไหมกรณีอย่างนี้ เพราะว่าศาลขออนุญาตมาแล้วและทำการพิจารณา ศาลก็บอกแล้วว่า
 เป็นการพิจารณาตามมาตรา ๑๔๓ อยู่แล้ว สภาฯ อย่าไปโต้แย้งเลยครับว่าเป็นการพิจารณา
 หรือไม่เป็นการพิจารณา ขอให้ตีประเด็นที่เราได้พิจารณากันว่า กรณีอย่างนี้เราจะสมควร
 หรือไม่สมควรประการใด ขอให้ไปประเด็นนั้นเถอะครับ

นายพานิช สัมภวคุปต์ (เพชรบุรี) : แด่กระผมเห็นว่าไม่น่าที่จะต้องลงมา
 ขออนุญาตจากสภาฯ นั้นข้อแรก อย่างไรก็ตามกระผมขอให้ตั้งเป็นข้อสังเกตไว้ว่า เป็น
 หน้าที่ของศาลที่จะไขकुณพิณใจไคอยู่แล้วไม่จำเป็นจะต้องขอมมา อย่างไรก็ตามในข้อที่ว่า
 เราจะอนุญาตหรือไม่นั้น กระผมก็ขออภิปรายประกอบนิตหน่อยว่า โดยเอกสิทธิ์ที่เราได้มา
 ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๔๓ นี้ ก็หมายความว่าตัวแทนของประชาชนนั้นโดยเจตนารมณ์แล้ว
 ต้องการที่จะทำงานเพื่อชาติบ้านเมืองเพื่อประชาชน ย่อมจะต้องสงวนเวลาและใช้เวลา
 ทำงานในสภา เพราะเหตุนี้กฎหมายรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นแม่บทใหญ่ จึงให้เอกสิทธิ์พิเศษไว้ว่า
 ให้ได้รับความคุ้มครอง ไม่จำเป็นที่จะต้องไปรับการพิจารณาคดีจากศาลในขณะที่อยู่ในสมัย
 ประชุม และข้อนี้ก็ได้มีผู้อภิปรายไว้เมื่อครั้งก่อน ทั้งข้อที่เห็นว่าควรอนุญาตและข้อที่ไม่ควร

อนุญาตอยู่มากแล้ว มีเหตุผลหลายอย่างหลายประการ และสภาของเรานี้ก็ได้อธิบายแล้วว่า
มีมติไม่ยอมที่จะส่งตัวให้ เพราะฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่า ในกรณีนี้ก็ไม่สมควรที่จะส่งตัว
ส.ส. แห่งจังหวัดลำพูนผู้นี้ โดยไม่อนุญาต กระผมขอกราบเรียนไว้เพียงเท่านี้

นายใหญ่ ศรีวิชาติ (นครสวรรค์) : ท่านประธานครับ ผมคิดว่าสภานี้

จะทำหน้าที่ที่ไม่มีอำนาจ คือสภานี้จะพิจารณาได้แต่ในบทบัญญัติมาตรา ๑๔๓ แห่งรัฐธรรมนูญ
เท่านั้น นอกจากนั้นถึงรัฐบาลจะส่งเรื่องอะไรมาถ้าไม่ใช่อำนาจของสภา สภานี้ก็ไม่ควร
จะพิจารณา ไม่ควรแม้แต่กระทั่งจะมาหารือสภานี้ด้วย ทำไมผมจึงกราบเรียนว่าอย่างนั้น
มาตรา ๑๔๓ บอกไว้อย่างเดียวว่า จะพิจารณาก็ มาขออนุญาต ในทางคดีอาญา
มันก็เข้าใจว่าเรื่องนั้นเรื่องพิจารณาหรือเปล่า ถ้าเปล่า สภานี้ก็อาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ
มาตราไหน ไม่มี เมื่อไม่มีแล้ว สภาไปทำในสิ่งที่ตัวไม่มีอำนาจ มติของสภามติควา
ไร้นอกจากไร้นแล้ว จะเป็นตัวอย่างที่ไม่งดงามในสภาต่อไป ที่นี้ก็หลีกเลี่ยงอย่าง
สมาชิกผู้มีเกียรติก็กล่าวเมื่อขึ้นไปไม่พบว่า มาตรา ๑๔๓ การพิจารณาและขอมาได้
ไม่ใช่ศาลอยากจะขอ ถ้าจะขังคนก็ขอ อย่างนั้นผมคิดว่าคงจะไม่ตรง ถ้าหากว่า
พิจารณากันให้ละเอียด กฎหมายที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็มีอยู่ ๔ ฉบับ

๑. รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๔๓

๒. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕

แล้วก็โยนไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ความแพ่งนั้นหนักจน
ที่สุด เรื่องนี้ไม่พิจารณาแน่นอน ก็คือ มาตรา ๑๗๒ มาตรา ๑๗๒ เขียนไว้ว่า
การพิจารณาเมื่อแถลงการณ์แล้วเป็นเสร็จ เมื่อเสร็จก็ไม่ทำอะไรพิจารณา ก็แสดงว่า
คำพิพากษา อ่านคำพิพากษาไม่ใช่พิจารณา เมื่อไม่พิจารณาแล้ว ผมคิดว่าสภานี้ก็ไม่มี
อำนาจจะวินิจฉัย ประเด็นแรก

ประเด็นที่ผมเห็นว่าไม่สมควรอย่างยิ่งที่รัฐบาลจะส่งผู้คดีนี้มาสภา ก็คือว่า
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๒ มีกำหนดให้อ่านคำพิพากษาได้
แม้ลับหลังจำเลย ถึงเราจะให้หรือไม่ให้ไปเขาก็อ่านได้ ถ้าเขาจะอ่าน เพราะว่า
กฎหมายให้อ่านอ่าน ถ้าไม่มีตัวก็อ่านได้ มาตรา ๑๕๒ วรรคสาม ในประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความอาญา แต่ทำไมกระทรวงยุติธรรมส่งเรื่องให้สภาไม่มีอำนาจเอามาหาหรือ
 ผมจึงเห็นว่า การกระทำอย่างนั้นไม่เป็นการสมควรและไม่ถูกต้อง ผมไม่เชื่อหรือกลัวว่า
 รัฐบาลนี้จะไม่รู้กฎหมาย ๔ ฉบับ คือ ธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๒๒ อีกฉบับหนึ่ง
 ซึ่งถ้าเปิดอ่านทั้ง ๔ ฉบับแล้ว ไม่ควรส่งเข้ามาในสภาแล้วส่งเข้ามา
 สภาเรานี้ก็ไม่ใช่นักเรียนกฎหมายทั้งสภา ก็ไปนั่งคน บางที่ไม่รูวายุทธตรงไหน พลาคพลั้ง
 ไปก็เสียแก่สภาทางที่คิดว่าให้ทางรัฐบาลถอนเอาไป อย่างพิจารณาเรื่องนี้ดีกว่าครับ

นายสันติ เทพมณี (คำพูน) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม
 นายสันติ เทพมณี ส.ส. จังหวัดคำพูน พรรคประชาธิปัตย์ ก่อนอื่นกระผมขอเสริม
 เพิ่มเติมจากที่ ขอโทษ คุณใหญ่ ศวิตชาติ ได้อภิปรายไป กระผมขอฝากให้สภา
 ไปรุดพิจารณาคำความรอบคอบ กระผมเองก็คิดว่าสภาไม่มีหน้าที่จะมาวินิจฉัยอนุมัติ
 เพราะกระผมก็ถือว่า การที่อ่านคำพิพากษานั้น ถ้าหากพิจารณาตามประมวลกฎหมาย
 วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
 มาตรา ๑๓๒ จะเห็นได้ว่าการพิจารณาคดีนั้น คือการสืบพยานโจทก์และจำเลย เมื่อ
 เสร็จสิ้นแล้ว การอ่านคำพิพากษาไม่ได้น่าหมายถึงการพิจารณาคดี ที่นี้ในมาตรา ๑๔๓
 กฎหมายรัฐธรรมนูญนั้นก็ได้อธิบายชัดเจนในบรรทัดสุดท้ายบอกว่า การพิจารณาคดีต้องไม่
 เป็นการชักขวางต่อการที่สมาชิกผู้นั้นจะมาประชุมสภา กระผมคิดว่า การที่ตัวจำเลย
 จะไปฟังคำพิพากษานั้น ก็คงไม่เป็นการที่ว่าจะชักขวางการประชุมสภาได้ ทั้งนี้
 ศาลอาจจะนัดอ่านคำพิพากษาในวันอื่นก็ได้ กระผมจึงคิดว่าสภาไม่ควรจะลงมติ อย่าให้ทาง
 รัฐบาลได้นำเรื่องซึ่งไม่ใช่อำนาจหน้าที่ของสภาจะวินิจฉัย เพราะศาลมีอำนาจอ่านคำพิพากษา
 ลับหลังจำเลยได้เหมือนกับที่ คุณใหญ่ ศวิตชาติ ได้พูดแล้ว กระผมจึงขอฝากเป็นข้อสังเกตไว้
 ครับ

นายดวง เอี่ยมกิลลา (อุตรธานี) : ท่านประธาน กระผมขอเสนอญัตติ
 ให้ยกเรื่องอื่นขึ้นมาปรึกษา ใครเห็นด้วยไปกรับรองครับ

(มีสมาชิกรายชื่อรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณดวงครับ เรื่องอะไรครับ

นายฉวง เอี่ยมกิตา (อุครธานี) : เรื่องต่อไปครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เรื่องต่อไปคือกระทู้ถามนะครับ เชิญคุณสมาน

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : กระผมขอทราบเรียนท่านผู้เป็นประธาน

กระผม สมาน ชมภูเทพ ส.ส. จังหวัดลำพูน กระผมขอทราบถึงข้อสถานที่ทำให้ต้อง
เสียเวลาในเรื่องของกระผม ซึ่งขอเท็จจริงกระผมเองก็ไม่อยากจะรบกวนสภา
กระผมก็ขอให้ .....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือคุณสมาน .....

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ขอเชิญครับท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เวลาที่มีอยู่ที่คุณฉวงขอให้ยกเรื่องอื่นซึ่งปรึกษา
สภาต่อไปมีอย่างเคียวว่าใครเห็นว่าควรจะปรึกษาเรื่องเดิม ผมจะได้ถามมติเท่านั้นเอง
หรือคุณสมานยังจะเสนอว่าขอให้ปรึกษาไปตามเกม

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ก็อกระผมอยากจะใครขอให้ปรึกษา
ไปตามเกม คืออยากจะให้เสร็จสิ้นไปที่ละอย่าง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็ยกมือเสนอขึ้นมา

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ถ้าอย่างนั้นกระผมขอเสนอ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเสนอว่าให้ปรึกษาไปตามเกม ขอผู้รับรอง
ครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครบถูกต้องทั้งสองมติ ผมจะถามมติที่ประชุมนี้
เมื่อมีผู้เสนอผู้ใดขึ้นมาอย่างนั้นผมจะถามว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะปรึกษาไปตามเกม
คือถามระเบียบวาระ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๘ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะยกเรื่องอื่นขึ้นมา
ปรึกษา ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๔ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้เมื่อได้ปรึกษาคือไปตามเก็บ
มโนคติว่าอย่างนี้ครับ เมื่อกันทั้งประเด็นก็จะไปกันใหญ่ ว่าจะไปแปลตีความรัฐธรรมนูญบ้าง
ตีความกฎหมายบ้าง มโนคติว่าผู้คดีในสภาขณะนี้เป็นการพิจารณาว่าอนุญาตหรือไม่อนุญาต
เท่านั้น ผมจะขอถามที่ประชุมว่า ท่านผู้ใด เห็นสมควรอนุญาตให้ศาลล่างดูใค้อาน
คำพิพากษาคำพิพากษาที่ขอมาได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๕ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใด เห็นสมควรไม่อนุญาต ขอใจโปรด
ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๗๗ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้เห็นมติไม่อนุญาต
ต่อไปเป็นระเบียบวาระที่ ๒ เชิญครับ

นายประเทือง วิจารณเปรีชา (พิษณุโลก) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม

ประเทือง วิจารณเปรีชา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพิษณุโลก เขต ๒ จาก
อำเภอวังทอง อำเภอนครไทย อำเภอชาติตระการ บานนาจวน และเขาค้อ
นั้นแหวะครับ กระผมได้ยื่นญัตติขอหาหรือท่านประธานครับ ว่าเหตุการณ์ที่ ผกก.
ไครุภรณ์เข้ามาในรอมบ้านเรา เกี่ยวนี้รัฐบาลจะไม่ชี้แจงเรื่องนี้ให้สภาผู้แทนราษฎร ได้
รับทราบบ้างเลยหรือครับ อย่างที่จังหวัดพิษณุโลก เขตอำเภอชาติตระการ ที่กระผม
ได้ทราบเรียนท่านประธานในญัตติของคุณของกระผม นั้น และเหตุการณ์ที่บ้านเขาค้อติดต่อกับ
อำเภอนครไทย ระหว่างจังหวัดพิษณุโลกและอำเภอหล่มสัก ซึ่งกำลังรบราฆ่าฟันกันตายไป
อย่างมากมายนั้น รัฐบาลนี้มีมาตรการอย่างไร เพราะว่า พวกเรา รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงกลาโหมก็เคยรับปากกับสภาแล้ว ว่า พื้นที่ได้รับความไว้วางใจเป็นรัฐบาลก็จะ
ขึ้นไปเยี่ยมทหารถึงบนคอย ขณะนั้นท่านก็ยังนั่งลอยหน้ากันอยู่ที ไม่เคยได้ทำตาม
คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ ภัยร้ายแรงต่อประเทศชาติและขวัญของคนในชาติอย่างนี้.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณประเทืองครับ คำว่า "นั่งลอยหน้า"

นี้เป็นพฤติกรรมที่ไม่ดีนะครับ ถ้าจะพูดให้เป็นภาษาสภาก็น่าจะพูดว่า "ก็ยังไม่เห็นทำอะไร
ตามที่พูดไว้" ครับ

นายประเทือง วิจารณปริชา (พิษณุโลก) : ครับ ถ้าอย่างนั้นกระผมขอถอนแล้วดีกว่าตามที่ท่านประธานนั้นแหละครับ อีกอย่างหนึ่งคนในอำเภอนครไทยและคนในอำเภอชาติตระการในขณะนี้ขวัญและกำลังใจของเขาแทบจะไม่มีอยู่แล้ว เพราะว่าถูกปิดล้อมเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองเองก็ร้องขอกำลังจากทหารเข้าไปสนับสนุน ก็ไม่ได้รับการสนับสนุนตามที่ร้องขอ เพราะว่าไม่มีกำลังของ ทชค. และ อส. อยู่ที่นี่ก็ไม่สามารถที่จะต่อสู้ได้ อีกอย่างหนึ่งเมื่อวานนี้ที่ทราบว่า พญา นายกรัฐมนตรีก็ได้เดินทางไปตรวจและดูเหตุการณ์ถึงแนวรบด้วยตนเอง เรื่องอย่างนี้หน้าที่ควรจะเอามาแดงให้สภาได้รับทราบแล้วถ้าหากว่าญัตติควมที่กระผมเสนอมาอย่างนี้ ท่านประธานไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นญัตติควม กระผมก็อยากจะให้สภานี้ได้วินิจฉัยเหมือนกันว่า เรื่องอย่างนี้มันเป็นเรื่องควมใหม่ เพราะว่าเหตุการณ์นี้ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะที่จังหวัดพิษณุโลกของกระผมเท่านั้น หลายจังหวัดในภาคอีสานแม้กระทั่งภาคใต้แล้วกระผมเองยังไม่เข้าใจอยู่อีกอย่างหนึ่งว่าการที่ พญา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศนี้ ท่านเดินทางไปประเทศไหน พอกลับมาไม่ทำอะไร เหตุการณ์ชายแดนกับประเทศนั้นรุนแรงขึ้นมาทุกทีไม่ทราบว่าท่านไปใช้ศิลปในการทูตกันอย่างไร แม้กระทั่งมาเลเซีย กานเขมรพอไปพบเอียงซาร์ก็เขมรแดงโจมตีทันที .....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละครับคุณประเทือง ผมพอจะเข้าใจว่า คุณจะเสนอญัตติให้รัฐบาลแดงเรื่องเขาค้อ ที่มีการรบกันอยู่ในขณะนี้ .....

นายประเทือง วิจารณปริชา (พิษณุโลก) : แ่กระผมอยากจะกราบเรียนประธานอย่างนี้ครับ ถ้าท่านไม่แน่ใจว่าจะเป็นญัตติควมจะให้สภาวินิจฉัยก็ได้ครับว่า เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องควมควรที่จะแดงกันไหม ถ้าหากว่าสภานี้เห็นว่าไม่เป็นเรื่องควม เป็นเรื่องที่กระผมไม่ควรจะพูดขึ้น กระผมจะได้ไปพูดที่วิทยุยานเกราะเขาค้อครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณประเทืองนั่งครับ ผมจะชี้แจง กรณีอย่างนี้นั้นจะเป็นญัตติควมก็ เสนอญัตติขึ้นมาทันทีทันควันอย่างที่ผมได้เรียนให้ทราบแล้วว่า จะต้องเป็นลักษณะอย่างไร แต่กรณีเขาค้อประชาชนและสมาชิกสนใจ ผมคิดว่า เป็นเรื่องที่รัฐบาลจะพิจารณาเองว่าควรจะแดงหรือไม่แดงประการใดซึ่งรัฐบาลมีอำนาจจะขออนุญาตประธานสภาได้อยู่แล้ว ตั้งแต่เข้ามารัฐบาลยังไม่ขอ ก็ขอให้เข้าที่ประชุมปกติ

๑๒

ตามระเบียบวาระที่มอบบรรจุไว้แล้วกัน เชิญท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ครับ
 อันนี้ผมขอประณามชี้แจงให้ทราบก่อนนะครับว่าไม่ใช่เป็นการแถลงตอบญัตติ ของคุณประเทือง
 นะครับ เป็นการชี้แจงที่พวกฟิงถึงท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม เท่านั้นนะครับ
 ขอเชิญท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

พลเอก ทวีช เต็มวงษ์ ณ อยู่ชยา (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม) :
 ครับ ที่กระผมจะชี้แจงเป็นกรณีพิพาทฟิงนะครับ ส่วนทางด้านเขาคอนั้นกระผมจะไม่ชี้แจง
 ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติหรือผู้ทรงเกียรติใ้กล่าวพวกฟิงมาถึงกระผมนั้น กระผม
 ขอเรียนชี้แจงต่อท่านว่า กระผมทำงานทุกวันครับแม่แต่อยู่ในโรงพยาบาลกระผมก็ทำงาน
 ทั้ง ๆ ที่ป่วยความจริงนั้นกระผมจะไปตรวจเยี่ยม โดยเฉพาะหน่วยทหารที่เขาคือ กระผม
 ใ้ขออนุญาตแพทย์จะเกินทาง หมอบอกว่าไปไม่ได้ แล้วท่านจะให้กระผมทำอย่างไร คอย
 ค้าง ๆ ที่กระผมยืนยืนต่อสภานั้น กระผมมีแผนการอยู่แล้วว่ากระผมจะไป กระผม
 จะออกจากโรงพยาบาลในวันศุกร์พรุ่งนี้ ท่านคอยดูกระผม ติดตามกระผมว่ากระผม
 จะไปไหน แต่กระผมไปกระผมไม่บอกท่านติดตามเอาเอง กระผมนี้แหละครับจะเป็นคนไป
 ก่อนที่เขาคือ ก่อนผู้บัญชาการทหารบกจะไปก่อนที่ท่านนายกรัฐมนตรืจะไป แต่กระผม
 ไปไม่ได้หมอบอกไม่ให้ขึ้นเครื่องบิน แล้วท่านจะให้กระผมเหาะไปหรืออย่างไร กระผม
 ไปไม่ได้ กระผมออกจากโรงพยาบาลวันศุกร์ วันจันทร์ กระผมจะไป แต่ไปไหนนั้น
 กระผมไม่บอก นี่แหละครับจิตใจกระผมทหารไทยแท้ ทหารประชาธิปไตยด้วย ขอคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ระเบียบวาระต่อไปเป็นกระทู้ถามครับ

(นายปิยะนัฐ วัชรภรณ์ ไ้ยืนและยกมือขึ้น)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาเชิญ

นายปิยะนัฐ วัชรภรณ์ (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานครับ กระผม

ปิยะนัฐ วัชรภรณ์ จากศรีสะเกษครับ กระผมขอประท้วงท่านประธาน ไม่ได้ประท้วง
 เรื่องอะไรหรอกครับ เกี่ยวกับเรื่องที่ท่านประธานจักระเบียบวาระการประชุมนี้ กระผม
 ก็ทราบดีว่าสภาคราวนี้เราประชุมกันอาทิตย์ละวันเดียว กว่าจะกฎหมายจะผ่านไปแต่ละฉบับนั้น

มันก็ผ่านไปยากเย็นเหลือเกิน แล้วเวลานี้ก็มีกฎหมายค้างอยู่ในสภานี้เยอะแยะ เป็น ๑๐๐ ฉบับครับ กระผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าท่านประธานใช้หลักเกณฑ์อะไร ในการ จัดระเบียบวาระการประชุม กระผมคิดว่ากฎหมายฉบับที่มีนสำคัญ ๆ เป็นประโยชน์กับ ประชาชนส่วนรวมส่วนใหญ่แล้วยังมีอีกมากมายหลายฉบับซึ่งเสนอเอาไว้แล้ว ท่านประธาน น่าจะรีบนำเข้ามาพิจารณาโดยด่วน กระผมอันระเบียบวาระที่ท่านประธานจัดแล้วครับ บางฉบับก็ไม่เห็นมีความสำคัญรีบด่วนอย่างไร จริงอยู่ครับท่านผู้เสนออาจจะมีเจตนาอันดี กระผมจะยกตัวอย่างเกี่ยวกับระเบียบวาระที่ ๒ ร่างพระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่ง รัฐบาล ก็มีความประสงค์เพียงแต่ว่าจะไม่ให้ขายลอตเตอรี่เกินราคาเท่านั้น กระผม ไม่ทราบว่ามันเกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ของประชาชนส่วนใหญ่อย่างไร ยังมีกฎหมาย มากมายอีกหลายฉบับเหลือเกิน ท่านประธานทำไมไม่พิจารณานำเข้ามา จัดกฎหมาย ฉบับที่สำคัญ ๆ เข้ามาเสียก่อนครับ กว่าจะสภาเราจะพิจารณาไปทีละฉบับนั้น กระผม กลัวว่ามันจะไปไม่ได้สักทีฉบับนะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณปิยะมิตรครับ ที่คุณขึ้นมาพูดเมื่อก่อนเขาไม่ เรียกว่าประท้วงหรือครับ การประท้วงนี้หมายความว่าต้องขึ้นมาประท้วงว่าที่ประชุมนี้ ทำผิดข้อบังคับ โดยสมาชิกเองหรือโดยตัวประธานเอง เพราะฉะนั้นอยู่ ๆ นี้ก็อยากจะ ขึ้นมาถามว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้น เป็นความไม่รู้อะไรของคุณเอง ไปถามคนที่ห้องก็ได้ ไม่ต้องมาถามให้เสียเวลาที่ประชุมเขา นะครับ ต้องประท้วงข้อบังคับนะครับ เชิญ

นายอัมพล จันทระเจริญ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ ท่าน สมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม นายอัมพล จันทระเจริญ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัด มหาสารคาม สังกัดพรรคธรรมสังคม คือกระผมเห็นใจท่านประธานเรื่องนี้ครับ พุท ทามตรงกระผมเกรงใจท่านประธานที่สุด เมื่อกระพุดถามไม่ได้เข้าสภาก็ไว้วายค่า ประธานสภา เมื่อกฎหมายร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ ไม่เข้าสภาถ้าประธานสภา โจมตีประธานสภา ฉะนั้นขอความเป็นธรรมต่อประธานสภาด้วย ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่แหละครับ ก็พูดกับคุณปิยะมิตรไปหยก ๆ คุณอัมพล ก็ขึ้นมาอย่างนี้อีก เอาละครับเชิญเข้าระเบียบวาระกระทู้ถามครับ กระทู้ถามแรก

เป็นกระตุ้มของคุณแล้ว นรปติครับ เรื่องป่าสงวนทับที่ทำกินของราษฎร ตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับกระผม นายแคล้ว นรปติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น ขอตั้งกระทู้ถามเรื่องป่าสงวนทับที่ทำกินของราษฎร ตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ดังต่อไปนี้

ปรากฏว่า ได้มีเจ้าหน้าที่เข้าบุกรุกแสดงแนวเขตของป่าสงวนทับที่ทำกินของราษฎร ซึ่งได้เคยครอบครองทำกินมาเป็นเวลานานหลายชั่วอายุคน ไม่มีสภาพเป็นป่าสงวน จึงขอทราบว่าจะมีการจัดเขตป่าสงวนเสียใหม่ให้ถูกต้องตามความเป็นจริงจะชั้ของประการใดหรือไม่ ทั้งขอทราบว่าจะจัดสรรที่ดินที่สิ้นสภาพป่าสงวนแล้วให้ราษฎรเข้าทำกินจะได้เพียงใดหรือไม่

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม อนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ใครขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องที่ใดถาม มีสาระสำคัญในคำถามอยู่ ๒ ข้อ คือ

ข้อที่ ๑ ถามว่าทางราชการจะสั่งให้มีการจัดเขตป่าสงวนเสียใหม่ ให้ถูกต้องตามความเป็นจริง จะชั้ของประการใดหรือไม่ ในขั้นต้นนี้กระผมขอตอบว่าไม่ชั้ของแต่ประการใดเลย

ข้อที่ ๒ รัฐบาลจะจัดสรรที่ดินที่สิ้นสภาพป่าสงวนแล้วให้ราษฎรเข้าทำกินจะได้เพียงใดหรือไม่ กระผมใคร่ขอกราบเรียนดังต่อไปนี้ การดำเนินการสงวนป่าให้เป็นป่าสงวนแห่งชาตินั้น รัฐบาลจะต้องดำเนินการตามบทบัญญัติของกฎหมาย คือพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ ซึ่งมีบัญญัติไว้ในมาตรา ๖ วรรคสอง บัญญัติไว้ว่า เมื่อเห็นสมควรกำหนดป่าอันใดเป็นป่าสงวนแห่งชาติ เพื่อรักษาสภาพของป่า หรือทรัพยากรธรรมชาติอันให้กระทำโดยออกกฎกระทรวง ซึ่งมีแผนที่แสดงแนวเขตป่าที่กำหนดเป็นป่าสงวนแห่งชาตินั้นแนบท้ายกฎกระทรวงด้วย นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติในพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันในมาตรา ๘ บัญญัติไว้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปิดประกาศสำเนากฎกระทรวง และ

แผนที่ท้ายกฎกระทรวง ตามมาตรา ๖ วรรคสอง ที่กระหม่อมมาแล้วไว้ ณ ที่อำเภอ
 ทองที่ทำการกำนันทองที่ และที่เปิดเผยให้เห็นได้ง่ายในหมู่บ้านทองที่นั้น และ
 ในมาตรา ๑๒ ก็ยังมีบัญญัติอีกว่า บุคคลใดอ้างว่ามีสิทธิหรือที่ใดทำประโยชน์อยู่ในเขต
 ป่าสงวนแห่งชาติอยู่ก่อนวันที่กฎกระทรวงกำหนดป่าสงวนแห่งชาติไว้บังคับ ให้ยื่นคำร้อง
 เป็นหนังสือต่อนายอำเภอหรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอทองที่ภายในเก้าสิบวัน
 นับแต่กฎกระทรวงได้บังคับ คำร้องดังกล่าว นายอำเภอก็ดี หรือปลัดอำเภอ
 ผู้เป็นหัวหน้ากิ่งอำเภอทองที่ก็ดี จะต้องส่งไปยังคณะกรรมการสำรวจป่าสงวนแห่งชาติ
 โดยมีชักช้า ทั้งนี้เป็นการรับรู้ในกรณีที่มีผู้อ้างว่าได้ทำประโยชน์ไว้ก่อนนั้น จะมีสิทธิในที่ดิน
 เพียงใดหรือไม่ ซึ่งเป็นการดำเนินการเพื่อความเป็นธรรมแก่ประชาชนเหล่านั้นอยู่แล้ว
 นอกจากนี้ในมาตรา ๑๖ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๓
 ได้บัญญัติกรณียกเว้นไว้อย่างชัดเจนว่า มิใช่บังคับแก่กรณี สิทธิในที่ดินที่บุคคลมีอยู่ตาม
 ประมวลกฎหมายที่ดิน เมื่อพิจารณาเช่นนี้แล้ว ก็จะได้เห็นได้ว่าการสงวนป่าสงวนแห่งชาตินั้น
 ไม่เป็นการบุกรุกทำลายที่ดินของบุคคลอื่นแต่อย่างใด แต่ในบทบัญญัติในประมวลกฎหมายที่ดิน
 พ.ศ. ๒๔๘๗ มาตราหนึ่ง ก็ได้บัญญัติคำจำกัดความของคำว่า "สิทธิในที่ดิน" ไว้อย่าง
 ชัดเจนว่า หมายถึงกรรมสิทธิ์ คำว่า "สิทธิในที่ดิน" ให้หมายถึงกรรมสิทธิ์ และ
 ให้หมายรวมถึงสิทธิครอบครองด้วย นี้เป็นประเด็นที่ ๑ ที่กระหม่อมอยากจะขอท่านสมาชิก
 ผู้มีเกียรติ

ส่วนประเด็นที่ ๒ ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ตั้งกระทู้ถามมาบอกว่า เป็นที่ดิน
 ที่ได้ครอบครองทำกินมาเป็นเวลาช้านานหลายชั่วอายุคน ซึ่งถ้าเรียกง่าย ๆ ก็บอกว่า
 ตั้งแต่สมัย ปู่ ย่า ตา ยาย ซึ่งถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริง กระผมก็คิดว่ายอมมีสิทธิในที่ดิน
 ตามประมวลกฎหมายที่ดินแล้วอย่างถูกต้อง การสงวนป่าจะไม่มีผลบังคับ สำหรับที่ดิน
 ดังกล่าวนั้น แต่ถ้ามองปรากฏว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ได้หลงบกหักเชตรุกกล้า อยางที่
 ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้พูดไปนั้นบุคคลที่มีสิทธิในที่ดินเหล่านั้นก็จะได้สิทธิตามประมวลกฎหมาย
 ที่ดินอยู่แล้ว ผู้ทรงสิทธิบนที่ดินนั้นก็มีสิทธิจะร้องขอให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ให้จัดการแก้ไข
 เสียให้ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และถ้าหากว่ามีกรณีผิดพลาดดังกล่าวก็ไม่ก่อให้เกิด

เสียสิทธิ หรือเกิดความเสียหายแก่บุคคลที่มีสิทธิในที่ดินตามประมวลกฎหมายที่ดินครั้งที่กระหม
กราบเรียนมาแล้ว

ส่วนในประเด็นที่ ๓ ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ขอทราบว่าการจัดสรรที่ดิน
ที่สิ้นสภาพไปแล้วให้ราษฎรเข้าทำกินจะไ้เพียงใดหรือไม่ั้น กระผมใคร่ขอกราบเรียนว่า
ป่าสงวนที่สิ้นสภาพแล้วนั้น ไ้จำแนกไว้เป็นป่าดงดิบอื่นที่จะรักษาป่าไว้เพื่ออนุรักษ์
น้ำและดินก็จะต้องดำเนินการตามกฎหมาย และเมื่อไม้ยืนต้นเสื่อมสภาพลงก็จะต้องปลูกป่า
ขึ้นทดแทนให้คงสภาพป่าไว้ แต่ถ้าหากว่าเป็นป่าเสื่อมโทรมไม่สามารถที่จะดำเนินการ
ให้กลับคืนสภาพดีได้แล้ว ก็จะได้กำหนดหลักการในการพิจารณาป่าเสื่อมโทรมนั้น ดังต่อไปนี้

ในส่วนที่ ๑ ถ้าหากว่าเป็นป่าต้นน้ำลำธาร ก็จำเป็นจะต้องรักษาไว้
เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม หากมีผู้ใดบุกรุกเข้าไปในบริเวณป่าดังกล่าว ทางราชการ
ก็มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องขอให้ผู้นั้นไปอยู่ในพื้นที่ราบบริเวณป่าต้นน้ำลำธาร ที่
กล่าวถึงนี้ ก็จะไ้ปรับปรุงแก้ไขปลูกป่าขึ้นทดแทน เพื่อให้คืนสภาพป่าตามเดิม และ
เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่พื้นที่เกษตรกรรมและเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

แต่ถ้าหากว่าเป็นป่าส่วนที่ ๒ ที่เป็นป่าพุ่มที่ไม้สามารถจะปรับปรุงสภาพป่า
ขึ้นมาใหม่ได้ บริเวณดังกล่าวนี้รัฐบาลก็มีนโยบายที่จะพยายามผ่อนผันให้ราษฎรเข้าไปอยู่
อาศัยและทำกิน ทั้งนี้ต้องภายใต้การดูแลของสถาบันเกษตรกร ซึ่งได้แก่กลุ่มเกษตรกร
หรือสหกรณ์ โดยการจัดสรรที่ดินเพื่อให้เข้าไปอยู่อาศัยทำกินได้ตามสภาพของท้องที่และ
คุณภาพของดิน แต่ทั้งนี้เนื่องจากมีกฎหมายได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ
พ.ศ. ๒๕๐๗ ก็จะทำให้เขาไปทำกินได้ แต่ว่าไม่ให้กรรมสิทธิ์ในที่ดิน เมื่อเขาไปทำกินแล้ว
ก็มีความสามารถที่จะทำให้ตกทอดไปในทางมรดกในการที่จะใช้ที่ดินนั้นต่อไป แต่ก็ยัง
จะพยายามให้ใช้เป็นหลักฐานยืนยันกับทางราชการว่า ได้มีที่ทำกินที่จะสามารถทำผลผลิต
ทางการเกษตรขึ้นมาได้ นอกจากนี้สถาบันการเกษตรดังกล่าวก็จะพยายามจัดบริการ
ทางด้านสาธารณสุขโรคภัยไข้เจ็บ เช่นการรถเข็นทาง น้ำ ไฟ สถานือนามัย โรงเรียน
เหล่านี้เป็นต้น การที่ไ้กำหนดหลักเกณฑ์ให้กรรมสิทธิ์แก่ประชาชนนั้น ก็เพื่อป้องกันมิให้
ที่ดินในป่าสงวนแห่งชาตินี้ตกไปเป็นของนายทุน หรือนำไปก่อกวนอันเป็นเหตุให้เกิด

ความยุ่งยากในภายหลัง และให้เป็นไปตามกฎหมายด้วย การจัดรูปที่ดินให้บริการประชาชน
ดังกล่าวมีลักษณะเหมือนหนึ่งในรูปของหมู่บ้านป่าไม้ และราษฎรที่อยู่ในส่วนที่ ๒ ที่
พื้นที่ราบนั้นก็ได้รับค่าจ้างแรงงานในการช่วยกันปลูกป่าขึ้นมาใหม่ในพื้นที่ส่วนที่ ๑
คือเป็นที่
ต้นน้ำลำธารด้วย เมื่อมีป่าไม้สมบูรณ์ขึ้นแล้วก็จะประโยชน์สำหรับประชาชน
ไม่ว่า
จะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม

ประการสุดท้ายนี้ เนื่องจากว่าป่าสงวนแห่งชาติได้กำหนดขึ้นตามบทบัญญัติ
ของกฎหมาย การที่จะนำป่าสงวนที่เป็นที่ดินที่เสื่อมโทรมอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
กล่าวแล้วนั้นมาจัดให้กับประชาชนนั้นทำได้ แต่จะต้องทำไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย
ซึ่งขณะนี้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้มีพระราชบัญญัติว่าด้วยการปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร
อยู่แล้ว และก็ได้อำนาจดำเนินการอยู่แล้วที่จะจัดที่ดินที่ไม่สามารถที่จะคืนสภาพเดิมกลับมา
ใหม่แก่ประชาชนได้เป็นที่อยู่ที่ทำกิน ขอขอบคุณ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ท่านประธาน กระทบ แคล้ว นรปติ
ขอซักเป็นครั้งแรก ก่อนที่จะตั้งกระทู้ถามขอเริ่มเลาข้อเท็จจริงย่อ ๆ นิดหนึ่ง เพื่อนำ
เข้าสู่การซักถาม ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้ครับ ที่ไร่นา ที่หัวไร่ปลายนาซึ่งราษฎร
ได้เขาครบกครองมาช้านานแต่ปู่ ย่า ตา ยาย นั้น ปรากฏว่าได้มีเจ้าหน้าที่ของ
กรมป่าไม้ เข้าไปปลูกป่าคือต้นกระถินแดงและต้นไม้ตะบูน ข้อเท็จจริงดังนี้ปรากฏใน
คำบลหนองบัว คำบลป่าหวายหนึ่ง ในเขตอำเภอเมือง อำเภอบ้านฝาง และ
อำเภอกระนวนก็มีครับ ในกรณีเช่นนี้กระผมจึงขอเรียนถามว่า เาละ ท่านก็บอกว่า
จะปักปันเขตป่าสงวนใหม่ จึงขอเรียนถามว่าจะตั้งสอบสวนจะไต่ถาม เพราะว่า
เจ้าหน้าที่ที่เขาไปปลูกป่ามีวิธีหลอกล่อให้ราษฎรลงชื่อในหนังสือสำคัญ ให้ราษฎรยินยอม
ไปปลูกป่าได้ ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้ครับ กระผมจึงขอเรียนถามว่า ท่านจะไต่สอบสวน
เจ้าหน้าที่เหล่านั้น ถ้าหากว่าผู้ใดที่ไต่หลอกลวงให้ราษฎรลงชื่อ ท่านจะลงโทษหรือว่า
สอบสวนลงโทษ แล้วก็ได้ให้ราษฎรเหล่านั้นไปปลูกอยู่ปลูกกิน ในที่ซึ่งเขาได้เคยครอบครอง
มาช้านานเป็นชั่วหลายสิบปีแล้วจะไต่หรือไม่ .....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณแคล้วครับ ผมขออภัยนะครับ ตามที่
จะให้สอบสวนเกี่ยวกับเรื่องราษฎรถูกหลอกให้ลงชื่อ หรือว่าให้สอบสวนเจ้าหน้าที่ไป
หลอกหลวงราษฎร ผมทั้งคู่อังสับสนอยู่นะครับ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : คืออย่างนี้ครับ ท่านจะสั่งให้มีการสอบสวน
เจ้าหน้าที่หลอกให้ราษฎรลงชื่อจะใดหรือไม่ ขอเรียนถาม

ประการที่ ๒ ขอเรียนถามว่า ที่ท่านบอกว่าจะสั่งให้มีการสอบสวนเขตป่าสงวน
เสียใหม่ นั้น เมื่อไรท่านจะทำได้ เมื่อไรท่านจะลงมือทำครับ

ประการที่ ๓ ท่านบอกว่าเกี่ยวกับป่าสงวนซึ่งหมดสภาพเป็นป่าเสื่อมโทรม
ท่านก็มีนโยบายที่จะให้ราษฎรเข้าทำกิน ถ้าหากว่าป่าแห่งนั้นไม่ใช่ต้นน้ำลำธาร แล้วขณะนี้
ก็กำลังมีนโยบายทำการปฏิรูปที่ดินอยู่ อันนี้กระผมขอเรียนถามว่า ในฐานะที่จังหวัดขอนแก่น
เป็นจังหวัดหนึ่ง ซึ่งราษฎรไม่มีที่ทำกินครับ ท่านจะลงมือปฏิรูปที่ดินจัดป่าซึ่งเสื่อมโทรม
ไม่ใช่ต้นน้ำลำธาร ให้ราษฎรเข้าอยู่กินเมื่อไรครับ จะทำการปฏิรูปที่ดินเพื่อจัดให้ราษฎร
เข้าอยู่กินได้เมื่อไรครับ กระผมขอขอบคุณ

นายอนุวรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
ท่านประธานที่เคารพ ในคำถามข้อที่ ๑ นั้น กระผมขอรับเรื่องไปพิจารณาหาข้อเท็จจริง
ว่าในการปลูกป่าในตำบลหนองบัว อำเภอป่าหวายและอำเภอน้องนไญมีข้อเท็จจริงอย่างไร
กระผมก็จะรับไปพิจารณาหาข้อเท็จจริงอันนี้มาให้ และถ้าหากว่ามีข้าราชการของกระทรวง
เกษตร ฯ ได้กระทำโดยมิชอบแล้ว ก็จะไต่ถามวินัยของทางราชการ

สำหรับข้อที่ ๒ ที่อยากจะให้สอบสวนเขตป่าสงวนเสียใหม่ นั้น ความจริง
กระผมเองก็เพิ่งเข้าไปรับผิดชอบมาได้ ๒ เดือน ก็ได้หารือกันว่า เขตป่าสงวนที่ทำไว้เดิม
ก็ค่อนข้างจะไม่ค่อยทันสมัยมากนัก เพราะว่าใช้วิธีคนเดินป่าเข้าสำรวจ ความผิดพลาด
ในทางเทคนิค ในทางวิชาการก็อาจจะมีส่วน กระผมได้หารือและได้มีคำสั่งไปแล้วว่า
ในกรณีที่เป็นเขตป่าสงวนที่ยังมีปัญหาอยู่ในเรื่องพื้นที่ที่มีผู้บุกรุกก็ให้ผู้บุกรุกยังเข้าไปไม่ถึง
ก็ให้กรมป่าไม้ทำการสำรวจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตป่าสงวนที่ยังไม่มีผู้บุกรุกนั้น
ให้ทำเป็นแปลงเล็ก ๆ แล้วก็ประกาศให้ประชาชนทราบว่า เป็นเขตหวงห้ามโดยเด็ดขาด

ว่าเป็นป่าสงวนอันนั้นก็ไม่ว่าหนึ่งถึงว่าจะต้องเป็นผืนที่ใหญ่ ถ้าหากว่าเป็นผืนที่ที่เป็นต้นน้ำลำธาร แล้ว แม้จะมีเนื้อที่เพียง ๑๐๐ ไร่ หรือ ๒๐๐ ไร่ ก็ให้ประกาศให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ด้วยวิธีทางเจ้าหน้าที่จะปฏิบัติงานได้รวดเร็ว แทนที่จะไปทำการสำรวจในพื้นที่ใหญ่ ๆ ซึ่งต้องใช้เวลาดำเนินการ ๒ ปี ๓ ปี ๔ ปี ๕ ปี กว่าจะเสร็จ ในระหว่างที่ทำการสำรวจนั้น ประชาชนที่ไม่ทราบว่าจะมีการประกาศเป็นป่าสงวนได้เข้าไปอยู่ก็ดี หรือผู้ที่มิเจตนาที่จะบุกรุกเพื่อผลประโยชน์อย่างอื่นบุกรุกเข้าไปก็ดี ทำให้เกิดปัญหาติดตามมาในภายหลัง เพราะฉะนั้นเรื่องนี้โคลงมือทำแล้ว

ส่วนข้อที่ ๓ ที่บอกว่าจะให้มีการปฏิรูปที่ดินในเขตจังหวัดขอนแก่น จะทำได้ อย่างไรหรือไม่ อันนี้กระผมใคร่ขอกราบเรียนว่า เป็นนโยบายเร่งด่วนของคณะรัฐบาล ชุดนี้อยู่แล้วว่า จะต้องปฏิรูปที่ดินให้ประชาชนมีที่ทำกินไม่น้อยกว่า ๔๐,๐๐๐ ถึง ๕๐,๐๐๐ ครอบครัวยุคใหม่ประมาณหนึ่งที่จะถึงนี้ ซึ่งคิดว่ากระทรวงเกษตร ฯ จะเร่งรัดดำเนินการ นี้ในงบประมาณหน้า หรือพฤษภาคม ว่า อีกใน ๓ เดือนข้างหน้า แต่อย่างไรก็ดี ในระยะ ๓ เดือนข้างหน้า ก่อนที่จะดำเนินการปฏิรูปที่ดิน ทางกระทรวงเกษตร ฯ เอง ขณะนี้ก็ได้นำพระราชบัญญัติปฏิรูปที่ดินที่ได้ออกไปแล้วมาพิจารณาเห็นว่า มีข้อบกพร่องในการ ปฏิบัติที่จะดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาลนั้นมีอะไรบ้าง เท่าที่ทราบ กระผมเอง อยากจะกราบเรียนอย่างนี้ว่า ในคราวที่ใช้เงินหรือในการที่จะจ่ายเงินให้แก่การปฏิรูปที่ดิน นั้น มีอยู่เรื่องหนึ่งที่เป็นปัญหา อย่างในเรื่องที่จะออกพันธบัตร พระราชบัญญัติไม่ได้บอกไว้เลยว่าผู้ใดบ้างที่จะมีอำนาจออกพันธบัตรได้ นอกจากนั้นวิธีการจ่ายเงินก็ไม่ได้บอกว่าจะจ่ายเงินในลักษณะใด ก็มาตีความหมายกันว่า จะเข้าไปปฏิรูปที่ดิน ถ้าเป็นที่ดินของเอกชน ภายแล้วรัฐจะต้องจ่ายเงินคืน เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้กระทรวงเกษตร ฯ มิได้ ปรึกษาหารือในระยะเวลา ๒ เดือนที่ล่วงมาแล้ว ก็โดยกราบบังคมทูลขอพระราชบัญญัติ ปฏิรูปที่ดินโดยกร่างเสร็จแล้ว แล้วก็กำลังเอามากู้กันในรอบสองและรอบสามเพื่อให้ รอบก่อนหน้าที่จะเสนอเข้าสู่คณะรัฐมนตรีและเข้ามาสู่สภาแห่งนี้ กระผมขอเรียน เพียงแค่นี้ก่อนครับ

นายแคล้ว นรบดี (ขอนแก่น) : ท่านผู้เป็นประธาน กระผม แคล้ว นรบดี ขอซักอีกครึ่งหนึ่งครับ ท่านบอกว่า ท่านจะจัดให้มีการสอบสวน ท่านระบุตำบลนึกไปครับ กระผมขอลดโดยชัดแจ้ง ขอให้ท่านสอบไปยังเจ้าหน้าที่ตำบลดังนี้ครับ ตำบลหนองบัว อำเภอบ้านฝาง จังหวัดขอนแก่น ตำบลปาดหวายนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น เหล่านี้เป็นตำบลซึ่งที่ทางของราษฎรได้ถูกเจ้าหน้าที่ปลุกคนพะยุงและคนกระดินนรก ก็ได้รับการเรียนมาแล้ว ท่านผู้เป็นประธาน ท่านจะส่งสอบไป และก็ส่งสอบสวนไปได้เมื่อไรครับ ราษฎรทางโน้นอาจจะฟังอยู่ก็ได้ ขอเรียนถามว่าในระหว่างนี้ ปรากฏว่าการปักปันเขตป่าสงวนมันยังไม่ถูกต้อง ทั้ที่ไรที่นา หัวไร่ปลายนา ไปทั้เขาทั้หุบเขา ทั้วัดทั้บวาก็ยังมีครับ เขตป่าสงวน เพราะฉะนั้นการสั่งให้สำรวจเขตป่าสงวนใหม่ ท่านจะทำได้เมื่อไร กระผมขอเรียนถามว่า ในระหว่างที่ท่านยังไม่ได้สั่งให้สอบนี้ จะสั่งการไปยังกรมป่าไม้ให้หยุดกฤษฎีกาการปลูกกระดินนรกคนพะยุงเหล่านั้น ในที่ทางของราษฎรไว้ออนจะไ้หรือไม่ ท่านผู้เป็นประธาน กระผมขอเริ่มขอเท็จจริงนิดเดียวเพื่อเข้าไปสู่คำถาม ขณะนี้จังหวัดขอนแก่นและหัวภาคอีสานฝนไม่ตก ราษฎรเดือดร้อนมากครับ จะอาศัยแต่การทำนาอย่างเดียวลำบาก เขาจะต้องปลูกพืชอื่น ๆ อีกด้วย เพราะราษฎรกิน กับที่คืนครับ ได้ไปปรกธนา ฝนแล้งมาก เพราะฉะนั้น กระผมจึงขอเรียนถามว่า ในเมื่อสภาพเป็นอย่างนี้แล้ว ท่านจะเร่งรัดในการปฏิรูปที่ดินคือจัดให้ที่ดินทำกินแก่ราษฎรไ้หรือไม่ ถ้าหากว่าประชาชนไม่มีที่ทำกินหรือทำกินไม่เพียงพอจะไปยื่นคำร้องติดตอผ่านที่ว่าการอำเภอของแต่ละท้องที่ ทางราชการจะรับพิจารณาบุคคลเหล่านั้นหรือไม่ และข้อสำคัญที่ขอให้ท่านตอบ ก็คือว่าท่านจะสั่งให้เจ้าหน้าที่หยุดกฤษฎีกาที่ไรที่นาของราษฎร ซึ่งเขาเคยครอบครองทำกินไว้แล้วก่อน จะไ้หรือไม่ครับ ส่งไปเคียนไ้แต่ละ พุ่งขึ้นะวันไ้แต่ละ ท่านจะซักข้อใหม่ท่านรัฐมนตรี กระผมขอเรียนถาม

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :

ท่านประธานที่เคารพ คือก่อนที่เราจะส่งการอะไรไปนั้น กระผมคิดว่าเราควรจะต้องขอเท็จจริงเสียก่อน อย่างที่กระผมกราบเรียนไปแล้ว เนื่องจากกาที่เราจะส่งระงับ

ในเรื่องโลกก็ตาม ถ้าหากว่าทางฝ่ายที่ถอนนโยบายไม่ทราบข้อเท็จจริง กระทบอยากจะ
 กราบเรียนว่า คงจะไม่เป็นธรรมสำหรับผู้ปฏิบัติ และการที่เข้าไปดำเนินการที่ปลูก
 กระถินตรงค้อย่างที่วานี้ กระทบคิดว่าอาจจะเป็นประโยชน์กับประชาชนอยู่ด้วย ส่วนที่ว่า
 เข้าไปบุกกรุกในที่ทั่วไปหลายภาคก็ ในที่นี้ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติพูดถึงว่า มาตั้งแคสเมียร์
 ปู่ ย่า ตา ยาย นั้น กระทบก็ไกรกราบเรียนแล้วว่า เขามีสิทธิอยู่แล้ว ไม่ได้บุกกรุก
 อะไรเลย ถ้าหากว่ายังเป็นที่ยึดว่าอารามด้านีก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๗ ถ้า
 กระทบจำไม่ผิด ตามประมวลกฎหมายที่ดินเป็นสิทธิของเขาโดยชอบ กระทบก็ไกรกราบเรียน
 ไปแล้วว่า ถ้าหากมีเช่นนั้นเกิดขึ้นกระทบจะให้เขาแก้ไขให้มันถูกต้อง ส่วนเรื่องที่จะให้
 สั่งการไปทางกรมป่าไม้เมื่อไร กระทบกราบเรียนว่า จะสั่งบายวันนั้นแหละครับ อาจจะ
 ก่อนเที่ยงด้วยซ้ำไปให้พิจารณาข้อเท็จจริง กระทบอยากจะทราบที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
 ได้พูดไปถึงเรื่องการปฏิรูปที่ดิน ที่ทำกินเกี่ยวกับเรื่องฝนแล้ง กระทบเพิ่งไปจังหวัดขอนแก่น
 มาเมื่อคืนนี้ ขณะนี้จังหวัดขอนแก่นอยากจะทำฝนได้ตก ฝนหลวงก็โคตกไป
 ในพื้นที่จังหวัดขอนแก่นพอสมควร แล้วเรื่องปฏิรูปที่ดิน เรื่องที่ทำกินก็ดี เป็นที่กระทบ
 อยากจะกราบเรียนต่อสถานที่ว่า กระทบเป็นห่วงและก็ได้เสนอคณะรัฐมนตรีไปเมื่อวันอังคาร
 ที่แล้วที่ว่าขอให้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมา ๒ ชุด คณะกรรมการชุดที่ ๑ คือคณะกรรมการ
 แก้ปัญหาเรื่องมันสำปะหลังที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ เพราะว่ามันสำปะหลังที่ปลูก
 เมื่อผลผลิตต่อปีนั้นประมาณ ๘ ล้านตัน และกระทบได้ตรวจสอบดูแล้วตามพื้นที่
 ที่ปลูกมันสำปะหลังเกือบทุกภาคของประเทศไทย ได้เพิ่มการปลูกมันสำปะหลังขึ้นเป็นจำนวน
 มาก และนี่ก็เชื่อว่าผลผลิตของมันสำปะหลังในปีนั้นจะไม่น้อยกว่า ๒๐ ล้านตัน ก็ไม่ได้
 นั่งนอนใจในเรื่องการปฏิรูปที่ดินอย่างนี้แหละ จะต้องจัดการเรื่องปฏิรูปที่ดินให้ถูกต้อง
 ให้ราษฎรปลูกพืชให้ถูกต้อง ไม่ใช่ปลูกตามความนิยม หรือปลูกตามราคาของมันสำปะหลัง
 ที่ขายได้ก็โลกรัมละ ๕๕ - ๖๐ สตางค์ แล้วก็พากันปลูกเป็นการใหญ่แล้วทำให้มีการถางไร่
 ทำลายป่าไม้ไปในตัว และยังไปกว่านั้น กระทบก็ยังเป็นห่วงที่ว่าในการปฏิรูปที่ดิน
 หรือในการจัดที่ทำกินอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเป็นห่วง ก็ขอกราบขอบพระคุณด้วย
 ก็ได้ตั้งคณะกรรมการอีกชุดหนึ่งเหมือนกัน ภัยความเป็นห่วงประชาชนที่เดือดร้อนในเรื่อง

ปฏิรูปที่ดินนี้ว่า ปัจจุบันนี้เรามีที่ดินอยู่หลายประเภท ที่ดินบางแห่งปลูกพืชได้เพียงครั้งเดียว แต่ที่ดินบางแห่งสามารถไว้ที่ดินนั้นได้ตลอดปี มีการชลประทานอย่างดี แต่ว่าการจัดการในการปลูกพืชนั้น ไม่ใช่เป็นไปตามตลาดที่ต้องการ กระจกก็ได้เสนอให้ตั้งคณะกรรมการชุดหนึ่งขึ้นมาว่า ให้กำหนดการผลิตและประกันราคาผลิตภัณฑ์เกษตรที่เรากำหนดขึ้น ถ้าเราทำได้เช่นนี้แล้ว ประชาชนก็จะไม่เดือดร้อน คงจะตรงตามเป้าหมายที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้เพิ่มเติมเข้ามาในข้อสุดท้าย กระจกขอกราบเรียนเพียงเท่านี้ครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณแจ้วครับ ผมคิดว่าจัดแจงพอสมควรแล้ว ยิ่งกว่านั้นยังได้คอยเลยไปค่ายช้านะครับ

ต่อไปเป็นกระทู้ถามที่ ๒ ของคุณไพฑูรย์ โทตระไวศยะ เรื่องการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมทดสอบ ตามรัฐธรรมนูญว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

นายไพฑูรย์ โทตระไวศยะ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระจก นายไพฑูรย์ โทตระไวศยะ ส.ส. จังหวัดอุบลราชธานี พรรคชาติไทย กระจกขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมดังต่อไปนี้

เนื่องด้วยได้ทราบว่า ได้มีพระราชบัญญัติห้ามมิให้มีการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม ทดสอบเพิ่มขึ้นใหม่อีก นอกจากโรงงานทดสอบเดิมที่มีอยู่ ๑๐ โรง ซึ่งเป็น รัฐวิสาหกิจเสีย ๓ โรง เป็นของเอกชน ๗ โรง นั้นจึงขอเรียนถามว่า

๑. กระทรวงอุตสาหกรรมมีเหตุผลใดที่ต้องการออกพระราชบัญญัติห้ามมิให้ตั้ง โรงงานทดสอบเพิ่มอีก ทั้ง ๆ ที่โรงงานทดสอบที่มีอยู่ ๑๐ โรงนั้น มีความสามารถที่จะรับพอแก้วเพื่อผลิตทดสอบได้ไม่เกิน ๒ แสนตัน ซึ่งในปีหนึ่ง ๆ นั้น เราสามารถผลิตพอแก้วได้ถึง ๔ - ๕ แสนตัน เป็นการทำให้โรงงานทดสอบสามารถเอาเปรียบ ชาวไร่พอแก้วโดยรวมตัวกันถกราคาเพื่อซื้อพอแก้วในราคาที่ไม่เป็นธรรม ทำให้ชาวไร่พอแก้ว ได้รับความเดือดร้อนและขาดทุนกันมาก เช่นทุกวันนี้

๒. กระทรวงอุตสาหกรรมมีนโยบายที่จะยกเลิกพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ เพราะเป็นพระราชบัญญัติที่ทำให้ชาวไร่พอแก้วเดือดร้อน เพราะต้องขายพอแก้วในราคาถูก ไม่เป็นธรรม เนื่องจากโรงงานทดสอบมีน้อย แต่พอแก้วมีมาก ถ้ามินโยบายจะยกเลิก พระราชบัญญัตินี้จะยกเลิกได้เมื่อใด

๓. ถ้ากระทรวงอุตสาหกรรมมีนโยบายยกเลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว ยากจะให้รัฐบาลจัดตั้งโรงงานทอกระสอบขึ้นเองเป็นรัฐวิสาหกิจ โดยจัดตั้งที่จังหวัดอุบลราชธานี จะได้หรือไม่ ถ้าได้จะเป็นการดี และจะเริ่มดำเนินการได้เมื่อใด เนื่องจาก จังหวัดอุบลราชธานีเป็นจังหวัดที่ผลิตปอได้มากปีละหลายหมื่นตัน และที่จังหวัดใกล้เคียงที่ปลูกปอมาก เช่นจังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ดเป็นการกระจายโรงงานอุตสาหกรรมออกสู่ภูมิภาค ทำให้ราษฎรมีรายได้เพิ่มขึ้น มีงานทำและเป็นการสนับสนุนนโยบายของรัฐบาลที่แถลงไว้ว่าจะกระจายโรงงานอุตสาหกรรมออกสู่ส่วนภูมิภาค

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ ประธานสภาผู้แทนราษฎร ไกลงจากบัลลังก์ และโคมอบให้ นายมงคล สุกนธขจร รองประธานสภาผู้แทนราษฎร ทำหน้าที่แทน)

นายแผน กิริเวชระพันธ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม) :
 ท่านประธานที่เคารพ กระผม แผน กิริเวชระพันธ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ดังต่อไปนี้

ตามที่ท่านสมาชิกของใจนั้น รัฐบาลไม่เคยมีพระราชบัญญัติห้ามตั้งโรงงานทอกระสอบที่ท่านเข้าใจ แต่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเรื่องนี้ไว้ เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ ซึ่งอนุมัติให้หลักการตั้งหรือขยายโรงงานทอกระสอบ โดยให้กระทรวงอุตสาหกรรมเป็นผู้พิจารณาตามความเหมาะสมแก่ภาวะการณ์ หลังจากทีคณะรัฐมนตรีได้มีมติดังกล่าวแล้ว ขณะนั้นความต้องการของตลาดต่างประเทศมีมาก กระทรวงอุตสาหกรรมก็ได้อนุมัติให้ออกนตั้งโรงงานอุตสาหกรรมขึ้นมาใหม่อีก ๒ โรง เป็นไปตามเงื่อนไขและหลักการที่กระทรวงอุตสาหกรรมได้กำหนดไว้ และขณะเดียวกันก็ได้อนุมัติให้โรงงานเดิมซึ่งมีอยู่ถึง ๑๐ โรง ซึ่งเป็นของรัฐวิสาหกิจ ๒ โรง เป็นของเอกชนเสีย ๗ โรง ให้ขยายโรงงานและขยายกำลังผลิตออกไปอีกตามความต้องการ ได้พิจารณาเห็นว่าขณะนั้นความต้องการของตลาดต่างประเทศมีมาก สำหรับเหตุผลที่กระทรวงอุตสาหกรรมไม่พิจารณาให้มีการตั้งโรงงานทอกระสอบเพิ่มขึ้นอีกในขณะนี้ ก็เพราะสถานการณ์ผลิตและการจำหน่ายกระสอบของตลาดในต่างประเทศได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่นำวิกฤตรวมทั้งภาวะการผลิตปอของชาวไร่ปอตามรายงานข้อเท็จจริงแล้ว ก็รู้สึกว่าการผลิตปอ

ในขณะนั้นค่อนข้าง เพราะเหตุว่าประชาชนไปสนใจในการปลูกมันสำปะหลังและข้าวโพดกันมาก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗ นั้น โรงงานกระสอบทั้งหมดผลิตกระสอบจากปอรวมกันได้ ๑๔๔ ล้านใบ ในจำนวนนี้สามารถจำหน่ายได้ในตลาดภายใน ๖๖ ล้าน ๗ แสนใบ และส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ ๗๗ ล้าน ๔ แสนใบ ครั้นต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ความต้องการของตลาดในประเทศและในต่างประเทศลดลง คือในขณะที่ผลิตได้ทั้งหมด ๑๖๘ ล้าน ๓ แสนใบนั้นสามารถจำหน่ายได้ในประเทศเพียง ๕๘ ล้าน ๗ แสนใบ และส่งออกไปจำหน่ายในตลาดต่างประเทศได้ ๕๒ ล้าน ๕ แสนใบ จึงทำให้มีสินค้าคือกระสอบค้างสต็อกจากปี พ.ศ. ๒๕๑๗ และปี พ.ศ. ๒๕๑๘ อยู่เป็นจำนวนมาก และสำหรับในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ นั้น ภาวการณ์ยังไม่ดีขึ้น **กัณจะ**ทรุดลงเสียอีก ซึ่งเป็นที่คาดหมายไว้ว่าจะผลิตได้ทั้งหมดไม่เกิน ๑๒๐ ล้านใบ และความต้องการของตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศจะลดลงจากเดิม ทั้งนี้เนื่องจากกระสอบของไทยต้องไปแข่งขันกับผู้ผลิตใหม่ในต่างประเทศมี อินโดนีเซีย เป็นต้น ในราคา-คุณภาพ และความต้องการใช้กระสอบในประเทศนั้นขึ้นอยู่กับผลิตในด้านการเกษตรและปริมาณของสินค้าที่จะส่งออก ซึ่งใช้บรรจุกระสอบ

๒. เมื่อพิจารณากำลังการผลิตส่วนรวมของโรงงานทอกระสอบทั้งหมด ๑๒ โรงแล้ว จะมีกำลังผลิตเป็นจำนวนประมาณปีละ ๑๘๐ ล้านใบ แต่เมื่อโรงงานทั้งหมดทำการผลิตเพื่อสนองความต้องการของตลาดภายในประเทศและในต่างประเทศ มีเพียงปีละประมาณ ๑๒๐ ล้านใบแล้ว ก็จะทำให้มีกำลังผลิตที่เป็นส่วนเกิน ซึ่งคงทิ้งไว้โดยเปล่าประโยชน์อยู่อีกจำนวนมากนับว่าเป็นการสูญเสียทางเศรษฐกิจ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว หากกระทรวงอุตสาหกรรมจะให้ได้มีการตั้งหรือขยายโรงงานทอกระสอบขึ้นอีก ก็จะเป็นการเพิ่มปริมาณในการผลิตเพิ่มขึ้นอีกอย่างมาก ซึ่งไม่สามารถที่จะส่งออกไปขายได้ ทำให้กระสอบค้างสต็อก

๓. สำหรับในด้านการผลิตปอนั้น ปริมาณการผลิตก็ลดลงตามลำดับคือจากที่เคยผลิตปอได้ถึงปีละ ๔ แสน - ๕ แสนตัน ตามที่ท่านสมาชิกได้กล่าวมาแล้วนั้น แต่ข้อเท็จจริงไปปรากฏว่าในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ นั้น ประเทศไทยผลิตปอได้เพียง ๓๖๐,๐๐๐ตัน

ครั้งในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ประชาชนก็ไม่นิยมในการปลูกปอ การผลิตในปี พ.ศ. ๒๕๑๘
 ก็ลดลงไปอีกเหลือ ๒๕๐,๐๐๐ ตัน และในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ นี้ก็เป็นที่คาดหมายกันว่า
 การผลิตปอได้เพียงไม่เกิน ๑๖๐,๐๐๐ ตัน ซึ่งจะเป็นจำนวนที่ไม่เพียงพอกับความต้องการ
 ของโรงงานทอกระสอบทั้ง ๑๒ โรง ซึ่งจะได้ใช้ปอเป็นวัตถุดิบในการผลิตถึงปีละ
 ๑๘๐,๐๐๐ - ๒๐๐,๐๐๐ ตัน ซึ่งถ้าหากสถานการณ์ยังมีแนวโน้มในลักษณะเช่นนี้ต่อไปอีก
 ประเทศไทยก็อาจจะต้องสั่งซื้อปอเข้ามาจากต่างประเทศ เพื่อผลิตกระสอบอย่างแน่นอน
 เพราะเหตุว่าประชาชนหันไปปลูกมันสำปะหลังกับปลูกข้าวโพดเสียเป็นอย่างมาก การผลิตปอ
 ก็ลดน้อยลงไปไม่พอที่จะป้อนโรงงาน ๑๒ โรงเสียอีก เหตุที่เกษตรกรไม่นิยมนั้น
 ก็เพราะเหตุว่าในฤดูแรกของการผลิตปอมีราคาต่ำ แต่ในขณะนี้ราคาปอที่สูงขึ้น
 ถึงกิโลกรัมละ ๔.๘๐ บาท ปอ เอ ก็ถึง ๕ บาท ปอ บี ๔.๘๐ บาท ปอ ซี ก็ในราว
 ๓.๕๐ บาท ซึ่งในขณะต้นฤดูที่ชาวปลูกปอเก็บกันเพื่อเอามาขายในต้นฤดูนั้น เพียง
 กิโลกรัมละ ๒ บาทกว่า ประชาชนจึงไม่นิยมในการปลูกปอ เมื่อปอดคมาเป็นลำดับอย่างนี้
 ก็จึงเห็นว่าถ้าหากเราเปิดให้มีโรงงานขึ้นอีก ปอก็ไม่พอป้อนโรงงาน เพราะเหตุว่า
 ปอในขณะนี้ซึ่งผลิตอยู่นั้นป้อนโรงงานก็ยังไม่พออยู่ กวดย เหตุผลและข้อเท็จจริงดังกล่าว
 กระทรวงอุตสาหกรรมจึงยังไม่เห็นนโยบายที่จะอนุมัติให้มีการตั้งโรงงานทอกระสอบ เพิ่มขึ้นอีก
 ในขณะนี้ เพราะยังจะทำให้เกิดความสูญเสียในทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นอีก กระทรวง
 อุตสาหกรรมพร้อมที่จะเลิกนโยบายควบคุมการตั้งโรงงานทอกระสอบดังกล่าวทันที และ
 ก็พร้อมที่จะรับพิจารณาอนุมัติให้มีการตั้งและขยายโรงงานทอกระสอบเอกชนขึ้นมาอีก ทั้งนี้ก็
 เมื่อสถานการณ์การผลิตและการตลาดในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งการปลูกปอ
 มีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปดีขึ้น

สำหรับข้อเสนอที่จะให้รัฐบาลตั้งโรงงานทอกระสอบขึ้นมาอีก ในรูปรัฐวิสาหกิจ
 นั้น กระผมขอเรียนว่า ขณะนี้รัฐบาลเป็นเจ้าของโรงงานซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจอยู่ ๓ โรง
 ซึ่งรัฐบาลกำลังปรับปรุงประสิทธิภาพของโรงงานทั้ง ๓ นี้เพื่อความอยู่รอดโดยรัฐบาลนี้
 มีนโยบายที่จะให้โรงงานทั้ง ๓ โรง สามารถพึ่งตัวเอง และกระทำดำเนินการต่อไปได้
 กวดยัง ทั้งนี้รัฐบาลจึงยังไม่เห็นนโยบายที่จะเข้าไปลงทุนตั้งโรงงานทอกระสอบแข่งขันกับ

เอกชนชั้นอีก แต่จะสนับสนุนให้เอกชนลงทุนตั้งโรงงานทอกระสอบกระจายออกไปสู่ภูมิภาค
เพิ่มขึ้นอีก ในเมื่อภาวะกระสอบและความต้องการของตลาดโลกก็ขึ้น กระผมขอขอบคุณ
ท่านสมาชิกที่ตามมา

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณไพฑูรย์ ยังศิกใจใหม่ครับ
กรุณาซักถามเฉพาะที่ท่านรัฐมนตรีตอบไม่ครบถ้วนและไม่ชัดเจนนะครับ

นายไพฑูรย์ โทตระไวศยะ (อุบลราชธานี) : ครับ ขอบคุณท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม ไพฑูรย์ โทตระไวศยะ ตามที่ ท่านฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
อุตสาหกรรมได้ชี้แจงในที่ประชุมนี้แล้วนั้น กระผมเองก็คิดว่า ท่านฯ รัฐมนตรียังมี
ความเข้าใจผิดอยู่ เนื่องจากในการที่ ท่านฯ ว่าโรงงานทอกระสอบในขณะนี้
กลัวว่าตกกับจะไม่เพียงพอแล้วก็ออกไปจำเป็นอาจจะต้องสั่งกระสอบ หรือไปจากต่างประเทศ
มาทำนั้น เนื่องจากความผิดพลาดในการที่ทางรัฐบาลที่แล้ว ๆ มา ไม่มีความเข้าใจ
ในเรื่องปอคือ ปอเป็นพืชชนิดหนึ่ง ซึ่งราษฎรชาวภาคอีสานนิยมปลูกกันมาก ไม่ใช่
ไม่นิยมปลูก ท่านประธานที่เคารพครับ ชาวไร่ปอภาคอีสานนิยมปลูกกันมาก แต่ที่ไม่นิยม
ปลูกกันนั้นเพราะราคาไม่ดีท่านครับ เป็นอย่างไรราคาถึงไม่ดี ในภาวะการณ์ที่ตลาดทั่วโลก
นั้นมีความจำเป็นที่จะต้องการใช้กระสอบ แต่ประเทศไทยเรากลัวว่ามีมติของคณะรัฐมนตรี
ไม่อนุมัติให้ตั้งโรงงานทอกระสอบเพิ่มอีก ก็ในเมื่อต่างประเทศมีความต้องการกระสอบมาก
แค่ของเรามาเห็นแก่ตัวกัน โดยการบีบบังคับพยายามที่จะขยายโรงงานทอกระสอบ เพื่อ
ที่จะรับซื้อปอจากชาวไร่ปอให้มากขึ้น ต้องการตั้งโรงงานทอกระสอบที่มีอยู่แล้วเพียงเล็กน้อย
เพื่อมีบรรดาชาวไร่ปอซึ่งปลูกปอกันเป็นจำนวนมาก ในเมื่อปอล้นโรงงานทอกระสอบ
โรงงานทอกระสอบก็สามารถที่จะบังคับราคาซื้อจากชาวไร่ปอได้ในราคาที่ไม่เป็นธรรมกระผม
ใครจะกราบเรียนว่าเป็นระยะเวลาตั้งเกือบ ๑๐ ปี แล้วที่ชาวไร่ปอภาคอีสานได้ขายปอ
ในราคาก็โลกรัมละ ๑ บาทกว่าถึง ๒ บาทกว่า ซึ่งบางขณะกระสอบราคาใบละถึง
๑๒ บาทกับท่านประธานที่เคารพ มันเป็นธรรมแล้วหรือครับ กระสอบราคาใบละ ๑๒ บาท
แต่ทางโรงงานทอกระสอบซื้อปอจากชาวไร่ปอเพียงก็โลกรัมละ ๑ บาทกว่า ๒ บาทกว่า

ในปีนี้ก็เช่นเดียวกันครับ คามที่ พจนี ว่าปอกีโลกรัมละ ๔ บาท ๕ บาทนั้น ธรรมดา
ขอกราบเรียนว่าไม่เป็นความจริง ปอ เอ ชายในชนบทเพียงกิโลกรัมละ ๒ บาทกว่าเท่านั้น
ไม่ถึง ๓ บาทด้วยซ้ำ ซึ่งปัญหานั้นแต่ละครั้ง ธรรมดาใครจะกราบเรียนว่า ในกาที่เรา
มีมติให้ก็ตาม เราควรพิจารณาเห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง ในเมื่อถ้าเราพิจารณา
มีมตินี้ โดยการเอาใจเอาเปรียบแก่เกษตรกรแล้ว .....

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณไพฑูริย์ครับ กรุณาซักถาม

อย่าเป็นการอธิบายนะครับ หรือตั้งข้อสังเกต หรือเสนอแนะ

นายไพฑูริย์ ไทตระไวถยะ (อุบลราชธานี) : ครับ ขอขอบคุณครับ

ธรรมดาเองก็ใครจะกราบเรียนถามว่า ในเมื่อกระทรวงอุตสาหกรรมไม่มีนโยบายที่จะให้ตั้ง
โรงงานทดสอบเพิ่มอีกนั้น เพราะว่ากลัวว่าวัตถุดิบจะไม่เพียงพออันแก่โรงงาน
ทดสอบนั้น ธรรมดาใครจะกราบเรียนถามว่าถ้าหากมีต่างประเทศสนใจจะขออนุญาตตั้ง
โรงงานทดสอบหรือโรงงานกระดาษ ซึ่งใช้ปอเป็นวัตถุดิบนั้น ธรรมดาใครจะ
กราบเรียนถามว่า ทางกระทรวงอุตสาหกรรมมีนโยบายที่จะอนุมัติไหม ธรรมดาใคร
ขอกราบเรียนถามครับ

นายมานิตย์ พรหมมานนท์ (ศรีสะเกษ) : ธรรมดาขอประท้วงครับ ท่าน
ประธานที่เคารพ ธรรมดา มานิตย์ พรหมมานนท์ ส.ส. ศรีสะเกษ สังกัดพรรคชาติไทย
ในขณะที่ท่านรองประธานทำหน้าที่ประธานโดยท่านประธานได้ลงไปข้างล่าง เมื่อท่าน
รองประธานเข้าทำหน้าที่ก็ควรจะตั่งในที่นั่งของประธาน ซักตอข้อบังคับครับ ธรรมดาจะ
เข้าไปนั่งในที่นั่งของท่านประธานโดยตรง ถ้าหากว่าท่านไม่เข้าไปนั่งเสมือนว่าปิดประชุม

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ธรรมดาคิดว่าไม่มีข้อบังคับกำหนดไว้
ครับว่าจะตั่งนั่งตรงนั้นตรงนี้ เพราะว่าที่นั่งบนนั้นเป็นที่สำหรับที่ท่านประธานจะนั่ง ธรรมดา
ทำหน้าที่แทนท่านประธานตามข้อบังคับการประชุมและตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ เมื่อ
ประธานไม่อยู่ ธรรมดาทำหน้าที่ประธาน ท่านประธานอาจจะขึ้นมาเมื่อไรก็ได้ ธรรมดาขอชี้แจง
เพียงเท่านี้ ไม่เป็นการซักข้อบังคับ ธรรมดา รัฐมนตรีครับ

นายแผน ศิริเวชชะพันธ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม)

ท่านประธานที่เคารพ ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติสงสัยว่า รัฐบาลนี้จะไม่มีนโยบายที่จะสนับสนุนให้ตั้งโรงงานทอกระสอบอีกนั้น ท่านเข้าใจผิด รัฐบาลยอมให้ท่านทราบเมื่อตะกี้นี้ ในขณะนี้เท่านั้น เพราะเหตุว่าราคาของปอในตลาดต่างประเทศได้ตกต่ำลงมาก ในขณะนี้ราคากระสอบซึ่งขายภายในประเทศราคา ๑๐.๕๐ บาท ต่อ ๑ ใบ แต่ราคาต่างประเทศไปขายได้เพียง ๘ บาทเท่านั้น ทั้งนี้ราคาตลาดของกระสอบนั้น ซึ่งผลิตมาจากปอหรือราคาปอมันขึ้นอยู่กับต่างประเทศ เพราะเหตุว่าในประเทศบังคลาเทศหรืออินโดนีเซียหรือปากีสถาน ถ้าหากว่าผลิตปอได้มากราคาปอมันก็ตก ปริมาณการจำหน่ายของเรา ก็ออกจะลำบาก ดังนั้นเองรัฐบาลก็มีนโยบายว่า ถ้าหากว่าประมาณการใช้ของโลกดี และประเทศอื่นทำปอไม่ไคผล เราก็ยินดี ที่จะเพิ่มขึ้น อย่างปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ราคาปอดีขึ้น เอกชนขอตั้งมาอีก ๒ โรง รัฐบาลก็ยอม เปิดตั้งให้ และยังขยายโรงงานที่มีอยู่แล้วอีก ๑๐ โรงขึ้นอีก เพื่อที่จะให้ทันกับตลาดโลก อีกอย่างหนึ่ง ถ้าหากว่าความจำเป็นในการที่จะส่งออกของกระสอบนี้ไปสู่ตลาดโลกไปถึงตลาดโลกได้แล้ว เราก็พร้อมที่จะสนับสนุนให้เอกชนได้ตั้งโรงงานขึ้นได้ แต่ถ้าวางตลาดโลกมันอยู่ราคา ๘ บาท เราทำต้นทุนกันอยู่ ๕ บาทกว่าแล้ว ไปขายอย่างไรขาดทุน เราก็ยังไม่เห็นสมควรที่จะให้ตั้งขึ้นมาเพิ่มขึ้นมา มาแข่งกันอีก นี่ประการหนึ่ง ท่านขอใจ ท่านถามว่า ถ้าหากว่าจะมีชาวต่างประเทศมาตั้งโรงงานกระดาษที่ผลิตถ้วยปอ ซึ่งจะเอาปอทำเป็นพัลพ์ (PULP) ทำเป็นเยื่อในการผลิตกระดาษแล้ว เราก็พร้อมที่จะพิจารณาว่ารัฐบาลก็พร้อม เพราะเหตุว่าเยื่อมาจากปอนั้น หรือเยื่อกระดาษสำหรับในประเทศไทยเราขณะนี้ กำลังขาดอยู่ ถ้าหากว่ามีชาวต่างประเทศจะมาลงทุนทำในเรื่องเยื่อกระดาษแล้ว กระทรวงอุตสาหกรรมและรัฐบาลก็พร้อมที่จะสนับสนุน ทั้งนี้ก็เพราะถ้าวางเยื่อได้ทำในประเทศแล้ว ก็จะทำให้เราไม่เสียดุลย์การค้าและทำให้เงินตราต่างประเทศเราไม่ต้องสูญเสียไป อันนี้เป็นนโยบายของรัฐบาล

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณไพฑูริย์ศรีรับ จะซักถามอีกหรือครับ ผมได้ฟังอยู่พอสมควรครับ รู้สึกว่าท่านรัฐมนตรีชี้แจงมา ๒ ครั้งครบถ้วน

ทั้ง ๓ ข้อ คือหมายความว่า   ตอบครบถ้วนแล้วก็ชัดเจนทั้ง ๓ ข้อตามที่คุณไพฑูรย์ได้
ตั้งถามแล้ว ไม่เห็นมีอะไรอีก ที่ถ้าหากว่าจะซักถามอีก ผมเห็นจะไม่อนุญาตนะครับ

นายไพฑูรย์ โทตระไวศยะ (อุบลราชธานี) :   ท่านประธานที่เคารพ
กระผมขอคิดเกี่ยวกับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอกรุณาอย่าให้เป็นการอภิปราย
หรือตั้งถามขึ้นใหม่ หรือเสนอแนะในทำนองนั้นนะครับ ขอให้ซักถามในข้อที่ยังตอบไม่ครบ
ถ้วนหรือไม่ชัดเจนเท่านั้น

นายไพฑูรย์ โทตระไวศยะ (อุบลราชธานี) : ครับ   ขอบคุณครับ
ท่านประธานที่เคารพ กระผมใคร่กราบเรียนถามในเรื่องการที่กระผม   ได้ตั้งกระทู้ถาม
ข้อ ๓ ในกาที่เรียนทางกระทรวงอุตสาหกรรมให้พิจารณาในเรื่องการที่จะจัดตั้งโรงงานทอ
กระสอบที่จังหวัดอุบลราชธานีนั้น เมื่อตะกั้น พาณา รัฐมนตรีก็โคจรแจจ แต่ไม่กระจ่างแจจ
ครับ กระผมใคร่จะขอพียงจาก พาณา รัฐมนตรี ๆ อุตสาหกรรมอีกครั้งหนึ่งครับว่า ไม่มี
นโยบายโดยแท้จริงหรืออย่างไรครับ กระผมใคร่ขอกราบเรียนถามอีกครั้งหนึ่ง ขอขอบคุณ
ครับ

นายแผน ศิริเวชระพันธ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม) :
ท่านประธานที่เคารพ   ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติยังสงสัยอยู่ในปัญหาที่ไม่ได้ตั้งโรงงาน
เพิ่มขึ้นอีกที่อุบลราชธานีนั้น โดยเฉพาะโรงงานทอกระสอบในขณะนี้   ที่เปิดทำงานอยู่
ในประเทศไทยถึง ๑๒ โรงนี้ ก็ต่อสู้กับการขาดทุนอยู่อย่างมากหลายอย่างโรงงานกระสอบ
บางกระสอบ ของรัฐบาลก็ยังขาดทุนอยู่ซึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ขาดทุนถึงเกือบละ   ซึ่งเกือบ
สุดท้ายนี้ขาดทุนถึงเกือบละ ๓ ล้าน ๒ แสนบาทเศษต่อเดือน กระผมเข้าไปปรับปรุงขึ้นอีก
โดยที่ให้กรมกรได้มีจิตใจในการทำงานขึ้น และหาวัสดุคืบให้ทัน   และปรับปรุงงานใน
โรงงานทอกระสอบบางกระสอบ ก็รู้สึกว่าจะมีกำไรขึ้น อันนั้นอันหนึ่ง   เพราะเหตุว่า
เราขายเฉพาะในประเทศไทย ขายให้แก่คลังสินค้าโดยได้ราคา ๑๐๐.๕๐ บาท ก็ได้กำไร
เพียงแต่ไม่ขาดทุน ๓ ล้าน ๒ แสน   กว่าบาท   ซึ่งกระผมมารับงานก็มีขาดทุนทุกเดือนครับ
๒ ล้านบาท ๓ ล้านบาท พอกระผมรับงานกระผมก็พยายามทำใน ๓๐ วัน   ซึ่งงบ

เมื่อวานนี้เองก็ได้กำไรเล็กน้อย คือไม่กี่หมื่นบาท แต่วาระราคาที่ขายนั้นขาย ๑๐.๕๐ บาท
 ขายให้แก่คลังสินค้า คือขายให้รัฐบาลต่อรัฐบาลกัน แต่ถาเอกรชนเอากระสอบออกไปขาย
 ทางประเทศโบละ ๘ บาทแล้ว จะขาดทุนอย่างมหาศาล ถ้าเมื่อสถานการณ์ของโลก
 ของตลาดกระสอบมันเป็นอย่างนี้ ท่านจะบอกวาทไปเปิดที่อุบลราชธานีอีก ก็คิดว่า
 ยังไม่สมควร ถ้าหากว่าตลาดดีขึ้นละก็ ทางกระทรวงอุตสาหกรรมจะได้พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง
 อย่างแน่นอน เพราะเหตุว่าการตั้งโรงงานทอกระสอบนั้น ความจริงมาตั้งที่จังหวัดนนทบุรี
 ที่บางกระสอบมันไม่ถูกหรือครับ มันต้องตั้งที่จังหวัดที่ผลิตกระสอบที่มีวัตถุดิบที่มันจึงจะถูก
 เพราะฉะนั้นทางกระทรวงอุตสาหกรรมก็กำลังพิจารณา ถ้าหากว่าเหตุการณ์ของโลกหรือว่า
 ตลาดของโลกดีขึ้นและความต้องการของตลาดมากขึ้น ก็จะพิจารณาว่าการปลูกปอในจังหวัด
 ไกลเคียงของอุบลราชธานีในละแวกนั้นเมื่อเท่าใด แล้วก็พิจารณาว่าสมควรที่จะตั้งเพียงใด
 หนึ่งโดยเฉพาะที่ท่าน ส.ส. ผู้มีเกียรติยศนี้เข้ามาว่าราคาปอในขณะนี้ไม่ถึง ๕ บาทนั้น หรือ
 ปอ เอ ที่กระผมบอกว่ามีราคา ๕ บาท ปอ บี มีราคา ๔.๕๐ บาท อันนี้เป็นราคาของ
 ความเคลื่อนไหวของราคาปอในตลาดโลก ซึ่งในขณะนี้ปอมันจะสิ้นฤดูไม่มีปออยู่แล้ว
 ปอที่ท่านพูดว่า ๒ บาทกว่า ๑ บาทกว่านั้น ปออันนั้นไปตกอยู่กับมือคนกลางหมดแล้ว ปอ
 ซึ่งอยู่ในปลายฤดูนี้ราคาปอ เอ ๕ บาท ปอ บี ๔.๕๐ บาท ปอ ซี ๓.๗๕ บาท ถึง
 ๓.๕๐ บาท เวลานั้นชงมาก ซึ่งปอ ซี ในฤดูผลิตขึ้นบาทกว่า อันนี้เป็นความเคลื่อนไหว
 ของตลาดปออยู่ ฉะนั้นที่ท่านว่าไม่เป็นความจริงนั้นขอรับรอง เพราะเหตุว่าราคานี้
 เป็นราคาของคลังสินค้า ซึ่งกระทรวงพาณิชย์ตั้งราคาอยู่ และเป็นระดับที่ชนลงของ
 ทุกอาชีพ ขอบคุณ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเป็นกระทู้ถามลำดับที่ ๓

ของคุณนิยม วรปัญญา เรื่อง การอนุรักษ์พันธุ์ปลา ตามรัฐธรรมนูญว่าการกระทรวงเกษตร
 และสหกรณ์ เชิญ คุณนิยมครับ

นายนิยม วรปัญญา (ลพบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ

กระผม นายนิยม วรปัญญา ผู้แทนราษฎรจังหวัดลพบุรี พรรคกิจสังคม กอนอื่นต้อง
 ขอขอบคุณท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ที่ท่านได้ทำหน้าที่ เป็นอย่างดียิ่ง

ในช่วงที่ฝนแล้ง กระทบใ้มาหาทานเพื่อช่วยแก้ปัญหาภาวะฝนแล้ง แต่ถึงแม้ยังแก้ไขไม่ได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ก็ยังมีส่วนได้ประโยชน์ อันนี้กระทบขอกราบขอขอบคุณท่านที่ตั้งหน้าตั้งตาทำหน้าที่จริงใจต่อประชาชน กระทบขอตั้งกระทู้ถาม ตามรัฐธรรมนูญว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ดังต่อไปนี้

เนื่องด้วยปลาเป็นทรัพยากรธรรมชาติอันสำคัญ เป็นอาหารอันสำคัญยิ่งของชาวชนบท ทั้งปลาน้ำจืดและปลาทะเล แต่ปรากฏว่าปลาขณะนี้กำลังจะสูญพันธุ์ไป เพราะรัฐบาลขาดการสนใจไม่เอาใจใส่ในการบำรุงพันธุ์ปลา หรือป้องกันการจับปลาแบบทำลายทั้งในฤดูปกติและในฤดูวางไข่ กรมประมงมิได้มีเจ้าหน้าที่ไปทำหน้าที่ ดูแลตามห้วย หนอง คลอง บึง ที่มีปลา ไม่มีการป้องกันการจับปลาในฤดูวางไข่ และการใช้เครื่องมือของชาวประมงหรือผู้จับปลาที่ทำการจับโดยผิดกฎหมาย เช่น การใช้ยาเบื่อ ใช้วัตถุระเบิด ใช้กระแสไฟฟ้าช็อต ทำการช็อต ทำให้ปลาตามท้องที่ต่าง ๆ กำลังจะหมดและสูญพันธุ์ นอกจากจะจับปลาในฤดูปลาวางไข่แล้ว การใช้เครื่องมือดังกล่าวทำลายอย่างรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในท้องที่จังหวัดลพบุรี แต่ก่อนเคยมีปลาชุมชุมสมบูรณ์ เคียวน้ำปลากำลังจะสูญพันธุ์หมดไป ห้วย หนอง คลอง บึงที่สิ้นเชิง ถูกประชาชนรุกเข้าไปประกอบอาชีพอย่างอื่นทำการเพาะปลูก ในท้องที่อำเภอต่าง ๆ ในจังหวัดลพบุรี ไม่มีเจ้าหน้าที่ประมง รู้สึกจะมีประมงจังหวัดเพียงคนเดียวก็ทำอะไรไม่ได้เลย ไปนั่งรับรายงานที่ขอไปจากอำเภอหรือจากตำบลต่าง ๆ เหล่านี้ กระทบจึงใคร่ขอเรียนถามว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่า

๑. ท่านจะมีมาตรการป้องกันการจับปลาในฤดูวางไข่ได้อย่างไรหรือไม่
๒. ท่านจะป้องกันและปราบปรามผู้ขายยาเบื่อปลา การใช้วัตถุระเบิด การใช้ไฟฟ้าช็อตจับปลา แบบทำลายอย่างนี้ได้หรือไม่อย่างไร

๓. ท่านจะจัดให้มีเจ้าหน้าที่ประมงตามอำเภอสำคัญ ที่มีแม่น้ำ ลำคลอง ห้วย หนอง บึง ให้ทั่วถึงทุกอำเภอ ทั่วทั้งประเทศ เพื่อทำการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ร.บ. การประมง และจับปลาในฤดูวางไข่จะได้หรือไม่ประการใดขอขอบคุณครับ

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์)

ท่านประธานที่เคารพ กระผม อนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีความเกียรติจากจังหวัดชลบุรี ดังนี้

ข้อที่ ๑ ที่ท่านสมาชิกผู้มีความเกียรติได้ถามว่า จะมีมาตรการป้องกันการจับปลาในฤดูวางไข่ได้อย่างไรหรือไม่ กระผมก็อยากจะกราบเรียนว่า ปลาในทางวิชาการที่วางไข่นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งปลาน้ำจืดได้เริ่มตนวางไข่ในเดือนพฤษภาคมถึงเดือนกันยายน ประมาณ ๔ เดือน มาตรการในการป้องกันนั้นก็ได้แบ่งไว้เป็น ๔ ขั้นตอน ในปัจจุบันนี้ อันที่ ๑ เราก็อาศัยกฎหมาย คือพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๕๐ ซึ่งได้กำหนดการห้ามจับปลาทุกปีในห้วย หลอง คลอง บึง ตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ถึงวันที่ ๑๕ กันยายน ถ้าผู้ใดฝ่าฝืนจับปลาในฤดูวางไข่นี้แล้วก็มีโทษทั้งปรับทั้งจำ นอกจากนี้ได้อาศัยกฎหมายนี้ ได้กำหนดเครื่องมือในการจับปลาโดยได้กำหนดเครื่องมือไว้ ซึ่งกระผมใคร่ขอกราบเรียนให้ท่านสมาชิกผู้มีความเกียรติได้ทราบด้วยว่า เครื่องมือที่กำหนดในระหว่างที่เป็นฤดูปลาวางไข่นั้น ได้กำหนดให้ใช้เพียงเบ็ดทุกชนิดเว้นเป็นเบ็ดราว แล้วข้อที่ ๒ ก็ให้ใช้ตะแกรง สวิง ช้อน ยอ ชนางซึ่งมีปากกว้างไม่เกิน ๒ เมตร ข้อที่ ๓ ก็ให้ใช้ดิน ใช้โปง ใช้โพง ใช้ไซ ใช้ตุ้ม ใช้จู้ได้ ด้วยมาตรการทางกฎหมายอันนี้ก็จะได้ช่วยบรรเทาความเสียหาย หรือการที่ปลาถูกทำลายในระหว่างที่ปลาวางไข่ และมาตรการอันที่ ๒ ทางกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้พยายามแนะนำประชาชนให้รู้จักการอนุรักษ์พันธุ์ปลา เพื่อจะได้เก็บไว้บริโภค มีปลาจับบริโภคได้ตลอดปี โดยแนะนำให้ประชาชนได้ทราบถึงวงจรชีวิตปลาในรอบปีว่ามีอย่างไรบ้าง นอกจากนี้ก็ยังได้แนะนำประชาชนถึงวิธีการใช้เครื่องมือในรอบปีในการจับปลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องมือจับปลาในฤดูที่ปลาวางไข่อย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีความเกียรติเป็นห่วงนอกจากนี้ก็ได้จัดการสัมมนา แจกเอกสารคำแนะนำต่าง ๆ ประชาสัมพันธ์ทั้งทางสื่อมวลชน วิทยุ โทรทัศน์ให้ประชาชนได้ทราบ

ส่วนในข้อที่ ๑ ที่ท่านสมาชิกผู้มีความเกียรติจากจังหวัดชลบุรี คือคุณนิยม วรปัญญา ได้ถามว่าจะป้องกันและปราบปรามผู้ขายเบ็ดปลา ลูกกระเบิด ไฟซอกในการจับปลา

ไฟหรือไม่ นี่กระผมก็อยากจะกราบเรียนว่า ในปัจจุบันนี้ ทางกรมประมง กระทรวงเกษตร และสหกรณ์ได้พยายามใช้กำลังเจ้าหน้าที่ที่มีอยู่ได้ดำเนินการป้องกันปราบปราม เรื่องนี้เป็นสำคัญอยู่แล้ว แต่ว่าในการป้องกันและปราบปรามนี้ เนื่องจากว่า ทางรัฐบาลเอง หรือทางกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เองก็ยังมีจำนวนเจ้าหน้าที่ไม่พอ ยังขาดยานพาหนะที่จะเข้าไปดูแลพื้นที่ที่รับผิดชอบ แต่ในขณะเดียวกันก็กระทบถึงความจำเป็นของประชาชนเหมือนกัน ในการที่เข้าไปจับปลา ก็ได้หาหนทางที่จะป้องกันด้วยการเพิ่มผลผลิตของปลาให้มีบริโภคน ถ้าเราเพิ่มผลผลิตตามที่รัฐบาลชุดนี้ได้มีนโยบายจะพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร ก็คือ จะพัฒนาแหล่งน้ำเพื่ออุปโภคบริโภคของกระทรวงมหาดไทยก็ดี ทางกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้หารือกันว่าจะใช้พื้นที่แหล่งน้ำเหล่านี้ทั่วประเทศเข้าไปทำการเลี้ยงปลา เพื่อให้ประชาชนได้บริโภค และด้วยความหวังที่จะเข้าไปเพิ่มผลผลิตปลา ในแหล่งน้ำต่าง ๆ ที่กระผมกราบเรียนมาแล้วความกับการแนะนำในการจับปลาให้ประชาชนทราบ ก็คิดว่าจะเป็นมาตรการที่ดีที่สุด คือประชาชนรู้จักจับปลา และในขณะเดียวกันก็จะไม่ทำลายปลาซึ่งจะเป็นอาหารของประชาชนเองในรอบปี

สำหรับข้อที่ ๓ ที่ท่านบอกว่า จะจัดให้มีเจ้าหน้าที่ประมงตามอำเภอสำคัญ ๆ ให้ทั่วถึงทุกอำเภอได้หรือไม่ กระผมอยากจะกราบเรียนว่า ปัจจุบันนี้เจ้าหน้าที่ประมงที่อยู่ตามจังหวัดทั่วทั้งประเทศไทยเรามีอยู่แล้ว ประมงจังหวัดถึง ๔๔ จังหวัด และก็ถึง ๔๔ อำเภอ แต่อย่างไรก็ดีด้วยอัตรากำลังเจ้าหน้าที่เพียงแค่นั้น ก็ไม่พอที่จะดูแลควบคุมแหล่งน้ำที่มีอยู่ทั่วประเทศได้ กระผมอยากจะกราบเรียนว่าแหล่งน้ำทั่วประเทศซึ่งประกอบด้วยแม่น้ำ ลำคลอง หนอง บึง เฉพาะที่เป็นธรรมชาตินี้มีอยู่ถึง ๑๑,๖๖๕ แห่ง พื้นที่ครอบคลุมในจำนวนแหล่งน้ำดังกล่าวนี้มีประมาณ ๑,๒๘๓,๘๖๑ ไร่ แต่ถ้าวางจะรวมแหล่งน้ำทางการชลประทานที่ก่อสร้างขึ้นอีกจำนวน ๑ ล้าน ๖ แสนไร่แล้วเปรียบเทียบกับกำลังเจ้าหน้าที่กรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีอยู่ในปัจจุบันนี้ นับว่าไม่ไต่คู้ส่วนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเอง ซึ่งท่านมาจากเขตที่มีแหล่งน้ำมากพอสมควร แถวชัยบาดาล ลำนารายณ์ เหล่านี้เป็นคนมีแหล่งน้ำถึง ๑๒๔ แห่ง มีพื้นที่ทั้งหมดถึง ๒๓,๓๘๐ ไร่ และวิธีการที่จะทำลายปลา

ก็ทำไ้กาย จะเป็นวิธี เบื่อปลา ก็ ฐุกระเบิดก็ ไซ้ไร้ออกก็ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 วิธีเบื่อปลานั้น มียาเบื่อปลาขายอยู่ทั่วไป โสรัตน์ ถี.ถี.ที. ซึ่งราษฎรใช้ในการเบื่อปลา
 หรือกระทำความผิดตามกฎหมายนี้หาซื้อไ้กาย เราก็ไ้พยายามไ้ประมงจังหวัด
 และพนักงานประมงที่มีอยู่ในแต่ละจังหวัดนั้นไ้คอยสอดส่องดูว่ายาเบื่อปลาเหล่านี้ มีการขาย
 นิดปกติในฤดูปลาวางไซ้หรือไม่ ถ้าหากว่ามีไ้ใช้กำลังเจ้าหน้าที่เรามีอยู่จำนวนน้อยนี้และ
 เข้าไปควบคุมไ้ได้ในพื้นที่มาก ๆ ในชั้นนี้กระผมขอกราบเรียนเพียงแค่นี้ก่อนครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณนิยามกรุนาชิกตามข้อบังคับ
 ตามที่ผมไ้ชี้แจงไปเมื่อกี้นะครับ

นายนิยาม วรปัญญา (ลพบุรี) . ครับ ขอขอบคุณท่านประธาน แะของ
 กระบวนการอนุรักษ์นี้มากนะครับ จะทำอย่างไรไ้ปลานั้นไม่ตาย จะมีปลามาเลี้ยง
 ประชาชนทั้งประเทศครับ ท่านประธานที่เคารพ กระผม นิยาม วรปัญญา ยังมีข้อสงสัย
 ก็ขอประธานกราบเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ฯ อีกสักเล็กน้อย
 ก็เพื่อไ้เป็นประโยชน์ต่อประชาชนนะครับ ไม่ใช่ประโยชน์ต่อตัวกระผมเองหรือครับ
 ที่ท่านรัฐมนตรีว่าการ ฯ ว่าการควบคุมมันกว้างใหญ่มาก แต่กฎหมายที่ออกไ้มัน
 มันไม่ใช่ไ้เจ้าหน้าที่ประมงคนเดียวหรือครับ แต่กระผมมาไ้รับความสว่างจากท่านตอบ
 เมื่อกี้นว่าเจ้าหน้าที่ของกรมประมงไม่มีนะครับ กระผมเองนึกว่าจะไม่มีเฉพาะจังหวัดลพบุรี
 ที่ไ้ปรากฏว่าจังหวัดอื่นก็ไม่มีด้วย ท่านประธานที่เคารพ คัดไม้เขายังหมายเอาแม่ไม้ไว้
 แคปลาเล่าครับ ไม่มีคนบำรุงรักษาหรือคอยดูแลเลยหรือครับนี้ รู้สึกว่าหนอง คลอง บึง
 เป็นจำนวนหนึ่ง ๆ แห่งจะปล่อยให้แห้งมันแห้งจะไ้หนักที่เกิดในน้ำที่ประชาชนชาวชนบทบริโภค
 กันอยู่หมดไปเช่นนั้นหรือ จะไ้ปลานั้นหมดไปเช่นนั้นหรือ โบราณกล่าวไว้ว่า บ้านใด
 เมืองใดในน้ำมีปลา ในนามีข้าว บ้านเมืองนั้นประชาชนจะอยู่สุขสมบุญ ทำไมรัฐบาล
 ไม่คิดถึงเรื่องนี้บ้าง หรือล้มคำโบราณที่กล่าวนี้เสียแล้ว ถ้าจะไ้งบประมาณอย่างอื่น
 มากมายทำไมใช้กันไ้ครับ ก็ในเมื่อปลานั้นเป็นอาหารคู่กับข้าวที่สำคัญทำไมไม่คิดถึง อย่าง
 ท่านประธานก็คงจะรู้ พอแม่จะไ้ลูกกับข้าว เมื่อเด็ก ๆ ก็บอกว่า หน้ปลาเสียชุก
 ช้วนนี้เมื่อปลานะลูก ชื่อปลานั้นคิดหุอยู่ตลอดตั้งแต่เกิดมาท่านประธานครับ แลวนอกจากนั้น

อาหารปลาที่มันเป็นโปรตีน ถ้าชาวไร่ชาวนาคนยากคนจนจะกินแต่เนื้อกินแต่หมูกินไม่ได้ครึ่ง
 ทำไร่นา ทำปลา กินยังได้ จะทอดทั้งคนเหล่านั้น เขาหรือครึ่ง ท่านประธาน ปลาตัวหนึ่ง
 ออกลูกเป็นแสน ๆ ตัว ทำไมไม่คิดจะอนุรักษ์พันธุ์ให้พ่อแม่มันออกลูกให้กินต่อไป กระทบ
 จึงขอเรียนถามต่อไปอีกว่า ท่านจะทำอย่างไรให้แม่ปลาพอปลายังมีอยู่ จะช่วยวิธีอย่างไร
 ก็แล้วแต่ท่านรัฐมนตรีจะเห็นสมควร เพราะกระทบเชื้อเหลือเกินว่า ท่านรัฐมนตรีอนุวรรตน์
 ของกรมที่ท่านมีความสามารถเรื่องนี้ และท่านก็มีความห่วงใยอยู่พอสมควร เพราะเคยไป
 คุยกันมา

ข้อที่ ๒ ห้วย หล่อง คลอง บึงที่ท่านว่านั้น ท่านบอกว่าท่านจะให้มีการบูรณะ
 ถ้ามั่นต้น มันเขิน อันนี้กระทบขอฝากไว้ด้วย แล้วก็ขอเรียนถามว่า ท่านจะทำการเมื่อใด
 ครบจะให้มันมีคลอง มีหนองมีบึง ประเคี้ยวปล่อยไว้มันแห้ง พอนำแห่งการทำลายก็ยวน
 มันเร็วครับ เอรารถไปไถวันสองวันก็หมดแล้ว บริเวณเขตหนองน้ำนั้น ค่อยไปเขตหนอง
 ก็หมดไป

ข้อที่ ๓ จะให้กรมประมงไปทำการชี้แจงให้การอบรมเป็นตำบล หรือเป็นอำเภอ
 ให้เขาเข้าใจว่าปลาเป็นอาหารสำคัญ คนค้อหรือมีการแข่งช่ออะไรนี้ะครับ ให้มีความเห็น
 สอดคล้องเห็นคล้อยไปว่ามันจำเป็นจริง ๆ จะทำอย่างไรจะช่วยกันอนุรักษ์พันธุ์ปลาให้พ่อแม่ปลา
 มันอยู่จะได้ออกลูกให้เรากินกันนะครับ

ข้อที่ ๔ การเพาะเลี้ยง การเพาะเลี้ยงนี้กรมคิดว่าชาวชนบท ยังไม่เข้าใจ
 ถ้าหากเจ้าหน้าที่ของกรมประมงได้ออกไปทำหน้าที่แนะนำวิธีการเพาะเลี้ยงให้รู้เขา และ
 เขาจะได้ออกมาผสมพันธุ์กันอย่างไร เพราะปลาไซ้แล้วมันจะไปทำการกกกันอย่างไร
 จึงจะออกมาเป็นลูกได้ หรือการผสมพันธุ์จะอย่างไร เช่นปลามันจะไปเกี่ยวพาราตีกัน
 อย่งไรนะครับ เมื่อสอดคอกออกมาไซ้ออกมาแล้วปล่อยน้ำเข็รากลางไปเกิดพักเป็นตัวขึ้นกระทบ
 ว่าเจ้าหน้าที่เพาะเลี้ยงควรจะไปอบรมเขา

ข้อที่ ๕ จะทำอย่างไรจะมีการจ่ายพันธุ์ปลาที่มันออกลูกเร็ว ๆ หรือว่าอาหาร
 ที่มันใช้จากพวกโคลนน้ำ พวกใบไม้ พืชน้ำได้ มันจะได้เกิดขึ้นเร็ว ๆ จะได้มีปลากินกัน
 กรมขอเรียนถามดังนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

นายอนุวรรคน วัฒนพงศ์ศิริ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :

ท่านประธานที่เคารพ กระผมอยากจะเรียนว่า สำหรับเรื่องประมงที่จังหวัดลพบุรีนั้น ความจริงก็ได้มีโครงการที่จะพิจารณาตั้งสถานีประมงอยู่แล้ว คือทางจังหวัดลพบุรี และ จังหวัดสุพรรณบุรี โดยเฉพาะจังหวัดสุพรรณบุรี ที่มะขามล้มนั้นมีการเลี้ยงปลาทุกปีหนึ่งหลายร้อยล้านบาท และขณะเดียวกันก็อย่างกระผมขอ เอยนามก็อคณินยม วรปัญญา ก็เคยคลุกคลีในการที่จะป้องกันการทำจตุศุกร์พีธและแหดงเลี้ยงปลาในจังหวัดลพบุรีมาด้วยกัน อย่างที่ท่านได้กล่าวมาแล้ว กระผมเห็นว่าจังหวัดลพบุรีนี้มีแหล่งน้ำที่จะสามารถพัฒนาการประมงน้ำจืดได้เป็นอย่างดี ก็ได้พยายามที่จะหาหนทางดังที่กระผมได้กราบเรียนไปแล้วว่า รัฐบาลชุดนี้มีนโยบายสำคัญอยู่หนึ่ง คือพัฒนาแหล่งน้ำอยู่แล้ว เมื่อมีการพัฒนาแหล่งน้ำขึ้นมาไม่ว่าแหล่งน้ำจะเป็นแหล่งเพื่อการเกษตรหรือพัฒนาแหล่งน้ำเพื่ออุปโภคและบริโภค แต่แหล่งน้ำนั้นก็สามารถใช้เป็นประโยชน์ในการที่จะพัฒนาการประมงน้ำจืดเข้าไปได้ควย แต่ถาหากว่าโครงการอันนี้สำเร็จในงบประมาณปี ๒๕๒๐ ซึ่ง าวพนา รองนายกรัฐมนตรี เสวตร เปียมพงศ์สานต์ ก็ได้กรณาจัดเงินมาให้ในโครงการชลประทานขนาดเล็ก เป็นเงินตั้ง ๔๐๐ - ๕๐๐ ล้านบาท จากการที่ท่าชลประทานขนาดเล็กก็คือ การพัฒนาแหล่งน้ำที่กระผมกราบเรียนก็คือ เป็นหนทางหนึ่งที่เราจะเพิ่มผลผลิตปลาให้กับประชาชน แล้วเมื่อเราเพิ่มผลผลิตปลาให้มีปริมาณพอ ประชาชนก็คงจะไม่ทำลายพันธุ์ปลาตรงกันข้ามประชาชนอาจจะให้ความร่วมมือกับรัฐบาล กับทางราชการในการเพิ่มผลผลิตปลาให้พอใช้ภายในจังหวัด และช่วยกันรักษาแหล่งน้ำไม่ให้ตื้นเขินอีกควย แต่ถาหากว่าการพัฒนาที่เกิดขึ้นแล้ว กระผมมีความเชื่อมั่นว่าทางสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน หรือที่เรียกว่า ก.พ. ก็ดี ก็คงจะเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ของกรมประมงมากขึ้น และหวังว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็คงจะได้รับเจ้าหน้าที่ไปอยู่ที่จังหวัดลพบุรีควย

สำหรับข้อที่ว่า จะเร่งให้กรมประมงชี้แจงให้ประชาชนทราบถึงความสำคัญ ในการทำลายปลาก็ดี หรือในการเพาะเลี้ยงก็ดี กระผมจะรับไป และก็ขอขอบคุณที่เป็นห่วง และให้คำแนะนำ ขอขอบคุณครับ

นายนิยม วรปัญญา (ลพบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นิยม วรปัญญา ยังมีข้อสงสัยอยู่นิดหนึ่งครับ ขอขอบคณาท่านประธานที่กรุณาอนุญาต กระผมขอเรียนถามต่อไปว่า เพราะอันนี้เป็นเรื่องใหญ่ครับ เพราะถ้าปลาทอมคแล้วก็เป็นภัยอย่างใหญ่หลวงแก่ชาวชนบท กระผมอยากจะเรียนถามต่อไปอีกว่าการส่งเสริม กระผมก็ขออภัยด้วยที่... ราษฎรมนตรี ช่วยว่าการกระทรวงเกษตรมารับงานเพียง ๒ เดือนเศษก็จะรุดท่านมากไปหน่อย แต่อย่างไรก็ดีเพราะว่าท่านใจสู้อยู่แล้วที่กระผมทราบ ท่านดอกเตอร์ อนุวรรตน์... อยากจะให้ กระทรวงเกษตร... ทำการส่งเสริมอย่างจริงจังเสียเป็นโดยครับ เพราะถ้าปล่อยให้ พันธุ์ปลาทั้งหมด ป็นนี้แหละอยากจะคาดคะเนท่านเลย เริ่มเลยครับ ขอให้รีบประมาณ เริ่มเสียตั้งแต่เป็นเป็นต้นไปจะได้หรือไม่

ข้อที่ ๒ การเพาะเลี้ยง หรือการเลี้ยงปลาน้ำจืดที่มีทุน... ถ้าจะให้เอกชน ทำกระผมก็อยากจะให้กระทรวงเกษตร... นี้มีการส่งเสริม ทำอย่างไรให้เขาได้เงินมาลงทุน ได้คิดดอกเบี้ยโดยราคาถูก เช่นกระทรวงอุตสาหกรรม... ถ้าท่านประสานงานกันได้ก็คงจะได้จากสถาบันเงินกู้ขนาดย่อมนี้ มีแห่งหนึ่ง... แล้วก็ของธนาคารเพื่อการเกษตร หรือ หน่วยงานโดยตรงของกรมประมงก็น่าจะมีทางหามาให้ได้... เพราะเกี่ยวกันต่างประเทศ ก็อยากจะลงทุนกันอยู่ หลายประเทศที่กระผมทราบมา หากเป็นหน่วยราชการที่มีความสำคัญ ต่อชีวิตประจำวันหรือผูกพันกับการดำรงชีวิตของประชาชนประจำวันแล้วมีทางที่จะได้

ข้อที่ ๓ จะจัดให้มีการฝึกอบรมการเพาะเลี้ยงทุกอำเภอในปี... เพื่อให้เกิดมีปลา พร้อม ๆ กันไม่อย่างนั้น... เกี่ยวที่อนเขาจะว่านายนิยมจะเอาเข้าแต่เฉพาะจังหวัดลพบุรี กระผมจึงอยากให้ทำพร้อม ๆ กันเพื่อจะได้ให้เท่าเทียมกัน... เพราะการกระจายแจกจ่าย โภคทรัพย์ก็อยากทำไปพร้อม ๆ กันและได้เท่าเทียมกัน... โอกาสก็ควรจะมีพร้อม ๆ กัน

ข้อที่ ๔ อำเภอที่ยังไม่มีเจ้าหน้าที่ประมงประจำอำเภอ... ก็มีเกษตรจังหวัด ซึ่งขึ้นกับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร... อยู่แล้ว... และก็ยังมีการขึ้นซึ่งตามกฎหมายนั้น กำนันก็เป็นเจ้าหน้าที่ที่อยู่แล้ว... ถ้าหากว่าท่านรัฐมนตรีได้กรุณาให้มีการวางแผน ให้การอบรมกับกำนัน... ผู้ใหญ่บ้านให้เข้าใจถึงประโยชน์ที่จะทำให้ปลาในช่วงฤดูวางไข่มีชีวิตรอด อยู่แล้วก็ออกไข่ตัวหนึ่งมาเป็นแสน ๆ ตัว... นี้ไว้สำหรับให้ประชากรท้องที่ของเขาได้เป็นอาหาร

บริโกลนั้น กระผมว่าถ้าเข้าใจ เขาจะต้องช่วยและเป็นเรื่องที่จะทำได้ด้วย กระผมจึงขอฝาก
ไปว่าให้ท่านดำเนินการเป็นเรื่องรีบด่วนได้ไหม เพราะว่าในเดือนกันยายนเป็นเดือนสุดท้าย
ของปลาที่จะวางไข่ และในช่วงเดือนกรกฎาคม สิงหาคมนี้น้ำก็เริ่มจะนองแล้ว ถ้า
ดำเนินการได้ในขั้นตอนนี้ กระผมว่าเป็นโอกาสดี กระผมขอเรียนถามอย่างนี้ ขอขอบคุณครับ

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :

ท่านประธานที่เคารพ กระผมใคร่ขอตอบท่านสมาชิกผู้มีเกียรติในข้อที่ ๑ ว่า ขออย่าได้
เป็นห่วงเลยครับ เรื่องพันธุ์ปลาจะหมดไม่ คือพันธุ์ปลาน้ำจืดในขณะนี้กรมประมง กระทรวง
เกษตรและสหกรณ์ส่วนใหญ่ในรัฐเราผสมเทียมได้ แล้วก็พันธุ์ปลานั้นเห็นจะไม่หมดแน่ พันธุ์ปลา
น้ำจืดที่มีอยู่นั้น

สำหรับข้อที่ ๒ ที่บอกว่า อยากจะให้ทางกระทรวงเกษตรและสหกรณ์หาเงินมา
ให้เลี้ยงปลากุ้งไปลงทุนนั้น โดยปกติก็เป็นนโยบายตั้งแต่กระผมเข้ามาแล้ว ก็พยายาม
ที่จะเร่งรัดให้เกษตรกรของเราไม่เพียงแต่เพาะปลูกอย่างเดียว คือรวมทั้งการเลี้ยงสัตว์ด้วย
ก็จะเร่งรัดให้วิธีการเพาะปลูกก็ดี และเลี้ยงสัตว์ก็ดี ได้เป็นกลุ่มเป็นก้อนแล้วก็สามารถที่จะ
กู้เงินมาลงทุนได้ กระผมเองขณะนี้กำลังคิดว่าคนที่เลี้ยงปลานั้น ถ้าเลี้ยงปลากุ้ง หรือ
เลี้ยงปลาช่อน หรือเลี้ยงปลาสาวย ปลาเทโพนั้นควรที่จะเริ่มต้นด้วยทุนเท่าไรก็กำลัง
ทำเป็นคั้งนี้อยู่ หรือว่าผู้ที่เลี้ยงสัตว์นั้นควรที่จะเริ่มต้นด้วยสัตว์ชนิดนั้นมีจำนวนกี่ตัวถึงจะ
มีความสามารถที่จะหารายได้มาเลี้ยงครอบครัวได้ ซึ่งเรื่องนี้กำลังดำเนินการอยู่แล้ว
เพื่อต้องการให้กลุ่มเกษตรกร ไม่ว่าจะเป็นการเพาะปลูกหรือ เลี้ยงสัตว์ได้มีส่วนผลิตผล
ทางการเกษตรให้ตรงกับความต้องการของตลาด

ส่วนข้อที่ ๓ ที่ว่าอยากให้ได้มีการจัดการฝึกอบรมทุกอำเภอในปีนี้ กระผม
ใคร่ขอทราบเรียนว่า เรื่องการอบรมในทางประมงนั้นก็ได้อบรมกันอยู่เสมอ แต่ว่าจะให้
ทุกอำเภอ นั้น กระผมคิดว่ากำลังงบประมาณนั้นคงจะทำได้ไม่ทั่วถึง แต่อย่างไรก็ดี
การฝึกอบรมนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องเรียกมารวมกลุ่มรวมกันแล้วถึงจะมีการฝึกอบรมได้ ทาง
กรมประมงยังมีเอกสารคำแนะนำในการเลี้ยงปลากุ้ง ในการที่จะจับปลาอะไรก็ดี มีอยู่พร้อม
และได้เอาเอกสารเหล่านั้นไปไว้ที่จังหวัดหรือที่อำเภอ คือถ้าที่ใดที่มีสำนักงานส่งเสริม

เกษตรจังหวัดอยู่ หรือมีเจ้าหน้าที่จังหวัดอยู่ที่อำเภอ เราก็มีเอกสารเหล่านี้ไปวางไว้ให้ หรือไว้แจกประชาชนอยู่แล้วและในบางกรณีที่มีการฝึกอบรมในคำที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร เอกสารเหล่านี้จะนำไปแจกในการอบรมนั้นด้วย ด้วยวิธีนี้ก็เชื่อว่าคงจะทั่วถึง.....

นายชุมพล มณีเนตร (มะเข็งเทรา) : ท่านประธานไม่ครบองค์ประชุมครับ
กระผม ชุมพล มณีเนตร ส.ส. จังหวัดมะเข็งเทรา กระผมได้มาแล้ว ไม่ครบองค์ประชุม ครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมอยู่แล้วเห็นมีสมาชิกบางท่านขึ้นไป ประชุมกรรมาธิการหรืออย่างไรเท่านั้นเอง เกี่ยวรอรอเจ้าหน้าที่นับเดี๋ยวจะครับ

(เจ้าหน้าที่ได้นับจำนวนสมาชิกในที่ประชุมแล้วครบองค์ประชุม)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครบแล้วเชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : ท่านประธานที่เคารพ มีข้อสุดท้ายข้อที่ ๔ คือท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ขอรองว่า ถ้าหากว่า อำเภอไคยังไม่มีประมงหรือมีเจ้าหน้าที่ประมงจะเป็นประมงจังหวัดก็ หรือพนักงานประมง ประจำอำเภอก็ ถ้าหากว่ายังไม่มีก็อยากจะได้ขอให้ทางเจ้าหน้าที่อื่น เช่น เจ้าหน้าที่ ส่งเสริมการเกษตรที่มีอยู่ในอำเภอเหล่านั้นไปทำหน้าที่แทน อันนี้กระผมขอขอบคุณ ที่ให้คำแนะนำแล้วจะนำไปหารือปฏิบัติด้วยในเรื่องนี้ แต่ว่าเจ้าหน้าที่ของเราเนี่ย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหน้าที่พนักงานส่งเสริมการเกษตร โดยมากมีความรู้อ่าง ๆ พอที่จะ แนะนำได้อยู่แล้ว แต่หากว่าจะถึงขั้นอบรมโดยตรงแล้วก็อาจจะต้องใช้เจ้าหน้าที่ทางวิชาการ โดยเฉพาะ คือคนที่เป็นนักปลูกพืชแล้วจะไปบอกเป็นนักเลี้ยงปลาด้วย ในบางครั้ง ก็อาจจะเจอปัญหา แต่อย่างไรก็ดี กระผมขอกราบขอบพระคุณที่ให้คำแนะนำมา และ จะนำไปพิจารณาปฏิบัติ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอไปเป็นกระทู้ถามลำดับที่ ๔ เป็นกระทู้ถามของคุณสุชน รื่นสมจิตต์ เรื่อง ป่าสงวนแห่งชาติ กรมรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เชิญคุณสุชนครับ

นายสุชน ชื่นสมจิตต์ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
 สุชน ชื่นสมจิตต์ ส.ส. จังหวัดขอนแก่น พรรคธรรมสังคม ขอตั้งกระทู้ถาม
 ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ดังต่อไปนี้

ควยปรากฏว่า ป่าสงวนที่ทางราชการประกาศเป็น เขตพื้นที่ต้องห้าม ไม่ให้
 ประชาชนบุกรุกเข้าไปปลูกที่อยู่อาศัยหรือทำมาหากินนั้น มีทั้งพื้นที่ที่เป็นป่าอยู่ในขณะนั้นและพื้นที่
 ที่โล่งเตียนไม่มีป่าอยู่เลย บางแห่งเป็นสถานที่ปลูกอาคารร้านค้า และในสภาพความเป็นจริง
 เขตป่าสงวนที่โล่งเตียนดังกล่าว ราษฎรได้อาศัยเข้าทำมาหากินมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน
 นับเป็นสิบ ๆ ปี เช่นที่อำเภอชุมแพ อำเภอสีชมพู อำเภอหนองเรือ อำเภอภูเวียง
 อำเภอน้ำพอง และเขื่อนอุบลรัตน์ จังหวัดขอนแก่น เป็นต้น จึงใคร่ขอเรียนถามว่า

๑. ทางราชการจะผ่อนผันให้ราษฎรที่อยู่ในเขตป่าสงวนมีสิทธิในการทำมาหากิน
 ในพื้นที่โล่งเตียนที่ไม่มีป่าอยู่เลย และได้อาศัยอยู่มาในระยะเวลาอันยาวนานได้มีสิทธิเป็นของ
 ตนเองและสามารถสืบทอดมรดกได้ แต่หาไปขายไม่ได้ แบ่งกันให้เป็นสัดส่วน จะปฏิบัติ
 เช่นนี้ได้อย่างไร ถ้าได้จะลงมือดำเนินการเมื่อใด

๒. ในทางตรงกันข้าม ปรากฏว่าป่าสงวนที่ยังคงสภาพเป็นป่าแต่ถูกบุกรุก
 โดยมีกลุ่มคณะบุคคล หรือศูนย์บางศูนย์ไปบุ่งให้ราษฎรเข้าตัดต้นไม้ทำลายป่า เจ้าหน้าที่
 ไม่กล้าเข้าไปจับกุมเพราะเกรงกลัวกฎหมาย เรื่องนี้ยอมส่งผลเสียหายมาสู่ชาติบ้านเมือง
 อย่างมาก ขอทราบวาทางราชการมีนโยบายที่จะป้องกันการตัดต้นไม้ทำลายป่าเช่นนี้อย่างไร
 จะปฏิบัติโดยจริงจังแก่ขาดได้หรือไม่

๓. ทานทราบหรือไม่ว่า ผู้ที่ได้รับสัมปทานป่าไม้ไปเป็นจำนวนมาก เป็นตัวการ
 สำคัญที่ทำลายป่า ไม่ปฏิบัติตามสัญญา ลักลอบตัดไม้เถื่อน ให้สิ้นบนเจ้าหน้าที่ ทำลายต้นไม้
 ขนาดเล็กเสียหายจำนวนมาก และไม่ยอมปลูกต้นไม้ทดแทนตามสัญญาที่ได้ให้ไว้แก่ทางราชการ
 เรื่องนี้ท่านจะดำเนินการต่อไปอย่างไร ขอขอบคุณครับ

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
 ท่านประธานที่เคารพ กระผม อนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตร
 และสหกรณ์ ใคร่ขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจากจังหวัดขอนแก่น คือ
 คุณสุชน ชื่นสมจิตต์ ดังต่อไปนี้

ในข้อที่ ๑ ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติถามว่า ทางราชการจะผ่อนผันให้ราษฎรที่อยู่ในเขตป่าสงวนมีสิทธิในการทำมาหากินในพื้นที่โล่งเคียน ไม่มีป่าไม้อยู่เลย และได้อาศัยอยู่มากในระยะเวลายาวนาน ได้มีสิทธิเป็นของตนเองและสามารถสืบทอดกรรมสิทธิ์ได้ แต่นำไปขายไม่ได้ แบ่งกันให้เป็นสัดส่วน จะปฏิบัติเช่นที่เสนอนี้ได้หรือไม่ หากสามารถปฏิบัติได้ จะลงมือดำเนินการเมื่อใด ในข้อที่ ๑ กระทบใครขอทราบเรียนว่า เมื่อเข้านี้มีกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ซึ่งกระทู้ถามขอเอ่ยนามมาจากจังหวัดเดียวกันกับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ถามขณะนี้ คือคุณแคว นรปติ กระทู้ถามตอบไปชัดเจนพอสมควร สำหรับเรื่องนี้ก็มีอยู่ว่า เราได้มีหลักการอยู่แล้วที่จะให้ผู้ที่เข้าไปอยู่ในที่โล่งเคียน หรือว่าเข้าไปในที่ที่เราไม่สามารถจะปรับปรุงสภาพป่าขึ้นมาใหม่ได้ ก็จะจัดให้อยู่เป็นที่ทำกินที่อยู่อาศัยได้ และที่เรียนถามว่าจะลงมือทำเมื่อใด ก็อยากจะทราบเรียนว่า ได้ลงมือทำอยู่แล้วในขณะนี้ จากการจัดรูปที่ดินให้บริการประชาชนซึ่งลักษณะเหมือนหนึ่งหมู่บ้านป่าไม้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้ดำเนินการไปแล้วเป็นจำนวนถึง ๑๖ ป่า มีเนื้อที่ทั้งหมด ๔,๒๓๒,๗๖๘ ไร่ และในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ซึ่งกำลังดำเนินการอยู่ก็มีอยู่ทั้งหมด ๒๑ ป่า มีเนื้อที่ทั้งหมด ๖,๘๐๐,๓๓๘ ไร่ ซึ่งโดยสรุปแล้วรัฐบาลมีนโยบายที่จะให้ราษฎรที่เข้าไปอยู่ในเขตป่าสงวนในส่วนที่ไม่สามารถจะปรับปรุงขจัดให้เป็นป่าขึ้นมาได้ภายใต้ หลักเกณฑ์นั้น และนอกจากนั้นอย่างที่กระทู้ถามเรียนเมื่อเข้าคือในเรื่องการปฏิรูปที่ดิน ก็จะใส่เข้าไปช่วยด้วย

สำหรับข้อที่ ๒ ที่บอกว่าป่าสงวนที่ยังคงสภาพเป็นป่า แต่ถูกบุกรุกโดยมีกลุ่มคณะบุคคลหรือศูนย์บางศูนย์ไปบุกรุกให้ราษฎรเข้าตัดต้นไม้ทำลายป่า เจ้าหน้าที่ไม่กล้าเข้าไปจับเพราะเกรงกลัวกฎหมาย เรื่องนี้ยอมส่งผลเสียหายมาสู่ชาติบ้านเมืองอย่างมาก ขอทราบทางราชการมีนโยบายจะป้องกันการค้าไม้ทำลายป่าเช่นนี้อย่างไร และจะปฏิบัติโดยเด็ดขาดหรือไม่ กระทบใครขอทราบเรียนว่า ถ้าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจำได้ว่าเมื่อรัฐบาลนี้ได้ขอแถลงนโยบายเพื่อรับความไว้วางใจให้บริหารประเทศนั้น ก็ได้เขียนไว้อย่างชัดแจ้งว่าจะบริหารราชการแผ่นดินโดยอาศัยกฎหมายเป็นหลักสำคัญ เพราะฉะนั้นในข้อนี้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ก็จะทำการปราบปรามโดยใช้มาตรการในทางกฎหมายโดยเด็ดขาด

แล้วจะดำเนินการในข้อนี้อีกวิธีหนึ่งก็คือวิธีการปฏิรูปที่ดินเข้าไปด้วย กระผมเองก็เพิ่งกลับจาก
 ที่จะปรามปรามผู้บุกรุกหรือศูนย์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจากจังหวัดขอนแก่น
 คือคุณสุชน ชื่นสมจิตต์ ว่ากระผมไปดำเนินการมาแล้วและเพิ่งกลับมาเมื่อคืนนี้ แล้วก็พยายาม
 ที่จะจับผู้กระทำความผิดอยู่เดี๋ยวนี้ แต่ด้วยความโชคคือ ไม่ใช่โชคคือของกระผม กระผม
 ไปเมื่อวานนี้จับไม่ได้เป็นความโชคคือของผู้กระทำความผิดที่โหดร้ายเสียไปได้ แต่อย่างไรก็ดี
 กระผมเองได้วางแผนการณอยู่แล้วที่จะเข้าไปในป่าบางแห่ง เข้าไปในโรงเลื่อยบางแห่ง
 ที่ทราบว่าประวัติเมื่อก่อนนั้นมีการกระทำความผิดกฎหมาย และกระผมขอรับรองว่ากระผมจะทำตาม
 ที่รัฐบาลได้แถลงต่อสภาว่าจะดำเนินการตามกฎหมายโดยเด็ดขาด

สำหรับข้อที่ ๓ เป็นข้อที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ที่ท่านถามว่าผู้ได้รับสัมปทาน
 ป่าไม้ไปจำนวนเกือบทุกรายเป็นท้าวสำคัญที่ทำลายป่า ไม้ปฏิบัติตามสัญญา ลักลอบตัดไม้เถื่อน
 ให้สิ้นบนเจ้าหน้าที่ ทำลายต้นไม้ขนาดเล็กเป็นจำนวนมาก และไม่ยอมปลูกรักษาไม้ทดแทน
 ตามสัญญาที่ให้ไว้กับทางราชการ เรื่องนี้จะดำเนินการอย่างไร กระผมขอกราบเรียนว่า
 เมื่อกระผมเข้ามารับหน้าที่ในกระทรวงนี้ สิ่งหนึ่งที่กระผมทำก็คือขอทราบจำนวนสัมปทาน
 ป่าไม้ในประเทศไทยมีจำนวนเท่าไร ใครเป็นผู้ได้รับสัมปทาน ซึ่งกระผมมีตัวเลขครบ
 และการทำลายป่านี้กระผมได้พยายามไปดูป่ามาหลายแห่ง เพื่อจะเปรียบเทียบว่าการทำลายป่า
 นั้น เกิดขึ้นได้ในกรณีใดบ้าง ที่กระผมเป็นห่วงในการทำลายป่าที่สำคัญที่สุดก็คือการถางป่า
 เพื่อจะปลูกพืชไร่ การถางป่าปลูกพืชไร่เป็นการทำลายป่าที่สำคัญที่สุดในปัจจุบันนี้ เพราะ
 เป็นการถางป่าแบบเตียนโล่ง และอันดับต่อมาที่สำคัญก็คือการเผาถ่าน และตัดเสาค้ำ
 การเผาถ่านนั้นจะตัดไม้ทุกชนิดแล้วเข้าไปเผาหมด แล้วเราจะไม่เห็นว่ามีชนิดใดบ้างถูกตัด
 และขณะเดียวกัน เรืองตัดเสาค้ำ ถ้าไม้ใดขนาดไม่ว่า จะเป็นไม้ชนิดใดก็ตามก็จะตัดหมด
 เป็นเสาค้ำ การควบคุมไม้ประเภทนี้เราไม่ได้ตีตราประจำต้น เพราะฉะนั้นที่เรียกว่า
 ผู้ที่ได้สัมปทานนั้น ถ้าพูดตามจริงแล้วไม่ใช่ผู้ทำลายป่า กระผมอยากจะกราบเรียนอย่างนี้ว่า
 ผู้ที่ได้สัมปทานนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัมปทานที่รัฐบาลให้ เพราะการได้รับสัมปทานนั้น
 จะต้องผ่านคณะรัฐมนตรีตามกฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติป่าไม้ มาตรา ๒๓ ย่อมมี
 การพิจารณาอันอย่างรอบคอบ และต้นไม้ที่ได้รับสัมปทานไปนั้นเราให้ ๓๐ ปี มีพื้นที่เท่าไร

เราเอา ๓๐ ทหาร ผู้ที่ได้รับสัมปทานนั้นจะตัดไม้ในป่าได้เป็นแปลง ๆ ไป คือตั้งแต่ปีที่ ๑ จนกระทั่งถึงปีที่ ๓๐ ครอบรอบ ๓๐ ปี กระผมเองก็ไปคุมไม้เหมือนกันว่าในการตัดต้นไม้ที่ให้สัมปทานนั้น เขาคัดกันอย่างไร แปลงที่จะให้สัมปทานก่อนที่จะให้สัมปทานได้นั้น ทางกรมป่าไม้เองก็ต้องสำรวจป่าเสียก่อนว่ามีไม้ชนิดใดบ้างที่อยู่ในป่าที่จะให้สัมปทาน ต้นไม้ที่ให้สัมปทานไปแล้วที่จะเข้าไปตัดได้นั้น ต้นไม้เองนั้นจะต้องมีตราอันแรกเป็นตราประจำต้นตราประจำต้นนั้นอยู่ที่ ๒ ลักษณะ คือที่ตอนเป็นตราประจำต้น แล้วมีเลขที่ลดลงไปนั้น ที่ ๓ เลขสมมติว่าคนที่ ๑๐๘ จะที่ ๑๐๘ ๓ ครั้งก็โดนตน เห็นคนขึ้นมา ประมาณ ๑.๕๐ เมตร จะต้องตีเบอร์ประจำต้นนั้นคือ ๑๐๘ อีก ๓ ครั้ง เครื่องตีตรานั้นจะต้องมีเลขหมายของผู้ตีมีโคด (CODE) ของผู้ตี ๆ ลงไปด้วย เสร็จแล้วเมื่อมีตราประจำต้นแล้วตรวจสอบเรียบร้อย แล้วยังมีเบอร์คนอื่น สมมติว่าเบอร์ ๑๐๘ คนที่ ๑ ก็ต้องตีเลข ๑ ลงไปแล้วก็ต่อไปเป็นเบอร์คน ถัดไปที่เบอร์คนถัดไปอีก คนตีจะต้องตีตราลงไปในนั้นด้วย เมื่อจะตัดก็เมื่อตัดเสร็จแล้ว เบอร์ที่ตนก็ยังมีอยู่ เบอร์คนไม่เหล่านที่ให้สัมปทานนั้นไม่ใช่ปรากฏแต่อยู่ในป่า ต้นไม้ที่จะกำหนดให้ตัดนั้นยังแบ่งออกไปปรากฏอยู่ในแผนที่อีกกว่าว่าต้นไม้ไหนอยู่ที่ไหนเมื่อตัดเสร็จแล้ว ผู้ที่ได้รับสัมปทานนั้นไม่สามารถที่จะชักลากไม้ออกไปได้ ตัดเสร็จแล้วก็จะขอให้เขามาตีตราชักลากอีก ที่เขียนว่า ข.ล. ผู้ตีตราชักลากเป็นอีกชุดหนึ่งที่เขามาตีก็จะตีเบอร์ชักลากลงไปที่เบอร์เดียวกันนั้นแหละ แต่ที่ ๓ ครั้งพร้อมกับเครื่องหมายประจำตัวของผู้ตีตราชักลากลงไปด้วยว่าใครเป็นผู้ตีตราชักลากเมื่อชักลากรวมหมอนเสร็จแล้ว เอาไปไหนอีกไม่ได้ จะต้องไปเสียค่าภาคหลวงจะมีเจ้าหน้าที่อีกชุดหนึ่ง ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ทั้งสองชุดที่มานั้น อยู่กันคนละสังกัดมาตีตราเสียค่าภาคหลวงอีก เมื่อตีตราเสียค่าภาคหลวงเสร็จเรียบร้อยแล้วจะไปเสียเงินค่าภาคหลวงเสียเงินค่าภาคหลวงแล้ว ต้องไปขออนุญาตอีกที่จะขนไม้สัมปทานนั้นออกไปจากที่รวมหมอน นอกจากนั้นกระผมอยากจะกราบเรียนว่าผู้ใดสัมปทานนั้น ไม่ได้หมายความว่าเมื่อได้รับสัมปทานไปแล้ว แบ่งแปลงตัดในรอบตัด ๓๐ ปี อย่งที่กระผมกราบเรียน คือแปลงที่ ๑ ไม่ได้หมายความว่า จะต้องตัดจนกระทั่งถึงเดือนใดจะไม่ใช่ จะต้องตัดไม้ตามที่เขียนไว้ในเงื่อนไขสัมปทาน ไม้ที่เลือกตัดที่จะตัดกันได้นั้นต้องเป็นไม้ได้ขนาดตัดได้ไม่เกิน ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของแปลงที่มีอยู่นั้น โดยปกติไม้ยังแบ่งออกเป็นชั้น ๆ

เป็นไม้ชั้น ๑ ชั้น ๒ ชั้น ๓ ชั้น ๔ ชั้น ๕ ไม้ชั้น ๑ เท่านั้นที่ตัดได้ ไม้ชั้น ๒ ลงไป
 ที่ไม้ไผ่ขนาดตัดไม่ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว นอกจากนั้นแล้วในทันทีที่ไผ่สัมปทาน
 ยังมีพื้นที่อีก ๒ - ๓ ลักษณะที่ห้ามตัดโดยเด็ดขาด คือในที่ที่เป็นต้นน้ำลำธารห้ามตัดในที่
 ที่มีบริเวณพื้นที่เท หรือลาดชันมาก ห้ามตัดในบริเวณพื้นที่ที่มีน้ำซัด เราไม่อนุญาตให้ตัด
 แล้วเมื่อมีการไถรับสัมปทานดังกล่าวแล้วโดยปกติอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคุณสุชน ชื่นสมจิตต์
 บอกว่าลักลอบตัดไม้เถื่อน โดยปกติใน ๑ ปีนั้น เราก็ให้แปลงที่เขาจะตัดนั้นต้องทำภายใน
 ๑ ปีให้เสร็จอยู่แล้ว ไม้ไผ่หมายความว่าเมื่อตัดแปลงที่ ๑ แล้วก็แปลงที่ ๒ จะไปตัดอีกไม่ได้
 ตัดได้เฉพาะแปลงที่ ๑ เท่านั้น แปลงที่ ๒ จะไปตัดได้ก็ตัดได้ในปีที่ ๒ เพราะฉะนั้น
 ถ้าหากเราจะคิดว่าผู้ที่ได้สัมปทานไปแล้วจะไปตัดแปลงที่ ๒ ซึ่งเป็นแปลงของเขาเองที่เขาจะ
 ไถรับสัมปทานที่เขาจะตัดในปีต่อไป เขายอมไม่ไปตัด แต่ถ้าหากว่าจะไปตัดจากป่าอื่น
 เขาก็ทำไม่ได้ เพราะว่ามีเลขหมายตามต้นอีก เยอะแยะที่เราทำอยู่ อย่างที่ท่านสมาชิก
 ผู้มีเกียรติบอกว่าเป็นปฏิบัติตามสัญญา อันนี้กระผมเองก็โง่ สัญญาในการให้สัมปทาน สัญญานั้น
 เขียนไว้ชัดเจนแล้วเงื่อนไขต่าง ๆ ที่ให้สัมปทานนั้นต้องเป็นเล่มเย็บเป็นปกกิ่งแข็ง เพราะ
 จะต้องเก็บไว้ถึง ๓๐ ปี และถ้าปรากฏว่าผู้ใดไม่ปฏิบัติตามสัญญา เราก็มีการพักสัมปทาน
 หรือมีการถอนคืนสัมปทานได้ ส่วนการที่บอกว่าไม่ปลูกลูกไม้ทดแทนนั้น อันนี้กระผมกำลังแก้ไข
 อยู่ การปลูกลูกไม้ทดแทนนั้น เราเก็บเป็นค่าภาคหลวง เอามาเป็นส่วนหนึ่งที่จะต้องไป
 ปลูกลูกไม้ทดแทน ขณะนี้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ได้รับเงินจำนวนนี้มา และกระผม
 ได้ตรวจสอบบัญชีเงินจำนวนนี้อยู่แล้วว่าจะมีประมาณ ๕๐ - ๖๐ ล้านบาท ก็จะได้พิจารณา
 ว่าการปลูกลูกไม้ทดแทนนั้นจะต้องเร่งรัดให้ปลูกมากขึ้น องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ก็ปลูกไม้ทด
 จะเอาเงินจำนวนนี้ไปพิจารณามอบให้บริษัทจังหวัดนั้นแต่ละเป็นผู้ปลูกภายใต้การแนะนำ ภายใต้
 ทางวิชาการของกรมป่าไม้ และจะให้กรมป่าไม้ร่วมปลูกลูกด้วย ก็คือว่าอันนี้คงจะไม่มีปัญหา
 และกระผมเองอยากจะทราบเรื่องปลูกลูกไม้ชนิดนี้หนึ่ง คือการปลูกลูกไม้ทดแทนนั้น
 ไม่ได้หมายความว่าตัดออกจากป่าตรงนั้นแล้วจะไปปลูกลูกไม้ชนิดนั้นในที่ที่เกี่ยวกับที่ตัด ไม่ใช่
 เพราะป่าที่เราให้สัมปทานนั้นบางที่เป็นป่าที่มีไม้หนาแน่นเราต้องการจะให้ป่าไม้ มันโปร่งขึ้น
 ตัดแต่ไม้ที่ไม่ค่อยสมบูรณ์ ไม้ที่ไม่ค่อยเรียบร้อยออกเพื่อจะให้ป่ามันโปร่งขึ้นหน่อย และ

ให้ไม้ที่เหลื่ออยู่บนเจริญเติบโตได้พอสมควร ส่วนที่ตัดออกไปแล้วก็ไปปลูกชดเชยในที่ดินแปลงอื่น
 ในที่ดินที่เป็นต้นน้ำลำธารที่อาจจะไม่อยู่ในเขตสัมปทานก็ได้ เป็นการชดเชยตามอัตราส่วน
 ที่เราได้อากาศหลวงมา ซึ่งเรื่องนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรมโยธาจะกรรมาเรียนว่า
 การให้สัมปทานป่าไม้ั้นไม่ใช่การให้ป่าไปแล้วให้เขาคัดจนเตียนโล่ง หรือไม่มีการควบคุม
 กรมถึงอยากจะให้เข้าใจว่าการให้สัมปทานก็จะต้องทำไปตามหลักวิชาการที่กรมป่าไม้กำหนด
 แต่เป็นเงื่อนไขที่ไม่อยู่ในสัมปทาน ขอขอบคุณครับ

นายสุรชน ชินสมจิตต์ (ชอนแกน) : ท่านประธานครับ กรมขออนุญาต
 ถามสั้น ๆ เพื่อประหยัดเวลาของสภา กรมใครจะกรรมาเรียนท่านรัฐมนตรีว่า ในฐานะที่
 กรมเป็นผู้แทนราษฎรอยู่กรมก็ใจที่ทราบว่า ท่านถึงกับลงมือจะไปจับผู้ที่กระทำผิด
 ในเรื่องไม่ช่วยตนเอง เรื่องนี้ขอให้ท่านดำเนินการอย่างจริงจัง และให้มากขึ้น กรม
 อยากจะกรรมาเรียนท่านอย่างนี้ว่า ท่านกลับกระทรวงวันนี้ และท่านไปอยู่ที่แฟ้มของท่านเถอะ
 ครับ มีแต่เรื่องขอต่อสัมปทาน ทำไมเป็นอย่างนั้นท่านทราบไหมครับ เพราะเหตุที่ว่า
 ผู้ที่รับสัมปทานส่วนใหญ่ั้น ไม่ไปตัดแปลงที่ได้รับอนุญาต ไปตัดแปลงอื่นที่ไม่อนุญาต
 ที่เขาเรียกว่าตัดไม้เถื่อนนั้นแหละครับ เสร็จแล้วเมื่อถึงเวลาจริง ๆ กำหนดระยะเวลา
 ให้ก็ไม่ทัน เมื่อไม่ทัน ก็ขอต่อสัมปทานนี้แหละครับมีมากมายทั่วประเทศถ้าจะเอาความผิดกัน
 กรมถือว่าผิด หรือถอนสัมปทานได้ทั้งนั้น และอยากจะเรียนถามท่านอีกข้อหนึ่งคือว่าปัจจุบันนี้
 หน่วยงานของรัฐบาลหลายหน่วยที่อาศัยอธิบดี แล้วก็ได้เอกรับไปทำช่วงต่อเสร็จแล้ว
 ก็ตัดไม้กันผิด ๆ ถูก ๆ นี้มากมายเหลือเกิน กรมอยากเรียนถามว่า ทางรัฐบาลมีนโยบาย
 ที่จะแก้ไขเรื่องนี้อย่างไร แล้วบริษัทป่าไม้จังหวัดนั้นนะ กรมว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่
 ควรจะเป็นยุติที่ทุกกันในสภา เพราะว่าความจริงนั้นไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่เขียนไว้
 ในหนังสือหรือครับ ป่าไม้จังหวัดก็คือเจ้าของโรงเลื่อยดี ๆ นี้เองกับบริวารเพียงไม่กี่คน
 ที่เข้าหุ้นกันมา แล้วอีกอ้างกันว่าเป็นทรัพยากรของจังหวัดนั้น ควรจะให้คนของจังหวัดนั้น
 เป็นเจ้าของได้รับผลประโยชน์ แต่ความจริงไม่ใช่ กรมขอเรียนสั้น ๆ เพื่อประหยัดเวลา
 ของสภา ขอให้ท่านตอบกรมด้วยจะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :

ท่านประธานที่เคารพ ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คือคุณสุชน รื่นสมจิตต์ ได้กล่าวมานั้น กระทบใจตั้งแต่เข้ามาอยู่ในกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ก็อยากจะกราบเรียนว่า ได้เพิ่งได้ อยู่เป็นอย่างมากในเรื่องการต่อสัมปทานก็ดี ไม่ว่าจะสัมปทานนั้นจะมาในรูปแบบไหน กระทบใจท่านโดยละเอียด ไม่ว่าจะมาในลักษณะที่จะเอาอย่างอื่นส่งเสริมการลงทุน เสร็จแล้ว ก็มาขอพื้นที่เป็นป่าไม้เข้าไปดำเนินการเพื่อพิจารณา หรือจะทำเหมืองแร่ เสร็จแล้ว ก็จะต้องมาขอประทานบัตร กระทบใจพิจารณาว่ามันสมควรแค่ไหน หรือว่าจะขอต่ออายุ สัมปทานก็ต้องดู ยิ่งหลักเกณฑ์ในปัจจุบันนี้การให้สัมปทานนั้น โดยเฉพาะไม้สักก็มีมติ คณะรัฐมนตรีว่าจะต้องให้กับการอุตสาหกรรมป่าไม้ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจอยู่แล้ว ส่วนการ ให้ไม้กระยาเลย ซึ่งจะให้ทั้งทางเอกชนหรือว่าทางถาวรวิสาหกิจ แต่กระทบใจอยากจะ กราบเรียนอย่างนี้ว่าอยากจะให้ข้อเท็จจริง คือพูดถึงสัมปทานแล้ว มีความรู้สึกคล้าย ๆ กันว่าป่าของเราได้ให้สัมปทานไปเยอะแยะ แม้แต่ตัวกระทบใจเอง เมื่อตอนเข้าไปรับหน้าที่ ก็มีความรู้สึกที่สัมปทานนี้ให้กันอย่างไร มีอย่างไรบ้าง ได้ขอตัวเลขเข้ามาดูว่าปัจจุบันนี้ มีสัมปทานจำนวนเท่าไร กระทบใจอยากจะกราบเรียนให้ทราบอย่างนี้ว่าในพวกไม้กระยาเลย ในปัจจุบันนี้ มีผู้ได้รับสัมปทานทั้งหมดเพียง ๒๘๖ สัมปทาน บริษัทป่าไม้ประจำจังหวัด ซึ่งปัจจุบันนี้มี ๘๙ จังหวัด องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ถือหุ้นด้วยตั้งแต่ ๒๐ - ๕๖.๖๗ เปอร์เซ็นต์ ได้รับสัมปทานป่าไม้ทั้ง ๘๙ บริษัทนี้ จำนวน ๒๓๗ สัมปทาน เป็นสัมปทาน ที่ทางกระทรวงเกษตรและสหกรณ์สามารถเข้าไปควบคุมได้ แต่กระทบใจก็ได้ตั้ง กรรมการของกระทรวงขึ้นมาพิจารณา หลักการปฏิบัติของบริษัทป่าไม้จังหวัดว่าจะทำอย่างไร จึงจะถูกต้อง การไปทำป่าที่ไรสัมปทานทำอย่างไรถ้าผิดเงื่อนไข เราจะยกเลิกสัมปทาน อันนี้กำลังดำเนินการอยู่ ถือเป็นเรื่องสำคัญ ส่วนไม้กระยาเลยรายที่ ๒ ที่ได้ก็คือ องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจรอยเปอร์เซ็นต์ มีอยู่จำนวน ๓๑ สัมปทาน บริษัท ไม้ฉัทไทย จำกัด ก็เป็นรัฐวิสาหกิจของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้สัมปทาน เพียง ๕ สัมปทาน นอกจากนี้ก็มีรัฐวิสาหกิจอีก ก็คือการรถไฟแห่งประเทศไทย ซึ่งมีสัมปทานสำหรับทำไม้หอมรถไฟบ้าง ทำพื้นรถไฟบ้างอะไรนี่อีก ๘ สัมปทาน

องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกมีอยู่ ๓ สัมปทาน องค์การสงเคราะห์สหายร่วมรบเกาหลีมีอยู่ ๒ - ๓ สัมปทาน ของเอกชนก็มีบริษัท ศรีมหาราชา จำกัด ๒ สัมปทาน ของเจ้าวัฒนา โชคณา นี้ ๑ สัมปทาน ของบริษัท เอื้อวิทยาพาณิชย์ จำกัด ๑ สัมปทาน ของหมอนศรีนวล ๓ เชียงใหม่ ๑ สัมปทาน บริษัท เหล็กสยาม จำกัด ๑ สัมปทาน เพราะฉะนั้นกระผมอยากจะกราบเรียนว่า สำหรับไม้กระยาเลยนั้นทั้งหมดส่วนใหญ่อยู่ในมือของรัฐบาลเองที่ดำเนินการอยู่แล้ว ถ้าหากว่าจะมีอะไรผิดพลาดมาตั้งแต่คดีกระผมจะไม่กล่าวถึง แต่ว่าตั้งแต่รัฐบาลซุกเข้าไปบริหารเรื่องป่าไม้แล้วกระผมจะทำให้ถูกต้อง สำหรับไม้สักเองที่เป็นชาวศรีวิชัยโครม เข้าใจว่าจะมีสัมปทานตั้งเยอะแยะ กระผมก็ได้สอบถาม ตัวเลขที่สอบมานี้ กระผมได้สอบถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๕ คือเมื่อวานนี้เอง เช็ดด้วยอดใจเสื่อจลินเมื่อวานนี้ว่าสุกสิ้นจริงๆ แล้วมีสัมปทานเท่าไร ไม้สักที่มีสัมปทานทั้งสิ้น ๖๕ สัมปทานทั่วประเทศ เป็นขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ๕๗ สัมปทาน เป็นของรัฐบาล เป็นขององค์การทหารผ่านศึกซึ่งมีชาวศรีวิชัยโครมว่าจะมีตั้งเยอะแยะ มีอยู่ ๓ สัมปทานเท่านั้น แล้วก็ยังมีของบริษัท อาสาสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ๑ สัมปทาน มีของบริษัท หนองมิตร จำกัด ๑ สัมปทาน มีของหมอนศรีนวล ๓ เชียงใหม่ ๑ สัมปทาน ของบริษัท สงเคราะห์สหายร่วมรบเกาหลี ๒ สัมปทาน ก็จะทำให้เห็นว่าไม้สักส่วนใหญ่ยังอยู่ในความควบคุมของรัฐบาลอยู่นั่นเอง ของเอกชนโดยเฉพาะกรณีไม้สักถ้าหมดสัมปทานแล้วต่อสัมปทานไม่ได้ มติคณะรัฐมนตรีบอกว่าไม้สักนั้นจะต้องให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ แคนแห่งเดียวเท่านั้นเป็นผู้ทำ เพราะฉะนั้นกระผมก็อยากจะกราบเรียนให้เป็นที่ชัดเจนว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์มิได้มีนโยบายในเรื่องทรัพยากรธรรมชาติของชาติ โดยเฉพาะในเรื่องป่าไม้ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้พูดถึงเจ้าหน้าที่ที่เข้าไปเกี่ยวข้องอยู่ในโรงเลื่อยก็ดี กระผมอยากจะกราบเรียนว่า ต่อไปในโรงเลื่อยไม่ใช่เป็นผู้ที่ไล่สัมปทาน โรงเลื่อยจะไม่ใช่เป็นผู้ที่ไปตัดไม้ในป่า โรงเลื่อยจะรับไม้จากบริษัทป่าไม้จังหวัดไปเลื่อย เราก็จะสามารถรู้ว่าไม้ในโรงเลื่อยนั้นได้ไม่ไปจากไหน ไปจากบริษัทป่าไม้ที่รัฐบาลให้สัมปทานไปนั้นได้จำนวนเท่าไร เราสามารถควบคุมโรงเลื่อยได้ กระผมอยากจะกราบเรียนว่ากระผมได้จองโรงเลื่อยอยู่ เมื่อวานนี้กระผมได้จู๋ใจเข้าไปในโรงเลื่อยแห่งหนึ่งในจังหวัดอุดรธานี และตั้งใจว่าจะไปตรวจ

๕๘

โรงเลื่อยที่สตึกคือ ๒ - ๓ แห่งในจังหวัดมหาสารคามและจังหวัดขอนแก่น แต่ว่าเวลา
 ไม่นานก็ไปไต่บางแห่ง แต่ก็เป็นที่เสียใจที่กระผมจับไม่ได้ แต่อย่างไรก็ดีที่กระผม
 เป็นห่วงอยู่ขณะนี้เป็นอย่างมาก ก็คือที่ดินที่ น.ส. ๓ ซึ่งประชาชนได้ไป ขณะนี้ไม่เข้า
 โรงเลื่อยไม่ว่าจะออกมาจากป่า ขอความกรุณาว่าอย่าเข้าใจผิด ไม่ที่โรงเลื่อยอยู่ที่
 กระผมไปตรวจมาเมื่อวานนี้เป็นไม้ออกจากที่ดิน น.ส. ๓ เป็นไม้ที่มีกรรมสิทธิ์ เขาตัดขาย
 ให้โรงเลื่อย กระผมจึงได้นึกคิดขึ้นมาว่า อันนี้อาจจะเป็นวิธีการอีกอันหนึ่งที่เป็นการทำลายป่า โดยที่จะเป็นโรงเลื่อยหรือจะเป็นนายทุนก็ตาม พยายามยุยงส่งเสริมให้ราษฎร
 เข้าไปบุกเบิกป่าเพื่อจะให้ได้สิทธิครอบครองเพื่อจะให้ได้มาซึ่ง น.ส. ๓ เมื่อได้มาแล้ว
 ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ การปลูกมันปลูกอะไรนั้นมันตามมาที่หลัง แต่ไม้ที่ขายต้นละ ๓,๐๐๐
 บาท ต้นละ ๔,๐๐๐ บาท ต้นละ ๕,๐๐๐ บาทนั้น เป็นจุดเป้าหมายที่ต้องการจะเข้าไป
 ยึดถือที่ดินได้ น.ส. ๓ ที่กระผมเป็นห่วง เพราะฉะนั้นการทำลายป่านี้ไม่ได้หลายร้อยวิธี
 ซึ่งกระผมเองได้ทราบว่าทางกรมป่าไม้ได้มีนักวิชาการท่านหนึ่งเขียนวิธีการโกงป่า วิธีการ
 กินป่า วิธีทำลายป่า ไว้ถึง ๓๐๐ กว่าวิธี กระผมกำลังขอเขามา มาศึกษาว่ามีวิธีใดบ้าง
 แล้วจะพยายามหาหนทางป้องกันแก้ไขอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คุณสุชน ชื่นสมจิตต์เป็นห่วง
 ให้ได้ ขอขอบพระคุณ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็เห็นจะชัดเจนแล้วคุณสุชนครับ

เพราะว่าตอบเกินไปกว่าที่ท่านถามเยะ

ระเบียบวาระประชุมเรื่องที่ ๓ เรื่องที่ค้างพิจารณาจากการประชุม

ครั้งที่แล้ว ไม่มีนะครับ

ต่อไปเป็นระเบียบวาระประชุมเรื่องที่ ๔ เป็นญัตติควานเรื่อง คณะกรรมาธิการ

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กระทำผิด
 ขอบังคับ ของคุณชุมพล นทีเนตร เป็นผู้เสนอ เสนอให้ที่ประชุมพิจารณา และก็แต่งตั้ง
 คณะกรรมาธิการชุดใหม่แทนชุดเดิม

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก่อนที่ประชุมนี้จะได้พิจารณา
 กระทบอยากจะได้เรียงข้อเท็จจริงเรื่องนี้เพื่อให้คุณชุมพลได้ประกอบการพิจารณา ด้วยนะ
 ครับ ประธานสภาได้เรียกเจ้าหน้าที่กรมการสื่อสารมาถามถึงการประชุม หรือการปฏิบัติงาน
 ของคณะกรรมการชุดนี้โดยความว่า เมื่อวันอังคารนี้ คณะกรรมการได้พิจารณา
 ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญาณ์เสร็จสิ้นแล้ว เพราะ
 ฉะนั้นกระทบอยากจะได้เรียงตามคุณชุมพลว่า ยังคิดใจที่จะให้ที่ประชุมนี้ได้พิจารณาและ
 ก็ขอตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ขึ้นหรือไม่ครับ เชิญครับ

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
 ชุมพล มณีเนตร ส.ส. ฉะเชิงเทรา กระผมได้ทราบว่าคณะกรรมการวิสามัญพิจารณา
 ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญาณ์ ได้พิจารณาเสร็จสิ้น
 ไปเมื่อวันอังคารนี้ตามที่ท่านประธานได้แจ้งให้กระผมทราบนั้น กระผมทราบแล้ว
 และกระผมได้แจ้งให้ผู้รับรองผู้คดีความของกระผมทั้ง ๔ ท่าน คือ คุณณรงศ์ เอี่ยมภักดี
 คุณนิสิต เวทย์ศิริยานันท์ คุณสุวิชัย สุพรรณ คอกเตอร์ ไพทริย์ เครือแก้ว และ
 พันโท บุญจง รัตมี ผู้รับรองไต่สวนแล้วทางมีความเห็นพ้องกันว่า เมื่อคณะกรรมการ
 วิสามัญท่านได้พิจารณาเสร็จสิ้นแล้ว กระผมก็ไม่คิดใจที่จะให้สภาได้พิจารณาเรื่องนี้ หรือ
 ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาใหม่เพื่อทำหน้าที่แต่อย่างใด เพื่อประโยชน์ของสภา กระผม
 ก็ขอถอน และก็ขอให้เรียงท่านประธานสภา กระผมอยากจะได้ทราบเรียงท่านประธานสภาว่า
 สิ่งใดก็ตามที่เป็นของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้น กระผมอยากจะได้ให้ท่านดำเนินการ
 โดยเร่งความมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เพราะว่าปากท้องของประชาชนทั้งชาติมัน
 กำลังจ่ออยากหิวโหย และรอความเมตตาจากรัฐบาลชุดนี้.....

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละครับ ขอขอบคุณครับ
 นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : ไม่ใช่ให้เงินชวอนขึ้นมาพูดกัน

ขอบคุณครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อคุณชุมพล เจ้าของยุติ
 ขอดอนยุติ ก็จำเป็นที่ประชุมนี้จะตองอนุมัติ หรือว่ายินยอมนะครับ จะมีท่านผู้ใด
 มีความเห็นที่จะคัดค้าน คือไม่ยินยอมหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกคัดค้าน)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มี ก็ถือว่าที่ประชุมนี้.....

ขอประทานโทษ เชิญคุณใหญ่ครับ

นายใหญ่ สวัสดิวัต (นครสวรรค์) : ท่านประธานครับ ก่อนที่จะไปถึง

อย่างนั้น ญัตตินี้เสียหายแก่กรรมมาธิการ ซึ่งผมเป็นประธานกรรมมาธิการควรจะป้องกัน
 เขาพอสมควร ผมขอเรียนชี้แจงนิดหน่อยครับ ก่อนที่จะอนุมัติ ก็มีคนกล่าวไว้ว่า
 อธิบดีกรมตำรวจซึ่งได้รับแต่งตั้งจากสภาไม่มาประชุม แต่ส่งพลตำรวจตรี สืบ พงษ์สุวรรณ
 พลตำรวจตรี รุจิเรก สุนทรหิตานนท์ มานั่งประชุมแทน อันนี้ผิดข้อเท็จจริง เป็นการ
 เสียหายแก่กรรมมาธิการท่านหนึ่ง คือ คุณศรีสุข ไม่เคยขาดประชุมเลย มีเคยลาไป
 ราชการพิเศษอย่างตามเสด็จ รับเสด็จ รับนายก ฯ ที่ไปเยี่ยมกรมตำรวจ รวม ๓ ครั้ง
 และนายตำรวจอีก ๒ ท่าน ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ไม่มาแทนกรรมมาธิการ รัฐบาล
 ส่งมาเป็นตัวแทนรัฐบาลเพื่อชี้แจง อาจจะเข้าใจผิดกัน อันนี้เป็นการเสียหายแก่บุคคล
 ที่เขาไม่ได้มาที่นี้ผมในฐานะกรรมมาธิการรับทราบมาของนายตำรวจทั้ง ๒ ท่าน และ
 ก็ป้องกันพลตำรวจเอก ศรีสุข มหินทรเทพ ให้รู้ว่าไม่ได้ขาดการประชุมเลย แคลาไป
 ในราชการครับท่าน กราบเรียนเท่านั้นแหละครับ ถอนแล้ว ผมก็ขอบคุณท่านเจ้าของยุติ
 ครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็มีแต่เรื่องชี้แจงนะครับ
 เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ก็ถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้คุณชุมพล มณีเนตร ถอนญัตติควนตาม
 กล่าวมาแล้วได้ ผมเห็นว่าสมควรแก่เวลาที่จะพักการประชุมแล้ว ขอพักการประชุม
 แล้วก็ประชุมใหม่ในตอนบ่ายเวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา นะครับ

พักการประชุมเวลา ๑๒.๕๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๓.๓๕ นาฬิกา

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมขอเปิดประชุมต่อจากตอนเช้า

น่ะครับ

ต่อไประเบียบวาระที่ ๕ ร่างพระราชบัญญัติกำหนดราคาข้าวเปลือก พ.ศ. ....
 (คุณนิยม วรปัญญา คุณโกศล ไกรฤกษ์ คุณยศ อินทรโกมาลย์สุต คุณทองหยก จิตทีระ
 และคุณสุระ รัชวีรัตน์ เป็นผู้เสนอ)

๓๕๘

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้จะอภิปรายก่อนได้ ๑ คน
คือผู้เสนอกระทู้ เชิญคุณนิยม

นายนิยม วรปัญญา (ลพบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
คุณ นายนิยม วรปัญญา ผู้แทนราษฎรจังหวัดลพบุรี พรรคกิจสังคม ผมได้เสนอ
ร่างพระราชบัญญัติกำหนดราคาข้าวเปลือก พ.ศ. ....

หลักการ เพื่อให้มีกฎหมายกำหนดราคาขั้นต่ำในการซื้อขายราคาข้าวเปลือก
ถึงเหตุผลที่ผมจะได้นำมาเรียนต่อไป

เนื่องด้วยการทำนาเป็นอาชีพหลักของประชาชนชาวไทยส่วนใหญ่ ข้าวเปลือก
ที่เกษตรกรชาวนาผลิตได้เป็นสินค้าที่มีความหมายต่อชีวิตประจำวัน และความอยู่รอดของเกษตรกร
ทั่วประเทศ ราคาข้าวเปลือกควรจะได้รับประกันราคาขั้นต่ำจากผู้ซื้อทั่วประเทศ
ในขณะที่ค่าแรงงานและปัจจัยประกอบการทำนาราคามีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ แต่ชวานา
กลับขายข้าวเปลือกมิได้ราคาขึ้นไปตามสัดส่วน นอกจากนั้นการขายข้าวก็มีแนวโน้ม
ราคาสูงขึ้นที่ส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ แต่ชวานามีได้รับประโยชน์เหล่านี้เลย
หรือว่าประโยชน์ได้มากมิได้ถึงมือชวานา

เพื่อเป็นหลักประกันและเป็นการส่งเสริมให้กำลังใจแก่เกษตรกรชาวนา เพื่อจะได้
หันมาเพาะปลูกข้าวให้ได้มากยิ่งขึ้น และมีรายได้เหมาะสมพอเลี้ยงชีพ ชาวนาไม่เคย
กำหนดราคาขายข้าวเปลือกได้เองเลย จึงจำเป็นต้องมีกฎหมายกำหนดราคาข้าวเปลือก
ขั้นต่ำไว้เพื่อช่วยเหลือชวานาทั่วประเทศ

ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ชวานาทำนาคด้วยความ
ยากลำบากเพราะถูกทำนาคั้นเป็นฤดูซึ่งบางครั้งชวานาคงป่วยไข้ ต้องไปตากแดดกรำฝน
เพื่อให้ทำการปลูกข้าวทันฤดูทำนา ไม่อย่างนั้นชาวจึงจะไม่เกิดผลความความมุ่งหมาย ชวานา
ทำนาคไม่เคยกำหนดราคาข้าวเปลือกได้เองเหมือนอย่างอื่น ๆ เช่นอย่างร้านขายข้าวแกง
ขายกาแฟ หรือประเภทรับจ้างอื่น ๆ ก็มีโอกาที่จะกำหนดราคาของตัวเองได้ ชวานาส่วนใหญ่
นับถือศาสนาพุทธอย่างเคร่งครัด และเป็นผู้ที่เข้าถึงศาสนาพุทธ ผู้ที่เข้าถึงศาสนาพุทธ
ย่อมได้รับความสงบสุข ชวานาไม่เคยต่อสู้ ไม่เคยเรียกร้องสิทธิ ถึงแม้ว่าข้าวจะงูว

การขายข้าวเปลือกนั้นไม่ได้รับความนิยม อย่างขณะนั้นข้าวเปลือกราคาถึงละ ๑๘ บาท
 ชาวนาที่ท้องซื้อข้าวสารกินกระสอบละ ๔๐๐ บาท เมื่อประมาณ ๓ ปีมา ข้าวเปลือก
 เคยขึ้นราคาถึง ๓,๐๐๐ บาทต่อเกวียนหรือถึงละ ๓๐ บาท ชาวสารก็กระสอบละ
 ๔๐๐ กว่าบาท นี่ดูแปรสภาพเอาเปรียบหรือว่าตลาดการค้าเอาเปรียบ แต่ชาวนาไม่เคยขึ้น
 คนเขาเป็นชาวพุทธ ถ้าปล่อยชาวนายากจนอย่างนี้ตลอดไป เกรงว่าชาวนาจะไม่มีกำลังผลิต
 ปริมาณการผลิตจะลดลง ชาวภายในประเทศอาจจะไม่พอบริโภค ถ้าชาวนามีรายได้น้อย
 ไม่พอเลี้ยงชีพ ชาวนาอาจจะละทิ้งอาชีพไปประกอบอาชีพอย่างอื่น ใครจะเป็นผู้ปลูกข้าว
 ให้บริโภค นั้นแหละความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้าจะเกิดขึ้น ท่านประธานครับ ผมเห็น
 อย่างนี้ แล้วก็มีหลายรัฐบาลมาไม่เคยสนใจเรื่องชาวไร่ชาวนา ของกินของใช้ทุกอย่าง
 ขึ้นราคาไปหลายครั้ง แต่ชาวนาเป็นผู้รับกรรม คือต้องซื้อกินซื้อใช้ ส่วนผลผลิตของชาวนา
 นั้นไม่สามารถที่จะมาต่อรองกันได้ ความเดือดร้อนของชาวนานั้นมีมากแค่ไหน ผมหวังว่า
 เพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติที่อยู่ในชมรมด้วยกัน เว้นแคะคนในเมืองเท่านั้นที่จะรู้ขอเท็จจริง
 และเห็นอกเห็นใจชาวนาในความเดือดร้อนที่ชาวนามีอยู่ทุกวันนี้ ชาวราชการ ท่านประธาน
 ครับ ได้ขึ้นเงินเดือนกันเป็นประจำทุกปีแล้วนอกจากนั้นยังมีการพิจารณาขึ้นเงิน เดือนกันมา
 หลายครั้งหลายคราว เมื่อปีที่ผ่านมานี้มีการพิจารณาจัดระบบข้าราชการใหม่ใช้ระบบพี.ซี.
 ก็ได้มีการขึ้นเงินเดือนกัน กรรมการก็มีกฎหมายออกไปให้ ๒ ครั้งแล้วเมื่อระยะ ๒ ปี ให้
 กำหนดค่าแรงงานเพิ่ม แล้วกรรมการยังได้คำสั่งการอื่น ๆ เมื่อไม่พอใจก็ยังเรียกร้อง
 หยุดงาน สไตรคต่อรองเอาค่าแรงงานขึ้นได้ นอกจากนั้นคำสั่งการอื่น ๆ กฎหมายก็ยัง
 ช่วยให้นายจ้างช่วยให้กรรมการที่ประสบอุบัติเหตุ แต่ชาวนาไปเอากับใครครับ ไม่เคยได้รับ
 สิ่งเหล่านี้เลย แล้วถึงคราวป่วยไข้ก็เสียเปรียบ เพราะสถานรักษาพยาบาลอยู่แต่ใน
 เมืองหลวง ชาวนาคองเสียการถ่วงมาถึงกรุงเทพ ฯ แล้วนอกจากนั้นมาถึงโรงพยาบาล
 การเหี่ยวแผล การเอาใจใส่ชาวนานั้นหรือครับที่ได้รับการเหี่ยวแผลเอาใจใส่ การศึกษา
 การศึกษาก็เช่นเดียวกัน ในเมืองหลวงนี้ท่านประธานคงจะเห็นแล้วว่า ทางกัน
 ๑ กิโลเมตร ๒ กิโลเมตร มีตึกงามสวย ๆ เป็นอาคารเรียนสวยหรูหราราวอย่างกับ โรงหนัง
 โรงละคร แต่ชาวนาได้อะไรครับ ชาวนาได้อะไรครับ สถานที่ต่าง ๆ แม้แต่

๓๕๖

สนามเด็กเล่น ชาวนาเขาก็ไม่มี แต่ในเมืองสร้างให้กันอย่างหรูหรา โรงเรียนอนุบาล
รับเลี้ยงลูก ก็เลี้ยงแต่คนในเมืองเท่านั้น จะปล่อยให้ชาวนาอยู่เข็นนี้ตลอดไปหรือ
นอกจากนั้นชาวนาตอนนั้นมีการไหว้หัว เท้าที่ปรากฏเมื่อไม่กี่วันมานี้ ก็จะมีการต่อสู้ขึ้น
ถ้าเกิดชาวนามีการรวมตัวกันก็จะผลิตข้าวกินเฉพาะกันเองขึ้นมาไม่ขายแล้วอย่างนี้เมืองไทย
ต้องไปซื้อข้าวเขามากิน ข้าวสารขวงนั้นแหละครับ ท่านประธานครับ จะต้องขึ้นราคา
ถึงหนึ่งถึง ๓๐๐-๔๐๐ บาทขึ้นมา ความเดือดร้อนจะเป็นอย่างไร คราวนั้นแหละครับ
ทุกหย่อมหญ้าความเดือดร้อนจะเกิดขึ้นมา เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นว่าถ้าจะปล่อยให้
กลัวเหตุการณ์นั้นจะรุนแรงขึ้นไป จึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เขามาสู่สภา ผมเอง
ก็ขอขอบคุณท่านประธานและท่านรองประธานที่มีความเห็นสอดคล้องกับผม ช่วยสนับสนุนให้
กฎหมายฉบับนี้เข้ามา แล้วผมคิดว่าในหลักการของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อนสมาชิก
คงจะได้มีการอ่านหรือก็ได้พิจารณาถี่ถ้วนแล้ว ผมก็ขอให้ชาวนามีส่วนเข้ามารู้เห็นในการ
กำหนดราคาข้าว มีชาวนาเป็นตัวแทนของภาคต่าง ๆ เช่น ภาคเหนือ ภาคกลาง
ภาคอีสาน และทางโรงสีก็ให้มีตัวแทนเข้ามา มาพูดคุยกันให้เข้าใจว่าราคามันควรจะเท่าไร
ชาวนาจึงจะอยู่รอด และต้นทุนการผลิต ชาวนาที่แท้จริงเอาตัวเลขมาแสดงชี้ ค่าใช้จ่าย
ในการทำนา ในการลงทุนปักดำ ไร่ พันธุ์พืชและการใหญ่รวมทั้งการเก็บเกี่ยวและ
การขนส่งว่าราคาควรเท่าไร ชาวนาจึงจะอยู่รอด ชาวนาควรจะมีรายได้บวกด้วยต้นทุน
อย่างน้อยสัก ๕๐ เปอร์เซ็นต์ เพราะชาวนาปลูกข้าวปีหนึ่งเก็บครั้งเดียวเท่านั้น
ไม่เหมือนโรงงานอุตสาหกรรม ในรอบวันหนึ่งอาจจะทำได้หลายครั้ง กำไรหมุนเวียน
ไปวันหนึ่งอาจจะหลายครั้ง ที่นี้ชาวนาปีหนึ่งครั้งเดียว นอกจากนั้นพอถึงฤดูทำนา
บางปีฝนก็แล้ง ปลูกไปแล้วก็ไม่ได้เมล็ดข้าวบางปีเกิดพายุไต้ฝุ่นน้ำท่วม ชาวนาต้องยากจน
กันมาเป็น หนึ่งถึงสามปีแสนนาน ผมเองอยากจะเห็นว่าทำอย่างไรรัฐบาลจึงจะเห็นว่า
ชาวนาจึงคือเป็นลูกไทยด้วยกัน และชาวนานั้นเป็นคนที่มีชื่อเสียง ๆ นามสกุลก็สั้น ๆ
นั่นคือคนไทยแท้ ท่านประธานที่เคารพ เราจะไม่รักษาคนไทยแท้ของเราเอาหน้าใจกันไว้
หรือ ถ้าชาวนาเกิดไม่ทำหน้าที่ปลูกข้าวและเลี้ยงสัตว์ให้พวกคนในเมืองกินแล้ว คนในเมือง
ก็จะเกิดความลำบากยากแค้นแสนที่จะหาสิ่งมาเปรียบเทียบ ทำไมผมถึงพูดอย่างนั้น

ทางประเทศก็คงจะได้มีข่าวมาตามที่เราทราบกันแล้ว บางประเทศก็ปลูกข้าวไม่พอกินเวลานี้ และประเทศไทยมีโอกาสที่จะช่วยให้ชาวนามีกำลังผลิตได้สูง เมื่อผลผลิตมันมากกว่าก็จะสามารถอยู่พอระดับเสมอกับเศรษฐกิจอื่น เพื่อให้ชาวนานี้ได้อยู่รอดต่อไป ผมขอกราบเรียนขอความกรุณาเพื่อนสมาชิกทุกท่านเพื่อได้โปรดกรุณาเห็นอกเห็นใจชาวนา และช่วยให้ชาวนาอยู่รอดตลอดไป ขอขอบคุณครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : การอภิปรายต่อไปนี้จะเป็นการอภิปรายตามข้อบังคับ ข้อ ๘๖ คือว่า สลับไประหว่างฝ่ายค้านกับฝ่ายสนับสนุนผู้ใดนี้ ส่วนไม่ค้านหรือไม่สนับสนุนซึ่งเป็นฝ่ายเป็นกลางนั้นยกมือได้ตลอดเวลานะครับ วาระต่อไปเป็นฝ่ายค้านกับฝ่ายกลางเชิญออกเตอร์มยุรครับ

นายมยุร วิเศษกุล (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ ท่าน ส.ส.

ผู้มีเกียรติ ผม มยุร วิเศษกุล ผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร กฎหมายฉบับนี้ดู ๆ ก็จะเป็นกฎหมายที่ช่วยชาวนา แต่ชาวนาเป็นกระดูกสันหลังของประเทศชาติ ยิ่งช่วยเข้าไปยิ่งมีคนหวังดีเท่าไร รู้สึกชาวนาก็ยิ่งกระดูกแห้งลงไปทุกวัน เมื่อ ๒ - ๓ ปีที่แล้วมานี้ ราคาข้าวในตลาดโลกเป็นราคาที่ดีถึง เรือนหมื่น แต่ไม่มีใครผู้หวังดีขึ้นมาที่จะช่วยชาวนาให้ได้เงินอันนี้เข้าไปถึงมือชาวนา และผู้หวังดีบางกลุ่มเสียอีกยังออกกฎหมายมาเก็บภาษีชาวนาเสียในรูปที่เราเรียกว่าฟรี เมียมหรือภาษีชาวนา เพราะฉะนั้นชาวนาก็เลยไม่ค่อยอะไรเลย แต่บัดนี้ข้าวตลาดโลกได้ลดลงไปเป็นอันมาก จากธนาคารกรุงเทพ รายงานเมื่อเช้านี้จากหมื่นเดียนนี้เหลือเพียง ๕ พันบาทกว่า ๆ เท่านั้น เมื่อปรากฏว่าราคาลดลงเท่านี้ก็มีผู้หวังดีเป็นอันมากกระโดดขึ้นมาจะช่วยชาวนา รู้สึกว่าถ้าผมเป็นชาวนาก็คงจะเบื่อกำหวนของนักการเมือง หรือสะอิดสะเอียนเสียเต็มประดาแล้ว พุคที่จริงบุญคุณของชาวนาไรชาวนานี้มีมากมาย ผมอยากจะย้ำและมองให้เห็นชัด ประเทศไทยไม่ล้มละลายในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ นี้ ทั้ง ๆ ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ในสมัยนั้นประกาศว่าน้ำมันขึ้นราคาจะต้องใช้เงินถึง ๑๓,๐๐๐ ล้านบาท และก็เตรียมตัวว่า รัฐบาลคงจะยุ่งกันใหญ่ คงอาจจะถึงกับไม่มีเงิน หมกคลัง แต่โชคดีที่ชาวขึ้นราคา น้ำตาลขึ้นราคา และก็ภาษีชาวนานี้แต่ละภาษีข้าว ภาษีข้าวไร่อ้อย พวกนี้ช่วยชาวกุงชาวบ้านชาวเมือง

๓๕๘

โทรทัศน์ม้วนโดยเมืองไทยไม่ล้มละลาย เพราะฉะนั้นก็มองให้เห็นว่าเมืองไทย
 ไม่ล้มละลาย เมื่อ ๒ - ๓ ปีที่แล้ว อัครวิเศษมาชาวที่แท้จริงก็คือชาวโรฮานาเรานี่เอง แต่
 ว่าเขามาช่วยไม่โหมานเมืองของล้มละลาย ผลที่ได้รับก็คือยังกรอบอยู่ตามเดิม และก็มีคน
 พุทหวังดีที่เห็นว่าช่วยอย่างไรจะช่วยอย่างไรเป็นการช่วยเหลือกัน ๆ แล่ง ๆ ถ้าผมเป็น
 ชาวโรฮานาในขณะนั้นผมก็จะโกรธเหลือเกินว่าไต่กันแต่คำหวานทั้งนั้นจากนักการเมือง แต่
 เมื่อถูกกฎหมายมา กฎหมายมีเจตนารมณ์ที่จะช่วยชาวโรฮานา เท่าที่เขียนไว้ก็มีอยู่ ๒ ข้อ
 ข้อแรก คือกำหนดให้มีคณะกรรมการกำหนดคราชาชาว
 ข้อที่ ๒ ก็บอกว่าอย่ากำหนดคราชาเลยนะ คณะกรรมการผู้เสนอจะกำหนดให้เอง
 ๓,๐๐๐ บาท คือว่าถ้าคงมาแล้วคณะกรรมการก็อย่าทำงานเลย ผู้เสนอกฎหมายนี้กำหนด
 ให้เองเสรีในตัว ที่นี้เห็นมาครุระบบกฎหมายบาง ระบบกฎหมายอันนี้หลักการข้อแรกนี้
 ซึ่งเป็นหลักการที่จะตั้งคณะกรรมการนี้มันเข้ากับกฎหมายการค้าชาวปี ๒๕๔๙ มาตรา ๘
 ซึ่งเขียนอยู่แล้วว่าให้มีกรรมการที่จะจัดตั้งขึ้นเพื่อที่จะพิจารณาว่ากำหนดคราชาชาว ที่นี้มาครุ
 หลักการข้อที่ ๒ ให้กำหนดคราชาเป็นคำหวานไว้ว่า ๓,๐๐๐ บาทในปี ๒๕๑๘ และปี ๒๕๒๐
 ผู้เสนอกฎหมายนี้จะไม่ได้เสนอเหตุผลอะไร ไม่ยกบอกว่าทำไมไม่เป็น ๒,๕๐๐ บาท
 เหมือนอย่างกับอดีตรัฐบาล หรือไม่เป็น ๔,๐๐๐ บาท บอกว่าฉันจะเอา ๓,๐๐๐ บาท
 นี้แหละ แต่ก็น่าเห็นใจมองดูแล้วแทนที่จะเป็น ๓,๐๐๐ บาท อย่างที่เสนอหรือเป็น ๔,๐๐๐
 บาทที่เสนอ ก็ยวนชายได้เพียง ๑,๗๐๐ บาท ๑,๘๐๐ บาท ในสถานที่บางแห่งที่ข้าง
 ระบายไม่ทันอาจจะขายได้เพียง ๑,๕๐๐ บาทเท่านั้น ที่ชาวโรฮานาขายได้เพียง ๑,๗๐๐ บาท
 ๑,๘๐๐ บาท แล้วบางแห่งก็เพียง ๑,๕๐๐ บาท ก็คือรอนกันไปทั่วทุกมุมเมืองนี้ถ้าจะ
 วิเคราะห์สาเหตุแล้วจะมองเห็นแก่นขั้วว่าสาเหตุแรกที่เกี่ยวที่ชาวโรฮานาคือรอนทั้งบ้านทั้งเมือง
 เหลือ ๑,๗๐๐ บาท ๑,๘๐๐ บาท ก็คือความผิดพลาดของอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์
 กับอดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ทำให้ราคาตก ซึ่งยังมีเหตุหนักก็เป็นผู้เสนอ
 กฎหมายฉบับนี้ด้วย คือลักษณะตลาดของเรานี้ไม่ใช่ตลาดของผู้ซื้อหรือว่าเป็นตลาดของผู้ขาย
 ลักษณะอันนี้ส่วนใหญ่เรานี้ถือว่าเป็นตลาดของผู้ขาย คือเรากำหนดราคาเอาเอง แต่ไม่ใช่
 ตลาดโลกที่แท้จริงนี้เป็นตลาดที่ผู้ซื้อกำหนดราคาเอาเอง เมื่อเป็นแบบนี้แล้วก็เป็นหน้าที่ของ

๓๖๐

สาเหตุข้อที่ ๓ ที่ทำให้ราคาข้าวตกต่ำเหลือในราว ๑,๖๐๐ บาท ๑,๗๐๐ บาท ก็คือความผิดพลาดของอัครรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในรัฐบาลชุดที่แล้ว เพราะได้สร้างความหวังไว้ให้ชาวนาว่าจะประกันราคาข้าวในราคา ๒,๕๐๐ บาท เมื่อประกันราคาข้าวชาวนาก็ใจก็เลยปลุกกันใหญ่ นาปี นาปรัง จนเต็มตลาดไปหมด ก็ขายไม่ได้ก็เพราะท่านสร้างความหวังไว้ให้ซึ่งเป็นความหวังที่สร้างกันไปโดยไม่มีรายละเอียด ถ้าจะสร้างความหวังไว้แล้วจะระบายอย่างไรชาวนา เพราะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์กับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง กับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ทั้ง ๆ ที่เป็นรัฐบาลอัครรัฐมนตรีแล้วก็เป็นพรรค ๆ เกี่ยวกัน ไม่เคยมาคุยกัน ก็เลยเป็นปัญหาที่คนเดือดร้อนอยู่เกี่ยวนี้ คือชาวนาเป็นผู้ที่รับเอาไป

สาเหตุข้อที่ ๔ ที่ทำให้ข้าวราคาตกต่ำนี้ ก็เกิดจากผลงานในอัครรัฐบาลเฉพาะอย่างยิ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังอีกนั่นแหละ ท่านผันเงิน ๔ พันล้านบาทให้ธนาคารพาณิชย์ ส่งเงินผ่านธนาคารการเกษตรออกไปช่วยกลีกรชาวไร่ชาวนา ผลก็คือแทนที่จะไปถึงชาวนาชั้นกลางหรือชาวนาที่เป็นกลุ่มสหกรณ์ กลับไปอยู่ที่ชาวนาที่มีทุนมีอะไรทำอะไร มีทุนรอนอยู่แล้ว หรือมีเงินนั้นก็ไปอยู่กับชาวนาในลักษณะที่ทำตัวเป็นคนกลางเมื่อเป็นแบบนี้แล้ว อำนาจการต่อรองทางสหกรณ์กลุ่มชาวนานี้แทนที่จะได้ผลจากเงิน ๔ พันล้านบาท นี้กลับเป็นผลเสียขึ้น แทนที่พวกสหกรณ์จะสร้างยุ้งสร้างฉางควยเงินนั้นเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในราคาข้าวตกต่ำ และขณะเดียวกันราคาข้าวขึ้นจะโคขายก็ปรากฏว่าเงินพวกนี้ไปอยู่ที่ชาวนาชาวนาไรที่รวย หรือมีเงินนั้นก็ไปอยู่ที่โรงสี ไปสร้างยุ้งไปสร้างฉาง เพราะเวลาจะกู้เงินที่หนึ่งก็มีระเบียบมากมาย แล้วก็จะต้องมีอะไรทำอะไรอีกหลายอย่างรวมทั้งเงินค่าประกัน

สาเหตุข้อที่ ๕ ที่ทำให้เกิดราคาข้าวแพงอย่างมาก ก็คือการวางนโยบายตรึงราคาของอัครรัฐบาล ราคาที่ตรึงไว้ในตลาด เราพยายามจะตรึงโดยองค์การตลาดข้าวที่ขายอยู่ในตลาดมีทั้งหมด ๔ ล้านตัน หรือ ๔ ล้านเกวียน ถ้าสมมุติว่าจะขาย ๓,๐๐๐ บาท อย่างที่วานี้ ก็จะต้องมีเงินหมุนเวียนในการซื้อขายประมาณ ๒๔,๐๐๐ ล้านบาท ถ้าเทียบ ๒,๕๐๐ บาทอย่างที่อัครรัฐบาลทำ ก็จะต้องมีถึงหมื่นล้านบาท แต่ขณะเดียวกัน

นี้คงงบประมาณไว้ให้องค์การตลาดเพียง ๑๐๐ หรือ ๒๐๐ ล้านบาท ซึ่งคิดแล้วเท่ากับ ๑ เพอร์เซ็นต์ เหมือนกับคนที่ม่แรง ๑ แรง จะไปสู่กับพ่อค้าคนกลาง ๑๐๐ แรง นี้ก็เป็น ปัญหาที่แก้ไม่ได้ ก็เห็นได้ชัดว่าเป็นนโยบายผิดพลาดที่สืบเนื่องมาจากรัฐบาลที่แล้ว ทำให้ ข้าราชการตกต่ำอยู่ในทุกวันนี้

สาเหตุอีกประการหนึ่ง ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญ ก็คือไม่มีการจัดระบบที่ดิน หรือการจำแนกที่ดินว่า ชาวที่เราควรจะไปปลูกให้พอเหมาะกับตลาดกับกินกับใช้ในประเทชนั้ ที่ดินส่วนที่เหลือควรจะไปปลูกทำอะไร การจำแนกที่ดินไม่มีว่า ควรจะเพาะปลูกประเภทไหน เพาะปลูกอย่างไร มีเนื้อที่เท่าไรไร เพื่อให้สอดคล้องกับการตลาด เพราะฉะนั้น การตลาดและการพาณิชย์จึงไม่มีผลต่อการผลิตทางการเกษตร นี่คือนโยบายผิดพลาดของรัฐบาล ตลอดระยะเวลา ๔๐ ปี รวมทั้งรัฐบาลในอดีตด้วย นี่คือนโยบายโดยทั่ว ๆ ไปที่เรามองเห็น แล้วยังมีสาเหตุปลีกย่อยอีกหลายอย่าง แนนแหละครับผลมาบในอดีตที่เป็นผลงานของ อดีตรัฐบาลชุดที่แล้ว นี่มันก็ตกมาถึงประชาชนในทุกวันนี้ที่ชายชาวใต้เพียง ๑,๔๐๐ บาท ๑,๗๐๐ บาท หรือ ๑,๘๐๐ บาท เรามองดูแล้วสรุปปัญหานี้ก็คือ

ข้อที่ ๑ กฎหมายฉบับหน้าเสนอนี้เป็นกฎหมายที่มีลักษณะข้อกำหนด ที่ไม่มีอะไร ใหม่ เพราะกรรมกรที่เกี่ยวกับควบคุมราคาข้าวหรือกำหนดราคาข้าว ก็จะมีกฎหมาย ๑ ขาวอยู่แล้ว ส่วนที่ ๒ คือการกำหนดราคาประมาณ ๓,๐๐๐ บาท นี่หรือจะเป็น ๔,๐๐๐ บาท หรือจะเป็นอะไรก็แล้วแต่ มันเป็นการกำหนดราคาขึ้นมาลอย ๆ ซึ่งไม่ได้ แน่ชั้กว่าทำไมไม่เป็น ๓,๕๐๐ บาท ทำไมไม่เป็น ๔,๐๐๐ บาท ทำไมไม่เป็น ๒,๕๐๐ บาท เพราะฉะนั้นถ้ามี ส.ส. คนใดเสนอกฎหมายขึ้นมาขอให้เป็น ๕,๐๐๐ บาท หรือ ๒,๕๐๐ บาท หรือ ๗,๐๐๐ บาท แต่ที่นี้รากฐานในการพิจารณาของสมาชิกก็คงจะไม่มีใครอยากจะทำง ที่พ้นก็ออกกฎหมายมา เพราะฉะนั้นโดยทั่ว ๆ ไปแล้วก็เป็นกฎหมายที่ไม่น่าจะรับ หลักการ แก่อย่างไรรักคามโดยปัญหาทั่ว ๆ ไปแล้วก็เป็นปัญหาที่รัฐบาลนี้ น่าจะใส่ใจถึงความเดือดร้อน ของประชาชน และผมเห็นว่าถ้าเราตั้งใจทำงานจริง ๆ ไม่ใช่เสนอกฎหมายหรือ การบริหารอย่างฉาบฉวยอย่างทีอดีคนักการเมืองทำกันมาแล้ว เราก็คงจะแก้ไขปัญหา ความเดือดร้อน ราคาที่ไม่เป็นธรรม ราคาที่ค่าของชาวนาได้ ในขั้นแรกที่เราคิดว่า

๓๖๒

รัฐบาลน่าจะทำได้ ก็คือปรับปรุงกฎหมายหรือระเบียบบริหาร
เร่งรัดการจัดแผน
จัดประโยชน์ที่กินเสีย ว่าประโยชน์ที่กินการจัดที่ดินควรจะจัดในลักษณะไหนที่เหมาะสมแก่การ
เพาะปลูกอย่างไรในเนื้อที่ประมาณกี่ไร่ เมื่อเป็นแบบนี้แล้ว เราก็จะสามารถควบคุม
การผลิตได้ ไม่ให้ผลิตล้นตลาดหรือผลิตต่ำกว่าตลาด จนราคาต่ำมากจนถึงกับชาวบ้าน
เดือดร้อนในทุกวันนี้

ข้อที่ ๒ ที่เราคิดว่าจะพิจารณาได้ก็คือควรปรับปรุงระบบบริหาร ทางกฎหมาย
เสียให้กระทรวงเกษตร ฯ กระทรวงพาณิชย์ และกระทรวงมหาดไทยในส่วนที่เกี่ยวข้อง
กับการค้าข้าวมีการประสานงานการบริหารกันได้ดีกว่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเร่งรัด
จัดกลุ่มชาวนาทั้งหลายนี้โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว กลุ่มชาวนาในปัจจุบันนี้สามารถผลิตข้าวได้เพียง
๕ เปอรเซ็นต์ของกำลังตลาด เพราะฉะนั้นอีก ๙๕ เปอรเซ็นต์นี้ยังคูกูอยู่ที่คนกลาง
ถ้าเราไม่เร่งรัดงานสหกรณ์ให้มีผลผลิตของกลุ่มสหกรณ์ไม่ต่ำกว่า ๓๐ หรือ ๔๐ หรือ ๕๐
เปอรเซ็นต์นั้น การที่จะต่อรองกับกลุ่มคนกลางเพื่อให้ได้ราคาที่เป็นธรรมนั้น คงเป็นปัญหา
ที่ดำเนินการยาก แต่อย่างไรก็ตามทั้งหมดนี้ก็อาจจะเป็นระยะยาว ใช้เวลา ๓ - ๕ ปี
เราก็สามารถอาจจะทำระยะสั้นได้ ซึ่งผมคิดว่ารัฐบาลนี้คงจะได้พิจารณาอยู่บ้างแล้ว

เป็นต้นว่าเกี่ยวกับการระบายข้าวออกต่างประเทศให้ระบายออกโดยรวดเร็ว เชื้อ หรือ
มีฉะนั้นอาจจะดำเนินการสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกี่ยวกับจัดทุนที่จะอุดหนุน ถ้าสมมุติว่าจะยกราคาข้าว
ในประเทศขึ้นอาจจะต้องฉีดเงินอุดหนุนเข้าไปในการส่งข้าวออกนอก เพราะราคาข้าว
เดี๋ยวนี้เหลือเพียง ๕,๐๐๐ บาทเท่านั้น เมื่อเทียบแล้วเมื่อหักค่าใช้จ่ายก็เหลือในตลาด
เมืองไทยในราคา ๑,๗๐๐ บาท หรือ ๑,๘๐๐ บาท ใอนี้เกิดจากความผิดพลาด
ของรัฐบาลที่แล้วทั้งนั้น เพราะฉะนั้นถ้าจะว่ารับกรรมอันนี้เพื่อประชาชนก็อาจจะต้อง
ฉีดเงินเข้าไปอย่างน้อยอาจจะเป็นจำนวน ๑,๐๐๐ ล้านบาท เพื่อจะยกราคาได้
ใอนี้ก็เป็น เรื่องที่รัฐบาลควรจะพิจารณา

ผมจึงขอสรุปว่า กฎหมายฉบับนี้เสนอมาด้วยความตั้งใจดี คือเมื่อก่อนนี้
เคยดำเนินการมา รัฐบาลในอดีต ๒,๕๐๐ บาท เดี่ยวนี้ด้วยความตั้งใจดีทำให้เหลือ
๑,๗๐๐ บาท หรือ ๑,๘๐๐ บาท แต่ก็ยังไม่วายตั้งใจดีที่เสนอเข้ามา ๓,๐๐๐ บาท

ซึ่งความตั้งใจอันนี้อาจจะทำให้เกิดการโน้มนำให้ปลูกข้าวกันมาก แล้วก็จะเหลือ ๑,๐๐๐ บาท นี่คือความตั้งใจของผู้เสนอ

ข้อที่ ๓ ของกฎหมายฉบับนี้ กระทบเชื่อว่าเป็นกฎหมายที่เสนอขึ้นมาเพื่อการอภิปรายมากกว่าที่จะมีอะไรที่เป็นแก่นสาร นอกจากการฉาบฉวยเท่านั้น และเป็นการปิดกั้นวิธีการซึ่งทำผิดพลาดมาในอดีต ซึ่งส่งผลมาถึงความเดือดร้อนของประชาชนในปัจจุบัน และ

ข้อที่ ๔ ของกฎหมายฉบับนี้ ผมขอสรุปว่า การออกกฎหมายมากำหนดราคา ๓,๐๐๐ บาทก็ ๔,๐๐๐ บาทก็ ๕,๐๐๐ บาทก็ หรืออาจจะเป็น ๘,๐๐๐ บาทก็ ใคร ๆ ก็ส่งมาได้ แต่เป็นกฎหมายที่ขาดหลักการ มาตรการและวิธีการ แล้วนอกจากนั้น ก็ยังมีส่วนเกี่ยวกับกฎหมายที่ซ้ำซ้อนกับกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งมีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นผมเห็นว่า สถานีไม่น่าจะรับให้กฎหมายฉบับนี้ผ่านไป ขอพระคุณครับ

นายโกศล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ขอบคุณครับท่านประธาน กระทบ โกลด์ ไกรฤกษ์ ส.ส. พิษณุโลก พรรคกิจสังคม ผมก็ใจมากที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้เข้ามาในโอกาสอันควร คือที่จิตใจนี้ไม่ใช่จิตใจที่จะไปสมนําหน้ารัฐบาลที่ชวามานาเดินชวามน แต่ผมจิตใจที่ว่ารัฐบาลจะได้มีความสังวรว่าตลอดเวลาไม่ว่ารัฐบาลไหนไม่ได้เคย ให้ความเห็นเดียวแลแ่ชวามน และในขณะที่เกี่ยวกับชวามนถูกปลูกปั่น เหตุการณ์มันแก้กันได้ง่าย แต่ถาเกิดจากใจจริงแล้วว่่าไม่ได้รับความยุติธรรมหรือว่าการบริหารดูแล จากรัฐบาลแล้ว บานเมืองจะถึงซึ่งกาลพินาศ ผมเองได้ฟังถ้อยคำของผู้ที่คาน คือท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร ดอกเตอร์มยุร วิเศษกุล ขอประทานโทษ เพื่อให้ประชาชนชวามน หังชาติได้รู้จักชื่อนักวิชาการประชาธิปไตยท่านนี้ไว้ และจิตใจเป็นอย่างยิ่งครับที่ว่่าได้ ประกาศนโยบายค่อนกลางสภาต่อการถายทอดกระจายเสียงว่่า กิจกรมที่รัฐบาลได้ทำมา สมัยพรรคกิจสังคมนั้นได้เป็นสิ่งผิดพลาด และในขณะที่เกี่ยวกับผมจำไม่ผิด ท่านรัฐมนตรีประจำสำนักนายก ฯ นี้ได้บอกว่่าครั้งหนึ่งประชาธิปไตยทำผิดพลาด บัดนี้สำนักว่่าดี ก็จะทำความดีต่อไป ในสาระสำคัญที่ผมจะขอพูดถึงกฎหมายฉบับนี้ ผมก็ไม่อยากเสียสติมาก แต่ผมเห็นท่านเป็นนักวิชาการผมไม่เห็นว่าท่านจะพูดออกมาอย่างนั้น เราประมวลเหตุการณ์

๓๖๘

ออกมาจากเอกสาร กรมธุรกิจการเกษตร เลขที่ ๕๕ ของสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวง
เกษตรและสหกรณ์ การที่ท่านมาเอ่ยกันถึงว่าเป็นความหวังดีที่ทำให้ชาวนาแยะ นี้แหละครับ
คือคำพูดของท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานครที่ไม่เคยรู้จักสัมปตาสีวีถีชนบท ชาวนา
ชาวไร่ ตลอดจนชีวิตอยู่ในกรุงเทพมหานครมีความต้องการแทรกตลาดไฟฟ้า มีความต้องการ
แต่สิ่งแวดลอมที่อยู่ใกล้ตัว หากนึกคำนึงหรือไม่ว่าประชาชนชาวไทยทั้งประเทศเป็น ชาวนา
๘๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ มีชีวิตเป็นรากฐานให้ประเทศไทยเป็นเอกราชอยู่ได้ทุกวันนี้ ผมจึง
มีความเสียใจที่จะกราบเรียนให้ทราบว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ร่างขึ้นมาไม่ใช่เอาใจชาวนา
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ร่างขึ้นมาไม่ได้ทำลายล้มล้างรัฐบาลหรือให้รัฐบาล
ทำไม่ได้ ผมกราบเรียนท่านไว้ด้วย ตลอดจนชีวิตมาชาวนาปลูกข้าว เคยมีใครไปเอาใจใส่
ไหม เจ้าของสินค้าทุกอย่างเป็นผู้ตั้งราคาขายเป็นผู้ตั้งราคาสินค้าของตนเอง มีอาชีพ
เกี่ยวกับอาชีพชาวนา ที่ว่าจะขายข้าวต้องถามคนกลางสิ่ง เหล่านี้พรรคกิจสังคม
ก็มองแลเห็นแล้วว่าชีวิตของคนชนบทซึ่งส่วนใหญ่ของประเทศเป็น ๘๐ กว่าเปอร์เซ็นต์
ไม่ได้รับความยุติธรรม และในขณะที่เกี่ยวกับท่านบอกว่าเอาตัวเลขมาจากไหนมาประกัน
ราคา ๒,๕๐๐ บาท จากเอกสารเลขที่ที่พิมพ์ไว้กล่าวมานี้ เอาออกมาจากทางราชการ
ซึ่งท่านก็ไปบริหารงานอยู่ในกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ว่าข้าวสารไทยราคาข้าวสารไทย
๕ เปอร์เซ็นต์ ขณะนี้ในฮ่องกง ขณะนี้หมายความว่าเมื่อเดือนมกราคมนี้ครับ วันที่ ๑ - ๒๑
ราคาตันละ ๙,๘๖๔ บาท หรือกระสอบละ ๙๘๖ บาท แต่ในขณะที่เกี่ยวกับชาวนาขายข้าว
ออกมาในรูปของข้าวเปลือกได้ราคาเกี่ยวกันละ ๑,๙๐๐ บาท ๑,๘๐๐ บาท พรรคกิจสังคม
จึงเห็นว่าสายระโยงระยางที่จะทำให้ข้าวขายออกไปต่างประเทศนี้ อยู่ที่คนกลางได้กำไร
อยู่ที่โรงสีได้กำไร และมีหน้าซ้ำเสียอีกผมว่าพรรคประชาธิปัตย์ได้ เห็นด้วยในการดำเนินงาน
ในสมัยนั้น เพราะเหตุที่ว่าในการไปหาเสียง ทางศูนย์กลางของพรรคประชาธิปัตย์ขึ้นไป
หาเสียงบอกว่าถ้าเป็นรัฐบาลจะประกันราคาข้าวให้เกี่ยวกันละ ๔,๐๐๐ - ๕,๐๐๐ บาท
นี้แหละครับใครพูดออกไปส่งเดช ถ้าพูดเข้าเคี้ยวจะว่าผมพูดไปส่งเดช ผมขออภัย
ท่านประธาน ไม่ใช่คนนี้หรือครับท่านประธานสภาที่ไปหาเสียงที่ขอนแก่น ไปกล่าวอย่างนั้น
ที่นี้ตลอดเวลามาเราก็น่าพิจารณาว่ากฎหมายฉบับนี้บกพร่อง บกพร่องตรงไหน ผมมองดู

ไม่เห็นความบกพร่อง อาจจะเป็นมาตรา ๘ ที่ว่า .....

(นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
ได้ยื่นขึ้น)

นายโกศล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ไม่เป็นอะไรหรอกครับท่านรัฐมนตรี
อนุวรรตน์ ท่านเองตอนนั้นก็ชุกอยู่ในพรรคกิจสังคม

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมขอเรียนชี้แจงคุณโกศล
ขอประทานโทษนะครับ คือเท่าที่ผมฟังการอภิปรายมาตั้งแต่ต้น ตั้งแต่คอกเตอร์มยุร
อภิปรายมาก็ดี จนกระทั่งถึงคุณโกศลอภิปรายก็ดี รู้สึกว่าเราจะเลี้ยงชอบังคับ ชอ ๔๔
กันเล็กน้อย คือการอภิปรายนั้นไม่ควรจะมีการเสียสิทธิ์หรือกวนในทำนองนั้น ผมก็ปล่อยให้
คอกเตอร์มยุรพูดมาแล้ว ครั้นจะไปทักคุณโกศลเสียก็จะเป็นการเสียเปรียบกัน เพราะฉะนั้น
ผมขอความกรุณาจะขอรับว่าขอให้อยู่ในชอบังคับสักเล็กน้อย คือเราไม่ควรจะไปพูดกัน
ถึงเรื่องระหว่างพรรคหรือตัวบุคคล เอาในเรื่องที่เราควรจะได้รับหลักการหรือไม่รับหลักการ
ในญัตตินี้ในเหตุผล

นายโกศล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ขอขอบคุณครับที่ท่านหย่าศึก เพราะผมตั้งใจ
แล้ว ถ้าท่านประธานห่วงเมื่อกัน ผมจะไม่พูดอันนี้ครับ แต่เห็นท่านปล่อยผมก็ดวงบุญ
ในมาตรา ๘ ที่บอกว่าชาวเปลือกเกวียนละ ๓,๐๐๐ บาท แล้ว พ.ศ. ๒๕๑๕ พ.ศ. ๒๕๒๐
เราต้องการให้เป็นแบบเฉพาะกาล เพราะเรามีความรู้สึกกันว่าก่อนที่จะร่างกฎหมายฉบับนี้
ก็ได้หาข้อมูลมาจากที่ต่าง ๆ ในประเทศญี่ปุ่นเขา ประเทศซึ่งเป็นเกาะเล็กเกาะน้อย เขา
บอกราคาข้าวให้ชาวนาเขาทราบเพื่อเขาจะได้ปลูกข้าว เขาจะได้ชักชวนไปทำ เขาจะได้รู้
อนาคตของเขา แต่ชีวิตของชาวนาไทยไม่เคยมีรัฐบาลไหนที่เหลียวแล แล้วสมัยก่อน
ที่รัฐบาลก่อนได้ถูกประณามไปว่าทำไปนั้นทำให้ชาวราค่าลงไปอย่างนี้ ผมก็ขอยืนยันไว้ว่า
รัฐบาลในสมัยนั้น ทั้งที่ผมไม่ได้เข้ามาตั้งในสภานี้ได้ปฏิบัติภารกิจไปเพื่อชาวนาโดยตรง และ
สาเหตุที่ว่าเป็นอย่างนั้น เพราะอะไรครับ เพราะในระบบพรรคการเมือง เราก็อยม
รู้จักกรรมของรัฐบาลที่ได้กระทำร่วมกันไปตลอดเวลา ท่านประธานที่เคารพครับ สมัย
หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ พิษพื้นชุกัญญาหารทั่วโลกขาดแคลน ประเทศไทยปลูกข้าวได้มาก

๓๖๖

ชวานาควรรจะชายขาวใครราคาที่ได้ แต่ของเกิดขึ้นนี้ปฏิกรรมสงคราม ชวานาถูกจำกัด ถูกคราคาในการรับซื้อ เพื่อให้รัฐบาลได้ขายเอกสารของชาติไว้ พอในขณะนี้บ้านเมืองสงบ หรือที่เรากำลังจะตั้งตัวได้ที่มีรัฐบาลมาจากประชาธิปไตยแบบจ๋า ๆ อย่างทุกวันนี้ แต่เหตุใด เมื่อกฎหมายฉบับนี้เข้าไปสู่สภา แม่หวังไว้ว่าท่านเพื่อนสมาชิกสภาผู้แทนที่เคารพทุกท่านคงจะมีความระลึกถึง คงจะนึกถึงภาพพจน์ของเราที่เวลาออกไปสู่ท้องไรทองนา ผมเองอยากที่ท่านได้พิจารณาให้ท่านได้อ่านเอกสาร คือเพื่อสงวนเวลาไม่ไห้ของพวกมาก คือให้ท่านได้อ่านเอกสารของทางราชการที่ไ้พิมพ์จัดให้ แม่แต่สภานี้ก็พิมพ์ให้เป็นคู่มือ ผมจึงขอทราบเรียนไว้ว่าในการพิจารณาจะรับหลักการกฎหมายฉบับนี้หรือไม่ อันนั้นไม่สำคัญ แต่สิ่งหนึ่งที่ผมเห็นได้ว่ารัฐบาลปัจจุบันนี้มีนโยบายการพยุงราคาข้าว เราทุกคนมาเสมอว่าระบบตัวบุคคลในการบริหารนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ไม่บรรลุเป้าหมายแห่งความสำเร็จ แต่เหตุใดการพยุงราคาข้าวเมื่อคราวที่แล้ว ในสมัยรัฐบาลพรรคกิจสังคมนั้นได้พยุงราคาข้าวกันมาแล้ว และไม่บังเกิดผล ได้เกิดการทุจริตที่ อ.ก. องค์การตลาดนั้น แล้วก็การจะไปพยุงราคาข้าวก็หมายความว่าเราจะไปซื้อตามจังหวัดที่มีราคาตกต่ำ หรือที่ถูกร้องขอ และการจะไปซื้อข้าวจากชวานาในระบบอย่างนั้น ทำให้เกิดการไม่สุจริตเกิดขึ้น พอคาคนกลางส่วนมากจะเอาข้าวของตัวในยุ้งในฉางออกมาขาย แม่จะมีระเบียบวิธีการอะไรต่ออะไรให้รักษุม แต่เอาเจ้าหน้าที่รวมมือก็ไม่ประสบผลสำเร็จ ค้ายเหตุผลถึงที่ใดก็ตามเรียนมานี้รับทานประธาน เพื่อนสมาชิก ผมจึงมีความเห็นว่าพวกเราได้เสนอกฎหมายฉบับนี้ขึ้นมา เพื่อให้เป็นหลักประกันให้ชวานาได้รู้จักว่าราคาข้าวในอนาคต หรือในปัจจุบันที่รัฐบาลกำหนดให้ให้เป็นราคาข้าวเปลือกเกี่ยวณะเท่าไร เขาจะได้ไตร่ตรองดูว่า ชีวิตของเขาที่อยู่ทางชนบทขาดการทะนุบำรุงจากรัฐบาลต่าง ๆ นั้น เขาสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงอาชีพเป็นอย่างอื่นได้ไหม จะปลูกข้าวจำนวนเท่าไรดี โอกาสนี้และที่ผมได้ทราบเรียนและได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมา สำหรับมาตราที่ว่าไปลอกมาจากคณะกรรมการที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา ๕ ถ้าสิ่งไหนเป็นสิ่งที่จะสร้างความสมดุลสร้างความยุติธรรม ให้เกิดขึ้นแก่ประชาชนแล้ว ผมก็มักจะดึงเอาสิ่งเหล่านั้นเข้ามาให้เป็นหลักในการบริหารชาติ ประเทศทานประธานที่เคารพครับ โอกาสนี้ผมใคร่ขอขอบคุณและขอร้องให้สภาได้โปรดพิจารณา

โดยต้องแท้ถึงร่างพระราชมัญญัติฉบับนี้ว่าจะมีคุณหรือโทษแก่ชาวมาก่อนที่จะสายเกินไป ก่อนที่ บ้านเมืองจะเกิดความรู้สึกว่าชาวนาเองเขาไม่ได้รับความยุติธรรมจากรัฐบาล ขอขอบคุณครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ฝ่ายค้านยุติกับฝ่ายที่เป็นกลาง นะครับ คุณจารุบุตรครับ เกี่ยวรัฐมนตรีขอแจ้ง คุณจารุบุตรขอเกี่ยวนะครับ

นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมเองนั่งอยู่นี่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ ร่างพระราชมัญญัติที่คุณโกศล ไกรฤกษ์ ขอประทานโทษที่เอย่นาม โฉลกาวชื่อกระผมบอกว่า รัฐมนตรีอนุวรรตน์เคยชุกอยู่ในพรรคกิจสังคม กระผมขอให้คุณโกศล ไกรฤกษ์ ในฐานะที่เป็น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอวุโสได้ถอนเสีย เพราะกระผมเองตั้งแต่เข้ามาเป็นนักการเมือง ไม่เคยชุกอยู่ในพรรคใด และขอปฏิญาณต่อสภานี้ว่าจากที่คุณโกศล ไกรฤกษ์ กระทำเช่นนั้น ซากินี้ทั้งชาติกระผมจะไม่ชุกอยู่ในพรรคกิจสังคมโดยเด็ดขาด ขอให้ถอน

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ตะกันผมก็ได้ยินเหมือนกันครับ มีการกล่าวพาดพิงถึงมันกันนอกประเด็น รู้สึกว่าจะผิดข้อบังคับ ข้อที่ ๔๔ ผมก็เลยพยายาม ทักขึ้นมาเสียก่อน ในเมื่อผู้ที่ถูกกล่าวพาดพิงถึง ขณะครับ ผมขอรับรองคุณโกศลถอนได้ไหมครับ เฉพาะที่ท่านรัฐมนตรีทักเมื่อตะกัน เพราะว่าคุณโกศลพูดออกมาจริง ๆ ผมฟังเหมือนกัน

นายโกศล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ท่านประธานครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่เกี่ยวกับประเด็น

นายโกศล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ถูกครับ ไม่เกี่ยวกับประเด็น แต่ผมว่า เสียมารยาทที่สุด ที่ตะโกนขึ้นมาบอกว่า ทำไมต้องหาเอกสารด้วย

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : มิได้ครับ พูดไปอย่างนั้นด้วย ผม ฟังอยู่เหมือนกัน

นายโกศล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : เสียมารยาทไหมครับ เป็นรัฐมนตรี บริหารราชการแผ่นดินอย่างนี้

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : มิได้ครับ ที่ผมขอให้ถอนนี่นะครับ เพราะว่าคุณโกศลได้กระทำผิดข้อบังคับ ข้อที่ ๔๔ คือว่าไปพาดพิงถึงคอกเตอร์อนุวรรตน์เขา

๓๖๘

จริง ๆ อย่างที่ว่าก็คือว่าดอกเตอร์อนุวรรตน์เคยชุกอยู่ในพรรคกิจสังคมจริง ๆ ครับ
เพราะฉะนั้นตอนนั้นแหละ ผมจึงได้ทักขึ้นมาว่า ผมชอบแจ่มไหนได้ไหม

นายโกศล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ครับ ผมจะเคารพท่านประธาน
แล้วท่านประธานได้ยินไหมครับที่ดอกเตอร์อนุวรรตน์พูดออกมาโดยขาดมารยาทอย่างนั้น ถ้า
ท่านประธานได้ยินด้วย ผมจะถอนให้เพื่อให้เรียบร้อย ถ้าท่านประธานไม่ได้ยิน ผมไม่ถอน
ครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็ได้ยินพูดเหมือนกันครับ แต่
ไม่ได้ยินพูดว่าอะไร แต่ว่าผมฟังการอภิปรายนั้นเห็นว่า คุณโกศลมีคดียังกับนะครับ กรุณา
เถอะ

นายโกศล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ตกลงถ้าท่านประธานได้ยินว่าพูดเหมือนกัน
แบบทะเลาะกลางปลดองอย่างนั้น กระผมขอถอนครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณจารุบุตรต่อไปเถอะครับ
กรุณาเถอะครับ อย่าให้เสียเวลาในเรื่องที่เป็นประโยชน์สำหรับสมาชิกส่วนรวมของที่ประชุม
นี้เองครับ

นายจารุบุตร เรืองสุวรรณ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ ผม
จารุบุตร เรืองสุวรรณ จากจังหวัดขอนแก่น พรรคธรรมสังคม การที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
ได้เสนอกฎหมายขึ้นมา ผมก็เชื่อในความปรารถนาดีของท่านเป็นอย่างยิ่ง ในการที่ท่าน
อยากจะช่วยเหลือชาวบ้านซึ่งเป็นจุดประสงค์รวมของพวกเขาทุกคนซึ่งอยู่ในสภาแห่งนี้
ในการที่มีมติบัญญัติเช่นนี้ ผลซึ่งจะเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะเป็นอย่างไรเราควรที่
จะถือโอกาสมาวิเคราะห์กันโดยละเอียดก่อนแท้

หลักการสำคัญที่สุดของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็คือ การกำหนดราคาข้าวเปลือก
เกวียนหนึ่ง ๓,๐๐๐ บาท นี่เป็นหลักการสำคัญส่วนหนึ่ง การที่จะมีกฎหมายบังคับกำหนดราคา
ข้าวเปลือกเกวียนละ ๓,๐๐๐ บาท โดยอำนาจแห่งกฎหมายฉบับนี้ ทางปฏิบัติจะเป็นไปได้
เพียงใด แค่นั้น ขอความกรุณาสำนึกได้โปรดพิจารณาโดยละเอียดรอบคอบ ในความคิดเห็น
ส่วนตัวของผมนั้นเห็นว่า ถ้าหากว่ามีกฎหมายบังคับจะต้องให้มีการซื้อข้าวเปลือกราคา

เกือบจะ ๓,๐๐๐ บาท ถ้าหากว่าใครไม่ปฏิบัติตามก็มีผลตามกฎหมาย คือมีบทลงโทษ
 เมื่อบทบัญญัติของกฎหมายมีอย่างนั้นแล้ว บรรดาผู้ที่ทำการค้าขายโดยเฉพาะจะรับซื้อ
 ข้าวเปลือก ถ้าหากว่าภาวะตลาดโลกหรือภาวะตลาดภายในประเทศมีอันเป็นไป ไม่
 สามารถที่จะซื้อในราคาเกือบจะ ๓,๐๐๐ บาทได้ เขาจะขาดทุนหรือเขาจะเป็นอย่างไร
 ก็ตาม แต่หาว่าไม่มีความสามารถที่จะซื้อได้ อย่างนั้นเดี๋ยวอาจจะสะท้อนออกมาในทาง
 ตรงกันข้ามกับความมุ่งหมายความเจตนาที่หวังดีของท่านผู้เสนอกฎหมายฉบับนี้ ผลมันจะ
 ออกมาในลักษณะที่ว่า ผู้ที่จะรับซื้อข้าวเปลือกเมื่อเห็นว่าการกำหนดให้ราคาถึงเกือบจะ
 ๓,๐๐๐ บาทแล้ว นี่ถ้าซื้อมา มาดีเป็นข้าวสารและไม่สามารถจะขายได้ ถ้าหากว่า
 เขาซื้อเข้ามาเขาก็ขาดทุนไม่สามารถที่จะดำเนินการต่อไปได้ ถ้าซื้อจะซื้อต่ำกว่านี้
 ก็เรียกว่าถูกบทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้บังคับ ต้องถูกลงโทษอย่างนี้ คือความปรารถนาดี
 หวังดีของท่านผู้มีเกียรติที่เสนอกฎหมายฉบับนี้มา มันอาจจะกลายเป็นผลร้ายต่อไปในอนาคต
 ก็ได้ อาจจะ เป็นผลกระทบกระเทือนต่อไป ถ้าหากว่ากำหนดราคาแน่นอนเกือบจะ ๓,๐๐๐
 บาท หากว่าภาวะตลาดไม่อำนวยให้ ในที่สุดคนที่รับซื้อข้าวก็ขาดไม่กล้าที่จะรับซื้อ
 ในที่สุดผลร้ายก็จะตกอยู่กับชาวนา นี่เป็นประเด็นที่ ๑ เป็นประเด็นแรกที่ขอกราบเรียน
 คอสนานี้

อย่างไรก็ตาม ในเรื่องเกี่ยวกับการค้าข้าวทั่วทั้งโลกย่อมวิเคราะห์ไปได้
 ๒ กรณี การจัดระเบียบทางการค้าข้าวของประเทศสำคัญ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลานี้มี
 ๒ ประการ บรรดาประเทศสังคมนิยม หรือประเทศซึ่งพยายามที่จะทำการควบคุมทาง
 การค้าเขาสามารถจะควบคุมได้ โดยระบบการปกครองของเขาอำนวยให้เป็นอย่างหนึ่งหรือ
 บางประเทศเขาอาจจะปกครองในระบบเรียกว่า เสรีนิยม แต่หาว่าเขามีการจัดระเบียบ
 ทางการค้า โดยถือว่าข้าวทุกเมล็ดต้องเป็นของรัฐบาล อย่างญี่ปุ่น อย่างพม่า เป็นต้น
 ถ้าหากว่าถือในหลักการใหญ่อย่างนั้นอาจจะทำได้ แต่หาว่าไม่แน่แท้ บางประเทศเช่นพม่า
 ซึ่งมีหลักในเรื่องเกี่ยวกับการค้าข้าว โดยควบคุมข้าวทุกเมล็ดเป็นของรัฐบาลก็ประสบ
 ความยุ่งยากเป็นอันมาก แต่อย่างไรก็ตาม ในบรรดาประเทศซึ่งมีระบบการค้าแบบเสรีนิยม
 อย่างประเทศไทยของเรา หรือประเทศเพื่อนบ้านอีกหลายประเทศ การที่เรา

๓๗๐

จะจัดระเบียบทางการค้า เราจะเอามาแต่ปลายเหตุมาเป็นบทบัญญัติเพื่อที่ออกกฎหมายเข้ามาบังคับเพื่อที่จะให้มีการประกันราคาข้าวขั้นต่ำ โดยที่ถ้าโครงสร้างหรือระบบระเบียบทางการค้าไม่อำนวยให้ จะมาที่หักเอาแต่ตอนปลาย ๆ บอกว่าจะต้องมีการรับซื้อข้าวเปลือกเกวียนละ ๓,๐๐๐ บาท ผมเกรงว่าผลในทางปฏิบัติมันอาจจะไม่บังเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นก่อนที่จะเราจะได้พิจารณาถึงเรื่องเกี่ยวกับการที่จะออกกฎหมาย ให้มีการบังคับซื้อข้าวเปลือกในราคาเกวียนละ ๓,๐๐๐ บาท ผมอยากจะกราบเรียนถามทางรัฐบาลถามทางท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ในฐานะที่จะเป็นผู้ควบคุมดำเนินงานรับผิดชอบในเรื่องเกี่ยวกับการค้าข้าว ซึ่งเป็นสินค้าเส้นชีวิตของบ้านของเมือง การที่จะปฏิบัติการให้เป็นผลในบรรดาสินค้าซึ่งเป็นเส้นชีวิตของชาติเช่นนี้ บ้านเมืองของเราขณะนี้สินค้าต่าง ๆ มีมากมายหลายอย่าง ซึ่งมีมันส์สน แต่หาว่าการจัดระเบียบทางการค้าของเรานั้นก็รู้สึกว่ายังกอพัฒนาอยู่ เพราะฉะนั้นขอกราบเรียนถามทางกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องเกี่ยวกับการค้าข้าวนี้ว่า เราจะจัดระเบียบอย่างไรมันจะไปเป็นขั้นตอนจนกระทั่งถึงบทสุดท้ายที่จะรับประกันราคาข้าวเปลือกได้ถึงเกวียนละ ๓,๐๐๐ บาท ก็อุปถัมภ์แล้วทุกประเทศในการที่จะประกาศรับซื้อราคาผลผลิตขั้นต่ำได้นี้ จะต้องมีการจัดระเบียบทางการค้าให้เป็นระเบียบซึ่งปฏิบัติได้เป็นระเบียบ ซึ่งมีขั้นมีตอนหลายสิ่งหลายอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศซึ่งมีผลผลิตสำคัญเป็นเส้นชีวิตของชาตินี้ ส่วนมากแทบทุกประเทศไม่ว่าประเทศพัฒนาแล้ว หรือประเทศที่กำลังพัฒนา เขาย่อมมีการจัดระเบียบทางการค้าในรูปซึ่งเรียกว่าสภาการค้า หรือคณะกรรมการการผลิตการค้าแห่งชาติจะไม่ปล่อยให้ไปไปตามยถากรรมอย่างเมืองไทยซึ่งเขายังอยู่ปัจจุบันนี้ การจัดระเบียบทางการค้าต้องมีหลายขั้นหลายตอน ไม่ใช่ว่าเอะอะแล้วก็จะมารับประกันราคาขั้นต่ำ ซึ่งเป็นช่วงสุดท้ายปลายเหตุในเรื่องการจัดระเบียบทางการค้า ถ้าหากว่าเรามีสภาการค้าที่ดี มีคณะกรรมการการค้าแห่งชาติที่ดี คณะกรรมการนี้จะเป็นผู้รับผิดชอบ จะเป็นผู้ที่จัดระเบียบในเรื่องเกี่ยวกับการค้า ซึ่งเป็นเศรษฐกิจของประเทศชาติบ้านเมืองได้อย่างผลดีที่สุด ผมจึงอยากจะกราบเรียนถามรัฐบาลนี้ว่า รัฐบาลนี้มีนโยบายในการจะจัดระเบียบทางการค้าเพื่อจะบรรลุถึงเป้าหมายสำคัญที่สุดในการที่จะมีการรับประกันราคาข้าวรับซื้อผลผลิตขั้นต่ำ

ได้เพียงใจหรือไม่ ถ้าหากว่าเรามีสภาการตลาดหรือมีคณะกรรมการการผลิตการตลาด
แห่งชาติแล้ว จะมีบุคคลซึ่งเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ที่มีผลประโยชน์เกี่ยวพัน โดยใกล้ชิดกับ
สินค้ากับภาวะการตลาดการผลิต ของสินค้าแต่ละชนิดนั้น ถ้ามารวมตัวกันเข้าเพื่อรักษา
ผลประโยชน์เพื่อที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ส่วนรวมให้ได้มากที่สุดที่จะทำได้ เช่น เป็นต้นว่า
อาจจะมาในรูปเรื่องสภาการตลาด เรื่องข่าวอย่างนี้อาจจะต้องประกอบด้วยบุคคล
ซึ่งทำการผลิตข่าวโดยตรง อาจจะ เป็นกลุ่มขานาพวกกลุ่มเกษตรกรกลุ่มอะไรก็แล้วแต่
ซึ่งเป็นผู้ที่โคลงมือทำการผลิตโดยตรงนั้นเป็นผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วมบทบาท ในการเข้ามาร่วมเป็น
กรรมการในสภาการตลาดนั้นกลุ่มหนึ่ง เพื่อรักษาประโยชน์ของผู้ผลิตโดยตรง นอกจากนั้น
เรื่องเกี่ยวกับการผลิตข่าวนั้น ผู้ที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องก็มีเรื่องข่าว เศรษฐกิจจีน
ไม่ใช่เฉพาะแต่ขานาพวกกลุ่มเดียว ยังมีผู้บริโภคนั้นเวลานี้มีการเถียงกัน แม้แต่ทางบ้านผม
อย่างจังหวัดขอนแก่นนี้ ภาคอีสานนั้นบางกลุ่มก็ไม่อยากให้เห็นว่ามีราคาแพง เพราะว่า
ทำนาไม่ไถผล โดยเฉพาะปีนี้ฝนแล้ง ได้รับคำร้องเรียนมีจุดหมายเป็นแน่ ๆ ที่เดียว
ขอร้องให้ขามีราคาแพง กลายเป็นอย่างนั้นก็ มีแต่ทว่าบางแห่งซึ่งเขาทำนาไถผล
ก็อยากให้เห็นว่ามีราคาแพง เพราะฉะนั้นเรื่องเกี่ยวกับผู้บริโภคนั้นเป็นบุคคลซึ่งมีส่วน
เกี่ยวข้องมีประโยชน์สำคัญ ๆ ที่สุดในเรื่องเศรษฐกิจของข่าว ควรที่จะให้เขาเข้ามา
มีส่วนร่วมด้วย และนอกจากนั้นบุคคลผู้ทำการแปรสภาพพวกในวงการอุตสาหกรรม
เช่น เป็นต้นว่าพวกโรงสีนั้นก็ควรที่จะให้เขาได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องก็คณะกรรมการ หรือ
สภาการตลาดนี้ว่าข่าวควรจะรับซื้อได้เท่าไร แล้วไปแปรสภาพต้นทุนการผลิตเป็นอย่างไร
แล้วก็จะได้กำไรขาดทุนอย่างไร หรือแม้กระทั่งว่าบุคคลซึ่งเป็นพ่อค้าคนกลางในการจะส่ง
สินค้าออกไปขายต่างประเทศจะหาตลาดได้ที่ไหน ไถนอยู่ไถนมากปีหนึ่ง ๆ ควรจะส่งสินค้า
ออกไปขายต่างประเทศเท่าไร จึงจะทำให้คนบริโภคนั้นในประเทศไม่ขาดแคลน อย่างนี้
เป็นต้น นอกจากนั้นอาจจะมีฝ่ายวิชาการหรือรัฐบาลซึ่งเป็นคนกลางเป็นคนที่เข้ามาร่วม ใน
คณะกรรมการใหญ่แล้ว ถ้าหากว่าเราจัดระเบียบทางการค้าให้มีบุคคลทุกกลุ่มทุกฝ่าย
เข้ามารักษาผลประโยชน์ในการที่เราจะผลิตข่าว จะผลิตมากผลิตน้อยอย่างไร จะส่งเสริม
การผลิตอย่างไร หรือจะแปรสภาพให้ข่าวสารให้เป็นข่าวที่มีคุณภาพอย่างไร หรือ

๓๗๒

ในการที่จะส่งออกไปเท่าไรจึงจะไม่ขาดแคลนข้าวบริโภคภายในประเทศเหล่านี้แหละ ผม
 ขอกราบเรียนถามรัฐบาลเป็นเบื้องต้นก่อนว่า มีอยู่ในแนวความคิดเห็นของรัฐบาลนี้
 ในการที่จะจัดระเบียบการค้าอย่างนี้หรือไม่ ถ้าหากว่ามีคณะกรรมการระดับชาติอย่างนี้แล้ว
 จะเป็นผู้รับผิดชอบในภาวะเศรษฐกิจของสินค้าสำคัญเช่นข้าวได้อย่างดียิ่ง เรื่องการ
 ประกันราคาขั้นต่ำก็ เรื่องเกี่ยวกับพุงราคาข้าวก็ ในเรื่องเกี่ยวกับการที่จะให้มี
 บัฟเฟอร์ สต็อก(BUFFER STOCK) ก็ ในเรื่องเกี่ยวกับจะให้มียัง มีฉาง
 มีไซโล (SILO) เรื่องการจะให้เงินสำหรับที่จะมาช่วยเหลือให้สินเชื่อแก่เกษตรกร
 ก็ เรื่องเกี่ยวกับสินเชื่อสำหรับผู้ที่จะส่งข้าวออกไปขายต่างประเทศก็ หรือเรื่อง
 เกี่ยวกับการที่จะเพิ่มผลผลิตก็ ในเรื่องทุกสิ่งทุกอย่างถ้าหากว่าเรามีการวางแผน วาง
 นโยบายในการจัดระเบียบการค้าของเราเรียกว่าเป็นวิทยาศาสตร์ยิ่งขึ้น ไม่ใช่อาศัย
 เสงช่วย หรือไม่ใช่อาศัยดวง ไม่ใช่อาศัยโชคในการแข่งขันค้าขาย
 ผมคิดว่าเมืองไทยนี้ได้เผชิญกับปัญหาสลับซับซ้อนในเรื่องเกี่ยวกับสินค้าสำคัญ ๆ นานาชนิด
 มากแล้ว ต่างประเทศทั่วโลกเดี๋ยวนี้เขาย่อมมีการจัดระเบียบการค้า ไม่ใช่ว่ามีหนึ่ง ๆ
 แล้วก็จะต้องทำให้มันสับสนวุ่นวายกันทุก ๆ ปี ในการจะกำหนดราคาขั้นต่ำเท่าไร
 ในการจะกำหนดราคาข้าวเปลือกเท่าไร ราคาข้าวสารเท่าไร จะส่งออกเท่าไร
 จะทำอย่างไรจึงจะทำให้เศรษฐกิจเรื่องข้าวนี้มันเรียกว่าสอดคล้องกับความต้องการ และ
 รักษาผลประโยชน์ของคนทุกกลุ่มทุกฝ่ายได้ จะหาข้อยุติอย่างไรในเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจ
 เรื่องข้าวนี้ ผมคิดว่าก่อนที่จะพิจารณาถึงปัญหาการรับซื้อข้าวเปลือกเกี่ยววันละ ๓,๐๐๐
 บาท ซึ่งเป็นปัญหาปลายเหตุนี้ ถ้าหากเรามีมติ มีข้อบังคับโดยมีกฎหมายออกมา
 แต่หาโครงสร้างในทางการค้าของเราในเรื่องยุ่งยากก็ ไม่สามารถจะจัดทำได้
 ในเรื่องเงินเรื่องทอง ในการจะมาซื้อก็ไม่สามารถจะทำได้ หรือแม้ว่าจะให้เอกชน
 เป็นผู้รับผิดชอบ ถ้าใครไม่ซื้อตามนี้ให้มีหลงโง่ มีความผิดคิดคุกคิดตะวาง ซึ่ง
 เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ควรจะมีการจัดระเบียบกันจริง ๆ จัง ๆ จึงจะถูกต้องเข้าใกล้
 ในขั้นสุดท้ายในเรื่องเกี่ยวกับการที่จะให้มีการประกันราคาข้าวขั้นต่ำ เพราะฉะนั้น
 ผมอยากจะกราบเรียนถามนโยบายของรัฐบาลเป็นเบื้องต้นเสียก่อน ก่อนที่เราจะพิจารณา

ซึ่งชาติคัดสินปัญหาว่ารัฐบาลนี้จะจัดระเบียบทางการค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาวะเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นเส้นชีวิตของชาติได้เพียงใดแค่ไหนเสียก่อน ก่อนจะตัดสินใจในการที่เราจะพิจารณาว่า เราจะรับรองกฎหมายฉบับนี้เพียงใดหรือไม่ ขอขอบคุณ
 ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ฝ่ายสนับสนุนหรือฝ่ายกลางนะครับ
 เชิญคุณแสง

นายแสง พิบูลสงคราม (อุกรธานี) : ขอขอบคุณท่านประธานครับ กระผม แสง พิบูลสงคราม แห่งอุกรธานี พรรคเกษตรสังคม ก่อนอื่นกระผมใคร่ขอประทาน กราบเรียนต่อท่านประธานว่า ท่านประธานก็ กระผมก็ตั้งอยู่ในสถานที่ รับประทาน เงินเดือนของชาวไร่ชาวนาทั้งสิ้น และสภาพอันทรงเกียรติซึ่งเรานั้นมีราคา ๑๐๐ กวา ล้นบาทก็ได้เงินภาษีอากรมาจากชาวนาเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นกฎหมายการกำหนด ราคาข้าวเปลือกซึ่งจะเป็นการช่วยชาวไร่ชาวนาทั่วทั้งประเทศนั้น กระผมเองเข้าใจว่า รัฐบาลคงจะมีความรู้สึกเช่นเดียวกับผู้เสนอนี้ แต่เจตจำนงและเจตนาของผู้เสนอนั้น ได้มองเห็นว่าชาวนาได้ถูกเอาเปรียบจากพ่อค้าคนกลาง จึงได้ออกกฎหมายฉบับนี้ ขึ้นมา ถึงแม้จะมีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ทักท้วงว่าไม่สามารถจะทำได้ในราคาข้าวเปลือก เกวียนละ ๓,๐๐๐ บาทตามมาตรา ๘ นี้ กระผมใคร่ขอประทานกราบเรียนต่อ ท่านประธานว่าท่านมีสิทธิจะแปรญัตติได้ หากรัฐบาลนี้รับหลักการ ถึงอย่างไรก็ตาม กฎหมายฉบับนี้จะ เป็นกฎหมายสำคัญที่สุดของพี่น้องชาวไร่ชาวนาทั่วประเทศ หากรัฐบาล ไม่ยินยอมรับกฎหมายฉบับนี้แล้ว นั่นเป็นกรรมของพี่น้องคนไทยทั้งชาติว่าเราเกิดมาเป็น ชาวไร่ชาวนาก็จะโคหวังพึ่งรัฐบาลและสถาบันเท่านั้น ต่อจากนั้นรัฐบาลเองก็ได้แถลง นโยบายว่าจะแก้ไขปัญหาเรื่องปากและท้อง กฎหมายฉบับนี้ที่ออกมาให้นำเข้ามาสู่สภา ก็เนื่องจากมองเห็นแล้วว่ารัฐบาลนั้น ขณะนี้ไม่มีหนทางมีแนวโน้มที่จะแก้ไขปัญหาลูกท้อง ของประชาราชนทั้งชาติแต่ประการใดทั้งสิ้น จึงได้ออกกฎหมายฉบับนี้ นำเข้ามาสู่สภา เพื่อให้สถาบันรับหลักการออกไปใช้ กฎหมายการกำหนดราคาข้าวเปลือกนี้พรรคเกษตรสังคม เห็นชอบด้วยทุกประการ ก็เนื่องจากในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ และ พ.ศ. ๒๕๒๐ ที่จะต้องถึงนี้ ชาวนาทั่วประเทศจะต้องตกอยู่ในภาวะที่ล้มจมอย่างไม่มีปัญหา เพราะรัฐบาลไม่สามารถ

ที่จะแก้ไขภาวะการค้าข้าวทั้งภายในและภายนอกประเทศชั่วคราวเช่น ๒ - ๓ วันที่ผ่านมา
 ได้มีขบวนการกลางเกินขอบมาพึ่งทำเนียบรัฐบาล เพื่อให้รัฐบาลประกันราคาข้าว
 ให้กับเขา รัฐบาลก็ยอมรับ แต่มันได้เป็นกฎหมายเพียงแค่ออมรับเท่านั้นว่าจะประกัน
 ราคาข้าวให้ ส่วนราคานั้นรัฐบาลก็ยังมิได้กำหนดกฎเกณฑ์ไปเท่าไรนัก เพราะฉะนั้น
 การออกกฎหมายฉบับนั้นก็เป็นประโยชน์อย่างมากส่วนท่านที่ซื้อวิตกกังวลว่า รัฐบาล
 จะทำไม่ได้เห็น ธรรมดาใครจะขอประทานกรรมเรียนต่อท่านประธานว่า เมื่อท่านเป็นรัฐบาล
 มีหน้าที่เข้ามารับผิดชอบต่อชาติบ้านเมืองแล้ว ท่านไม่คงวิตก อำนาจทุกอย่างทุกประการ
 อยู่กับมือท่าน เงินทองของท่านก็มี สิ่งใดที่ท่านจะนำความสุขไปสู่ประชาชนทั้งชาติ
 แล้วท่านทำไปเถิด ท่านไม่ควรจะมาขัดขวางหรือโต้แย้งในปัญหาที่ว่ากฎหมายฉบับนี้
 จะทำไม่ได้ ท่านเป็นรัฐบาลอาสาเข้ามาเพื่อแก้ไขภาวะความเป็นอยู่ของชาวไร่ชาวนา
 ทั้งชาติ ก็หวังว่ารัฐบาลนี้ ก็ควรจะรับหลักการกฎหมายฉบับนี้ไป หากมาตราใดรัฐบาล
 เห็นว่าพอจะแก้ไขได้ท่านก็แปรญัตติได้ตามระเบียบของการแปรญัตติ เพราะฉะนั้น
 ธรรมดาใครจะขอประทานกรรมเรียนว่ากฎหมายฉบับนี้ หากรัฐบาลปฏิเสธไม่รับหลักการ
 แล้ว นั่นก็เป็นกรรมของคนไทยทั้งชาติคือชาวไร่ชาวนาหมดที่พึ่ง ฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาล
 ซึ่งมีใครมีความหวังดีต่อชาติบ้านเมืองกำลังนั่งหัวเราะฟังอยู่ว่ากฎหมายฉบับนี้ รัฐบาลจะช่วย
 ชาวไร่ชาวนาได้หรือไม่ .....

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณแสงครับ เป็นเรื่องที่สถานี
 จะพิจารณาว่ารับหลักการหรือไม่รับหลักการ ไม่ใช่รัฐบาลนะครับ เพราะฉะนั้นถือปฏิปราย
 ถึงรัฐบาลว่าขอให้รับหลักการนั้นเห็นจะไม่ไร่นะครับ คือที่ประชุมสถานี สถานีจะรับ
 หรือไม่รับกรณียกออกไปพาดพิงถึงรัฐบาลเลยครับ

นายแสง พิบูลสงคราม (อุกรธานี) : คือเป็นอย่างนี้ท่านประธาน รัฐบาล
 มี ๒๐๗ เสียงท่านประธาน แล้วจะไม่ให้ผมว่ารัฐบาลรับหลักการไปอย่างไร

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นจะไม่ต้องอธิบายหรอกครับ

นายแสง พิบูลสงคราม (อุกรธานี) : หน้าที่ของกรรมก็บอกกล่าวถึงรัฐบาล
 บอกว่ารัฐบาลมี ๒๐๗ เสียง ฝ่ายค้านมี ๗๒ เสียง ถ้าไม่ให้กรรมกล่าวถึงรัฐบาล

จะให้กล่าวถึงใครละครับท่านประธาน รัฐบาลนี้ตั้งมาจากสมาชิก ๒๐๗ ท่าน กระจม
จึงกล่าวเช่นนั้นครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมขอร้องนะครับ กระจมจะพูด
ความขบถบังคับข้อ ๔๔ ประเด็นกระจมจะพิจารณาในสถานที่

นายแสวง พิบูลสรารุช (อุกรธานี) : ท่านประธานต้องการให้กระจม
ถอนคำพูดใหม่ครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ครับ ผมเพียงทักไว้นิดเดียว
เท่านั้นครับ

นายแสวง พิบูลสรารุช (อุกรธานี) : หรือครับ ถ้าท่านให้กระจมถอน
กระจมก็ถอน ถ้ากระจมใช้คำว่า "รัฐบาล" มันผิด กระจมก็จะถอนให้ท่านครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ครับ

นายแสวง พิบูลสรารุช (อุกรธานี) : เอาละถ้าอย่างนั้นกระจมขอขอบคุณ
ท่านประธานนะครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเป็นฝ่ายค้านนะครับ กระจม
คุณสมมุติ

นางสมมุติ สัจจพงษ์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิก
ผู้มีเกียรติ ที่ฉัน สมมุติ สัจจพงษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม พรรค
ชาติไทย ตามที่สมาชิกผู้มีเกียรติได้เสนอร่างพระราชบัญญัติกำหนดราคาข้าวเปลือก
โดยพยุ่งราคาเกี่ยวณะ ๓,๐๐๐ บาทนั้น โดยหลักการแล้วที่ฉันเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง
ใจจริงของที่ฉันต้องการอยากจะได้พยุ่งราคาในราคาเกี่ยวณะ ๔,๐๐๐ บาทด้วยซ้ำไป แต่
ท่านประธานที่เคารพ จะทำได้ไหมในเมื่อการพยุ่งราคาในราคา ๔,๐๐๐ บาทนั้น เท่าที่
แล้ว ๆ มากก็ไม่ปรากฏว่าทำได้ ท่านประธานที่เคารพ โดยวิธีการแล้วที่ฉันไม่เห็นด้วย
เหตุผลก็คือหลายรัฐบาลไม่ได้กำหนดราคาขายให้กับชาวไร่นานาผู้ผลิตโดยตรง เมื่อ
ชาวไร่นานาผลิตข้าวออกมา ได้เสนอขายในท้องตลาดก็จะถูกพ่อค้าคนกลางคือนายทุน
กกรราคา บางครั้งเจ้าหน้าที่บ้านเมือง เช่น เกษตรอำเภอก เกษตรจังหวัด ก็

๓๗๖

รู้เห็นเป็นใจกับพ่อค้าคนกลางหรือนายทุนเหล่านั้น ถึงแม้ว่าบางครั้งจะจับเป็นกลุ่ม
จับข้อชาวเปลือก กลุ่มจับข้อก็จะมีวิธีการอันแยบยลหลายประการ เป็นต้นว่า เมื่อ
ชาวไร่ชาวนานำข้าวมาเสนอขาย ก็จะอ้างว่าข้าวมีคุณภาพต่ำ และก็มีส่วนผสมซึ่งคุณภาพ
ไม่ดีบ้าง ในที่สุดก็จะมีการติดสินบนเจ้าหน้าที่อาจะจะเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งเป็นกรรมการ
โดยให้เซ็นรับรองว่าข้าวนั้นมีคุณภาพดี และไม่มีสิ่งเจือปน กลุ่มที่จะซื้อชาวเปลือกเหล่านี้
ถึงจะรับซื้อ ซึ่งเป็นการเกื้อกร่อนแก่ชาวไร่ชาวนาเป็นอย่างยิ่ง ส่วนชาวเปลือกที่ชาวนา
ไถนำมาขายนั้นราคาต่ำมาก แต่ปัจจุบันนี้ข้าวสารราคาถึงละ ๕๐ บาท ๗๐ บาท ๘๐ บาท
ซึ่งเหล่านี้ไม่ได้สมมูลกันเลยกับราคาชาวเปลือกและราคาข้าวสาร ก็ฉันเห็นว่ามี
ควรจะมีมาตรการให้เด็ดขาดในการแก้ไขในสิ่งเหล่านี้มากกว่า เพื่อปากท้องของประชาชน
ขอกราบขอบพระคุณ

นายวิศาล ภัทรประสิทธิ์ (พิจิตร) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิก
ผู้มีเกียรติ เรื่องร่างพระราชบัญญัติกำหนดราคาข้าวเปลือกนี้เป็นสิ่งที่ใกล้เคียงกัน แต่ว่า
ควรจะเป็นจังหวัดละไหน กระทบ นายวิศาล ภัทรประสิทธิ์ พรรคพัฒนาจังหวัด ส.ส.
จังหวัดพิจิตร เป็นพรรคอิสระ. ไม่ใช่ฝ่ายค้านหรือไม่ใช่ฝ่ายรัฐบาล กระทบใครจะชี้แจง
ให้เพื่อนสมาชิก ณ สถานที่ได้ทราบถึงระบบการประกันราคาข้าว ประชาชนในประเทศไทย
เรานี้ส่วนมากเป็นคนทำนา เมื่อวันที่ ๔ เดือนที่แล้ว ประธานกลุ่มเกษตรกรระดับประเทศ
ได้เข้าพบ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ที่ตึกสันติไมตรี ก็ได้ร้องเรียนถึงความเดือดร้อนของ
กลุ่มเกษตรกรนั้น แต่โอกาสที่เกษตรกรจะได้ร้องเรียนต่อท่านนายกรัฐมนตรีนั้น ไม่มีเวลา
ครับ เพราะท่านจำกัดเวลาให้ เท่าที่กลุ่มเกษตรกรระดับประเทศไถ่ถามาร้องเรียนนั้น
เป็นข้อเท็จจริงทุกประการที่ร้องเรียนนั้นเพียง ๑ ใน ๑๐๐ ครับ อันนี้กระทบ
ขอลอกนอกประเด็นหน่อย ซึ่งประธานกลุ่มเกษตรกรได้ร้องเรียนกระทบ ให้กระทบมาชี้แจง
แทน การที่รัฐบาลประกันราคาข้าวรัฐบาลคราวที่แล้วที่ทำไปนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องครับ ควรที่จะ
ประกันราคาผลผลิต แต่รัฐบาลคราวที่แล้วนั้นทำผิดขั้นตอน คือการประกันราคาข้าว
โดยที่ว่ามันคำนึงว่าไม่คำนึงถึงต้นทุนการผลิต แล้วก็ได้ออกกฎกระทรวงบังคับว่า พ่อค้า
จะต้องซื้อข้าวราคา ๒,๕๐๐ บาท ถ้าไม่ซื้อจะมีความผิด กระทบในฐานะสมัยนั้น

เป็นผู้แทนราษฎรก็ได้เข้าร้องเรียนต่อนายกรัฐมนตรีและกรรมการประกันราคาข้าว แต่
 ทานทั้งหลายเป็นนักปราชญ์ทั้งนั้น ไม่ฟังผู้รู้ เหตุการณ์ขอเท็จจริง ก็ทำไปตามลำพัง รัฐบาล
 ประกันราคาข้าวราคา ๒,๕๐๐ บาท พอคาวางมือหมดครับ ไม่ซื้อแล้วรัฐบาลจะเอาเงิน
 ที่ไหนมาซื้อ เมื่อพอคาวางมือหมด ชาวนาที่ขายข้าวไม่ได้ อันนี้ขี้แจงให้รัฐบาลฟัง
 รัฐบาลก็ไม่ฟัง แต่ได้ทำไปตามมติของรัฐบาลชุดเก่า อันที่จริงการที่ประกันราคาข้าว
 เป็นสิ่งที่ดี มารัฐบาลนี้ก็ไม่ประกันราคาข้าวกลับไปพุงราคาข้าว ทานสมาชิกผู้มีเกียรติ
 ทั้งหลาย การพุงราคาข้าวนี้ทั่วประเทศไทยสมัยก่อน ๆ นั้น ทานครับ กระผม
 ยกตัวอย่างเช่นจังหวัดพิจิตรให้ไปพุงราคาข้าว ๒๐,๐๐๐ เกวียน ครั้งหนึ่งให้ไป
 ๒๐,๐๐๐ เกวียน จังหวัดพิจิตรมี ๖ อำเภอ อำเภอหนึ่งแบ่งใน ๔,๐๐๐ เกวียน อำเภอ
 หนึ่งมี ๑๐ ตำบล ตำบลหนึ่งก็แบ่ง ๔๐๐ เกวียน ตำบลหนึ่งมี ๕๐ หลังคาเรือนแบ่งไปแล้ว
 คราวเรือนหนึ่งไคข้าวเพียง ๔๐ - ๕๐ ถัง จะเอาไปขายที่พุงอย่างไรก็ได้ ก็เอาไปขาย
 ไม่ได้ จำเป็นที่จะต้องให้ตาอยู่เข็นขอ แล้วก็รวม ๆ แล้วเอาข้าวไปขาย รัฐบาล
 ให้ในราคาพุงเกวียนละ ๒๐ บาทบาง ๕๐ บาทบาง ๑๐๐ บาทบาง รัฐบาลสูญหายเงิน
 เป็นจำนวนเยอะแยะ ชาวนาไม่ได้รับเลยครับ ถ้ายิ่งแพงผิดกันมากก็ยิ่งโกงกันมาก
 ทานทั้งหลายลองนึกดูซิ ชาวนามีข้าว ๑๐ - ๒๐ เกวียน ไปขาย ๒๐ ถึง ๓๐ ถัง แล้ว
 จะไปขายอย่างไร สถานที่พุงราคาข้าวนี้จะต้องเอาไปถึงโรงสี จะต้องเอารถยนต์
 ขนไป ๒๐ - ๓๐ ถังเอาไปอย่างไรแบ่งกันไม่ลง หรือตาอยู่ก็เข็นขอตลาดขายเข็นแล้วก็น
 ข้าวพุงนั้นไปขาย แท้จริงแล้วชาวนาไม่ได้รับประโยชน์เลยสักบาทเดียว ได้ก็เพียง
 ๔๐ - ๕๐ บาท รัฐบาลปัจจุบันนี้ได้หันมาพุงราคาข้าวใหม่ซึ่งเข้าใจว่าการพุงราคาข้าว
 นั้นได้ผล กระผมเป็นกำนันครับรู้ดีไม่ได้ผลครับ ทานอย่าทำเลย ทานควรจะหันไป
 ประกันราคาข้าวเช่นเดิม แต่การประกันราคาข้าวนี้ควรจะทำให้ถูกขึ้นตอน แล้วก็
 อีกอย่างหนึ่ง อย่าไปเข้าใจว่าพอคาคคนกลางร่ำรวย อันนี้แหละครับเมื่อนายแพทย์วิเคราะห์
 โรคนี้ก็รักษาไม่หายตั้งหลายรัฐบาลมาแล้ว พอคาคคนกลางก็มีบางส่วน บางคน ขอ
 ประทานโทษ มันห่วย แค่นี้ก็เยอะ .....

๓๗๕

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านสมาชิกคุณวิศาลครับ
ให้เข้าประเด็นด้วย กรุณาอย่างพูดเกี่ยวกับคำหยาบนะครับ

นายวิศาล ภัทรประสิทธิ์ (พิจิตร) : ครับ นี่หมกกระดมจะบรรยาย
อีกเยอะเยอะ ขอประทานโทษเถอะครับ อัดอั้นตันใจ คือเกษตรกรแยะ ระหว่างราคาข้าว
ต่างประเทศเกวียนละ ๓,๐๐๐ - ๔,๐๐๐ บาท หมิ่นสองหมื่นบาท รัฐบาลก็ขึ้นพรีเมียม
เก็บเอาไปหมด เวลาข้าวตกทำรัฐบาลช่วยไม่ได้ อันนี้ก็เป็นสิ่งที่ว่ารัฐบาลปฏิบัติ
ไม่ถูกต้องการที่จะออกกฎหมายให้ราคาข้าวขึ้นต่ำ ๓,๐๐๐ บาทนี้ กระผมเห็นว่าลำบาก
อีกครับ กฎหมายออกมาแล้วพ่อค้าไม่ซื้อก็ยิ่งตายใหญ่ ความเดือดร้อนนี้จะไปสู่เกษตรกรอีก
กระผม วิศาล ภัทรประสิทธิ์ คือพูดโดยความจริงใจไม่ใช่ฝ่ายค้านหรือฝ่ายสนับสนุน เพื่อ
ให้รัฐบาลช่วยเกษตรกรให้ถูกหลักเกณฑ์ คือคำนึงถึงต้นทุนการผลิต อย่าไปกักประกัน
ราคาข้าวขึ้นเป็นพุงราคาข้าว อันนี้กระผมไม่ใช่ฝ่ายค้านและไม่ใช่ฝ่ายสนับสนุน เพื่อจะให้
รัฐบาลได้คำนึงถึงเกษตรกรทั่วประเทศ ระหว่างนี้ถ้าประกันราคาข้าวเกวียนละ
๒,๕๐๐ บาท ยังอยู่เกษตรกร จังหวัดพิจิตรอยู่เป็นหมื่น ๆ ตันครับ รอจะขายข้าวราคา
ประกันของรัฐบาล ผลที่สุดมารัฐบาลใหม่ก็จะเปลี่ยนเป็นพุง เปลี่ยนเป็นพุงก็เป็นกรรม
ของเกษตรกรเท่านั้น กระผมก็เห็นว่าควรจะคำนึงถึงต้นทุนการผลิตแต่การที่จะออกกฎหมาย
กำหนดราคาเกวียนละ ๓,๐๐๐ บาทนี้ กระผมเห็นว่าขณะนี้ ๑,๖๐๐ บาท ไปออก
๓,๐๐๐ บาท เกียวพ่อค้าไม่ซื้อ ชาวนาที่จะต้องไปขาย ๔๐๐ บาท ๕๐๐ บาทอีก กรรมนั้น
ก็จะไปตกอยู่ที่เกษตรกรอีกครับ กระผมพูดแค่นี้ หวังว่ารัฐบาลคงจะประกันราคาข้าว
เพื่อช่วยเกษตรกรให้พออยู่ได้ เพราะถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้แล้ว ต่อไปก็คงจะกินข้าวแพงครับ
ไม่ใช่กินข้าวถูก สวัสดิ์ครับ

นายกรีช กงเพชร (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
นายกรีช กงเพชร ส.ส. มหาสารคาม พรรคประชาธิปัตย์ ก่อนอื่นกระผมใครจะ
กราบเรียนท่านประธานว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้ง ๒๗๕ คน มีความเป็นห่วงเป็นใย
ชาวนาผู้ยากไร้ตลอดมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระผมเป็นเล็่อชานาร้อยเปอร์เซ็นต์กระผม
เห็นความทุกข์ยากลำบากของชาวนา เห็นความทุกข์ยากลำบากของบิดามารดาของกระผม

ว่าชานาทุกคนได้ทำนาเพื่อที่จะได้รับราคาที่ถูกต้อง แต่รัฐบาลแล้วรัฐบาลเล่าไม่เคยเห็น
 ความทุกข์ยากลำบากของชานา โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลกิจสังคมยุคที่แล้วสร้างความ
 บั่นบ่วนสร้างความปวดหัวให้แกชานาเป็นอย่างยิ่ง ในการประกันราคาข้าว ๒,๕๐๐ บาท
 ต่อเกวียน ซึ่งขณะนั้นกระผมก็เป็นชานาคนหนึ่งได้นำข้าวมาขายไครราคาเพียง ๑,๘๐๐ บาท
 ต่อเกวียนเท่านั้น นี่แหละครับเป็นการประกันราคาซึ่งไม่ถูกต้อง ภาครัฐบาลยุคนี้ก็มี
 ทานสมาธิคุณมี เกียรติได้ เสนอให้มีการกำหนดราคาข้าวอีกเป็น เกวียนละ ๓,๐๐๐ บาทในแต่ละ
 ครัว ถ้าหากว่ากฎหมายฉบับนี้ออกไปสู่ประชาชนแล้วจะทำให้ชาวไร่ชานาปวดหัวอีกเช่นกัน
 เพราะอะไรครับ เพราะขณะนั้นข้าวออกจากมือชานาไปหมดแล้ว ขณะนั้นข้าวทั้งหมด
 ซึ่งขายมาได้เกวียนละ ๑,๘๐๐ บาทบ้าง ๑,๓๐๐ บาทบ้าง ออกมาสู่ยุ้งสตางของนายทุน
 คือเจ้าของโรงสีหมดแล้ว เมื่อมีการประกาศกฎหมายออกไปใครจะได้รับ ผลประโยชน์
 ชานาผู้ยากไร้จะเป็นผู้เสียผลประโยชน์ นายทุนผู้มั่งคั่งเท่านั้นครับที่จะเป็นผู้รับผลประโยชน์
 ทานประธานที่เคารพ ทานประธานทรายโหมว่า ปัจจุบันนี้กินฟ้าอากาศ สภาวะ
 ของบ้านเมืองเป็นอย่างไรภาวะของบ้านเมืองกำลังแห้งแล้ง ประชาชนทุกหย่อมหญ้า
 เกิดร้อนไปตาม ๆ กัน มีการร่ำร้องไม่อยากจะขายข้าวขึ้นราคาเลย เพียงที่รัฐบาลนี้
 กำลังทำอยู่ คือพุงราคาเกวียนละ ๒,๑๐๐ บาท ก็คิดมเดแล้ว ถ้าหากเราจะประกัน
 ราคาหรือกำหนดราคาถึง ๓,๐๐๐ บาท ชาวไร่ชานาผู้ทำนาคครับ ทานประธานที่เคารพ
 ทานประธานทรายโหมว่า ใครครับที่จะได้รับผลประโยชน์ ใครครับที่เป็นนายทุน
 สำหรับให้ชานาเช่านา โดยเฉพาะภาคอีสานครบถ้วนที่นี้มาในการทำนาประมาณ
 ๑๕ ไร่เท่านั้น และในการทำนา ๑๕ ไร่เท่านั้น เขามีข้าวพอที่จะกินไปปี ๆ หนึ่งเท่านั้น
 ส่วนเหลือจากที่ขาย เขาขายไปหมดแล้วครับในเดือนมกราคม กุมภาพันธ์ เขาขายไป
 หมดแล้ว ซึ่งขณะนี้เขามีเฉพาะข้าวที่จะกินเท่านั้น ไม่มีข้าวเหลือที่จะขายในราคา
 เกวียนละ ๓,๐๐๐ บาทเลย เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าในการกำหนดราคาข้าวเช่นนั้น เป็น
 การผิดเป้าหมาย และอีกประการหนึ่งซึ่งรัฐบาลขณะนี้ก็มีกฎหมายอยู่แล้ว คือพระราชบัญญัติ
 การค้าข้าว พุทธศักราช ๒๔๘๕ ได้กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ เป็น
 เจ้าหน้าที่โดยเฉพาะ และจะประกันราคาเท่าไรเราก็มีเครื่องมืออยู่แล้ว เราไม่จำเป็นต้อง

๓๘๐

ที่จะหาเครื่องมือมาซ่อนเครื่องมืออีก เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลาย
ได้โปรดสำนักและไตร่ตรองด้วยวิจาร์ณญาณอย่างถี่เถาะครั้นท่านว่าจะให้กฎหมายฉบับนี้
ผ่านหรือไม่ ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอขอบคุณท่านประธาน

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเป็นฝ่ายสนับสนุน

คุณนิสิต

นายนิสิต เวทียศิริยานันท์ (ศรีสะเกษ) : ขอขอบคุณครั้นท่านประธานที่เคารพ

คุณนิสิต เวทียศิริยานันท์ ส.ส. พรรคพลังประชาชน จากศรีสะเกษ ผมเห็นว่ากฎหมาย
ฉบับนั้นมันจริงจะพุงราคาข้าวหรือประกันราคาข้าว เป้าหมายก็คงจะไม่ผิดกันเท่าไร
คือเจตนารมณ์ของรัฐบาลจะเป็นที่แล้วหรือปัจจุบันก็ยังมีเจตนาตรงกันอันหนึ่ง นี่ผมหมายถึง
เจตนาของรัฐบาลแล้วกฎหมายฉบับนั้น ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งพรรคกิจสังคมได้เสนอ
เข้ามา โดยขอให้จริงเราต้องยอมรับความจริงอันหนึ่งว่า ธนาคารนั้นเป็นแหล่งเงิน
ที่มีบทบาทในการที่จะกำหนดชะตากรรมของการขึ้นลงของสินค้าในประเทศ เรามาแก่กัน
ที่ปลายเหตุ เราไม่ได้แก่กันที่ต้นเหตุ เพราะว่าพอค่าที่จะซื้อข้าวได้นั้น ต้องเอาเงิน
ไปจากธนาคาร พอค่าที่จะซื้อข้าวมากหรือน้อยก็อยู่ที่ธนาคารจะเป็นผู้บงการ ผมไม่เข้าใจ
เหมือนกันว่า เท่าที่เป็นมาตลอดระยะเวลากระผมสังเกตดูว่าผู้ที่เอาเงินไปจาก ธนาคาร
คือเรียกว่า กู้ยืมเงินไปหรือเรียกว่า โอเวอร์ดรอว์ (OVERDRAW) เงิน
ก็สักแต่แต่จะเรียกกันนะครั้น คือว่ามีเครดิตจากธนาคารนั้น จะเป็นโรงสีก็ตาม
หรือพ่อค่านายทุนคนกลางก็ตาม เป็นบุคคลที่จะกำหนดชะตากรรมว่า ผู้ที่ขายพืชไร่ไม่ว่า
ชาวไร่ชาวนานั้นจะขายพืชไร่ได้เท่าไรอยู่ที่บุคคลพวกนี้เท่านั้น แต่วาก็เป็นเรื่องแปลกอยู่
อย่างหนึ่ง ทุกธนาคารในประเทศไทยนั้นไม่ได้ให้การส่งเสริมการสนับสนุนชาวไร่ ชาวนา
คือว่าให้กู้ยืมเงินนั้นน้อยเหลือเกินจะเห็นว่าเปอร์เซ็นต์ ในการที่ชาวไร่ชาวนากู้เงินไปไม่ว่า
เรื่องพืชหรือเรื่องอะไรก็สักแต่แต่จะครั้นไม่ถึง ๕ เปอร์เซ็นต์ทุกธนาคาร อันนี้
เป็นที่ยอมรับกันทุกธนาคารให้เกษตรกรชาวไร่ชาวนากู้เงินไปได้น้อยเต็มที่ แต่เสร็จแล้ว
ในการกำหนดราคานั้น ผมเชื่อว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งรัฐสภานั้นก็มีความคิดตรงกันว่า
เราอยากที่จะให้ชาวไร่ชาวนาซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศนั้น ได้ขายพืชไร่

ในราคาแพง แต่เมื่อมาคิดกันในแง่หนึ่งแล้ว ผมก็เป็นห่วงต่อไปว่า ถ้าหากว่าจะขายกันในอัตราที่กำหนดโดยกฎหมายว่า ๓,๐๐๐ บาทว่าเป็นราคาที่คู่ควรกับราคาท้องตลาด ปัจจุบันหรือไม่ นี่คือนโยบายหนึ่ง

ปัญหาที่ ๒ รัฐบาลที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ยังไม่ได้ให้ข้อคิดว่า ในการที่ว่าจะมีตลาดข้าวเพิ่มขึ้นที่ไหนดบ้างที่สามารถที่จะส่งสินค้าข้าวเราไปประเทศเหล่านั้น ในขณะที่ประเทศในเครือสังคมนิยมกำลังตื่นตัวในการปลูกข้าวแข่งกับเราขึ้นมา ถ้าหากว่าต่อไปแล้วผมเกรงเหลือเกินว่าถ้าเรากำหนดราคาตายตัวว่าจะต้องขาย ๓,๐๐๐ บาทนี้ หง ๆ ที่เรารู้ว่าอำนาจซื้อเราไม่ใช่ว่าผมบอกแล้วว่าการกำหนดราคานี้ถูกบงการ โดยธนาคารหรือพ่อค้าคนกลาง แต่ว่าพวกนี้หาความร่ำรวยจากบรรดาเกษตรกร แต่ว่าในการส่งเสริมเกษตรกรมีน้อยมาก คือทุกธนาคารไปคู่ได้เลยครับ ตัวเลขสถิติมันไม่เคยปรากฏว่าธนาคารไหนให้เงินเกษตรกรกู้เงินเกินกว่า ๕ เปอร์เซ็นต์ของเงินทั้งหมดในธนาคาร นี้จะมองเห็นแล้วว่าอำนาจอิทธิพลของธนาคารหรือพ่อค้าคนกลางนั้น มีอิทธิพลเหนือจิตใจชาวไร่ชาวนา เพราะฉะนั้นในการที่เราจะกำหนดนั้น ผมอยากจะขอต่อรองว่าถ้าหากเราจะกำหนดต่อรองลงมาให้ใกล้กับราคาปัจจุบันที่เป็นจริง คืออย่าให้มันเกินไป เพราะว่าที่แล้วมานั้นผมเห็นว่า หง ๆ ที่รัฐบาลชุดที่แล้วได้กำหนดไว้ ๒,๕๐๐ บาท ชาวไร่ชาวนาก็ไม่สามารถจะขายได้ในราคานี้ ก็อย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดอุบลราชธานีท่านก็บอกว่าขายได้แค่ ๑,๘๐๐ บาทเป็นอย่างสูง บางจังหวัด ๑,๓๐๐ - ๑,๔๐๐ บาทเท่านั้น นี่แหละครับจึงมองเห็นว่ามาตรการในการที่รัฐบาลจะเข้าไปโอบอุ้มก็ดี หรือขอเสนอของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เสนอเข้ามา ถ้าเป็นการเสนอที่ทางไกลต่อเป้าหมายหรือความเป็นจริงที่ปฏิบัติได้แล้ว ผมก็ไม่เชื่อว่ากฎหมายฉบับนั้นจะมีผลบังคับใช้ได้ เพราะถ้าหากว่าผู้ช้อนนี้เสี่ยงต่อการที่จะหากำไรไม่ได้แล้ว เขาก็ไม่กล้าซื้อ เพราะฉะนั้นการขึ้นลงอันนี้นั้นผมว่าควรที่จะวางมาตรการให้มันใกล้กับราคาที่เป็นจริงในปัจจุบัน สมมุติว่าเราตั้งราคากลางกันว่าสัก ๒,๐๐๐ บาท หรือว่า ๑,๘๐๐ บาท หรือ ๒,๑๐๐ บาท เพราะวาระราคาปุ๋ยกับราคาแรงงานพวกนี้ทั้งหมดนั้นมันตกไปแล้ว ไร่หนึ่งประมาณสัก ๑,๕๐๐ บาท นี้เรารู้กันอยู่ ที่นี้เมื่อเรารู้กันอยู่ว่าราคาปุ๋ยกับราคาค่าที่เรากำหนดออกมา

๗๘๒

แม่แต่กระทรวงเกษตร ฯ ก็ไต่แดงมาว่าราคาแรงงานและราคาปุ๋ยต่าง ๆ นั้น ประมาณ ๑,๕๐๐ บาท ที่จะให้เขาขาย ๑,๓๐๐ บาทนั้นยอมทำไม่ได้ ที่นี้เราจะมีมาตรการอะไร ที่ทางรัฐบาลนี้จะผูกพันกับทางธนาคารหรือธนาคารเกษตร ฯ หรือจะเป็นการประกันราคา เพราะว่าเราเลี้ยงคำภาษากันหน่อยก็ยว่าประกันราคาบาง พุงราคาบาง ก็หลักเกณฑ์ อันเดียวกันนั่นเอง ผมจึงเห็นว่าถ้าหากกฎหมายฉบับนี้จะให้ผมรับรอง ผมก็ชอบ ที่จะยกมือให้ แต่ว่าจะรับรองในอัตราที่เต็มอัตรา ๓,๐๐๐ บาทนี้ ผมยังเกรงว่าเรา จะขายไม่ได้ ถ้าหากว่าเป็นการขายได้ก็เป็นโชคดีของชาวไร่ชาวนาของเรา ท่านประธาน ที่เคารพ การที่ผมอภิปรายเช่นนี้ก็เพราะว่าผมอยู่ในดินแดนที่เรียกว่า เป็นครูประจำบาล แล้วยังชุกอยู่กับประชาชนซึ่งเป็นชาวไร่ชาวนานั้น เขาได้พบกับผมว่ารัฐบาลที่แล้วนั้น ประกันราคาข้าว ๒,๕๐๐ บาทเป็นของดี แต่เขาก็บอกว่าไม่เชื่อว่าจะมีพอค้าซื้อเขา เขา บอกว่าไม่ต้องประกันปล่อยให้ราคามันเป็นไปตามของมันเอง มันก็คงจะขึ้น ๆ ลง ๆ ของมันเอง ที่ผมเป็นอย่างไรรับทานประธานที่เคารพ เกี่ยวกับคนกรุงเทพฯ ฯ ประมาณ ๔ ล้านคนนี่ อยากรู้ข่าวสารราคาถูก แต่ในขณะที่เดียวกันไปมีคนอื่นอีก ๓๐ กว่า ล้านคนนี่ให้ขายข้าวเปลือกแพง จะไปขึ้นราคาให้พวกนั้น พวกนั้นอยากขายของแพง แต่คนกรุงเทพฯ ฯ ๔ ล้านคนอยากซื้อของถูก เราจะเอาใจคน ๔ ล้านคน หรือว่าจะเอาใจ คน ๓๐ กว่าล้านคนผมก็มีข้อคิดอย่างนี้แหละครับทานประธาน ขอขอบคุณมากครับ

นายสมาน ฆมภูเทพ (ลำพูน) : ขอกราบเรียนท่านผู้เป็นประธาน กระผม สมาน ฆมภูเทพ ส.ส. จังหวัดลำพูน กระผมรู้สึกที่ใจที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เสนอ เข้ามาในรัฐสภา ซึ่งถ้ามองเกี่ยวกับทางด้าน เจตนารมณ์แล้วก็หมายความว่า มุ่งผล ทางด้านประโยชน์ต่อส่วนรวมของชาวไร่ชาวนา ที่นี้เป้าประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้คือ กำหนดราคาเมื่อกำหนดราคา ผลมันออกมาทางด้านกฎหมายเท่ากับเป็นการบังคับว่าจะต้อง ซื้อในราคาที่กำหนด แต่บังเอิญว่ากฎหมายฉบับนี้ได้ เสนอมาว่าต้อง ๓,๐๐๐ บาท ถ้าหากว่า ต่ำกว่านั้น ถ้ามีการซื้อการขายก็จะต้องมีการผิดกฎหมายกัน กระผมก็ใคร่ขอกราบเรียน ท่านผู้เป็นประธานว่า การประกันราคาข้าวครั้งที่แล้วนั้น กระผมก็ไม่รู้ว่าจะพออย่างไรได้ เพราะว่ากฎหมายฉบับนี้ที่ เสนอเข้ามาก็เป็นกฎหมายเจ้าคำรับเดียวกันกับ ผู้ที่ประกันราคา

ครั้งที่แล้ว ธรรมดาต้องขอประทานอภัยที่ธรรมดาจะต้องเอียนนาม คือคุณโกศล ไกรฤกษ์
 คือท่านบอกว่าครั้งที่แล้วท่านไม่ได้มาแจ้งในรัฐสภา ท่านก็ไม่เข้าใจว่าการประกันราคานั้น
 เป็นอย่างไร ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วธรรมดาขอออกได้โดยที่เดียวครับถ้าเมื่อท่านยังไม่เข้ามาแจ้ง
 ธรรมดาอยู่ตรงนั้น ธรรมดาเคยอยู่พรรคกิจสังคมมาก่อน แล้วธรรมดาจะขอชี้แจงขอเท็จจริง
 ในการแตกต่างกันว่า ผลของการประกันราคาข้าวกับการกำหนดราคานั้นเป็นอย่างไร แล้ว
 นโยบายของรัฐบาลปัจจุบันนี้ซึ่งไม่ไปประกัน ไม่ได้กำหนด แต่ว่าประสงค์คือการพยุงราคา
 ย้อนเข้ามาถึงว่าการประกันราคาครั้งที่แล้วรัฐบาลจะประกันราคาข้าวจากเกวียนละ ๑,๕๐๐
 บาท หรือ ๑,๘๐๐ บาท เป็น ๒,๕๐๐ บาท ซึ่งบรรดาท่านหัวหน้าพรรค อธิบดีหัวหน้า
 พรรคของธรรมดาที่คือ ประธานโทษคอนันต์ท่านเป็นนายกรัฐมนตรี คือหม่อมราชวงศ์
 คึกฤทธิ์ ปราโมช ท่านได้กล่าวในสถานีวิทยุกระจายเสียงบอกว่า ขาวนาทั้งหลาย
 ท่านอย่าเพิ่งไปขายข้าว ในขณะที่เราจะประกันราคาให้ พอเนิ่นถึงในจุดนี้แล้ว
 ธรรมดาขอเสริมการพูดที่ถูกต้องที่สุดของสมาชิก คือคุณโกศล ไกรฤกษ์ ที่ท่านได้เสนอไว้
 ธรรมดาต้องขออภัยทุกประการที่เอ่ยชื่อ ท่านบอกว่าการโกงการกินของ อ.ก. ถูกต้องที่สุด
 แล้วที่ธรรมดาออกจากพรรคกิจสังคมก็โดยเหตุอย่างนี้เหมือนกัน เมื่อมีการควมรับขึ้น
 การโกง การกิน กันเกิดขึ้นอย่างนี้ ผลเกิดขึ้นกับขาวนาอย่างไร ลักษณะของ
 การประกันราคาข้าวของรัฐบาลชุดที่แล้ว ธรรมดาจะขอชี้แจงให้จริงว่าหลังจากที่
 นายกรัฐมนตรีได้กล่าวที่สถานีวิทยุกระจายเสียง หรือว่าทางสถานี.วี. แล้ว บอกว่าขาวนา
 ทั้งหมดหลังจากที่เราประกันราคาข้าวจากเกวียนหนึ่ง ๑,๘๐๐ บาท ขึ้นเป็น ๒,๕๐๐ บาท
 แต่ว่าโรงสีจะต้องซื้อในราคาที่ประกัน ท้ายชื่อใหม่ ทางโรงสีตั้งชื่อแม้ว่าถ้าหากจะให้ผม
 ชื่อขาวสารที่ชื่อออกมาแล้ว ต้องขายราคาแพงด้วย ท่านบอกว่าอย่างไรครับ ตกกลาง
 เมื่อตกลงขายขาวสารในราคาสูงอย่างนั้น นี่แหละครับ เป็นผลดีของพ่อค้า กับพวก
 กรรมกร อ.ก. กรรมกร อ.ก. นี่แหละครับ ท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ มีใครบ้าง
 ยอมรู้ที่ถูกต้องที่สุดซึ่งเป็นเลขาของ นายกรัฐมนตรี และจำนวนเงินจาก ๗,๐๐๐
 ล้านบาท ซึ่งได้จากการขายข้าว ธรรมดาจะยกตัวอย่างขายอย่างไร โรงสีไม่ยอมซื้อ
 ข้าวเปลือกของขาวนา แต่ว่าขาวสารที่อยู่ในโกดังอยู่แล้วเป็นแสน ๆ ตัน ต้องขาย

ในราคาที่รัฐบาลอนุญาต ระบายข้าวที่อยู่ในโรงสีชายที่ตลาดครับ แต่ไม่ยอมซื้อข้าวเปลือก
 เมื่อเป็นอย่างนั้นจนมาแล้วกว่าไรที่ไถมาเป็น ๗,๐๐๐ ล้านบาทนั้น ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ๑๐
 เปอร์เซ็นต์นั้นหารออกมาแล้ว ๗๐ ล้านบาทหายไปไหน กระทบขอประทานโทษนะครับ
 ท่านผู้ที่เสนอทานอยู่พรรคกิจสังคม ซึ่งกระทบกรูเรื่องนี้ กระทบถือว่านี่คือเป็นเป้าใหญ่
 ของประชาชนความเดือดร้อนของประชาชน เมื่อโรงสีไม่ยอมซื้อข้าวเปลือกอย่างจังหวัด
 ของกรมนี้แหละครับ ตำบลบ้านกลาง ตำบลปลาคัง และในอำเภอเมือง ก็ยิวนี้
 ข้าวขายไม่ได้แถมยังไม่พอครับท่านผู้เป็นประธาน รัฐบาลยังส่งเสริมข้าวนาปรังอีก
 เมื่อส่งเสริมข้าวนาปรัง เขาบอกว่าทานอดีตท่านนายกรัฐมนตรีบอกว่านี่อย่าเพิ่งไปขายข้าว
 นะครับ ไปส่งเสริมข้าวนาปรังพอข้าวนาปรังออกมาตอนนี้ ท่านผู้เป็นประธาน
 กลับกลายกำหนดราคาขึ้นไปเป็น ๓,๐๐๐ บาทอีก ขนาด ๒,๕๐๐ บาท ยังขายไม่ได้
 จะเอาอย่างไรครับ แล้วจะไปโทษใครกฎหมายฉบับนี้ออกมาเพื่อใคร เพื่อการหาเสียง
 เพื่อการกลบเกลื่อนกันอย่างนั้นหรือ โธ่เอ๋ยกรมชรวงเดอะครับ พระศรีอาริย์
 พระเจ้าคา ก็คือกันแหละครับ เมื่อพระศรีอาริย์ทำไม่ได้พระเจ้าคาจะทำได้อย่างไรเล่า
 กระทบขอประทานโทษด้วยนะครับ กระทบชรวงว่ากฎหมายฉบับนี้มันรับไม่ได้มันเป็นการที่
 เกินเลยเขตไปว่า ทำไมจะต้องเสนอมา เสนอมาว่า เออเราจะประกันอย่างไรรัฐบาล
 นี้พุงราคาท่านก็กำหนดอยู่แล้ว มีร่างกฎหมายออกมาแล้วบอกว่า ก็ยิวนี้ เราจะมีกา
 พุงราคา ๒,๑๐๐ บาท ซึ่งก็พอเหมาะพอควรที่รัฐบาลจะพยายามทำทุกวิถีทาง การพุงนี้
 มันต่างกับการกำหนดราคาแล้วก็ต่างกับการประกันราคาด้วย พุงนี้ นะครับ เราพยายามค
 ูกตลาด ไม่ใช่ว่าปล่อยราคาประกันขึ้นมาแล้ว ข้าวสารที่ขายในราคานะครับท่านประธาน
 ครับ โรงสีชายในราคาแพงในขณะนี้เมื่อขึ้นราคาแพงแล้ว ผู้ที่บริโภคมันแยกออกเป็น
 ๒ ประเภท ที่กฎหมายครั้งแรกนี้ออกมาเพื่อเอาใจบรรดาผู้ผลิตข้าวกระทบเห็นด้วย แต่
 หารู้ไม่ว่าประชาชนที่บริโภคข้าวอยู่ในขณะนี้ คือชาวนาส่วนใหญ่ก็ยังไม่มีการบริโภค
 หมายความว่าปลูกข้าวไม่พอกิน ยากจน กลับกลายว่าจะต้องมาซื้อกินข้าวในราคาแพง ๆ
 อยู่ในขณะนี้ ใครเล่าเป็นผู้ที่หา รัฐบาลชุดที่แล้วใช้ไหม และประชาชนในขณะนี้
 ใครเป็นผู้ได้รับเคราะห์กรรมในเหตุนี้ แล้วเคยมีการลดราคาบ้างไหม ไม่มีเลย

ยิ่งถ้าหากว่าจะขึ้นเป็น ๓,๐๐๐ บาทแล้ว กรมมอกให้เลยครับ ข้าราชการหนึ่งกรม
 หายเลยครับ ไม่ต่ำกว่า ๕๐ บาท เพราะว่าทางโรงสีจะตองกำหนดอีก บอกว่าคุณ
 กำหนดใหม่ชื่อ ๓,๐๐๐ บาท ผมจะต้องขายข้าวสารที่ผมผลิตออกมาได้ไม่ต่ำกว่าถึงละ
 ๕๐ บาทจาก ๕๐ กว่าบาท ซึ่งเดิม ๕๐ กว่าบาท เสร็จแล้วพอรัฐบาลครั้งที่แล้ว
 รับประกันราคายินดีให้ขายถึงละ ๕๐ กว่าบาท จนกระทั่งมันขึ้นเป็น ๖๐ กว่าบาทแล้ว
 ลบบางไหม ไม่มีลด สินค้าต่าง ๆ เมื่อข้าวสารแพงสินค้าอื่น ๆ ก็ตามแพงกันหมด
 กรมขอฝากไว้ให้คิดแค้นแค้นครึบว่า ท่านผู้เป็นพระศรีอารียกตามเมื่อทำไม่ได้พระเจ้าตา
 ก็ยอมทำไม่ได้เหมือนกัน สวัสดิ์ครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : การอภิปรายต่อไปนี้ ผมขอร้อง
 อึกสักครั้งนะครึบว่าขอให้อยู่ในประเด็นในเรื่องเหตุผลหรือหลักการของ ร่างพระราชบัญญัติ
 ฉบับนี้ซึ่งจะออกนอกประเด็นกันแล้ว ประเด็นก็ชักจะซ้ำ ๆ กันนะครึบผมคิดว่าอีกสัก ๒ ท่าน
 ก็คงจะพอแก่การวินิจฉัย คุณประเทือง

นายประเทือง วิจารณปริชา (พิษณุโลก) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
 กรม ประเทือง วิจารณปริชา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพิษณุโลก พรรคกิจสังคม
 สำหรับร่างพระราชบัญญัติให้มีการกำหนดราคาข้าวเปลือกขั้นต่ำนี้ กรมอยากจะกราบเรียน
 ว่าทำไมถึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้กันเข้ามา ก่อนที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
 จะเข้าสู่สภานั้นไม่ใช่เป็นเรื่องที่เราจะเพิ่งมาพูดถึงเดี๋ยวนี้ เราเคยพูดถึงมานานถึงปัญหา
 ของประชาชนในชาติว่าประเทศไทยเรานั้นมันเป็นเพราะอะไรถึงไม่เจริญรุ่งเรือง ทันทสมัย
 เหมือนอารยประเทศเขาเราก็มาค้นสาเหตุอันนี้ได้ว่า เนื่องจากประชาชนในชาติส่วนใหญ่
 มีอาชีพทางเกษตรกร ทนคนที่ทำอาชีพทางเกษตรกรนี้เมื่อผลิตผลของ เกษตรกรที่นำขึ้นมาขาย
 ได้นั้น โดยไม่มีหลักประกันเลยมันจะช่วยชาติให้เจริญได้อย่างไรในเมื่อคนในชาติยังยากจน
 อยู่ วิธีการที่จะทำให้คนในชาติหายยากจนขึ้นมาได้ เราก็ดูการประกันราคาหรือ
 กำหนดราคาขึ้นมาเสีย เพราะรู้ว่าชาวนานั้นไม่มีมาตรการอะไรทั้งสิ้น ที่จะมาต่อรอง
 ในเรื่องสมราคาในการขายสินค้าของตัวเองเหมือนกับพ่อค้าพาณิชย์ทั้งหลาย ซึ่งจะคงราคา
 ขายสินค้าอย่างไรก็ได้ จะต้องการกำไรสักกี่เปอร์เซ็นต์เขาก็ตั้งกันขึ้นมาได้ แต่ชาวนา

๓๘๖

เราเวลาจะขายกันนี้ เราต้องถามผู้ซื้อตกลงกันอย่างนี้แล้ว ประชาชนในชาติส่วนใหญ่ จะอยู่กับใครอย่างไร เรามีความวิตกอย่างนี้ จึงได้ตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมา เสนอสู่สภาเพื่อให้ช่วยกันวินิจฉัยว่าถึงเวลาหรือยังที่เราจะเอาจริงเอาจัง กับการช่วย ประชากรในชาติส่วนใหญ่ คือชาวนา จริงอยู่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสนอขึ้นมา ไปกำหนดราคากันไว้ทำไมถึงต้อง ๓,๐๐๐ บาท การกำหนดราคา ๓,๐๐๐ บาทอันนี้ใช้ว่า เราจะกำหนดกันส่งเดชลงไป มันมีที่มาครบถ้วนประธาน แต่ก่อนที่กระผมจะกรามเรียน ที่มาของราคา ๓,๐๐๐ บาทนี้ กระผมอยากจะทำความเข้าใจกับสมาชิกผู้ทรงเกียรติในสภา แห่งนี้สักนิดหนึ่งว่าอย่าได้ไปมองเจตนากันเลยครบว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะเสนอกัน ขึ้นมานั้นเพื่อหวังเปิดการอภิปราย ไม่ใช่ครับ เรียนด้วยความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ ว่าเจตนา อยากรจะให้สภาช่วยกันเสียที่หนึ่งว่าถึงเวลาที่ เราต้องช่วยชาวนาแล้ว และก็เชื่อว่า ถ้าหากสภานี้รับหลักการของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยรัฐบาลนี้ช่วยรู้เห็นเป็นใจ กระผม กรามเรียนด้วยความจริงใจว่ารัฐบาลนี้จะสามารถอยู่ได้ชั่วฟ้าดินสลายทีเดียวครับ ส่วนปัญหา วิธีการปฏิบัติท่านอาจจะไปคิดกันว่า ในการประกันราคาถ้ากำหนดตายตัวไปแล้วไม่ถึง - เมื่อ ชาวนาจริง ๆ ๓,๐๐๐ บาทนั้น กระผมไม่เถียงที่ผ่านมามันเป็นอย่างนั้น นั่นเป็นเพราะ รัฐบาลที่ผ่านมามีเราก็ยอมรับกันว่าไม่มีฝีมือในการปราบคอร์รัปชัน รัฐบาลนี้เริ่มจริงจังกันแล้ว กระผมเชื่อว่าไม่มีกลไกส่วนใดที่จะทุจริตแน่ ๆ ถ้าหากว่าสภานี้ให้อำนาจรัฐบาลโดยผ่าน ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไป แล้วชาวนาชาวไร่ก็จะได้มีมาตรการที่จะครองกันเสียที่หนึ่งว่า ไปไหนถ้ารัฐบาลประกาศออกไปให้เขารู้ก่อนเลยว่าราคาทำนามันมีค่าอย่างไรใหม่ จะขายกันราคา เท่าไร ชาวนารู้ตัวกันก่อนถ้าหากว่ารัฐบาลกำหนดราคาหรือประกันราคาตัวกันลงไป ชาวนา เขาก็อาจจะทำกันเฉพาะพอกินแล้วหันไปปลูกพืชอย่างอื่นกันได้ ก็ถือว่าปล่อยให้ชาวนาทำกันไป โดยไม่มีอะไรเป็นหลักประกันนี้ เจตนาของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้อยู่ตรงนี้ครับ ส่วน ถ้าท่านเห็นว่าราคา ๓,๐๐๐ บาทนั้นมันสูงเกินไปหรือว่ามันต่ำเกินไป เมื่อรับหลักการ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปแล้ว เราขอที่จะแปรญัตติกันได้ หรือถ้าหากว่ารัฐบาลบอกว่า ยังไม่สามารถที่จะดำเนินการตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ครับไว้ และพร้อมที่จะทำเมื่อไร กลไกของรัฐพร้อมเมื่อไรก็ประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็ถือว่าปล่อยให้ชาวไร่ชาวนา

ไม่มีหลักประกันครับ ท่านเพื่อนสมาชิกทั้งหลาย ถึงเวลาที่เราต้องช่วยกัน กระทบคันคันใจ ที่สมาชิกจากพรรคประชาธิปัตย์ท่านหนึ่งซึ่งบอกมาจากชวานา กระทบจิตใจที่ท่าน ฐูความยากเข็ญของชวานาจริง ๆ กระทบจะไม่รำพันถึงความทุกข์ความยากของชวานา เพราะคนที่ เป็นชวานาหรืออยู่ใกล้ชิดกับชวานา ท่านนั้นถึงจะรู้ ที่นี้กระทบจะหันมาพูดถึง ราคาว่าทำไมร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงกำหนดว่าในฤดูกาลการทำนาในปี ๒๕๑๙ ต่อ ๒๕๒๐ ต้องกำหนดราคากันเกวียนละ ๓,๐๐๐ บาท ขอท่านสมาชิกได้โปรดพิจารณาให้ถี่ถ้วน ครบถ้วน เลขครั้งที่แล้วจากกองส่งเสริมเศรษฐกิจของกระทรวงเกษตร ฯ เอง ต้นทุนการผลิต ของชวานา ราคาต้นทุนเกวียนละ ๒,๐๘๓ บาท ราคาปีในฤดูกาลทำนาในปี ๒๕๑๙ ซึ่ง จะไปเก็บเกี่ยวเอาในต้นปี ๒๕๒๐ ที่เราต้องกำหนดราคา ๓,๐๐๐ บาทนั้น เรามีที่มาครับ ท่านเพื่อนสมาชิกและท่านประธานที่เคารพ เพราะว่าจากการที่เราไปสู่มั่วอย่างมานั้น กระทบไม่เอาตัวอย่างมาจากพิษณุโลกละ ประเดี๋ยวท่านอาจจะบอกว่ามันไกลเกินไป ท่าน จะไปสู่มั่วอย่างอย่างกระทบไม่ได้ กระทบอยากจะยกตัวอย่างเอากันใกล้ ๆ กรุงเทพฯ มหานคร เมืองศิริโยชน์นี้แหละครับ เอากันที่จังหวัดนนทบุรีใกล้ ๆ แคน ที่อำเภอไทยน้อย ซึ่งเป็นจังหวัดที่มีการทำนาครั้งที่ ๒ มากที่สุดในประเทศไทย ซึ่งมีจำนวนถึง ๒๓๘,๖๕๘ ไร่ ในการทำนาครั้งที่ ๒ นี้ ถ้าพูดถึงนาครั้งที่ ๒ กระทบขอต่ออีกนิด ท่านอาจจะพูดว่า ทำไมไม่ไปส่งเสริมให้ทำนาครั้งที่ ๒ ทั้งที่นาปีที่ขายไม่ได้แต่โปรดเห็นใจเถอะครับ สภาพพื้นที่ ที่ทำนาครั้งที่ ๒ ไฉนมันต่างกันกับการทำนาปี ถ้าคนที่อยู่กับชวานาแล้วจะเข้าใจดีว่า ชวานาปีเขาทำไมไฉนมันหลากหลายมาท่วมกันบางไม่สามารถจะทำในฤดูกาลนั้น ก็ต้องมาทำกัน ครั้งที่ ๒ จังหวัดพิษณุโลกของกระทบ ซึ่งอำเภอบางระกำก็มีเยอะครับที่ตองทำนา ครั้งที่ ๒ เพราะทำนาปีที่ไร่น้ำหลากขึ้นมาจุกแม่น้ำยมแล้วท่วมไปทั้งหมด เสียหาย เป็นอย่างนี้ทุกปี จึงต้องทำนาครั้งที่ ๒ ที่นี้นาครั้งที่ ๒ นี้แหละครับเราไปสู่มั่วอย่าง กันมาจากจังหวัดนนทบุรี อำเภอไทยน้อยนี้ ทำนาครั้งที่ ๒ ตองสูบน้ำเข้านาครับ ไร่หนึ่งถึง ๑๒๕ บาท ต้นทุนการไถการคราดและการทำน้ำค้มเพื่อปักดำนาไร่ละ ๒๕๐ บาท ค่าจ้างแรงงานปักดำอาจจะสูงไปนิดเพราะอยู่ใกล้นครหลวง ไร่ละ ๑๒๕ บาท ใส่ปุ๋ย ๒ ครั้ง ประมาณ ๕๐ กิโลกรัม ๑๕๐ บาท ยาปราบศัตรูพืชไร่ละ ๑๐๐ บาท และยังคงมี

๓๘๘

ยากำจัดวัชพืชอีกครึ่ง หมายความว่าต้นทุนผักปอก ผักตบชวาซึ่งมีขึ้นอยู่ในนา
 ต้องมียาไปฉีดมันอีกโรละ ๕๐ บาท ค่าแรงขนย้าย คำนวณข้าวเพื่อทำให้เป็นเมล็ดข้าว
 ขึ้นมานี้ถั่วเฉลี่ยแล้วตกโรละ ๑๕๐ บาท ข้าวปลูกต้นทุน ๒ ถึง ๕๐ บาทครึ่ง ท่านเพื่อน
 สมาชิกทั้งหลายนี้พูดถึงคนที่ไม่ได้เข้ามาเขาทำ แต่ถาต้องเขานาเขาทำต้องบวกค่าเขานา
 เข้าไปอีก มันอาจจะแพงอาจจะถูกตามท้องที่ต่างกัน ต้นทุนการผลิตนี้ตกถึงโรละ ๑,๒๖๕
 บาท แล้วท่านาได้ก็ถึงกันครึ่ง ได้ครึ่งเกิน ๕๐ ถึงกว่า ๆ ตกลงเกินหนึ่งต้นทุน
 การผลิตถึง ๒,๕๓๐ บาท เมื่อต้นทุนการผลิตมันสูงถึง ๒,๕๓๐ บาท อย่างนี้ในระยะเวลา
 บั๊กค่าเริ่มตั้งแต่ไถหว่านจนกระทั่งเกี่ยวเป็นเวลา ๔ เดือน แต่ก็เสียว่าปีหนึ่งชาวนา
 เขาก็ทำที่หนึ่งก็ควรจะให้กำไรกันบ้าง ขอเป็น ๓,๐๐๐ บาท ท่านเพื่อนสมาชิก
 จะไม่เห็นใจเขียวหรือครับ ท่านกันทั้งปีได้เกินหนึ่ง ๓,๐๐๐ บาท บางท่านอาจจะ
 แยงว่าถาดังราคาถึง ๓,๐๐๐ บาท ประชาชนที่ต่อซื้อข้าวกิน หรือว่าคนที่ไปซื้อข้าวไร
 ก็ไม่พอใจอย่างที่คุณสมาชิกผู้ทรงเกียรติท่านหนึ่งกล่าวว่าเคยได้รับคำร้องเรื่อง ข้าวสาร
 ราคาแพงเป็นเมื่อก ๆ ไม่อยากให้รัฐบาลขึ้นราคาข้าวเปลือก กระทบไม่ถึง อันนั้นจริง
 แต่กระทบมีตัวเลขอ้างอิงที่จะกราบเรียนท่านประธานสภาและสมาชิกทั้งหลายว่า ในฤดูกาล
 ท่านปี ๒๕๔๘ นี้ ครัวเรือนที่มีอาชีพทางทำนาก็มีถึง ๓ ล้าน ๘ แสนกว่าครอบครัวเกษตรกร
 ในประเทศไทยมีทั้งหมด ๓,๘๐๐,๐๐๐ กว่าครัวเรือน มีอาชีพทำนาก็เสีย ๓ ล้าน ๓ แสน
 กว่าครัวเรือน ถ้าคิดเป็นเปอร์เซ็นต์แล้ว ๘๗.๓๕ เปอร์เซ็นต์ เห็นไหมครับเป็นคนส่วนใหญ่
 ทั้งนั้น แต่ที่ท่านสมาชิกทั้งหลายยังไม่คิดว่ามันจะแพงก็ชอบที่จะตอรองกันลงมาได้ในเรื่อง
 ราคา แต่ขออย่างเดียวกันให้มีการกำหนดราคาที่แน่นอนเพื่อให้เกษตรกรหรือกสิกรชาวนา
 ทั้งหลายได้มีความหวังว่าจะขายข้าวกันได้เท่าไรเสียที่หนึ่ง ไม่ใช่ท่านาแล้วถึงจะรู้ว่า
 จะขายได้เท่าไร มันขาดทุนก็ต้องทำ มันไม่ขาดทุนก็ต้องทำ ปล่อยให้หน้าค่าคร่ำเครียด
 กันไปอย่างไร ถ้าหากราคาข้าวนี้จะลดลงไปได้ก็อีก กระทบก็เชื่อว่ารัฐบาลนี้ทำได้
 ถ้าหากว่าไปช่วยการลดค่าครองชีพทางด้านอื่นลงเสีย ชาวนาเขาก็ไม่จู้จี้จก้ำที่จะต้อง
 ไปเอาจนถึง ๓,๐๐๐ บาทหรือครับ แต่ปัจจุบันนี้ของใช้ต่าง ๆ เกี่ยวกับข้าวไรชาวนานั้น
 มันแพงตามไปอย่างที่กระทบกราบเรียน ยกตัวอย่างให้เห็นกันง่าย ๆ อีกนึกเขียวครับ

๑๑

ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ อย่างผาดโผนแตกอนชอกันอันหนึ่ง ๑๐ สลึง เคี้ยวช็อกกันอันหนึ่ง ๘ บาทบาง ๑๒ บาทบาง มันขึ้นกันมากก็เท่าตัวครับ แล้วราคาข้าวของชวานา ถ้ามันจะขึ้นมาอย่างนี้ เราจะไม่เห็นใจกันเขี้ยวหรือ เราจะไม่ช่วยกันเขี้ยวหรือ เพื่อนสมาชิกทั้งหลายที่ลุกกันขึ้นมาอภิปราย แม้จะเป็นฝ่ายคัดค้าน ก็บอกว่าเห็นด้วย ในหลักการ ถ้าเห็นด้วยในหลักการแล้วก็ช่วยกันเถอะครับ ชวานาในชาติที่พ้นภัยพ้นพนาจากฐานะแห่งความยากจนแฉ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้จะผ่านไปได้อย่างไรไม่ได้ อยู่ที่สมาชิกในสภานี้จะช่วยกันวินิจฉัยขออย่างเคียวอย่าใดก็ควา เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้กันเข้ามาหาเสียง แต่ถ้าไปคิดอย่างนั้นก็เป็นการช่วยหาเสียงให้กับรัฐบาลนี้ ยังกินกินอีกครึ่งหนึ่งว่า ถ้าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ผ่านไป แล้วรัฐบาลใช้มาตรการที่มีมือของท่านทำอันนี้ได้ เป็นรัฐบาลอยู่ประเทศไทยตลอดไป ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณประเทืองอภิปรายก็เกือบจะเป็นการสรุปแล้วนะครับ เชิญท่านรัฐมนตรี

นายคล้าย ละอองมณี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) : ท่านประธานที่เคารพ ผม คล้าย ละอองมณี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ ทางรัฐบาลทั้งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายที่ได้สนับสนุนกฎหมายฉบับนี้แล้วรู้สึกเห็นใจ อย่าลืมว่าการเห็นใจประชาชนหรือพี่น้องชวานานั้น ไม่ใช่แค่สมาชิกผู้เสนอกฎหมายนี้เท่านั้น รัฐบาลก็เห็นใจ เห็นใจกันทุกคน แต่ปัญหาว่าความเห็นใจจะสำเร็จได้แค่ไหน ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ท่านประธานที่เคารพครับ ว่ากฎหมายฉบับนี้ออกมาแล้ว จะมีทางที่จะปฏิบัติได้ไหมครับ ขอเรียนว่าปฏิบัติไม่ได้ กฎหมายฉบับนี้ตั้งราคาข้าวไว้เพื่อจะให้ผู้ซื้อข้าวด้วยราคาสูง เพื่อช่วยผู้ขายในตลาดเวลานี้ถูกกำหนดราคาด้วยผู้ซื้อ ถ้าผู้ซื้อไม่ซื้อ ท่านจะทำอย่างไร เรามีลูกสาวกำหนดราคาไว้ว่าถ้าลูกสาวถูกไม่ได้แหวนเพชร ได้แหวนเพชรเหมือนกับตะเกียงรถไฟแล้วฉันไม่ยอมยกให้ใคร อย่างนี้ แล้วเจ้าบ่าวทั้งหลายที่จะมาเอาลูกสาวนั้น เรื่องอะไรฉันจะเอาแหวนเพชรไปให้วะ ฉันก็ไม่ขอผมว่าในที่สุดลูกสาวแก่ตายเปล่า ฉันก็รักที่ ข้างนี้ นะครับ ถ้าเราตั้งราคาไว้โดยรัฐบาลว่าถ้าไม่ขายกันราคานั้น ไม่ซื้อกันราคานั้น จะเอาเข้าคุกเข้าตะราง ในที่สุดพอค่า

๓๘๐

เขาก็ไม่ซื้อ เขาก็ซื้อ เอา ซื้อ ฉันซื้อแต่กันวันนี้ หรือฉันซื้อ ฉันหมดเงินแล้ว ทำอย่างไร
 สมมุติว่าฉันนี่ ในสถานี่ก็มีเก้าอี้โรงสี่อยู่หลายคน ผมเชื่อว่าอย่างนั้นพอเอาข้าวไปขาย
 ทานเก้าอี้โรงสี่บอกว่า คุณ ครับ วันนี้ผมมีเงินซื้อโต๊ะเพียง ๒ เกวียน นอกจากนั้น
 ผมไม่เอาแล้ว ซื้อเกวียนสองเกวียน แล้วขาวนาเอาข้าวมา ๑๐ เกวียน เหลือจากนั้นคุณจะ
 ขายเท่าไร ผมซื้อ ๓,๐๐๐ บาท ผมกลัวกฎหมายเหลือจากนั้นขาวนาก็บอกว่าแล้วแต่คุณจะให้
 เสรีจอก ช่วยไหมครับอย่างนี้ ช่วยขาวนาไหม ช่วยได้ไหมครับ แล้วต่อมาทานลอง
 ไปรกระดิกถึงในอศิตเถอะครับ วารัฐบาลก่อนนี้ประกาศราคาไว้ ๒,๕๐๐ บาทต่อ ๑ เกวียน
 ใครขายไ้บ้าง เท่าที่ผมทราบนะครับ ผู้สมัครผู้แทนพรรคกิจสังคมบางคนที่มีเงินเป็นถึง ๆ
 เท่านั้นที่ไปซื้อเพื่อเอาใจชาวบ้านหาเสียงเท่านั้น นอกจากนั้นไม่มีใครไ้ขายไ้ได้อย่างที่วา
 นี้แหละครับทางปฏิบัติมันปฏิบัติไม่ได้ แล้วนอกจากนั้นเรามีกฎหมายอยู่แล้ว กฎหมายฉบับนั้น
 ถ้าเราปฏิบัติมันก็มีทางที่จะช่วยอยู่แล้ว พระราชบัญญัติการค้าขาวนี้ เราไม่จำเป็นที่จะต้อง
 ออกกฎหมายฉบับนี้เข้ามาอีก ทานผู้มีเกียรติทั้งหลายครับ อย่าดีมว่าอะไรทุกอย่างในโลกนี้
 ไม่ใช่จะสำเร็จด้วยการออกกฎหมาย ราคาขาว ราคาขาวสาร ราคาถั่ว มันไม่ใช่จะ
 สำเร็จด้วยการออกกฎหมาย มันสำเร็จด้วยดีมานด์ ซัพพลาย ไม่ใช่ว่าเอาออกกฎหมายว่า
 ให้ขายกันเท่านั้นเท่านั้นแล้วจะสำเร็จ มันไม่มีทางจะสำเร็จได้หรอกครับ ไม่มีทางที่จะสำเร็จ
 แล้วกันนอกจากนั้นครับ ทานผู้มีเกียรติบางคนได้พูดมาก่อนว่ารัฐบาลนี้มีทางอะไรบ้างใหม่ มี
 มาตรการอะไรบ้างใหม่ที่จะช่วยขาวนา เรามีมาตรการอยู่แล้ว ชั้นแรกนี้เราพยุงราคาซื้อ
 ้วยราคาที่พอเหมาะพอดี ให้ขาวนาอยู่รอดและให้คนกินอยู่ไ้สบาย แต่ถาัฐบาลจะซื้อข้าว
 ทั้งหมดโดยราคาประกัน สมมุติว่าพอค่าเขาไม่ซื้อ ทำอย่างไรครับเอาเงินที่ไหนมาซื้อ
 ข้าวทั้งแผ่นดินไทยเอาเงินที่ไหนมาซื้อ ในที่สุดผมนึกว่าทานที่ว่าสงสารขาวนานั้นแหละครับ
 ก็มันกันอีกกว่าเอาเงินไปซื้อข้าวเสียหมดไม่มีอะไรเหลือ ในประเทศไทยนี้เราทำนา นอกจาก
 เรากินเองแล้ว เราอาศัยตลาดโลก ตลาดของประเทศอื่น เมื่อประเทศอื่นเขาขายถูก
 แล้วเรามาซื้อแพงแล้วเก็บไว้ ขาวนะเอาไปไหนครับ ไม่มีทางที่จะทำได้ ทางที่เราจะปฏิบัติ
 ที่ทำอยู่เดี๋ยวนี้ออกพยุงราคาให้ไ้เกวียนละ ๒,๑๐๐ บาท ทั่วไปเมื่อเรากำลังหาตลาด
 เมื่อเราไ้ตลาดดีขึ้น ขาวเราขายไ้ ระบายออกไปนอกไ้ เราไ้ขึ้นราคาให้ไ้ก็โดยอาศัย

สหกรณ์เป็นระยะยาวนั้นแหละครับ ที่ท่านบางคนพูดว่ามีราษฎรเดินขบวนมาเรื่องราคาข้าว
ผมขอเรียนว่ามาจริง ๆ ค่ายการยุ้งของพวกเขาอะไร ๆ มวลชนบางจำพวกเท่านั้น แกมาแก้
ไม่ได้ฟังประตูอะไรหรอก พูทำให้แก่เข้าใจแล้วแก้กลับไปที่ท่านประธานครับ เวลานี้
บ้านเมืองของเราเนี่ยมันยุ่งเหยิง เรื่องเดินขบวนที่ว่าและนิยมชมชอบกันนักหนา พวกเดินขบวน
ไม่ได้ก็เคี้ยวกร้อน พวกเคี้ยวกร้อนไม่ได้ก็เดินขบวน เวลานี้มันเกิดจากปลุกระดมมวลชนกันมากกว่า
ต้องการกอดวโนให้เคี้ยวกร้อนกันมากกว่า แล้วเอามาป่าวร้องในสภาว่ารัฐมาสนใจแล้ว

เพราะมันมีการเดินขบวน ความจริงคนที่เดินขบวนไปบอกว่าชานา ๆ พอไปจับมือ
เปล่าไม่เคยถูกจอบเลย มันเป็นอย่างนี้ คนที่เดินขบวนจริง ๆ แกเคี้ยวกร้อนจริง ๆ
แกไม่มาเดินขบวนก็เคี้ยวกร้อนที่บ้านแถวเดินขบวนทางใต้ครับ ถ้าจะเดินขบวนเมื่ออย่างลง
ราคา ๔ บาทต่อ ๑ กิโลกรัม ผมว่าปานนั้นเดินขบวนมาแล้ว แต่เปล่าไม่มีใครคิดจะ
เดินขบวน เพราะการปลุกระดมมวลชน การที่จะยุ้งนั้นไม่มี แต่ที่นี้ผมคิดว่าเต็มไปค่าย
คนที่ยุ้งมีหลายคนที่ให้เกิดความเคี้ยวกร้อน พี่น้องที่อยู่ .....

(นายชุมพล มณีเนตร ไคยีนและยกมือขึ้น)

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : ท่านประธานครับ กระผมประท้วงคำว่า

"ที่นี้" ครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านรัฐมนตรีถอนคำว่า "ที่นี้"

ได้ไหมครับ อาจจะมีคำความถึงในสภานี้ก็ได้นะครับ

นายคล้าย ละอองมณี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) : ไม่ใช่ "ที่นี้"

ประเทศไทยนะครับ ประเทศไทย

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : ท่านรัฐมนตรีนี่มาพูดเรื่องนอกประเด็น

นี้ครับ .....

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณชุมพล กรุณานั่งเถอะครับ

เพราะว่าท่านชี้แจงในสิ่งที่ท่านสามารถได้อภิปรายกันไปแล้วครับ แต่ที่นี้คำว่า "ที่นี้" อาจจะ
หมายความว่าถึงในสภานี้ เพราะฉะนั้นผมอยากขอให้ถอนเสีย

นายคล้าย ละอองมณี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) : หมายถึง

ประเทศไทยครับ

๓๕๒

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : ใครเล่าครับ .....

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณชุมพลนั่งลงครับ ท่านรัฐมนตรี

อภิปรายต่อไปครับ

นายคล้าย ละอองมณี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) : ท่านประธาน

ครับ จะให้ใครพูดครับ

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : ไม่ได้ครับ ถ้ารัฐมนตรีพูดได้ผมก็ต้องการ

พูดได้

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมขอให้คุณชุมพลนั่งก่อน เขากำลัง

อภิปรายครับ

จำลอง เอก ทรงธรรม บัญญัติ (เชียงใหม่) : ผมขอเสนอญัตติให้ปิดการอภิปราย

ท่านผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

นายคล้าย ละอองมณี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์) : ผมยอม

ให้เขาเสนอครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้เสนอปิดอภิปรายและมีผู้รับรอง

ครบถ้วนแล้ว ใครจะขอเปิดอภิปรายบ้างครับ

นายศรัยทุษ ชนะกุล (ชัยนาท) : ผมขอประท้วงครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณประท้วงเรื่องอะไร คุณศรัยทุษ

นั่งลงดีกว่าครับ ประท้วงเรื่องอะไรครับ

นายศรัยทุษ ชนะกุล (ชัยนาท) : ประท้วงเรื่องรัฐมนตรียังพูดไม่จบ

มีผู้เสนอปิดอภิปรายอย่างนี้ไม่ถูกต้องครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็ท่านรัฐมนตรีนั่งแล้วนี่ครับ ท่าน

นั่งแล้วก็หมายความว่าท่านไม่อภิปรายหรือไม่พูดต่อไปแล้วนะครับ

นายศรัยทุษ ชนะกุล (ชัยนาท) : ท่านประธานที่เคารพ ได้โปรดเถอะครับ...

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ครับ ตอนนี้ ท่านรัฐมนตรี
ได้อภิปรายจบไปแล้วท่านนั่งลงแล้ว และมีผู้เสนอขอเปิดอภิปราย มีผู้รับรองถูกต้อง คุณนั่งลง
นี้ไม่ใช่ในลักษณะประท้วง

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดจะขอเปิดอภิปรายครับ
คุณศรายุทธ

นายศรายุทธ ชะนะกุล (ชัยนาท) : ท่านประธานที่เคารพ ธรรมดา
ศรายุทธ ชะนะกุล พรรคกิจสังคม ส.ส. จังหวัดชัยนาท ธรรมดาขอเปิดอภิปรายครับ
เพื่อช่วยเหลือชาวไร่ชาวนาทั่วประเทศ ขอผู้รับรองด้วยเถิดครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมจะขอมติครับ

(นายปิยะฉัตร วัชรภรณ์ ไต่ถามและยกมือขึ้น)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณปิยะฉัตร วัชรภรณ์ จะประท้วง
อะไรอีกเล่าครับ

นายปิยะฉัตร วัชรภรณ์ (ศรีสะเกษ) : ธรรมดา ปิยะฉัตร วัชรภรณ์ จาก
จังหวัดศรีสะเกษ ขอประท้วงท่านประธานครับ คือความจริงผมกับพี่ทรงธรรมก็อยู่
พรรคเดียวกันครับท่านประธาน แต่ความเสนอขอเปิดอภิปรายท่านประธาน ยังไม่ได้อนุญาตเลย
ท่านประธานไม่ได้ชี้ให้พูดเลย ผมว่ามันไม่ถูกต้อง เอาให้ถูกเถิดครับ ผมจะเสนอเปิด
ก็ได้ครับ ท่านประธาน

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็ได้ คุณนั่งลงก่อน
มีผู้เสนอขอเปิดอภิปรายแล้ว มีการทักท้วงว่า ผมยังไม่ชี้ให้พูด เพราะฉะนั้นเริ่มต้น
กันใหม่ก็ได้ คุณทรงธรรม

จาสิม เอก ทรงธรรม ปัญญาดี (เชียงใหม่) : เวียนท่านประธานที่เคารพ
ธรรมดา ทรงธรรม ปัญญาดี ส.ส. เชียงราย เห็นว่าจะวนวายก็เลยขอเสนอเปิดอภิปราย
เสียเลยครับ กรุณารับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

๓๖๔

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละครับ ผมจะถือว่าญัตติที่
คุณทรงธรรมขอเปิดอภิปรายนี้เป็นญัตติที่เสนอก่อน เมื่อกันผมเพียงแต่ทำให้ถูกต้องเท่านั้นเองแล้ว
ก็คุณศรายุทธ ขอเปิดอภิปราย มีผู้รับรองถูกต้อง ผมจะถามติครับ

(นายศรายุทธ ชะนะกุล ไคยีนขึ้น)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณศรายุทธนั่งลงก่อน ไม่น่าจะ
เวลาผมนั่งเลย คุณสมพรอะไรอีกครับ

นายสมพร จูรีมาศ (รอยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพ ความจริงกฎหมาย
ฉบับนี้มีเหตุผลด้วยกันทั้งสองฝ่าย สำหรับพรรคเกษตรสังคมได้อภิปรายเพียงคนเดียว
กระผมพยายามยกมืออยู่ตลอดเวลาและสามารถอภิปรายไม่เข้าประเด็น พอมีเหตุการณ์วุ่นวายขึ้น
ก็จะมาเสนออีกกันโดยไข่มืออย่างนี้ กระผมอยากจะกราบไหว้วิงวอนท่านประธานได้พิจารณา
ให้รอบคอบ และอยู่ในความยุติธรรมด้วยครับ เพราะว่าจุดเริ่มต้นเกิดจาก ทัศน
รัฐมนตรีและที่คุณชุมพล แล้วที่คนอื่นไม่รู้เรื่องอะไรนั่งฟังอยู่ แล้วจะมารับกรรมอย่าง
นี้มาเห็นใจ ขอความกรุณาด้วยครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : กรุณานั่งก่อน คือญัตติที่ขอเปิดและ
ขอเปิดผ่านไปแล้วครับ

(นายชุมพล มณีเนตร ไคยีนและยกมือขึ้น)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่เอาละครับ คุณชุมพลนั่งลงครับ
เพราะว่าการเสนอญัตติไคยีนไปหมดแล้ว คุณประท้วงหรือเปล่าครับ

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : ประท้วงครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ประท้วงเรื่องอะไร

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : เรื่องรัฐมนตรีพูด มีสมาชิกพูดพากัน

ถึงผมครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีผู้ประท้วง ในเรื่อง

ท่านรัฐมนตรีพูดถึงไม่ไคยีนพากันถึงคุณเลย แล้วคุณประท้วงเรื่องอะไรครับ

๓๖

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : ใครปลุกระดมมวลชน .....

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละครับ ผมขอคำแนะนำ
 ต่อไปนะครับ มีผู้เสนอปิดและเปิดการอภิปรายแล้ว ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะไปอภิปรายต่อไป
 ไปรคยมือขึ้น

(นายยศ อินทรโกมาลย์สุต ไต่ถามและยกมือขึ้น)

นายยศ อินทรโกมาลย์สุต (นครราชสีมา) : ขอรบกวนประธานครับ
 ไม่เป็นการเสียหายแก่ผู้เสนอกฎหมาย ขออภิปรายสรุป ขอให้ประธานได้ให้ความเป็นธรรม
 ครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณยศผมเข้าใจครับ แต่คุณยศ
 อาจจะจำข้อบังคับการประชุมเมื่อปี ๒๕๑๒ การประชุมของสภาแห่งนี้ในขณะนั้น
 เป็นระเบียบข้อบังคับการประชุมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพราะฉะนั้นผมไม่อนุญาต
 ให้อภิปรายสรุป

นายยศ อินทรโกมาลย์สุต (นครราชสีมา) : ประธานสภาผู้แทนราษฎร
 ยังไม่เห็นความเดือดร้อนของ .....

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไปรคยมือลงเถอะครับ ท่านผู้ใด
 เห็นควรเปิดอภิปรายต่อไปไปรคยมือขึ้น

(มีสมาชิยกยกมือ ๕๔ คน)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นควรปิดอภิปรายได้แล้ว
 ไปรคยมือขึ้น

(มีสมาชิยกยกมือ ๑๑๗ คน)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้มติให้ปิด
 การอภิปรายสำหรับญัตตินี้ ผมอยากจะชี้แจงท่านสมาชิกเสียหน่อยอย่างนี้ครับ

(สมาชิกในที่ประชุมบางคนไต่ถามและยกมือขึ้น)

(ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร ไต่ถามขึ้น)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไปรคยมือลงทุก ๆ ท่านครับ

๓๕๖

ผมอยากจะชี้แจงให้ท่านสมาชิกเข้าใจว่า ผมดำเนินการประชุมครั้งนี้ได้ดำเนินการตามข้อบังคับการประชุมทุกประการ และอีกประการหนึ่งผมได้พิจารณาอยู่เหมือนกันว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติที่สำคัญเกี่ยวกับชาวนาซึ่งเป็นราษฎรส่วนรวมของประเทศ และก็ให้มีการอภิปรายกันมาตั้ง ๑๒ คนแล้ว ก็น่าจะเป็นการสมควรแล้วด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อมีการขอเปิดอภิปรายหรือขอปิดอภิปรายนั้นมันเป็นัญคดี ซึ่งที่ประชุมจะต้องลงมติกัน เมื่อมีการลงมติแล้วก็ไม่ควรจะมีความขัดแย้งหรือมีการทอว่าทอชานกันขึ้น ซึ่งเกิดความไม่เรียบร้อยในสภาแห่งนี้ กระทบต่อการให้สภาแห่งนี้เป็นที่นับถือของประชาชนผมมีความเห็นเช่นเดียวกับท่านประธานสภาเหมือนกัน ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าวันนี้ทำไมท่านสมาชิกถึงได้มีพฤติกรรมเช่นนี้ ผมเสียใจ ผมขอชี้แจงเพียงเท่านี้ ต่อไปผมจะขอมติครับ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะ .....

นายนิยม วรปัญญา (ลพบุรี) : ผมขอเสนอให้มีการสรุปครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ละครับ นั่งลงครับ สรุปไม่ได้ครับ

ไม่มีข้อบังคับ ข้อบังคับนั้นเป็นข้อบังคับฉบับเก่าปี ๒๕๑๒ ครับ คุณยกมาชี้ว่าข้อบังคับขอไหน

นายนิยม วรปัญญา (ลพบุรี) : มีในข้อบังคับ ท่านประธานครับผมขออภิปรายสรุป

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ได้ครับ นั่นมันข้อบังคับปีเก่าครับ

ปี ๒๕๑๒ ผมจะถามมติครับ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปรคยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๕ คน)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ไปรคยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๔๐ คน)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมมีมติไม่รับหลักการ

แห่งร่างพระราชบัญญัติกำหนดราคาข้าวเปลือก พ.ศ. .... ถือว่าญัตตินี้ตกไป

ต่อไปเป็นระเบียบวาระที่ ๒ ร่างพระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล

(ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (คุณณรินทร์ ภัคเกษม คุณสรวิฑูรย์ นิยมทรัพย์ คุณสุธีร์ อัสวานิชย์ คุณสนธิ์ กุลเจริญ คุณวิจิตร ยืนนาน และคุณสงสุข ภัคเกษม เป็นผู้เสนอ)

๑๐๒

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้ผู้เสนอตกลงกันนะครับ
ว่าใครจะเป็นผู้เสนอ คุณผดิมทราเชิญครับ

นางผดิมทรา ภักเกษม (เชียงใหม่) : ท่านประธานที่เคารพคะ ก็ฉัน
ผดิมทรา ภักเกษม พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดเชียงใหม่ ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ
สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... เพื่อให้สภานี้ได้พิจารณา
โดยมีหลักการว่า แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล
มาตรา ๓๕

สำหรับเหตุผลในการที่เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ โดยที่ในปัจจุบันการจำหน่าย
สลากกินแบ่งรัฐบาลในราคาที่มีความคุ้ม ยังไม่อาจกระทำได้อย่างทั่วถึง เนื่องจากผู้ค้าปลีก
สลากกินแบ่งรัฐบาลต้องไปซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาลจากตัวแทนจำหน่ายในราคาที่สูง จึงสมควร
ที่จะปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลเสียใหม่ เพื่อให้ผู้ค้าปลีก
สลากกินแบ่งรัฐบาลเป็นตัวแทนจำหน่ายโดยตรง โดยให้ผู้ค้าปลีกจัดตั้งสหกรณ์ผู้ค้าปลีก
สลากกินแบ่งรัฐบาลขึ้น ซึ่งวิธีนี้จะทำให้ผู้ค้าปลีกนำสลากกินแบ่งรัฐบาลมาจำหน่ายแก่ประชาชน
ในราคาที่มีความคุ้มได้

ท่านประธานที่เคารพคะ ก็ฉันขอประทานกราบเรียนชี้แจงเหตุผลเพิ่มเติมอย่างนี้
นะคะ ก่อนที่จะมีการตราพระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล พุทธศักราช ๒๕๑๗
การออกสลากกินแบ่งรัฐบาลก็มีวัตถุประสงค์เพื่อนำรายได้สมทบงบประมาณแผ่นดิน และ
เพื่อการประชาสัมพันธ์ การสาธารณสุขประโยชน์ต่าง ๆ แต่หลังจากวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๗
แล้ว วัตถุประสงค์ในการออกสลากกินแบ่งรัฐบาลก็เพื่อที่จะหาเงินเป็นรายได้สมทบงบประมาณ
แผ่นดินแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ขณะนี้สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลได้จัดพิมพ์สลากกินแบ่ง
ทั้งหมดออกจำหน่ายจำนวน ๗ ล้านฉบับ ในจำนวน ๗ ล้านฉบับนี้ ก็ฉันขอประทานกราบเรียน
ว่า ได้แบ่งขายในกรุงเทพมหานคร ๔,๒๕๑,๘๘๐ ฉบับ ในต่างจังหวัด ๒,๗๔๘,๑๒๐ ฉบับ
ในกรุงเทพฯ นี้มีตัวแทนจำหน่ายจากสำนักงาน ๒,๔๘๖ ราย ของสภาสังคมสงเคราะห์
๒๕๑ ราย แล้วในต่างจังหวัดอีก ๕๗ จังหวัด มีรวมกัน ๒,๐๑๗ ราย รวมทั้งหมก
มีตัวแทนจำหน่ายสลากกินแบ่ง ๕,๒๐๔ ราย ซึ่งจำนวนนี้แหละคะที่เราเรียกกันว่ารายปี

อย่างไม่เป็นธรรม ก็ฉันขอเรียนอย่างนั้น เพราะฉะนั้นก็ฉันก็ขอเสนอร่างกฎหมายฉบับนี้ ให้ที่ประชุมแห่งนี้ได้พิจารณาเพื่อที่จะให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ที่ขอสลากกินแบ่ง และก็เพื่อที่จะ ป้องกันไม่ให้ผู้ค้าปลีกสลากกินแบ่งซึ่งมีจำนวนมากมายในขณะนี้ ต้องกระทำการฉ้อโกงหมาย ภัยวิธีการทำให้เขาจัดตั้งเป็นสหกรณ์ ซึ่งท่านประธานก็คงจะทราบอยู่แล้วว่าโดยวิธีการ สหกรณ์นั้นเป็นวิธีการที่ดี ถึงแม้ว่าจะมีผู้กล่าวกันในขณะนี้ว่าสหกรณ์ต้องชนนคอกพอคาคคนกลาง อีกเช่นกัน ก็ฉันขอเรียนถึงแม้ว่าสหกรณ์จะเป็นพ่อค้าคนกลาง แต่ก็ยังเป็นพ่อค้าคนกลาง ที่สมาชิกผู้ค้าปลีกทั้งหมดทั้งมวลเป็นผู้เป็นเจ้าของ ของรวมกันตั้งเป็นสหกรณ์ เมื่อสหกรณ์ จำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงินส่วนหนึ่งไปเพื่อการนี้ ก็ยังจะต้องมีกำไรเหลือ ซึ่งกำไรเหล่านั้น พอถึงสิ้นปีแล้วก็จะส่งคืนสมาชิกอีกตามระเบียบของสหกรณ์ สำหรับผู้หลักผู้ใหญ่หลายท่านที่ได้ กรุณาให้คำทักท้วงว่าการตั้งสหกรณ์นั้นจะกระทำขึ้นได้ด้วยความยากลำบาก ก็ฉันก็ขอเรียนว่า เป็นความจริง ก็ฉันเองก็พยายามที่จะตั้งสหกรณ์ผู้ค้าปลีกสลากกินแบ่งลานนาไทยขึ้นที่ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งก็ปรากฏว่ากว่าจะไกลจดทะเบียนเป็นเวลาตั้ง ๒ เดือน อันนี้ เนื่องมาจากว่าสหกรณ์แห่งนี้เป็นสหกรณ์ที่ถูกตั้งขึ้นมาใหม่ ไม่เคยมีมาก่อนเลย แต่อย่างไร ก็ตามโดยวิธีการสหกรณ์นั้นก็ฉันขอเรียนว่าเป็นวิธีการที่จะให้ความเป็นธรรมอย่างที่สุด เพราะ ฉะนั้นก็ฉันก็ขอวิงวอนต่อสภาแห่งนี้ว่า ขอได้โปรดพิจารณาให้ความเป็นธรรมต่อผู้ค้าปลีก และต่อประชาชนซึ่งหวังเสี่ยงโชค หวังที่จะได้รายได้มาจุนเจือครอบครัวด้วยการซื้อ สลากกินแบ่งของรัฐบาล ก็ฉันขอวิงวอนอย่างนี้ ขอความกรุณาท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้โปรดพิจารณาร่างกฎหมายฉบับนี้ และได้โปรดรับร่างกฎหมายฉบับนี้ไว้พิจารณาด้วย

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ฝ่ายค้านหรือฝ่ายกลางยกมือจะรับ

ฝ่ายที่จะคัดค้านญัตติ คุณอัมพล

นายอัมพล จันทรเจริญ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ และ

ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม นายอัมพล จันทรเจริญ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จากจังหวัดมหาสารคาม สังกัดพรรคธรรมสังคม ท่านประธานที่เคารพ เกี่ยวกับ ร่างพระราชบัญญัติสลากกินแบ่งรัฐบาลหรือลอตเตอรี่นี้ได้เสนอเข้าสู่สภานั้น อันนี้โดยหลักการ แล้วกระผมก็ให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ แต่ที่นี้กระผมอยากท้วงติงในคำนี้เกี่ยวกับวิธีการ

เพราะว่าในขณะที่รับสลากกินแบ่งของรัฐบาลก็ได้มีขายอยู่ทั่วทุกจังหวัดของประเทศไทย ที่
 ในจำนวนราคาซื้อขายเก่านั้นเท่าที่กระผมได้ทราบส่วนมากอยู่ในกรุงเทพมหานคร นี่แหละครับ
 ทางจังหวัดโดยเฉพาะจังหวัดมหาสารคามของกระผมนั้น ไม่มีเลยครับที่จะขายเกินกว่าราคา
 ๑๐ บาท ราคาตลอดก็ยิ่งประกันราคาได้ ๑๐ บาท แต่ราคาข้าวเปลือกก็อย่างว่า
 แลละครับประกันไม่ได้ ท่านประธานที่เคารพ ในกระบวนการขายตลอดเตอรี่ยัง
 ก็เป็นที่น่าเห็นใจที่ประกอบการทำมาค้าขายตลอดเตอรี บางคนครับ ตามโรงหนึ่งก็
 ความป่วยรถเมลก็ ขนาดตามออกมาขายตลอดเตอรี อันนี้เห็นใจเป็นอย่างมาก
 เพราะการประกอบอาชีพของแต่ละคนนั้นก็ เป็นสิ่งที่พวกเราทุกคนคงรู้จัก สำหรับกฎหมาย
 ฉบับนี้ซึ่งผู้เสนอเข้ามาสนับสนุนให้มีการจัดตั้งเป็นรูปสหกรณ์ ซึ่งอันนี้เป็นการสมควร
 อย่างยิ่ง แต่ที่ครับเมื่อเข้ามาสู่ในรูปของสหกรณ์ จะทำให้พวกบรรดานายทุนซึ่งจะอาศัย
 วิธีการ เพราะว่าเขามีเงินมากกว่าจะรวบรวมบรรดาสลากกินแบ่งไว้ทั้งหมดแล้วมาไว้ใน
 อ้อมมือของเขา ที่ส่วนพวกทู่หนวกตามอด พวกพิการชาขาด แขนขาด ซึ่งประกอบอาชีพ
 อย่างอื่นไม่ได้นอกจากขายตลอดเตอรีก็จะสิ้นสภาพไป ฉะนั้นกฎหมายฉบับนี้โดยหลักการแล้ว
 เป็นสิ่งที่น่าจะสนับสนุน แต่วิธีการนั้นกระผมไม่เห็นเป็นการสมควร ที่ปัญหาเรื่องตลอดเตอรี
 ครับ ในขณะที่รัฐบาลออกตลอดเตอรี ก็ให้มีบรรดาห่วยเถื่อน ซึ่งอาศัยรัฐบาลเป็นหลัก
 อาศัยรัฐบาลเป็นแนวหน้า แต่ละงวด ๆ ครับ ๑๐ วันออกครั้งหนึ่ง ก็รู้สึกว่าการ
 ห่วยเถื่อนระบาดหนักที่สุดในประเทศไทยในขณะนี้ ซึ่งห่วยเถื่อนนั้นเท่าที่กระผมได้ทราบ
 ก็ทราบข่าวจากประชาชนเล่าให้ฟังและวิธีการอื่น ๆ ที่กระผมพอทราบได้ว่าการพวก
 เจ้ามือห่วยเถื่อนทั้งหลายได้สมคบกับเจ้าหน้าที่ตำรวจบางกลุ่มบางเหล่า ร่วมกันขายห่วยเถื่อน
 แหม่ทุกหมู่บ้านทุกตำบลทุกอำเภอทุกจังหวัด ท่านประธานที่เคารพ ขนาดเถื่อนหนึ่งนี้
 ต้องมีการแบ่งเงินจากการขายห่วยเถื่อนยึดยึดให้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับประทานกัน เถื่อนละ
 ๑๐,๐๐๐ บาทบาง ๘,๐๐๐ บาทบาง ๖,๐๐๐ บาทบาง เหล่านี้เป็นการสะสมสร้างการพิน
 อยู่บนกองทุกข์ของประชาชนอย่างจริงจังที่สุด ฉะนั้นถ้าหากว่ายุบกองสลากได้เท่าไร
 กระผมยิ่งพอใจเท่านั้น ท่านประธานที่เคารพ กฎหมายฉบับนี้กระผมก็ขอขอบคุณ
 คุณเผด็จการและคณะซึ่งท่านก็มีเจตนาที่จะช่วยบ้านเมืองของเรา ที่ต้องการจะหารายได้

ทุกบาททุกสตางค์อันเป็นการเสริมสร้างในการสร้างฐานะและความมั่นคงของประเทศชาติ
กระผมขอขอบคุณครับ

นายมานิตย์ พรหมมานนท์ (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
มานิตย์ พรหมมานนท์ ส.ส. จังหวัดศรีสะเกษ สังกัดพรรคชาติไทย สำหรับ
ร่างพระราชบัญญัติของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้นำเข้าเสนอสภาเพื่อพิจารณานั้น โดยหลักการ
กระผมก็เห็นชอบด้วย แต่ทางวิธีการนั้นกระผมไม่เห็นด้วยบางประการ เป็นต้นว่า
กองสลากกินแบ่งได้ก่อตั้งขึ้นมาในนามของรัฐวิสาหกิจนั้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. ไหน ๆ กระผม
เกิดมาก็ได้พบเห็นตั้งแต่ตั้งอยู่ที่เกาะลอยลุมพินี ในสมัยนั้นกิจกรรมเหล่านี้ที่อยู่ใน
กระทรวงมหาดไทย ชายเพียงฉบับละ ๒ บาท ซึ่งส่วนลคให้แก่ยี่ปัวและชาปัวนั้น
ทางกองสลากกินแบ่งได้มีส่วนลคให้เล่มละ ๒๐ บาท ในสมัยต่อ ๆ มากลคเป็นส่วนลคมาตลอด
แต่ปัญหาที่ราษฎรที่ซอกันอยู่มีความเดือดร้อนนั้นเกิดจากชาปัวและยี่ปัวเหล่านี้ ซึ่งเขา
ให้ส่วนลคมาจากกองสลากกินแบ่งนั้นเล่มละ ๒๐ บาท เป็นอันว่าชำระไป ๑๘๐ บาท
ต่อหนึ่งเล่ม ๒๐ ใบ แล้วมาใหญ่ชายปลักนี้ เปอร์เซนต์เล่มละ ๔ บาท ผู้ชายก็จำเป็นต้อง
ได้รับความเดือดร้อน ต้องไปเดินหาขายอยู่ทั้งวันทั้งคืน ตลอดทั้งประเภทต่าง ๆ ก็ได้
หันเข้ามาสู่อาชีพนี้เป็นหลัก ไม่มีทรัพย์สินพอที่จะต้องไปประกอบอาชีพส่วนตัวให้เป็นฝั่งเป็นฝา
ได้ก็จำเป็นต้องวนกลับมา ฉะนั้นกระผมเองเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้มันนำเข้ามาสู่สภา
ก็ไม่แตกต่างอะไรกับร่างพระราชบัญญัติที่จะประกันราคาข้าว ที่มีเหตุอันวายในสภาที่ผ่านมาไป
เมื่อสักครู่นี้ เพราะว่าการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ฝ่ายเกี่ยวข้องนั้น ไม่สามารถจะปฏิบัติได้
ถ้าหากที่ลคมีอยู่อย่างเดียวกันต้องวางมาตรการอย่างเด็ดขาดของกองสลากกินแบ่ง ให้ควบคุม
ยี่ปัวและชาปัวให้มีมาตรการโดยเด็ดขาด แล้วการจะขึ้นราคานั้นยอมเป็นไปได้อย่างไร
นี้วิธีการอันหนึ่งที่จะป้องกัน ถ้าหากจะมาลงโทษให้เป็นตัวบทกฎหมายขึ้นมาบังคับใช้นั้น มัน
ก็เป็นผลกระทบกระเทือนไปสู่ประชากรผู้นิยมซื้อสิ่งของกัน มันจะมาแปรูปสหกรณ์
ไม่ไ้แตกต่างอะไรกับบรรดแท้ที่เรากลยสารอยู่ทุกวันนี้ สร้างกรรมทำเข็ญให้กับราษฎร
ผู้เสียโชคเป็นส่วนใหญ่ สำหรับเรื่องปัญหาสลากกินรวบที่เกิดขึ้นนั้น มันก็มาจาก
หลายประการด้วยกัน ราษฎรผู้ยากไร้ไม่สามารถที่จะหาเงินมาซื้อได้ถึง ๕ บาทและ ๑๐ บาท

ก็จำเป็นต้องเสียโชคไปคนละ ๕๐ สตางค์บาง ๑ บาทบาง ๒ บาทบาง เลยกลายเป็นอาชีพ
 นิยมกันไป เมื่อออกกฎหมายควบคุมก็ไม่ไ้หมดไปในสภาพเหล่านี้ ผู้ที่ก่อตั้งให้มีสลากกินรวบ
 ขึ้นมานั้นก็เป็นนายทุนทั้งสิ้น เป็นผู้ริเริ่มวางมาตรการให้ออกมาเป็นภาพพจน์ และ
 สร้างความนิยมไปสู่ประชากรชาวไร้อาณาตามชนบทที่มีการนิยมเล่นกัน ถ้าหากจะมาโจมตี
 เจาหน้าที่สำรวจบ้านเมืองกระผมก็ไม่เห็นชอบด้วยบางประการ เช่นเดียวกัน เมื่อมันมี
 ขึ้นมาอย่างนี้ก็เป็นประเพณี จับกันเท่าไรก็ไม่หมด ห่วงซังกัไม่มีที่จะซิง ระหว่างนี้ตาม
 เรือนจำต่าง ๆ ทั่วประเทศเต็มไปหมดทุกอรรถคดี ถ้าจับกันเข้ามากี่ไม่มีเงินจะเสียค่าปรับ
 ศาลสั่งปรับไปแล้วคนละ ๔๐๐ บาท ๕๐๐ บาท ๒,๐๐๐ บาท ๔,๐๐๐ บาท ราษฎรเหล่านั้น
 ซึ่งเป็นเครื่องมือของนายทุนก็จำเป็นต้องมาแบกกรรมในภาระของคุกตะราง ศาลมีบทกำหนด
 โทษว่าให้ชังชดเชยการพิพากษาคดี ซึ่งไม่มีเงินมาชำระค่าปรับนั้นวันละ ๕ บาท ราษฎร
 คนหนึ่งถ้าหากถูกปรับถึง ๔,๐๐๐ บาท จะต้องนอนอยู่ในคุกเป็นปี เพราะฉะนั้นกระผมเอง
 จึงกราบเรียนท่านประธานว่าให้หามาตรการ คือให้รัฐบาลนี้หามาตรการแก้ไขสิ่งที่มีน้เกิด
 ความเสียหายมาในโอกัศกาลนั้น ไม่ใช่ว่าแก้ที่ปลายเหตุ กฎหมายมีมากมายหลายมาตรา
 มีหลายบทเหลือเกินไม่รู้ว่าจะปฏิบัติอย่างไรสภาพอันทรงเกียรตินี้ คือสถานิติบัญญัติแห่งชาติ
 ก็มีหน้าที่จะมาร่างกฎหมายกัน จนไม่สามารถจะเอาไปปฏิบัติได้หลายร้อยหลายพันมาตรการ
 กระทำนั้นมันอยู่ที่ตัวบุคคลจะสร้างสรรค์ทำลายอย่างไร ปราบปรามอย่างไรก็ไม่หมดสิ้น
 เปรียบเหมือนกับกฎหมายการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ นี่มันก็เป็นกรโย่งประเค้น ท่าน
 ประธานที่เคารพ ไม่ได้แตกต่างอะไรกันกับพระราชบัญญัติต่าง ๆ ความเป็นจริงแล้วนี่ผู้ที่
 เป็นคอมมิวนิสต์ก็คือตัวนายทุนใหญ่ แต่เราก็มาร่างกฎหมายไปกันคนที่ยากไร้คือประชากร ในชาติ
 จะเป็นผู้แสดงออกไปกันเขาเสีย แล้วไม่ให้โอกาสราษฎรเหล่านั้นได้แสดงออกด้วยเหตุด้วยผล
 เขาจะตองมารับกรรมตามกฎหมายที่ออกไป มันเป็นอย่างนี้ ฉะนั้นสำหรับร่างพระราชบัญญัติ
 ฉบับนี้กระผมก็อยากจะกราบวิงวอนเจ้าของร่างพระราชบัญญัติให้คำนึงถึงสิ่งทั้งหลายทั้งปวงว่า
 มันจะเกิดประโยชน์ให้แก่ชาติบ้านเมืองตามเจตนาของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ เรา
 จะตองทบทวนหาข้อเท็จจริงเสียก่อน ก่อนที่จะเสนอเข้ามา กระผมเองก็อยากจะกราบ
 วิงวอนท่านสมาชิกผู้สนับสนุนในร่างนี้ให้กลับไปทบทวนใหม่ แล้วค่อยเสนอเข้ามาใหม่

๘๘

อีกครั้งหนึ่งจะดีกว่า ขอกราบขอบพระคุณครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ฝ่ายสนับสนุนนิติคณะครับ

เชิญคุณอนันต์

จาสิทธิ์ อนันต์ เรื่องกูด (สงขลา) : ทานประธานที่เคารพ ผม

อนันต์ เรื่องกูด ส.ส. จังหวัดสงขลา กฎหมายฉบับนี้ ผมเห็นผู้อภิปรายซึ่งอยู่ร่วมกับ
พรรครัฐบาลท้องถิ่นเอง ผมเห็นว่าทำไมเล่าครับ รัฐบาลก็ควรจะได้พิจารณาถี่ถ้วนก่อนที่จะ
เข้าสู่สภา ก่อนจะเข้าสู่สภา ผมเห็นว่ารัฐบาลควรจะต้องลงมติถี่ถ้วนก่อนว่าควรจะเอาเข้าสู่สภา
หรือไม่ เพราะว่าเสียเวลาของสภาครับ เวลาของสภา เวลากฎหมายฉบับอื่นที่สำคัญ ๆ
รัฐบาลก็ไม่ยอมให้อภิปราย อย่างเช่นว่ากฎหมายตะกั่ว เขาขายข้าวกันไม่ได้ชวานา
เกือบร้อยหมื่นมือจะหาวิธีขายข้าวให้แก่รัฐบาล เสร็จแล้วรัฐบาลไม่ยอมที่จะให้ผมพูด
กฎหมายฉบับนี้ก็เหมือนกัน กฎหมายนมแม่ประชาชน ทางที่ที่ผมว่ารัฐบาลควรเลิก
สลากกินแมงเสียดีกว่า เพราะที่แรกรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเคยพูดว่าจะเลิก
สลากกินแมงรัฐบาล หรือจะให้ถอนย่อยที่สุด งวดละ ๑ ครั้ง เกือบละ ๑ ครั้ง ผมก็เห็นด้วย
แต่ว่าที่จะปล่อยให้ประชาชนมีมาอยู่กับสลากกินแมง หรือสลากกินรวบอย่างนี้ ผมเห็นว่า
ไม่สมควรเป็นอย่างยิ่ง เพราะต้องอาศัยสลากกินแมงนี้ครับเป็นหนทางหนึ่งซึ่งให้เกิด
ห่วยถือน ให้เกิดเล่นสลากกินรวบ ซึ่งเป็นการที่ผิดกฎหมายอยู่แล้ว เมื่อรัฐบาลส่งเสริม
ให้ราษฎรทำผิดกฎหมายอยู่อย่างนี้ เมื่อไรเล่าครับเราจะปกครองกันได้ บ้านเมืองทุกวันนี้
มีความเดือดร้อนอื่น ๆ นี้มากมายครับ กฎหมายที่ออกมาอย่างอื่นมีมากมาย ความเดือดร้อน
ของทหาร ความเดือดร้อนของตำรวจตระเวนชายแดน ความเดือดร้อนของประชากร
ที่ทุกข์ยาก ไม่เคยออกมาพูดกัน ทุกวันนี้เลยคือจะออกกฎหมายเพียงแต่จะให้รัฐบาล
อยู่ได้เท่านั้น เรื่องอื่นไม่ยอมให้พูด เหมือนกับปิดปากกันนะครับ เรื่องนี้ผมเห็นว่าไม่สมควร
อย่างกฎหมายสลากกินแมงนี้ผมเห็นว่าไม่จำเป็นตรงไหนที่จะออกมาขณะนี้ รัฐบาลควบคุม
อยู่แล้ว และผู้ออกกฎหมายก็คือคนของรัฐบาล แล้วคนของรัฐบาลก็โต้แย้งกันอยู่อย่างนี้
ทานประธานจะคิดว่าอย่างไรครับคือควรจะได้เลิกได้คิดดูว่า กฎหมายฉบับอื่นที่จะทำกัน
มีเยอะแยะมากมาย อย่างตอนเช้าก็มีเรื่องกันมาแล้ว กฎหมายฉบับที่สำคัญ ๆ

ซึ่งเป็นผลเสียผลไ้แก่รัฐบาลนั้น รัฐบาลไม่ยอมเอาเข้ามาสภา จึงมีการโต้แย้งกัน
 เมื่อตอนเช้า มาตอนบ่ายนี้ก็เอาอีกแล้ว เที่ยงกันไปเที่ยงกันมาหาโอกาสใช้เสียงข้างมาก
 ในสภาเปิดปากผู้แทนเสีย อย่างนี้ใช้ไม่ได้หรอกครับ มันปิดปากกันซัด ๆ นี้ครับ เผด็จการ
 ในสภาอย่างนี้ก็มีอยู่เหมือนกัน .....

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณอนันต์ครับ กรุณาอภิปราย
 เฉพาะเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ะครับ กรุณา

จำลองตรี อนันต์ เรื่องกฏ (สงขลา) : ครับ ก็พวกพิงไปบ้างครับ เพราะว่า
 จำเป็นครับ ต้องพูดให้เห็นค่าเห็นแคงกันก่อนว่าชายข้าวไม่ได้ ชาวเขาเดือดร้อนประธาน
 ไม่เห็นจะพูดอย่างไร พอกฎหมายเรื่อง .....

(นางฉนิทร ภักเกษม ไกยภมมีชัน)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมได้เตือนแล้วคุณฉนิทร

จำลองตรี อนันต์ เรื่องกฏ (สงขลา) : กฎหมายฉบับนี้ผมว่าเที่ยงกันเองครับ

พวกสหพรรคเที่ยงกันเองอยู่แล้ว พรรคเดียวกันเองเที่ยงกันจะข้ามไปได้อย่างไร
 ท่านสองก็ถูกชิวครับ ผมเที่ยงตรงนี้ครับ มันต้องให้แน่นอนในพรรคเสียก่อนว่ากฎหมายฉบับนี้
 เราจะรับหลักการหรือไม่ ถ้าไม่รับก็ไม่ต้องเอาเข้ามา เมื่อเข้ามาก็ต้องรับ เมื่อรับแล้ว
 ทำไมเที่ยงกันอยู่ครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : นั้นแหละเรื่องตัวคุณเองอภิปรายว่า
 ควรรับหรือไม่รับ เพราะเหตุใด อย่าไปพูดถึงเรื่องอื่นเลยครับ กรุณาเข้าประเด็นเถอะ
 ครับ

จำลองตรี อนันต์ เรื่องกฏ (สงขลา) : ก็ต้องพูดบ้าง ถ้าไม่พูดก็ไม่รู้กัน
 นี่เผด็จการในสภานี้ครับ อันนี้เผด็จการทางสภาซัด ๆ นี้ครับอย่างนี้

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้เข้าประเด็นเถอะครับ

จำลองตรี อนันต์ เรื่องกฏ (สงขลา) : เอะละครับ ผมขอพูดเท่านั้น

แะละครับ ขอบคุณครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร . ฝ่ายสนับสนุนจะรับ ตะกั่ว

ผมเข้าใจว่าคุณแน่นอนที่จะพูดสนับสนุน

นายสงสุข ภัคเกษม (เชียงใหม่) : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิก

ผู้มีเกียรติ กระผม สงสุข ภัคเกษม พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดเชียงใหม่ กระผม เป็นผู้ร่วมเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เหตุที่ร่วมเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็เพราะว่า ภัยความเป็นมาแล้วได้มีความพยายามอย่างยิ่งที่จะเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เข้าสู่สภา แห่งนี้มาตั้งแต่สมัยที่แล้วก็เคยยื่นสภา แต่เมื่อยื่นสภาลงไปก็ต้องตกลงไปตามการยุบสภา

กระผมใครที่จะ เรียนจากข้อความที่เป็นห่วงของสมาชิกบางท่านที่เป็นห่วงว่า ร่างกฎหมาย ฉบับนี้ไม่ เห็นจะไปเกี่ยวข้องกับอะไร ไม่สำคัญอะไร ก็คงจะเป็นอย่างนั้นครับ และ

โดยเฉพาะสมาชิกบางท่านนี้ก็ เคยเป็นตำรวจเก่ามา ก็อยู่ครบว่าความเดือดร้อน

ความไม่เป็นธรรมที่ศึกษาของบ้านเมือง ความเดือดร้อนของเรามีอาชีพในการค้าสลากกินแบ่ง

ความเดือดร้อนของประชาชนที่ต้องซื้อสลากกินแบ่ง ซึ่งเป็นสิ่งที่รัฐบาลชุกแล้วชุกเล่า

ได้สร้างขึ้นมาเพื่อที่จะนำเงินจากการค้าสลากกินแบ่งนั้น มาเป็นเงินที่จะสมทบในการ

จัดงบประมาณเพื่อบริหารบ้านบริหารเมือง ก็ว่าการค้าสลากกินแบ่งนั้นเป็นความจำเป็น

อย่างยิ่งที่รัฐบาลจะต้องนำเงินนั้นเข้ามาสู่การจัดงบประมาณ เพราะฉะนั้นเมื่อมีความจำเป็น

อย่างนี้ ผู้ที่เอาสาคมาสมทบในการที่จะสมทบกับเงินงบประมาณของรัฐบาลนั้น โดยที่

ต้องเสียภาษีอีกทางหนึ่งนั้นก็คือการซื้อสลากกินแบ่ง การซื้อสลากกินแบ่งก็ประชาชน

ทั่วประเทศซื้อสลากกินแบ่ง แล้วซื้อสลากกินแบ่งแล้ว ก็ปรากฏว่าซื้อสลากกินแบ่งในราคา

ที่เกินความเป็นจริงตามที่กฎหมายบังคับไว้ เกินฉบับละ ๑๐ บาท สำหรับผู้ชายผู้มีอาชีพ

ในการขายสลากกินแบ่งก็เป็นประชาชนคนไทยจำนวนมากที่ประกอบอาชีพ กวดยการขาย

สลากกินแบ่ง สลากกินแบ่งดังกล่าวนี้เป็นสลากกินแบ่งที่รัฐบาลเป็นผู้จัดตั้งขึ้น เมื่อเขามีอาชีพ

ในการขายสลากกินแบ่งทำมาหากินเลี้ยงครอบครัวด้วยความสุจริตแล้ว หน้าที่ของรัฐที่จะต้อง

ให้ความคุ้มครองแก่เขา ก็ได้มีกฎหมายออกมาว่าถ้าหากมีใครขายสลากกินแบ่งเกินราคา

ก็จะถูกจับกุมและไปปรับไหมก็ปรากฏว่าเป็นความจริง มี มีการไปจับกุม มีการไปปรับไหม

แต่ปรากฏว่าผู้มีอาชีพขายสลากกินแบ่งนั้น ก็ไม่สามารถที่จะไปประกอบอาชีพอย่างอื่นได้

นอกจากจะต้องขายสลากกินแบ่งเพื่อยังชีพของตัวเอง เพราะฉะนั้นเมื่อขายสลากกินแบ่งแล้ว ไม่ได้รับการคุ้มครองจากรัฐไม่ได้รับการคุ้มครองจากทางราชการบ้านเมือง จะปรากฏว่า ผู้ขายสลากกินแบ่งนั้นจะถูกจับกุมอยู่เสมอ แต่การขายสลากกินแบ่งเกินราคาที่ไม่สามารถ จะขายยิ่งได้ที่ไม่สามารถจะขายยิ่งได้ เพราะระบบที่รัฐบาลจัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายสลากกินแบ่ง ฉบับนี้ได้เปิดช่องว่างไว้ให้มีการตั้งขีปนาวุธขึ้น ทั้งพ่อค้าคนกลางขึ้น รับสลากจากรัฐบาล ไปทอดหนึ่งแล้วเอาไปขายเกินราคาตามที่ท่านผู้สนอกกฎหมายฉบับนี้ ท่านแรกได้พูดออกไปว่า ราคาที่ผู้ค้าปลีกสลากกินแบ่ง คือผู้มีอาชีพในการขายสลากกินแบ่งนี้ได้ซื้อจากขีปนาวุธทั้งหลายนั้นมักซื้อเกินใบละ ๑๐ บาทอยู่แล้ว แล้วผู้มีอาชีพในการค้าขายด้วยความสุจริต ที่ไหนครับ ท่านประธานที่ เขาจะซื้อสลากกินแบ่งใบละ ๑๐.๒๕ บาท แล้วมาขายใบละ ๑๐ บาท เพราะกฎหมายสลากกินแบ่งฉบับนี้ได้เปิดช่องให้เป็นอย่างนั้น แล้วปรากฏว่าได้มีการ ให้ความคุ้มครอง ใครให้การคุ้มครอง ก็โดยกฎหมาย ก็โดยกฎหมายของบ้านเมือง นี้ได้ให้การคุ้มครองแก่คนพวกนี้ เพราะฉะนั้นคนที่อยู่ในข่ายเสียเปรียบจากกฎหมายฉบับนี้ จากพฤติการณ์อันมีอยู่ ๒ ทาง คือ ๑. ผู้ค้าปลีก ๒. ประชาชนผู้ซื้อ ประชาชนผู้ซื้อ เป็นใครประชาชนผู้ซื้อสลากกินแบ่ง กระผมขอเรียนเสริมจากผู้ที่ได้อภิปรายเสนอมานี้แล้ว ประชาชนผู้ซื้อนั้นคือ ชาวไร่ชาวนา เกษตรกรคนยากคนจน คนพวกนี้ไม่มีความหวัง ในการดำรงชีวิตอยู่ไม่มีความหวังว่า ในการประกอบอาชีพของเขานั้นจะได้รับการคุ้มครอง จากน้ำลายของใครจากน้ำลายของคนที่อ้างว่าจะทำเพื่อชาวไร่ชาวนา แต่เมื่อเขา ไม่มีความหวังที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ กวยหวังว่าเมื่อมีการปลูกข้าว ปลูกถั่ว ปลูกหอม ปลูกกระเทียมแล้วจะได้กำไรความหวังก็อยู่ที่ว่า ๑๐ วันครั้ง เขามีโอกาสจะได้เป็น เศรษฐีมหาเศรษฐีตามคำโฆษณาชวนเชื่อของรัฐบาล ตามคำโฆษณาชวนเชื่อของสำนักงาน สลากกินแบ่ง เมื่อเขาไม่มีโอกาสที่จะหวังจากการดำรงชีวิตของเขาได้ เขาก็มาหวังจาก สลากกินแบ่ง เขาก็ออกมาซื้อสลากกินแบ่งเพื่อหวังว่าจะได้เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี ดังที่ กระผมได้เรียนไว้แล้ว เพราะฉะนั้นเขาจึงจำเป็นต้องออกมาซื้อสลากกินแบ่ง ในราคาใบละ ๑๑ บาท ใบละ ๑๒ บาท ใบละ ๑๐.๕๐ บาท ใครเป็นผู้ได้กำไร ผู้ค้าปลีกได้กำไรหรือไม่ใช่ครับ สลากกินแบ่งได้กำไรเพิ่มขึ้นนี้ รัฐบาลได้เงินนำเข้าไปเป็นเงินเข้าคลัง

๔๑๒

ไปเพิ่มขึ้นอีกที เปลา คนที่โลกคือ ผู้คนกลางหรือที่เรียกกันตามภาษาตลาดทั่วไปว่า พวกยี่ป่วนั้นแหละ มีครบ ในสภาแห่งนี้ก็มี คนที่เป็นยี่ปว และกำลังจะต่อต้านกฎหมายฉบับนี้ อีกสักครูหนึ่งกระผมเข้าใจว่าจะได้มีการอภิปรายกัน แล้วเราจะได้เห็นวาระนี้ใครเป็นผู้พิทักษ์ผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ เขาจะพิทักษ์ผลประโยชน์ของพ่อค้าคนกลางเพียงกระหยิ่มมือ จะพิทักษ์ผลประโยชน์ของยี่ปวซึ่งเกาะกินอยู่บนผลประโยชน์สุ่มเลือดของชาวไร่ชาวนาเกษตรกรผู้ยากจนทั่วประเทศที่ต้องมีเหตุบังเอิญและถูกเหตุบังคัมวาเขาจะต้องสร้างความหวัง ความหวังเอาใกล้ลอคเตอร์ซึ่งรัฐบาลเป็นผู้จัดออกมา เพราะฉะนั้นในขณะนี้เราท่านทั้งหลายยังไม่สามารถที่จะเอื้ออำนวยประโยชน์ให้แก่เกษตรกรชาวไร่ชาวนาให้เขามีกำไรในการดำรงชีวิต ประจำวันได้แล้ว ความหวังที่เขามีกับลอคเตอร์นั้นเป็นสิ่งทีรัฐบาลเองก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า ยังจะต้องให้มีอยู่ ยังจะต้องให้รัฐบาลต้องออกลอคเตอร์อยู่ สำหรับกระผมนั้น ท่านประธานที่เคารพ โดยความเห็นแล้วพร้อม สมอครบที่จะสนับสนุนให้เลิกสลากกินแบ่ง ถ้าจะเลิกกันได้ และใครกล้าที่จะเลิก แต่ถ้ายังไม่กล้าที่จะเลิกสลากกินแบ่งกันแล้วจะต้องมีข้อใดไปรคให้สภาแห่งนี้ได้สร้างกติกาขึ้นมาคุ้มครองแก่ผู้ที่มีอาชีพในการค้าสลากกินแบ่งฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นคนยากคนจนไม่มีอาชีพอื่นที่จะประกอบเป็นประการที่ ๑

ประการที่ ๒ จะต้องให้ความคุ้มครองแก่ประชาชนคนยากคนจนซึ่งไม่มี ความหวังอะไรในชีวิตที่จะไคร่าจะไครวยจะได้มีเงินมีทองอีกแล้ว มามีความหวังกับ สลากกินแบ่งด้วยการซื้อไม่เกินราคา และไม่ผลัดผลกำไรไปให้กับพ่อค้าสุ่มเลือด พ่อค้าคนกลางหรือที่เราเรียกว่ายี่ปว

อีกประการหนึ่ง สำหรับหน่วยราชการ ท่านประธานที่เคารพ ที่ได้สัดส่วน ได้สัดส่วนอ้างว่าเอาไปเป็นเงินค่าธรรมเนียมต่าง ๆ นานานั้น กระผมใครที่จะ กราบเรียนต่อรัฐบาลโดยเฉพาะท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และต่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแห่งนี้ไคราโดยทั่วกันว่า ถ้าหากว่าหน่วยราชการทั้งหลายไม่ว่าจะเป็น หน่วยราชการส่วนไหนที่อ้างว่าจะต้องเอาเงินส่วนลคของสลากกินแบ่งไว้เป็นเงิน ค่าสวัสดิการก็ดี เงินค่าธรรมเนียมอะไรก็ดี ขอให้ยุติความคึกคักกันเถิด ๆ ถ้าหลังนั้นเสีย

เพราะว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในยุคสมัยที่ทำการได้เงินส่วนลดนั้น เป็นยุคของสมัยเผด็จการ
 ที่ต้องการจะของสะสมสมัครพรรคพวกที่ต้องการจะให้ผลประโยชน์ต่อพรรคพวก แล้ว
 ผลประโยชน์นั้นก็มาคุ้มครองบัลลังก์ของเขา เพราะฉะนั้นในขั้นตอนนี้ในเจตนา
 ที่มีการเสนอกฎหมายฉบับนี้ก็เพื่อให้รัฐบาลได้สร้างสิ่งใหม่ ๆ เกิดขึ้นเสียที่ สิ่งจำเจ ๆ
 และเป็นมาแล้วนั้นต้องเลิก ถ้ารัฐบาลเห็นว่าหน่วยราชการเหล่านั้นยังต้องการที่จะไถ่เงิน
 สวัสดิการ ยังต้องการที่จะไถ่เงินการรับรองต่าง ๆ แล้ว รัฐบาลจึงงบประมาณให้เขาไป
 แล้วเอาเงินผลประโยชน์ที่ไถ่จากสลากกินแบ่งทุกบาททุกสตางค์ทุกเม็ดทุกหน่วยเข้าทูลพระคลัง
 ให้หมด เพราะฉะนั้นกระผมจึงขอกราบเรียนต่อท่านทั้งหลายว่า ในสิ่งที่ท่านคัดค้านว่า
 ขอให้ไถ่ค้ำจนถึงวิธีการปฏิบัตินั้น กระผมใคร่ที่จะเรียนต่อท่านสมาชิกผู้มีเกียรติว่า วิธีการ
 ปฏิบัติวิธีเดียวกันเท่านั้นที่จะยับยั้งไม่ให้บานเนืองนี้คงเป็นคอมมิวนิสต์ คือวิธีการสหกรณ์
 วิธีการสหกรณ์ที่มั่นคงแล้วมานั้น มันไม่โคลงเหลวเพราะสมาชิกสหกรณ์ หรือชาวไร่ชาวนา
 มันยังเจริญไปด้วยแล้ว เพราะข้าราชการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสหกรณ์ คือผู้
 ผู้มีโอกาส เป็นผู้นำสังคมไทยทั้งหลายก่อน ๆ มา ถ้าเราจะเริ่มต้นปฏิวัติสังคมไทย
 โดยที่จะช่วยเหลือผู้มีความอ่อนแอทางเศรษฐกิจแล้วจะต้องนำระบบสหกรณ์เข้ามาแก้ไขเพราะ
 ฉะนั้นระบบสหกรณ์นั้น ถ้าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายสำนักตัวเองว่าเราเป็นผู้คุ้มครอง
 และรักษายิ่งกันไม่ให้ใครฝ่าฝืนกติกาด่าง ๆ นานมาแล้ว เราจะต้องเห็นวาระระบบสหกรณ์
 เท่านั้นที่จะช่วยเหลือผู้ที่มีความอ่อนแอทางเศรษฐกิจ เพราะฉะนั้นกระผมจึงใคร่ที่จะ
 ขอกราบเรียนว่า สถานที่ขอได้โปรดขอได้รับคำวิจารณ์จากกระผม ขอให้พิจารณาถึง
 ปัญหาอันอย่างถ่องแท้ ขณะนี้ยิวทั้งหลายกำลังระดมทุกสิ่งทุกอย่างที่จะต่อต้านกฎหมายฉบับนี้
 เพราะเขารู้ว่าตามกฎหมายฉบับนี้ประกาศใช้เมื่อไร พวกเขาจะสิ้นประโยชน์ พวกเขาจะ
 หมดประโยชน์ ขอความกรุณาได้โปรดให้ความคุ้มครองแก่คนไทยจำนวนมาก ที่เป็นผู้
 สลากกินแบ่งเกินราคา และขอได้โปรดให้ความคุ้มครองแก่คนไทยจน ๆ จำนวนหนึ่งที่มีอาชีพ
 ในการค้าปลีกสลากกินแบ่งทั่วประเทศ ขอขอบพระคุณครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) . ท่าน
 ผู้เป็นประธาน . ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไต่เปลี่ยนหลักการในการจำหน่ายสลากกินแบ่ง

๔๑๔

ของรัฐบาลในชั้นตัวแทนจำหน่าย โดยให้สมาคมสหกรณ์เป็นคนจัดจำหน่ายแทนที่จะเป็นบุคคลธรรมดากระผมคิดว่าในเรื่องนี้เป็นปัญหาที่สำคัญ เพราะถ้าหากว่าเราจะตั้งสมาคมสหกรณ์เป็นตัวแทนจำหน่ายแล้ว ก็ไม่แน่ว่าจะมีการจัดตั้งขึ้นได้ทั่วประเทศ โดยเฉพาะในกรุงเทพมหานครผู้จำหน่ายก็มีจำนวนมาก จะต้องมีสมาคมสหกรณ์หลายสมาคม และถ้าหากว่าตั้งไม่สำเร็จการจำหน่ายสลากกินแบ่งนั้นก็ประสบความยุ่งยาก คือจะขายไม่ไถ่หมด ผู้ที่ซื้อสลากกินแบ่งก็อาจจะไม่ไถ่รางวัล เมื่อถูกครบถ้วนตามที่ประกาศไว้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลใครขอรับรางวัลพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปพิจารณาก่อนรับหลักการ เพื่อให้

รบกวน

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ตามข้อบังคับการประชุมสภาข้อ ๕๕ ในเมื่อรัฐบาลขอรับรางวัลพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไปพิจารณาก่อนรับหลักการก็เป็นเอกสิทธิ์ที่คงเหลือปัญหาแต่เพียงว่าที่ประชุมแห่งนี้จะกำหนดเวลาในการที่รัฐบาล จะรับไปพิจารณา ก่อนรับหลักการหรือไม่ เพราะเราจะต้องรอการพิจารณาไว้ก่อน

นายคำรงพันธุ์ อสุณี ณ อยุธยา (นครสวรรค์) : ขอให้รัฐบาลรับไปพิจารณา โดยไม่มีกำหนดเวลารับ เพราะ พ.ร.บ. ฉบับนี้สร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน ผมไม่ต้องการให้สรุปผลนะครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็เป็นผู้คิดเหมือนกัน ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกรายอื่นรับรอง)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : จะมีท่านผู้ใดมีความเห็น

เป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ เชิญครับ

นายสุธรรม ปัทมกล (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิก

ผู้มีเกียรติ ผม สุธรรม ปัทมกล จาก จังหวัดร้อยเอ็ด ขอเสนอ ๕๐ วันครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกรายอื่นรับรอง)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีท่านหนึ่งเสนอไม่มีกำหนดเวลา
อีกท่านหนึ่งเสนอให้มีกำหนดเวลา ๕๐ วัน จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ

นายเอี่ยมศักดิ์ หลิมสมบุญ (ภูเก็ท) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
เอี่ยมศักดิ์ หลิมสมบุญ ส.ส. พรรคพลังใหม่ จากภูเก็ต กระผมขอเสนอ ๔ ปีครับ
หรือว่าจะให้ยุบสภาไปเลยก็ได้ ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีท่านผู้ใดมีความเห็น
เป็นอย่างอื่นอีกใช่ไหมครับ เชิญครับ

นายประสิทธิ์ จันทวารา (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
ประสิทธิ์ จันทวารา ส.ส. จังหวัดอุบลราชธานี จากพรรคชาติไทย ยกมืออยากจะ
อภิปรายเรื่องราวพระราชบัญญัติการค้าข้าว ทั้งวันก็ไม่ได้ครับกระผมขอเสนอ ๑๒๐ วันครับ
(ไม่มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีผู้รับรอง ก็ตกไปนะครับ
ไม่มีท่านผู้ใดเสนออีกนะครับ คุณณินทรครับ

นางณินทร ภัคเกษม (เชียงใหม่) : ก็ฉันในฐานะที่เป็นเจ้าของร่างฉบับนี้
และรัฐบาลก็ขอรับไปพิจารณาจนรับหลักการ ก็ฉันอยากจะฟังจากรัฐบาลว่าท่านจะรับร่าง
ของดิฉันไปพิจารณาภายในกี่วัน

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : กระผม
ขอรับไปพิจารณา ๕๐ วันครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็ตรงกันกับที่คุณสุธรรมเสนอแล้ว
นะครับ คุณณินทร

นางณินทร ภัคเกษม (เชียงใหม่) : ที่จริงแล้ว ก็ฉันอยากจะตอรอง
แต่ก็มีความเห็นใจรัฐบาลว่า ขณะนี้จะต้องตีกรเรื่องที่สำคัญของประชาชาติ คือเรื่อง
งบประมาณ เรื่องสลากกินแบ่งนี้อาจจะมีความสำคัญน้อยกว่า ก็ฉันขอยืนยันว่ามีความสำคัญ
แน่นอนกว่างบประมาณของชาติ ก็ฉันเห็นด้วย และพอใจที่รัฐบาลขอรับไปพิจารณา

๔๑๖

ภายใน ๕๐ วัน ขอคุณคะ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละครับจะมีท่านผู้ใดเสนออีก
หรือไม่ครับ เชิญครับ

นายสมศักดิ์ เขยคำแหง (อุดรธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
นายสมศักดิ์ เขยคำแหง ส.ส. อุดรธานี ผมอยากจะขอเสนอให้รัฐบาลรับไปสัก ๑๐ ปี
นะครับ ขอผู้รับรองครับ

(ไม่มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีผู้รับรองเป็นอันว่าตกไป
นะครับผู้คิดนี้ เชิญคุณยศ

นายยศ อินทรโกมาลย์สุต (นครราชสีมา) : เรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีกฎหมาย
อยู่แล้วนอกจากท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ในฐานะผู้รักษาการตามกฎหมาย
มาตรา ๑๐ มิได้ชี้แจงรายละเอียด ซึ่งมีอำนาจให้คณะกรรมการดำเนินการได้อยู่แล้ว
ตามมาตรา ๑๓ และไม่มีเจตจำนงที่จะต้องรับกฎหมายฉบับนี้ ไปพิจารณาจนรับหลักการ
เพราะว่ากฎหมายสลากกินแบ่งนี้ให้อำนาจคณะกรรมการ .....

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณยศครับ บิดอกบิปรายแล้ว
โดยที่รัฐบาลขอรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปพิจารณาจนรับหลักการ ในขณะที่การประชุม
ดำเนินมาถึงจะมีผู้เสนอกำหนดเวลาหรือไม่ จะกำหนดหรือไม่กำหนด และถ้าจะกำหนด
กำหนดกี่วันครับ และมีผู้เสนอมาบางราย ผมจะยอนให้ทราบก็ได้เนะครับ ท่านหนึ่งไม่มี
กำหนดเวลาอีกท่านหนึ่งคือคุณสุธรรมกำหนด ๕๐ วัน คุณเอี่ยมศักดิ์ กำหนด ๔ ปี
คุณสมศักดิ์ กำหนด ๑๐ ปี พอหรือยังครับ

นายยศ อินทรโกมาลย์สุต (นครราชสีมา) : ท่านประธาน บางทีสภานี้
หรือรัฐบาลอาจจะมึนติและทำความเข้าใจกับสภาแล้วเวลาของสภาจะได้ตัดสินใจได้ โดย
แก้ขาดแต่เมื่อที่ประชุม หรือประธานมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ผมก็ไม่คิดใจ

นายปิยะฉัตร วัชรภรณ์ (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานครับ กระผมขออนุญาต
เสนอญัตติปิดการเสนอกำหนดเวลานะครับ

๑๑๐

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอผู้รับรองครับ
(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดจะมีความเห็น
เป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มี ผมจะได้ถามมติ
ผู้พิทักษ์ท้าย คือของคุณสมศักดิ์ ๑๐ ปี ตกไปแล้วนะครับ ขอประธานโฆษ ก็เหลืออย่างนี้
นะครับ ผู้คัดค้านไม่มีกำหนด ผู้คัดที่ ๒ ของคุณสุธรรม เสนอ ๕๐ วัน ผู้คัดที่ ๓
ของคุณเอี่ยมศักดิ์ เสนอ ๔ ปี ผมจะถามผู้คัดหลังสุด ท่านผู้ใดเห็นว่าควรกำหนดเวลา
๔ ปี .....

นายสิงห์โต จางตระกูล (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธาน ผู้คัดของ
ท่านรัฐมนตรีที่ขอเสนอ ๕๐ วัน เถาครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้คัดของท่านรัฐมนตรีตรงกับ
คุณสุธรรม บั้มก็ตกเสนอแล้ว ๕๐ วัน แล้วก็ไม่ได้ว่าท่านรัฐมนตรีเสนอด้วย เพราะ
เพียงแต่คุณณัฒนตราถามความเห็นทางรัฐบาลเท่านั้น

(นายปิยะนัฐ วัชรภรณ์ ไก่ยืนและยกมือขึ้น)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณปิยะนัฐประท้วงหรือครับ

นายปิยะนัฐ วัชรภรณ์ (ศรีสะเกษ) : ครับ ประท้วงครับ กระผม

ปิยะนัฐ วัชรภรณ์ จากศรีสะเกษ กระผมความคิที่ท่านประธานกำลังจะถามไม่ถูกต้อง จะต้อง
ถามก่อนว่าที่ประชุมสภาจะให้กำหนดเวลาหรือไม่ให้กำหนดเวลา

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมกำลังทบทวนเท่านั้นเอง
ผมยังไม่ได้อถามมติครับ เมื่อกี้ผมทบทวนให้ฟัง มีผู้คัดหนึ่งว่าไม่มีกำหนดเวลา คือไม่ควร
มีกำหนดเวลา ผู้คัดอื่น ๆ ก็มีกำหนดเวลาเท่านั้นวันเท่านั้นวัน ผมจะถามไปตามลำดับว่า
ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรกำหนดเวลา โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๕ คน)

๔๗

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรจะให้
รัฐบาลรับไปพิจารณาภายในกำหนดเวลา ๔ ปี ไปรคยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖ คน)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรจะให้
รัฐบาลรับไปพิจารณาภายในกำหนดเวลา ๕๐ วัน ไปรคยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๔ คน)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้มีมติให้รัฐบาล
รับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือร่างพระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่ง (ฉบับที่ ..)
พ.ศ. .... ไปพิจารณาก่อนรับหลักการ มีกำหนดเวลา ๕๐ วัน

ระเบียบวาระต่อไปครับ เป็นระเบียบวาระที่ ๗ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. .... (นายสมาน ชาญเทพ เป็นผู้เสนอ)
ที่ประธานเห็นว่าอย่างนี้ครับ ผู้ใดของคุณสมาน ชาญเทพ เสนอนี้ มีหลักการ
และข้อร่างอย่างเดียวกันกับผู้ใดเรื่องที่ ๕ ของคุณประมวล กุลมาศย์ เป็นผู้เสนอ
กับผู้ใดเรื่องที่ ๑๒ ของคุณเปลื้อง พลโยธา เป็นผู้เสนอ ผมก็อยากจะปรึกษาว่า
ควรจรรวมพิจารณาเข้าด้วยกันหรือไม่ครับ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจรรวมพิจารณาทั้ง ๓ ผู้คดีนี้
เข้าด้วยกัน ไปรคยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นจำนวนมาก)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรด
ยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมนี้มีมติ
ให้รวมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับนี้ คือระเบียบวาระที่ ๗ ระเบียบวาระที่ ๘
และ และระเบียบวาระที่ ๑๒ เข้าด้วยกัน

นายสมาน ชาญเทพ (ลำพูน) : ขอกราบเรียนท่านผู้เป็นประธาน ผม
 สมาน ชาญเทพ ส.ส. จากจังหวัดลำพูน สังกัดพรรคธรรมสังคม ผมขอกราบเรียน
 ขันแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับจุดประสงค์ของร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับนี้ให้กับทางรัฐสภา
 พิจารณา เพื่อเป็นการช่วยร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้สภารับรองช่วยเหลือ ท่าน
 ผู้เป็นประธานครับ เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับนี้ ในสมัยครั้งที่แล้วซึ่งมี
 หม่อมราชวงศ์ศักดิ์กฤทธิ์ ปราโมช เป็นนายกรัฐมนตรีก็ได้นำเข้ามาเสนอ แล้วก็ผ่านสภาไป
 แต่บังเอิญว่าทางสภาได้ยุบไปเสียก่อน ก็เป็นห่วงอย่างยิ่งว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
 ควรจะกลับเข้ามาพิจารณาอีกโดยรีบด่วน สาเหตุเนื่องจากความหวาดวิหยาด้วย ๒ แห่งนี้
 พุทธคือนัยหนึ่งว่าเป็นมหาวิทยาลัยที่ช่วยคนยากจน ซึ่งท่านจะเห็นได้ว่านโยบายของรัฐบาล
 ของเรานั้น ประสงค์ที่จะส่งเสริมการศึกษาของคนในประเทศชาติให้มีความรู้ แต่ทว่า
 รัฐบาลของเราอัครคักขักสนทางค่านางงบประมาณไม่สามารถที่จะส่งเสริมประชาชนได้ ทั่วหน้า
 แต่ทว่าการศึกษาของประชาชนซึ่งมีอยู่ฝ่ายหนึ่งที่เราลืมเสียมิได้ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้วคนไทย
 ในประเทศไทยของเราในขณะนี้ได้รับการศึกษาก็มีแต่ในเฉพาะหัวเมืองและกรุงเทพฯ
 แต่ประชาชนที่ยากจนส่วนใหญ่เป็นเวลานานมาแล้วได้ศึกษาเล่าเรียนอยู่กับวัดวาอาราม ซึ่ง
 ผมจะขอให้ขอสังเกตต่อรัฐสภาและต่อท่านผู้เป็นประธานในที่นี้ว่า การศึกษาของคนไทย
 สมัยก่อนนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการศึกษาทางพระพุทธศาสนา ผมต้องกราบขออภัย
 ซึ่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้เจาะจงแต่ทางคานศาสนาพุทธ ซึ่งศาสนาอื่นเราก็คอยว่ากัน
 ไปอีกทีหนึ่ง ที่นินทาหากว่าเราจะไปเน้นเอาตรงที่ว่าการศึกษาของคนไทยในสมัยก่อน ถ้า
 ลูกเป็นผู้ชายโตขึ้นมาส่งไปอยู่กับวัด ถ้าถึงเวลาบวชก็ให้บวชได้ทั้งเป็นพระและก็เป็นเณร
 แต่ขณะอยู่กับวัดก็ได้มีการศึกษาเล่าเรียนอยู่กับวัดวาอาราม ซึ่งสมัยก่อนก็ยอมรับว่าวัดนั้น
 เป็นสถานที่เรียนของคน สร้างคนขึ้นมาเป็นจำนวนมากมายากายกอง ที่สามารถมีความรู้
 มีวิชาการ จนกระทั่งเป็นผู้นำของประเทศชาติบ้านเมือง แม้จนกระทั่งบัดนี้ ที่นี้ผม
 จะขอเน้นรายละเอียดที่ว่าการศึกษาของพระสงฆ์ของคเจ้าซึ่งได้ศึกษาอยู่นั้นมี ๓ ระดับด้วยกัน
 ระดับแรก เราเรียกว่าเป็นการศึกษาในระดับธรรม ซึ่งมีธรรมชั้นตรี
 นักธรรมโท นักธรรมเอก ส่วนการศึกษาธรรมนี้ก็ยิ่งแยกได้อีกว่าสำหรับพระที่บวชอยู่ตลอด

ก็ได้ศึกษาจนถึงนักธรรมเอก แต่ว่าคนไทยที่เข้าไปบวชชั่วคราวในระหว่างพรรษา ซึ่งก็จะเข้าพรรษาวันสองวันนี่เหมือนกัน คนไทยที่เข้าไปศึกษาหรือเข้าไปบวชชั่วคราว ก็มีโอกาสดูเรียนธรรม เขาเรียกว่านวกะ อาจจะมีบวช ๓ เดือน ๔ เดือนก็แล้วแต่ แต่ผมถือว่าเป็นการศึกษาอีกระดับหนึ่ง

ส่วนระดับที่ ๒ พระที่มีความสนใจที่ค้นคว้าศึกษา ให้ศึกษาเกี่ยวกับทางด้านภาษามาคี ซึ่งมีเกี่ยวกับการค้นคว้าพระพุทธประวัติ ได้ระดับเปรียญ ๓ เปรียญ ๔ เปรียญ ๕ เปรียญ ๖ เปรียญ ๗ เปรียญ ๘ เปรียญ ๙ ตามลำดับ นี่แหละครับ การศึกษาเมืองไทยของเรา ในพุทธศาสนาหรือว่าบรรดาคนจน ๆ ก็ได้ศึกษาอยู่กับวัดวาอาราม สติปัญญาที่ได้เจริญเติบโตขึ้นมาตามลำดับที่จะเน้นการพูดในวันนั้นก็ว่า ในระดับ ๓ คือมีการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งเมืองไทยของเราในขณะนั้นก็มีการศึกษาอยู่ถึง ๒ แห่งด้วยกัน ซึ่งตามพระราชบัญญัติที่ได้เสนอมานั้น ท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ การศึกษานั้นบางท่านอาจจะยังไม่เข้าใจคิดว่าเปรียญ ๓ ประโยค ได้เป็นอนุปริญา หรือปริญาตรี เปรียญ ๔ ประโยค อาจจะเป็นปริญาเอก ไม่ใช่หรอกครับ คือมีการศึกษาเปรียบเทียบกันสำหรับการศึกษาเปรียญ ๓ ประโยค ก็มีการเทียบเท่าชั้น ป. ๗ สำหรับเปรียญ ๔ ประโยค ก็จะอยู่ในระดับแค่อนุปริญา ส่วนการที่จะเข้ามาศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยนั้นมีแขนงโดยตรง เช่น วิชาภาษาศาสตร์ พุทธศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวกับชีวิตในการเป็นอยู่ของมนุษย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งบางท่านอาจจะเข้าใจ หรือไปโจมตีบอกว่าเป็นการสร้างกิเลส ให้แก่พระสงฆ์องค์เจ้า ท่านองที่ว่า สุนทรินุ โภควโต สวากสงุโข หรือไม่ก็บอกว่า พระสงฆ์องค์เจ้านั้นบวชมาแล้วสละกิเลสซึ่งบางคนจะตีความหมายไปอย่างนั้น แต่ว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เราได้มองจุดประสงค์ที่แท้จริงของร่างพระราชบัญญัติ คือความประสงค์ต้องการที่จะให้คนไทยของเราได้มีโอกาสได้เข้าศึกษาเล่าเรียน เมื่อจบออกมาแล้วก็ยังสามรถมีสติปัญญาเทียบเท่ากับบุคคลอื่นเขา เพราะเนื่องจากว่าการศึกษาเล่าเรียนในระดับของมหาวิทยาลัยมีตั้งแต่ชั้นปริญาตรี และถึงปริญาเอก ทั้ง ๒ มหาวิทยาลัย ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ ซึ่งพระองค์ตั้งปณิธาน ปณิธานของ

ดนแก่ลาลนกระหมอมัน ไกลสถาปนาขึ้นมา และรัฐบาลเราไม่เคยได้เหลียวแลและ
 ได้มีความช่วยเหลือและมีการสนับสนุนแต่อย่างไรมื่อเมื่อบรรดานักศึกษาและที่บวชเรียน
 มาแล้ว จบออกมาแล้วก็อาจจะสึกหรือลาสิกขาออกมา เมื่อลาสิกขาบออกมาแล้ว
 ประกอบอาชีพกับสามัญชนอยู่กับสังคม แต่ปรากฏว่าสังคมไม่ยอมรับ ไม่ได้ยอมรับเลย
 ทั้ง ๆ ที่บุคคลที่ได้สึกออกมาแล้วนั้นก็เป็นผู้ที่มีความรู้ที่สูง มีความสามารถที่จะปฏิบัติ
 ความหลักวิชาการต่าง ๆ ได้ แต่สังคมไม่ยอมรับ เพราะฉะนั้นในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
 เราต้องการให้มีความเสมอภาคเกิดขึ้นกับสังคมคนไทย ท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ
 จริงอยู่ครับ เรามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสนับสนุนและส่งเสริมการศึกษาคนของชาติ
 แต่บางท่านก็อาจจะคิดว่าจบมาแล้วมีปริญญาเพื่อ เมืองไทยนี้คนหางานทำไม่ได้ ทำไม
 จะมาสนับสนุนอีก ผมว่าความคึกคักต่าง ๆ เหล่านั้นเราจะพัฒนาแต่ทางด้านวัตถุแต่อย่างเดียว
 ส่วนทางด้านคนนั้นเราไม่ได้พัฒนา ซึ่งผมจะขอเน้นตั้งแต่จุดนี้เลยครับ ว่าที่เราส่งเสริม
 ให้บุคคลมีความรู้ความสามารถ ขณะที่บวชก็สามารถที่จะเป็นพระที่มีความรู้ ไม่ใช่
 เป็นพระขอประทานโทษเถอะครับ สักแต่ว่าเป็น เมื่อเป็นขึ้นมาแล้วจะมาเทศน์ ยิงเทศน์
 ให้กับบรรดาผู้แทนและท่านรัฐมนตรีทั้งหลายนี้ ท่านจงสละกิเลสจะไม่คอร์รัปชันแล้ว
 ผมเชื่อเหลือเกินว่าไม่มีใครเชื่อ แต่ถ้าหากว่ามีพระสงฆ์องค์เจ้า ถ้าหากว่ามีความรู้สูง
 สามารถที่จะบรรยายเกี่ยวกับกฎของวิทยาศาสตร์ เช่นว่า อะตอม กับทางด้านกระแสจิต
 นี้มีการเปรียบเทียบได้อย่างไร คนตายไปแล้วจะตกนรกจริงหรือไม่ ก็จะสามารถ
 อธิบายได้ แต่ตรงกันข้ามหากไม่มีความรู้แล้วมาพูดมาเทศน์ บอกว่านรก สวรรค์
 ผมเชื่อเหลือเกินว่าบรรดาผู้ที่มีสติปัญญาสูง ๆ ทั้งหลาย นี้ไม่สามารถที่จะทำการ
 ปราบปรามได้ หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่าการปราบปรามคอร์รัปชันของเมืองไทยทุกวันนี้ ก็
 บรรดาข้าราชการทั้งหลายไม่มีความละเอียดใจไม่มีหรือโศกตป๊ะเห็นแก่ตัว เมื่อเป็นเช่นนี้
 ขึ้นมาแล้ว ท่านผู้เป็นประธานครับ การที่จะให้บุคคลเขายอมรับว่าซิมซิมมัน
 เป็นอย่างไร ก็ควรจะให้มีการส่งเสริมให้มีการศึกษาและมีความรู้เสียบ้าง อันนี้แหละครับ
 เป็นประเด็นใหญ่ ท่านผู้เป็นประธาน เรามองแง่ทางด้านเศรษฐกิจของสังคม เศรษฐกิจ
 ของสังคมเราในขณะนี้ เรามีการศึกษาของบรรดาคนไทยเราในทุกวันนี้ ถ้าหากว่า

๔๗๖

ตั้งแต่ชั้นประถมจนระดับมหาวิทยาลัยแล้วคือ ๑ หัวนะครับ อาจจะใช้เงินไม่ต่ำกว่า
 ๔ แสนบาท ถึง ๕ แสนบาท ที่จะสามารถศึกษาจบปริญญาออกมา แต่ว่าการศึกษา
 ของพระองค์เจ้าที่สามารถศึกษาในทางค่านักวิชาการนั้นแหละครับ ถ้าวณีย์
 ออกมาแล้วไม่เกิน ๕ พันบาทยกตัวอย่าง ในปัจจุบันนี้มีการศึกษานักธรรมและบาลีอยู่ตามชนบท
 การศึกษาของโรงเรียนระดับนี้เขาเรียกว่าโรงเรียนบาลี ปรากฏว่ามีอยู่ประมาณ
 ๒ พันโรงเรียนด้วยกัน รัฐบาลไม่เคยช่วยเหลือเลยไม่เคยให้การช่วยเหลือเลย พุงาย ๆ
 ว่าเป็นประเภทที่ว่าเกลียดตัวกินไข่ อย่างบาลีมีขยม อย่างทางภาคเหนือจังหวัดลำพูน
 ของผมมีอยู่ถึง ๔ - ๕ แห่งด้วยกัน ทางภาคเหนือมีอยู่ ๑๑๔ แห่ง รัฐบาลหรือ
 กระทรวงศึกษาธิการนี้ไม่ได้ให้การช่วยเหลือแต่อย่างใด อย่างทุนทรัพย์ได้รับการสนับสนุน
 จากกรมศาสนา แต่กรมศาสนาไม่ยอมให้ ในประกาศนี้มันตรออกมาเป็นของกระทรวง
 ศึกษาธิการครูที่ไปสอนครับ เงินเดือนอาจจะจบปริญญาตรีหรือมีความรู้อย่างอื่น เงินเดือน
 ก็ไม่เคยอย่างมาก ๔๐๐ - ๕๐๐ บาท และบรรดาการศึกษาพวกนั้นก็เป็นการศึกษาในระดับ
 ต้นของผู้มีการศึกษาอย่างคนจน ๆ คือต้องบวชเป็นพระเข้าไปเรียน ซึ่งก็คุ้มเอง
 ชีวิตก็เป็นอย่างนั้นมา เมื่อหลังจากจบการศึกษาในระดับชั้นต้น ๆ เข้ามาแล้ว ก็มี
 การศึกษาเข้ามาถึงขั้นสูงตามลำดับที่ผมบรรยายไปแล้วนั้น จนกระทั่งมาอยู่
 ในมหาวิทยาลัยนี้ เราสามารถที่จะประหยัดค่าใช้จ่ายการศึกษาของนักศึกษาได้ โดยที่
 พระองค์หนึ่งนั้น จะมีโยมผู้ปฏิญาณศรัทธาสมุทดินสอคาหอม ค่าใช้จ่าย ตลอดทั้งชีวิต
 การเป็นอยู่การฉันข้าว ไปบิณฑบาต เพราะฉะนั้นการศึกษาทางค่านพระนี้แสดงว่า
 ประหยัดมาก แล้วทำไมรัฐบาลไม่ช่วยเหลือและไม่ใส่ใจในเรื่องนี้เลย เป็นการเสริม
 พระบิณฑบาตของสงฆ์เกล้า ๆ รัชกาลที่ ๕ ได้สถาปนามา และผมเห็นวาทะพระราชาธิบดี
 ฉัยมณีนัน ผมเชื่อเหลือเกินว่าท่านทั้งหลายทุกคนก็คงจะเห็นใจบรรดาการศึกษาของคนไทย
 หลังจากที่เขามอบออกมาแล้ว เราจะไปกำหนดบอกว่าพระองค์เจ้าบวชไปแล้วก็ควรจะ
 ไปสู่บิณฑบาตหรือจะเป็นผู้ที่มีบรรลู่โสคาบัน มันไม่ใช่เป็นอย่างนั้นครับ คือพระของเรานั้น
 นะแบ่งออกไปได้ถึง ๓ - ๔ ประเภท ประเภทหนึ่งคือบวชตลอดกาลไม่ยอมสึก
 อีกประเภทหนึ่งก็อาจจะบวชชั่วคราวอย่างบวชในระหว่างพรรษา อีกประเภทหนึ่ง

เขาเรียกว่าวชิรไปแล้วเพื่อหวังอนาคต การเงินการทองการศึกษาไม่มีโอกาสได้ศึกษา
 ในมหาวิทยาลัยก็วชิรเป็นพระเข้าไปศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์ดังกล่าว เมื่อจบออกมาแล้ว
 มาสู่ในสังคมปรากฏว่าสังคมไม่ให้ความเป็นธรรมเขาเลย เรามองทางบ้านสังคม
 ว่านี่คือตามระบอบประชาธิปไตยควรมีความเสมอภาคซึ่งกันและกัน และผมเชื่อเหลือเกิน
 ว่าร่างพระราชบัญญัติของฉบับนี้ ผมต้องการที่จะให้ผ่านสภาและขอให้ทางรัฐบาล
 ให้การรับรองช่วยเหลือ รับรองวิทยฐานะของมหาวิทยาลัยทั้งสองแห่งนี้ ซึ่งจะเป็นการ
 ช่วยคนไทยทั้งชาติได้มีโอกาสผลิตเอาคนที่มีความรู้ความสามารถ ออกมาช่วยเหลือ
 ประเทศชาติบ้านเมือง และอีกนัยหนึ่ง ขอฝากเป็นข้อสุดท้าย ซึ่งบรรดาท่านทั้งหลาย
 อาจจะมองเห็นว่าอย่างทุกวันนี้ประเทศชาติบ้านเมืองทางรัฐบาลก็มีนโยบาย ที่จะเป็นการ
 คุกคามก้าวก่ายเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจและกึ่งรัฐวิสาหกิจ แต่ถ้ามองว่าค้ำปัญหาเรื่อง
 การคุกคามก้าวก่าย เรามองว่าเป็นพระสละกิเลส แต่การศึกษาเราก็ได้ ไม่ต้องมีการคุกคามก้าวก่าย
 เรื่องนี้ไม่ต้องยุ่ง เพราะการศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์มีแต่พระมีแต่ฆราวาส เพราะฉะนั้น
 ผมเห็นว่าการศึกษาของคนไทยในขณะนั้น ถึงแม้ว่าวชิรเราก็ได้พระที่มีความสามารถ
 จะบรรยายเป็นภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาอะไรก็ได้ถ้ามีความรู้ และก็เป็นการ
 เผยแพร่พุทธศาสนาให้กับชาวโลกเขายอมรับด้วย แต่ตรงกันข้ามถ้าหากพระไม่มีความรู้
 คนต่างประเทศมาจะเทศนาให้แขกฟัง ฟังไม่รู้เรื่องหรือ เพราะฉะนั้นถ้าหากเป็นการ
 ส่งเสริมในมหาวิทยาลัยนี้ ขณะบวชเราก็ได้พระที่ดี เมื่อสึกไปแล้วเราก็ได้บุคคล
 ที่มีความรู้และเป็นบุคคลที่มีศีลธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนไทยของเราในขณะนี้บางคน
 ก็ชอบทำบุญเอาหน้า ทำบุญเอาหน้า แต่แท้ที่จริงก็เป็นนักบุญใจบาป เป็นคนมีเงินมีทอง
 ทำบุญเอาหน้าเพื่อเป็นการหาเสียง หรือว่าอยากจะเป็นผู้แทน หรืออยากจะเป็นอะไร
 ต่อมีอะไรในทำนองนี้ แต่แท้ที่จริงธาตุแท้ของตัวเองเมื่อไม่เคยบวชมาแล้ว บุคคลพวกนี้
 เขาเรียกเป็นคนคืบ ไม่ใช่คนสุก และเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ ถ้ามีเรื่องมีราวอะไร
 คนอื่นเขาจับเขายัดเยียดเข้าตะรางอะไรไป นั่นมันก็เป็นเรื่องของคนมี คนที่มีฐานะ
 แต่บุคคลนี้เขาเรียกว่าเป็นคนคืบ คนใจบาป คนใจดำ เพราะฉะนั้นก็ขอชี้แจงถ้าหากว่า
 เราส่งเสริมพุทธศาสนาให้เข้าถึงประชาชนแล้วก็ควรจะส่งเสริมทั้งสองมหาวิทยาลัยนี้ให้ผ่าน

๔๗

ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้ ขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยครับ

นายประมวล กุลมาตย์ (ชุมพร) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม ประมวล กุลมาตย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดชุมพร แห่งพรรคธรรมสังคม กระผม ขอขอบพระคุณท่านประธานสภาเป็นอย่างยิ่งที่ได้กรุณานำร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย ทั้ง ๒ ฉบับมาเข้าสู่สภาในวันนี้ การที่กระผมได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นนี้ก็มี ความประสงค์

โดยประการที่ ๑ อยากจะให้มหาวิทยาลัยสงฆ์

ประการที่ ๒ ต้องการที่จะให้มีสถาบันการศึกษาอันสูงสุดทางศาสนา ก็ ควบเหตุผลดังกล่าวแล้ว เพราะฉะนั้นจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้มาแล้ว ก็ปรากฏว่ามีเพื่อนสมาชิกอีก ๒ ท่านซึ่งได้เสนอร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้มาด้วยกัน นี้ว่าสถาบันมีความคิดเห็นตรงกัน เพราะฉะนั้นกระผมจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า สภาคงจะ รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นแน่แท้

ในปัจจุบัน การที่จะจัดตั้งสถาบันการศึกษาขึ้นนั้น เพื่อให้การศึกษาไม่ว่าจะ เป็นระดับใดก็ย่อมต้องอาศัยความทบทวนหมาย คือต้องมีร่างพระราชบัญญัติโดย เฉพาะระดับ มหาวิทยาลัยแล้ว ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมี ถ้าไม่มีแล้วเราก็ไม่มีความคล่องตัว ในการบริหารงาน ความจริงมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยนี้ ทางพระสงฆ์ ก็ได้ดำเนินการมาเป็น เวลาร้านานแล้วและได้ผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีมาก็เป็นจำนวนมาก ได้ไปศึกษาต่อในต่างประเทศก็เป็นจำนวนมาก แต่รัฐบาลไทยยังไม่ได้รับรองวิทยฐานะ ของสถาบันแห่งนี้ เพราะฉะนั้นก็เป็นสิ่งที่น่าละอายในเมื่อผู้จบสถาบันแห่งนี้แล้วได้ไปศึกษา ต่อระดับปริญญาโท ปริญญาเอกในต่างประเทศ ในประเทศ อินเดียก็มี สหรัฐก็มี ฟิลิปปินส์ก็มี อังกฤษก็มี เยอรมันก็มี แต่เมืองไทยไม่ยอมรับรัฐสถาบันแห่งนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ น่าประหลาด เพราะฉะนั้นรัฐบาลในสมัยก่อนจึงได้มีการเสนอ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เข้าสู่สภา และได้มีการรับหลักการไปแล้วเป็นเอกฉันท์ แต่ในที่สุดได้มีการยุบสภาเสีย ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงไม่ได้รับการนำมาใช้ เพราะฉะนั้นเห็นว่าในขณะนี้โอกาสนี้ และรัฐบาลนี้ซึ่งเป็นรัฐบาลที่ยอมรับนับถือว่าเป็นรัฐบาลประชาธิปไตย และสมาชิกส่วนมาก

กันมีถือพุทธนับถือศาสนาโดยทั่วถึง เพราะฉะนั้นจึงเข้าใจว่าการที่ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้เข้าสู่สภาในวันนี้คงจะได้รับความร่วมมือจากสภานี้ด้วยดี กระผมไม่จำเป็นจะต้องอธิบายอะไรมาก เพราะว่าบุคคลสมานซึ่งเป็นผู้เสนอผู้หนึ่ง ก็ได้อธิบายมาเป็นเวลาพอสมควรและมีเหตุผลพอสมควรแล้ว แต่กระผมอยากจะแสดงสถิติให้เห็น สักเล็กน้อยว่า มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยนั้นได้จบไปแล้วทั้งหมด ๕๔ รูป ไปเรียนไปศึกษาต่อต่างประเทศ ๒๓๓ รูป เฉพาะมหามกุฏราชวิทยาลัยจบไปแล้ว ๓๕๕ รูป ไปศึกษาต่อในต่างประเทศจบปริญญาโทและปริญญาเอกแล้วเป็นอันมาก ไม่น้อยกว่า ๑๒๓ รูป ดังนั้นเราจะเห็นเป็นประจักษ์พยานถึงความมหาวิทยาลัยทั้ง ๒ แห่งนี้ซึ่งเกิดขึ้นในประเทศไทย มีมาตรฐานความรู้เป็นที่ยอมรับนับถือในต่างประเทศ จึงสามารถไปศึกษาต่อทำปริญญาโทในต่างประเทศได้อย่างสบาย เพราะฉะนั้นจึงได้เสนอกฎหมายฉบับนี้เข้ามาเพื่อให้รัฐบาลยอมรับนับถือความเป็นปริญญาดูตรีของมหาวิทยาลัยทั้ง ๒ แห่งนี้ คือมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและมหามกุฏราชวิทยาลัย เพราะฉะนั้นกระผมจึงหวังว่าบรรดาท่านสมาชิกทั้งหลายทั้งปวงในสภานี้คงเข้าใจ และคงจะรับหลักการแห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นเอกฉันท์ กระผมขอขอบพระคุณท่านประธานที่ได้ให้โอกาสสนำร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้เข้ามาพิจารณาในสภาวันนี้ ขอขอบคุณ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เจริญคุณ เปลื้อง อีกร่างหนึ่ง

นายเปลื้อง พลโยธา (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติทุกท่าน กระผม นายเปลื้อง พลโยธา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดนครราชสีมา เขต ๒ ขอกราบขอบพระคุณท่านประธานเป็นอย่างมากที่ได้บรรจุวาระร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลาคือ มหาวิทยาลัย ซึ่งกระผมผู้หนึ่งเป็นผู้กร่างได้เสนอขึ้นมา

โดยหลักการแล้ว ก็เพื่อให้มีกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ซึ่งมีเหตุผลที่กระผมจะกราบเรียนให้ที่ประชุมรัฐสภานี้ทราบดังต่อไปนี้

โดยที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยนั้น เป็นสถานศึกษาพระปริยัติธรรมและวิชาชั้นสูงซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ภัทรมหาราช

๕๕๐

สถาปนาไว้ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๐๒ และได้เริ่มดำเนินการศึกษาในระดับปริญญา มาตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๕๐ จนถึงบัดนี้ผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วเป็นจำนวนมาก แต่ทั้งนี้ เป็นการดำเนินงานแต่เพียงคณะสงฆ์เท่านั้น ยังไม่มีกฎหมายรับรองฐานะความเป็น มหาวิทยาลัยจึงจำเป็นที่กระผมจะต้องยกร่างกฎหมายขึ้นมา เพื่อเสนอให้ทางสภานี้ รับหลักการเป็นการรับรองฐานะของมหาวิทยาลัยต่อไป

ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติทุกท่าน กระผมจะไม่ขอ รมทวนเวลาของสภานี้ให้มากไปกว่านี้ เนื่องจากความที่งานที่ประสงคจะอภิปรายกันหลายท่าน และท่านที่เสนอร่างหลักการเดียวกันนี้ก็ได้อภิปรายแล้ว ๒ ท่าน กระผมใครที่จะให้ ข้อเสนอแนะอย่างนั้นว่า การศึกษานี้รัฐบาลมีหน้าที่โดยตรงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๓ นะครับ ก็ได้บัญญัติไว้โดยตรงว่า รัฐพึงส่งเสริมและบำรุงการศึกษาอบรม การจัดระบบ การศึกษาเป็นหน้าที่ของรัฐโดยเฉพาะ สถาบันการศึกษาทั้งปวงย่อมตั้งอยู่ภายใต้ การคุ้มครองดูแลของรัฐ ท่านประธานที่เคารพ เมื่อเป็นเช่นนี้เมื่อเจตนารมณ์ของรัฐ เป็นเช่นนี้ผมบอกชัดไว้เช่นนี้ ไฉนเลยรัฐสภานี้จึงได้เพิกเฉยละเลยหน้าที่ไม่ปฏิบัติความหน้าที่ ที่ประธานได้ให้ความไว้วางใจแก่ท่านในฐานะที่พระสงฆ์ท่านเป็นประชากร เป็นบุคลากร ท่านหนึ่ง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการบริหารประเทศชาติบ้านเมือง ถ้าหากว่าเรา ให้ความสนับสนุนให้วิธีการให้หน้าที่ที่ท่านจะได้รับนิคมขอรวมกัน ในการที่จะบริหาร ประเทศชาติบ้านเมืองได้แล้ว กระผมมีความเชื่อมั่นว่าท่านเหล่านั้นได้รับการฝึกอบรม ทั้งวิชาการในค่านส่ายสามัญ วิชาการในค่านศาสนา ย่อมจะนำเอาความรู้ความสามารถ ของท่านเหล่านั้นมาช่วยกันบำรุงประเทศชาติบ้านเมืองได้เป็นอย่างดี และอีกประการหนึ่ง พระสงฆ์นั้นได้ตระหนักในค่านการศึกษา และประชาชนส่วนมากชาวชนบทผู้ยากไร้ พ่อแม่ พี่น้องชวาณาชาวไร่ ผู้มีทุนทรัพย์อันน้อยนัก หากว่ามีความประสงค์ที่จะส่งบุตรหลาน เข้าเรียนแล้วตั้งแต่สมัยอดีตมานั้น กระผมเป็นต้น กระผมมีศรัทธาแรงกล้าที่ได้เสนอตัว เข้าไปในร่มเงากาสาวพัสตร์เพื่อที่จะมอบให้เป็นพุทธศาสนทายาท และกระผมได้สำเร็จ จากมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในปีการศึกษา ๒๕๑๖ มา และก็มาทำหน้าที่สมาชิก ผู้แทนราษฎรเป็นที่ไว้วางใจของพี่น้องชาวนครราชสีมา เขต ๒ กระผมเองคิดว่า

ภูมิความรู้หรือวุฒิซึ่งกระผมได้รับไปจากมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยนั้น หากว่าจะมา
 เปรียบเทียบกับการศึกษาทางสายอาณัติแล้ว กระผมก็หาข้อมูลได้ยากที่จะ
 เปรียบเทียบว่าใครเป็นผู้ที่มีประสบการณ์เหนือกว่าใคร แต่หลังจากที่กระผมได้จบไปแล้ว
 กระผมก็ไปทำหน้าที่สอนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ที่สถาบันวิทยาลัยแห่งหนึ่ง และหลังจากนั้น
 กระผมก็ได้เป็นผู้จัดการและเป็นอาจารย์ใหญ่อยู่ที่สถาบันการศึกษาระดับอาชีวศึกษาแห่งหนึ่ง ซึ่ง
 กระผมได้บริหารงานมาตั้ง ๓ - ๔ ปี จนมาถึงสมัยการเลือกตั้งวันที่ ๔ เมษายน
 ที่ผ่านมานี้ กระผมก็มีความภูมิใจว่า การที่กระผมได้รับประโยชน์ ได้รับความรู้มาจาก
 มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยนั้นก็ให้ความรู้เป็นที่พึ่งแก่กุลบุตรกุลธิดาเป็นจำนวนหลายร้อย
 คนผ่านไปแล้ว ซึ่งข้อนี้ ท่านประธานที่เคารพ ประชาชนชาวชนบทนั้นยังมีความต้องการ
 อย่างยิ่งที่จะให้กุลบุตรของตนเข้าไปบรรพชาอุปสมบท ในวาระพระพุทธศาสนาอาศัยวัฏ
 เป็นเครื่องฝึกหัดกายวาจาและใจ เมื่อเรามีโอกาสได้ศึกษาพระธรรมวินัยได้ศึกษานักธรรม
 เช่นนักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก หรือนอกจากนั้นได้ศึกษาภาษาต่างประเทศ
 คือภาษามคธนะครับ ที่กระผมพบนี้ภาษามาจากอินเดีย ซึ่งสรุปเป็นภาษาบาลีที่พระท่าน
 ได้จัดการศึกษามาตั้งแต่สมัยนานมาแล้วนั้น เมื่อท่านได้มีโอกาสได้ปรับปรุงหน้าที่การงาน
 ของท่าน ได้ปรับปรุงการศึกษาของท่านตั้งแต่นักธรรมโท นักธรรมเอกมาและก็
 รับการศึกษาต่อเพิ่มเติมในระดับบาลีซึ่งเรียกว่าผู้สำเร็จในชั้นประโยค ๓ เรียกว่า
 เปรียญธรรม หรือมหาเปรียญธรรม ๓ ประโยค อันนี้ระดับรัฐบาลได้ให้ความสนใจ
 แล้วบุคคลซึ่งจบนักธรรมเอกก็ดี และเปรียญธรรมก็ดี ได้ออกไปรับราชการมีตำแหน่ง
 หน้าที่การงานปรากฏอยู่ในเมืองไทยของเราทั่วไปก็มีมาก แต่จุดประเด็นสำคัญที่สุดนั้น
 ผลประโยชน์ซึ่งทางรัฐจะได้รับจากมหาวิทยาลัยสงฆ์ทั้ง ๒ แห่งนี้ กระผมอยากจะ
 กราบเรียนว่า ความหวังที่ประชาชนยากจนได้ส่งบุตรหลานของตนเข้ามาในพระพุทธศาสนา
 ได้ศึกษาต่อ ได้ใช้วิริยะอุตสาหะของตนเองค้นคว้าหาความรู้ได้ศึกษาทั้งทางธรรมโดยเฉพาะ
 ที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและมหามกุฏราชวิทยาลัยจะเข้าศึกษา จะต้องจบ
 เปรียญธรรม ๔ ประโยค จบเปรียญธรรม ๔ ประโยคต้องไปเรียนต่ออีก ถ้าหากว่า
 ผู้ที่ไม่ได้ ม.ศ. ๕ หรือ ม.ศ. ๔ มาจะต้องไปเรียนต่อตั้งแต่ ป. ๕ ป. ๖ ป. ๗ ม.ศ. ๑

๔๘๒

ถึง ม.ศ. ๓ และจนถึง ม.ศ. ๕ จึงจะเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัยอีก ๔ ปี อันนี้
 ขอเท็จจริงในการที่รับบุคคลเข้าไปศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย คือมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
 เมื่อเราได้มีเมตตาจิตใจให้ท่านผู้ซึ่งไม่มีทุนที่จะไปรับการศึกษาต่อในสถาบันทางฝ่ายอาณาจักร
 ได้ กระทบเห็นว่าหากรัฐสภาพ่าจะมีความเมตตาอุดหนุนยากจน โดยที่เราเปิดโอกาส
 ให้ประชาชนซึ่งเป็นนโยบายอันสำคัญของรัฐบาล ให้ส่งบุตรหลานของตนเข้ามาอุปสมบท
 แล้วก็ได้รับการศึกษาในทางสายศาสนาและวิชาสามัญควบคู่กันไป เมื่อเขาสำเร็จการศึกษา
 ไปแล้ว รัฐบาลให้การรับรองฐานะของการศึกษาของเขา ก็จะทำให้การศึกษาของเขา
 ไม่เป็นการสูญเปล่า เพราะการกระทำสิ่งต่าง ๆ นั้นเราก็คงเห็นว่า หากการกระทำ
 สิ่งใดลงไปเป็นการสูญเปล่าแล้ว เศรษฐกิจและความมั่นคงของประเทศชาติ ย่อมจะทรงอยู่
 ไม่ได้ กระทบจึงขอเสนอกฎหมายมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเข้ามา ให้สภานิติพิจารณา
 สำหรับท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรผู้ซึ่งทำหน้าที่รัฐสภาฝ่ายนิติบัญญัติจะมีมติอย่างไรนั้น กระทบ
 ขอให้เป็นที่หน้าของมติที่ประชุมนี้ จะไม่เป็นอำนาจของมติส่วนใหญ่ ขอกราบขอบพระคุณครับ
 ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : กระทบอยากจะให้
 ฝ่ายที่ค้านมติหรือฝ่ายที่ไม่สนับสนุนหรือค้าน คือฝ่ายเป็นกลาง ๆ อภิปราย ไปรุดยกมือ
 สำหรับฝ่ายที่ตกลง

นายสงวนศักดิ์ ศิริชนะ (หนองคาย) : ท่านประธานที่เคารพ กระทบ
 สงวนศักดิ์ ศิริชนะ จังหวัดหนองคาย พรรคชาติไทย กระทบจะไม่ค้านและไม่สนับสนุน
 ในญัตตินี้ เพราะกระทบไม่ใคร่วชและไม่คอยจะรู้เรื่องในทางนี้เท่าใด แต่กระทบเห็นว่า
 บุคคลผู้ซึ่งเข้ามาบวชมาเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ส่วนมากเป็นลูกชวานาคคนยากคนจน
 ซึ่งไม่มีโอกาสที่จะเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ ได้ ก็อาศัยมาเหลืองหรืออาศัยบวชเข้ามา
 เพื่ออาศัยสถานที่วัดซึ่งเป็นที่ร่มเย็นและก็ได้ศึกษาต่อ ถ้าหากว่าสภานี้จะให้ความลอมชอม
 และไต่พิจารณาโดยละเอียด เพื่อที่จะให้บุคคลผู้ซึ่งมีเจตนาที่อยากจะมีความรู้
 มีความสามารถดีกว่าที่จะไปตะแค้นอยู่ตามท้องไร้ทองนา หรือว่าไปเดินชบวน ถูกเขา
 ชักชวนไปโดยที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพราะความโง่เขลาเบาปัญญาได้เข้ามาสนใจ
 ที่จะมาบวชมาเรียน เพื่อที่จะได้รับปริญญาจากมหาวิทยาลัยแห่งนี้ไป มันก็จะทำให้

เกิดประโยชน์กับประเทศชาติอย่างยิ่ง ฉะนั้นกระผมขอฝากให้สถานีได้โปรดเห็นใจกับ
คนยากคนจนที่เขายากจนจะมีความรู้ และอยากที่จะใช้สถาบันแห่งนี้ เป็นที่รับความรู้ไปช่วย
แก้ทุกข์ เมื่อเขานึกกระผมพยายามที่จะยกมือออกจะอภิปรายในเรื่องข่าว ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่
เป็นเรื่องของประชาชน ๘๐ เปอร์เซ็นต์ของชาติที่อยากจะฟัง .....

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาเถอะครับ ผ่านไปแล้วครับ

นายสงวนศักดิ์ ศิริชนะ (หนองคาย) : แต่ท่านประธานก็ไม่สนใจที่จะฟัง

แต่อย่าลืมนะครับถ้าหากว่าประชาชนส่วนใหญ่ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ที่เขาเปิดรับฟังอยู่ว่าสถานี
ปิดการอภิปรายเรื่องข่าวนี้ โดยที่เรียกว่าเขาสนใจอยากที่จะฟังว่าสถานีจะช่วยเขา

อย่างไรบ้าง แต่ก็ถือโอกาสที่มีความซุกซนวุ่นวายเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้มา เสนอญัตติ
ปิดอภิปรายนี้ กระผมเชื่อเหลือเกินว่าจะอยู่ไม่ครบถึง ๖ เดือนด้วยซ้ำไปถ้าขึ้นเป็นอย่างนี้
ชาวนาจะต้องเข้ามาพบท่านเร็ว ๆ นี้แหละครับ ถ้าหากว่าขึ้นปล่อยให้ราคาข้าวเหนียว
ซึ่งเดี๋ยวนี้เหลือเกินวันละ ๑,๒๐๐ บาท .....

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสงวนศักดิ์ครับ มันผ่านญัตติ

นั้นมาแล้ว กรุณาอภิปรายเกี่ยวกับญัตติ เรื่องนี้โดยเฉพาะเถอะครับ

นายสงวนศักดิ์ ศิริชนะ (หนองคาย) : กระผมจะขอเข้าประเด็นและครับ

คือว่าความยากความจนก็อยากจะให้ลูกให้หลานเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ฉะนั้น
กระผมขอให้พรรคพวกในสถานีจงได้โปรดสนับสนุน หรือว่าจะไม่สนับสนุนก็ได้ แต่ขอให้
พิจารณากันอย่างละเอียดหน่อย อย่าพิจารณาเพื่อที่จะเอารักเอาเปรียบเอาแพ้อาชนะกัน
ในสถานีขอให้เห็นแก่ชาติจริง ๆ อย่าเห็นว่าพรรคนี้พรรคนี้เสนอ หรือว่าจะเป็นการแพ
เป็นการชนะกัน ขอให้หันหน้าเข้าหากันเถอะครับ เราอยู่ด้วยกัน ชาติไทยจะอยู่ได้
ก็เพราะความสามัคคี อย่านองข้ามคนจน อย่านองข้ามสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ว่าพระท่าน
จะไปนิพพานหรืออะไรอย่างนั้น ขอให้เอาเหตุเอาผลอันไหนพอที่จะลอมลอม
ให้ท่านได้หรือให้สิ่งใดที่เกิดความเจริญแก่ชาติบ้านเมืองแล้ว ก็ขอด้วยเถอะครับ
ท่านประธานที่เคารพ ขออย่าได้ปิดอภิปรายง่าย ๆ กระผมขอฝากทางตั้งไว้แค่นี้แหละครับ
ขอบคุณครับ

นายเปรม มาลากุล ณ อยุธยา (อุตรดิตถ์) ทำประธานสภาที่เคารพ
 กระผม เปรม มาลากุล ณ อยุธยา พรรคสยามใหม่ จากจังหวัดอุตรดิตถ์ กระผม
 มีความรู้สึกว่ามันจะเป็นนิมิตหมายที่ดีแห่งสภาอันทรงเกียรติแห่งนี้ เนื่องจากว่า
 ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับนั้น นับว่าเป็นร่างพระราชบัญญัติที่มีคุณค่า และมีความหมาย
 สำหรับประเทศชาติและบ้านเมืองเป็นอย่างมาก ส่วนประวัติความเป็นมาหรือความสำคัญ
 ที่ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับนั้น กระผมเองจะไม่ขอกล่าว เพราะเนื่องจากว่า
 ผู้เสนอร่างทั้ง ๓ ท่านนั้นได้กล่าวยกเหตุผลทุกอย่างซึ่งเป็นความจริงให้เพื่อนสมาชิกทุกท่าน
 ได้ทราบแล้วว่า มีประโยชน์และมีความสำคัญอย่างไร ต่อการเสนอร่างพระราชบัญญัติ
 ทั้ง ๓ ฉบับขึ้นมา แต่กระผมเองอยากจะตั้งข้อสังเกตขึ้นว่า ท่านประธานสภา
 ที่เคารพ และท่านสมาชิกที่เคารพทุกท่าน บุคคลสำคัญ ๆ ของประเทศไทยในอดีตนั้น
 ในอดีตประวัติศาสตร์ของไทยนั้น บุคคลเหล่านั้นที่สามารถเป็นผู้นำประเทศไทย รอดปาก
 เขี้ยวปากกามาได้ สร้างความร่มเย็นเป็นสุขมาได้จนกระทั่ง เป็นปึกแผ่นอยู่จนบัดนี้นั้น
 บุคคลเหล่านั้นก็ได้อาศัยพระพุทธศาสนาเล่าเรียนจากวัดวาอารามเป็นปฐมฤกษ์มาตั้งแต่
 เล็ก ๆ และบุคคลเหล่านั้นก็มีบทบาทสำคัญทั้งทางด้านการเมือง **และทางด้านการบริหาร**
 ประเทศชาติเป็นประเด็นสำคัญ ด้วยเหตุนี้ กระผมเองจึงใคร่ขอกราบเรียนเพื่อนสมาชิก
 แห่งสภานี้ว่าร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับนั้น ความจริงแล้วถ้าหากรัฐบาลชุดเก่ายังอยู่
 ต่อไป ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับนั้นก็คงออกมาใช้กับมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ซึ่งเรื่องนี้นั้นก็เป็นที่ประจักษ์แก่เพื่อนสมาชิกทุกท่านเป็นอย่างดีเพราะ
 รัฐบาลในสมัยนั้น และสมาชิกทุกท่านในสมัยนั้นได้รับรองรับหลักการ ร่างพระราชบัญญัติ
 ทั้ง ๒ ฉบับนี้อย่างเป็นเอกฉันท์ ซึ่งกระผมเองก็ออกที่จะกล่าวขอบคุณกับเพื่อนสมาชิกทุกท่าน
 ที่รับรองว่าร่างพระราชบัญญัติในสมัยนั้นมิได้ เพราะกระผมเป็นผู้หนึ่งที่ใคร่ยอมรับรอง
 กฎหมายฉบับนี้เช่นเดียวกัน ซึ่งกระผมเองอยากจะใคร่ขอกราบเรียนท่านประธาน
 ได้ทราบว่าในเขตชนบทนั้น วัดวาอารามถึงแม้ปัจจุบันนี้โลกเราได้หมุนเวียนเปลี่ยนไป
 อย่างรวดเร็วแล้วก็ตาม สถานที่วัดวาอารามนั้น ก็ยังเป็นแห่งหนึ่งสำหรับจะเป็นที่พักพิง
 แก่ผู้ยากไร้ที่ไม่มีทุนทรัพย์ที่จะมาศึกษาเล่าเรียนในเมืองหลวงได้ ยังเป็นสถานที่อีกแห่งหนึ่ง

๑๒๕

สามารถที่จะอบรมมนัสย์ให้ประชาชน เยาวชนของชาติได้มีศีลธรรมอันดีงาม สร้างความสงบเรียบร้อยให้แก่บ้านเมือง ท่านประธานที่เคารพ ได้โปรดระลึกถึงในสมัยในอดีตนั้น บ้านเมืองไม่มีโจรผู้ร้ายชุกชุมเหมือนอย่างปัจจุบันนี้ เพราะเนื่องจากความบุคคลเหล่านั้นที่ได้รับการศึกษามา ก็ได้อาศัยหลักพระพุทธเจ้าอบรมมนัสย์ พัฒนาทางก้านจิตใจเป็นที่ตั้งซึ่งกระผมเองใครจะขอกราบเรียนท่านประธานที่เคารพ และขอประทานโทษที่จะต้องเออynam ท่านรัฐมนตรีช่วย ๆ คาบรัชย์ อัครราช ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ที่ท่านได้ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ว่า ท่านเองมีนโยบายโครงการของกระทรวงศึกษาธิการที่จะให้พระสงฆ์ที่มีความรู้ความสามารถ เข้าไปอบรมมนัสย์ ในสถานการศึกษาเกือบทุกแห่งทั่วประเทศนั้น กระผมเองมีความเห็นคล้ายเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าบ้านเมืองและโรงเรียนต่าง ๆ ปัจจุบันนี้ที่เกิดการวุ่นวายเกินขอบเขตเกิดสไตรค์อะไรต่าง ๆ เกี่ยวกับก่อความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นนั้นก็เกิดจากการที่นักเรียนเหล่านั้น โรงเรียนเหล่านั้นไม่ได้อบรมมนัสย์พัฒนาทางก้านจิตใจให้เกิดความสงบเรียบร้อย ใ้ถูกต้องตามศีลธรรมตามพระพุทธศาสนาที่ได้มีมาไว้ตั้งแต่โบราณกาล กวดยเหตุนี้การที่ผู้เสนอทั้ง ๓ ร่างนี้ ได้เห็นคุณค่าของการที่จะยกฐานะของมหาวิทยาลัยมหาลงกรณราชวิทยาลัย ให้มีฐานะเป็นมหาวิทยาลัยชั้นมานั้น นับว่าเป็นนิมิตหมายอันดีมากสำหรับสภาแห่งนี้ที่จะได้มีสถานที่ที่จะช่วยรัฐบาลไปอีกทางหนึ่ง ซึ่งตามกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๗๒ ดังที่เพื่อนสมาชิกโลกกล่าวแล้วว่า รัฐบาลเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้การศึกษาท่าเทียมกัน แต่เนื่องจากมหาวิทยาลัยสงฆ์ทั้ง ๒ แห่งที่ได้ดำเนินการมาด้วยดี ได้ผลิตบัณฑิตและผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้สำเร็จออกมา ซึ่งได้เข้ามาอยู่ในสถานที่หลายท่านที่ได้มีความรู้ ความสามารถที่จะเป็นปากเป็นเสียงให้กับประชาชนได้เป็นอย่างดี ก็มีเป็นจำนวนมาก และได้สำเร็จเป็นมหาบัณฑิต ได้สำเร็จปริญญาเอก ปริญญาโท ไปศึกษาต่อในต่างประเทศก็เป็นจำนวนมาก กวดยเหตุนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระผมก็อดที่จะกล่าวไม่ได้ว่า ในเขตจังหวัดอุดรครัดคิดของกระผมมัน วัดท่ายตลาด ซึ่งเป็นศูนย์การศาสนา แห่งประเทศไทย วัดท่ายตลาดซึ่งเป็นทีที่เจ้าคณะจังหวัดได้ประจำอยู่ที่นั่น ก็พยายามพัฒนาทางก้านเรื่องนี้ และได้ให้ความร่วมมือกับทางจังหวัดเป็นอย่างดีที่จะพัฒนาให้เยาวชนของชาติมีความรู้ และ

พัฒนาทางคันจิจิตใจตามหลักพระพุทธศาสนาให้ดียิ่งขึ้น   ภัยเหตุนี้กระผมเองจึงใคร่
 ขอกราบเรียนท่านประธาน   และกราบวิงวอนเพื่อนสมาชิกที่มีเกียรติทุกท่านได้โปรด
 ให้การสนับสนุนและกระผมเชื่อเหลือเกินว่าเพื่อนสมาชิกทุกท่าน   คงให้การสนับสนุน
 ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับนี้เป็นอย่างแน่นอน เพื่อประหยัดเวลาแห่งสถาบัน   เพราะ
 มีเพื่อนสมาชิกอีกหลายท่านที่จะอภิปรายและชี้แจงให้เพื่อนสมาชิกบางท่าน   ที่ยังไม่เข้าใจถึง
 เจตนาอันแท้จริง   กระผมเองจึงใคร่ขอกราบเรียนท่านประธานว่ากระผมเห็นภัย   และ

จะสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้อย่างเต็มที่   กระผมใคร่ขอกราบขอบพระคุณครับ
 ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร   :   คือไปเป็นวาระของผู้ที่จะ
 อภิปรายคัดค้านหรือเป็นกลางนะครับ   คุณสุทินครับ

นายสุทิน ใจจิต (ยโสธร)   :   ท่านประธานที่เคารพ   กระผม
 สุทิน ใจจิต พรรคประชาธิปไตย จากจังหวัดยโสธร   สำหรับร่างพระราชบัญญัติ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
 นั้น   กระผมเองยังไม่สรุปว่ากระผมจะคัดค้านหรือสนับสนุน   ที่กระผมจะคัดค้าน
 เป็นอันดับแรกก็คือว่า   ร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับนี้จะเป็นร่างพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน
 ในเมื่อปริญญาที่จะให้   หรือหลักสูตรต่าง ๆ นั้น   ก็ใกล้เคียงกัน   แต่ว่าเมื่อเสนอเข้ามาแล้ว
 ก็ยังแยกกันให้ปริญญาคนละแบบคนละชนิด   แม้แต่รูปของสภามหาวิทยาลัยและอื่น ๆ   ก็
 แยกแยกกัน   ท่านประธานที่เคารพ   ในสภายุคเมื่อปีที่แล้ว   รัฐบาลที่แล้วได้เป็นผู้เสนอ
 ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้เข้ามาและสภานั้นก็ได้พิจารณาถกกันคนละครั้ง   แต่บังเอิญ
 เมื่อสักครู่ท่านประธานได้ถามผู้คิดว่าจะรวมหรือไม่รวม   กระผมไม่มีโอกาสจะได้ชี้แจงว่า
 จะให้แยกกันพิจารณา   กระผมค้านครั้งนี้   คือไปนี้กระผมจะพูดเหตุผลสนับสนุนที่ว่ารัฐบาล
 ควรจะรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่รับ   ตอนนี้เป็นกลางครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร   :   เชิญเถอะครับ
 นายสุทิน ใจจิต (ยโสธร)   :   ครับ   ขอบคุณมากครับ   กระผมคิดว่าเหตุผล
 ที่รัฐบาลควรจะรับก็มีอย่างนี้ครับ   เราคงจำกันได้ว่าการศึกษาของเมืองไทยเรานั้น
 เริ่มตั้งแต่ยุคอยู่ในวัด   พอต่อมาคนไทยมีมากขึ้น   บ้านเมืองเจริญทางด้านวัตถุขึ้น   โรงเรียน

ในวัดก็เกิดขึ้น พอเจริญค่านวัดมากขึ้นอีกหน่อยหนึ่ง โรงเรียนชัยออกมาอยู่นอกวัด ตามนโยบายของรัฐบาล ต่อ ๆ มาหนัก ๆ เข้าออกมาอยู่นอกวัด ก็ยังมีพระเป็นกรรมการ มีส่วนเกี่ยวข้องกับ สมภารวัดยังได้มีส่วน หนัก ๆ เข้าแยกออกจากศาลาวัดมาตั้งเป็นเอกเทศ แล้วส่วนใหญ่ก็ล้มวัด ในปัจจุบันนี้เราจะเห็นได้ว่าศีลธรรมจรรยาเสื่อมลง บ้านเมือง เกิดความวุ่นวายเพราะเราขาดการอบรม ขาดการได้รับความสนับสนุนโดยตรงจากวัด ความจริงพระท่านอยากสนับสนุนท่านอยากอบรม แต่เราไปแยกออกมา แยกออกมา เรื่อย ๆ อันนี้กระผมจึงคิดว่าการศึกษาที่วัดควารวมทั้งหลายการที่สงฆ์ในพระบวรพระพุทธศาสนา ที่สนับสนุนการศึกษาของชาติตลอดตั้งแต่แรกเริ่มเดิมทีมาจนปัจจุบันนี้ เป็นสิ่งที่ควรได้รับการ สนับสนุน ไม่ว่าจะการศึกษาระดับประถม การศึกษาค้นคว้าการอื่น ๆ และรวมทั้งการศึกษา ถึงระดับชั้นสูง ในระดับมหาวิทยาลัยถึงที่เสนาอวภพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้มา แต่ว่า รัฐบาลตลอดมาหลายยุคหลายสมัยขาดความเอาใจใส่ ปล่อยให้เป็นเรื่องของข้าราชซึ่งตี ข้างสงฆ์ ไม่ได้เอาใจใส่กับท่าน ทั้ง ๆ ที่การศึกษาที่จัดโดยวัดนั้น เป็นการศึกษา ที่รัฐบาลไม่ไถ่ลงทุนลงแรงมากนัก ไม่ได้ใช้เงินอุดหนุน แม้แต่เงินอุดหนุนก็ยังน้อยกว่า อุดหนุนโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนเอกชน ท่านประธานที่เคารพ โรงเรียนราษฎร์ ของเอกชนโดยทั่วไปไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนที่ตั้งขึ้นโดยฝรั่ง หรือที่เขาเรียกว่า โรงเรียน ฝรั่ง ความจริงก็เป็นโรงเรียนไทยนั่นแหละ หรือโรงเรียนจีนเจริญรุ่งเรืองมีเงินเก็บ แม้จะเจี๊ยะได้ แต่ไม่เคยปรากฏว่าโรงเรียนราษฎร์ของวัดในพระพุทธศาสนานั้นเจริญรุ่งเรือง ครั้น มีแต่ลมไปที่ละโรงสองโรงมีใครเคยคิดพิจารณาไหม และเราก็มายบงกันว่า บ้านเมืองในปัจจุบันนี้ ทำไมจึงเต็มไปด้วยความวุ่นวาย ไม่พอใจกันขึ้นมาเอาดูกระเบิด ไปโยน ก็จะไม่โยนได้อย่างไร เรียบกันอยู่นอกวัดไม่ได้เอาใจใส่ ที่จะสั่งสอนศีลธรรม มีแต่ปัญญา เกี่ยวกับเรามีโรงเรียนประเภทสอนให้คนมีปัญญา แต่ไม่ได้สอนให้คนมีสติและมีปัญญาไปพร้อม ๆ กันไป เพราะฉะนั้นการที่เราจะมีมหาวิทยาลัยที่พระดำเนินการจัดตั้งขึ้นนี้ กระผมคิดว่าจะเป็นจุดหนึ่งที่จะแก้สังคมไทย ซึ่งผลิตคนแทนที่จะผลิตจากคนที่เอาปัญญา ไปใช้ จะได้ผลิตคนที่มีทั้งสติและปัญญา ปัญหาเรื่องคนที่พอเรียนถึงมหาวิทยาลัยไปปลุกกระคม มวลชนในทางที่ผิด หรือว่าไปพิจารณาอกวามหรือตั้งแก๊งค์ ตั้งหมู่ ตั้งพวกขึ้นนี้กระผมคิดว่า

๘๘

สำหรับมหาวิทยาลัยซึ่งตั้งขึ้นโดยพระนี้คงจะไม่ปรากฏ เพราะฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่า
รัฐบาลควรจะได้รับรางวัลการนี้ไป หรืออย่างน้อยก็รับไปพิจารณาให้เร็ว ๆ เข้า
แล้วเอากลับมาสภา

(สมาชิกในที่ประชุมบางคนได้ยกมือขึ้น)

นายสุทิน ใจจิต (ยโสธร) : ยังไม่จบนะครับ อย่าเพิ่งยกมือกระผม
มีความเห็นใจท่านที่ยกมือครับ ยกแล้วมันเมื่อย กระผมขออีกสัก ๑๐ นาที ท่านประธาน
ที่เคารพ ในด้านความเป็นธรรม ปัจจุบันเรามีมหาวิทยาลัย มีโรงเรียนอยู่ในเมือง
ในส่วนกลาง หรือว่าในต่างจังหวัดก็ เรายกไว้คนส่วนหนึ่ง คือคนที่พอมีสตางค์
คนที่พอมีโอกาสได้เรียนตั้งแต่เล็ก แต่ว่าโรงเรียนของวัดหรือมหาวิทยาลัยของที่พระ
จัดตั้งนี้จะมีโอกาสได้รับไว้คนอีกส่วนหนึ่ง เมื่อตอนเด็กเขาไม่มีโอกาส หรือมีโอกา
สที่จะเรียนได้ตั้งแต่เด็ก แต่เขาไม่มีทุนเขายากเขาก็จึงต้องบวชเป็นเณร อย่างภาคอีสาน
หรือในภาคเหนือเป็นส่วนใหญ่ เขาบวชเป็นเณร บวชเป็นเณรก็ได้อาศัยวัดอาศัยพึ่งในบุญ
ของพระพุทธรูปท่านนั้นถือว่าเรียนแล้วก็คอย ๆ ขยับมาที่ละชั้นจนกระทั่งถึงโอกาสได้เข้า
มหาวิทยาลัยชั้น กระผมคิดว่าจะช่วยสร้างความเป็นธรรมให้กับสังคมไทย เปิดโอกาส
ให้เขาได้มีโอกาสได้เข้าเล่าเรียนในโรงเรียนซึ่งอยู่เป็นวัดในพระพุทธรูปท่านนั้น มีโอกาส
ให้เขาได้รับปริญญา มีผู้คัดค้านกันเป็นส่วนมาก ก่อนที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะเข้า
ว่าปริญญาจะลำบาก อะไรลำบาก กระผมอยากจะเรียนว่าเราอย่าไปห่วงตรงนั้นเลยครับ
ถ้าคนคนมีปริญญา มันก็ยิ่งดีกว่าคนที่ไม่ได้คนทั้งหลาย คนที่มีสติปัญญา เมื่อกินทานผู้เสนอ
ก็บอกแล้วว่ามหาวิทยาลัย ๒ แห่งนี้ผลิตบัณฑิตไปเรียนถึงเมืองนอกเมืองนา กลับได้ปริญญาตรี
ปริญญาโท ปริญญาเอกกลับมามากแล้วเมืองไทยเราไม่ต้องการคนมีสติปัญญา อย่างนั้นหรือ
เราต้องการคนมีสติปัญญา แต่ออกไปแล้วไปปริญญาไปในทางกอกวนความวุ่นวาย ของ
บ้านเมืองกันอย่างนั้นหรือ เพราะฉะนั้น ท่านประธานที่เคารพ และท่านผู้มีเกียรติขอได้
พิจารณาในเรื่องนี้ และเรื่องที่ว่าบางคนที่บอกว่าทำให้พระพุทธรูปท่านนั้นเสื่อมลง อันนี้
กระผมแก้หน้ายกครับ การเปิดโอกาสให้พระในพระพุทธรูปท่านนั้น ถึงแม้ว่าบางองค์ท่านจะสึก
ไปบ้าง หรือส่วนมาก แต่ที่เหลืออยู่นั้นก็จะเป็นประโยชน์ในการเผยแพร่พระพุทธรูปท่านนั้น

ในต่างประเทศนั้น เขามีคณะที่จะสอนวิชาการศาสนาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ แต่ในเมืองไทย
 ยังไม่มีโดยตรง และเสร็จแล้วเป็นอย่างไรกับพระพุทธศาสนาเรา ถ้าเราไม่ให้พระ
 ท่านว่าเรียนสูง ๆ แล้วท่านจะเอาสติปัญญาเอาความรู้ที่ไหนไปสอนพวกคนมีปัญญา พวกหัวสูง
 ทั้งหลายเหล่านั้น พระปัจจุบันนี้จะไปสอนนรกสวรรค์นั้น คนรุ่นใหม่ยุคใหม่ที่เรียนสูง ๆ
 เขาไม่รับฟัง ถ้าพระปัจจุบันรู้จักเปรียบเทียบคำว่า ชะตอม โมเลกุลกับอนุ และ
 อนุประมาณสมัยที่พระพุทธเจ้าท่านมีสติไว้ ถ้าสามารถประยุกต์สิ่งเหล่านั้นเข้ามาสอนคน
 ในยุคปัจจุบันได้บางทีคนปัจจุบันนี้อาจจะเชื่อพระ เชื่อความจริงขึ้นมาบ้างก็ได้ เพราะฉะนั้น
 กระผมคิดว่าเราควรจะส่งเสริมให้พระได้เรียนสูงถึงปริญญาและตรีบ ที่นี้บางคนก็บอกว่า
 พระท่านอยู่ในสมณะแล้วไม่จำเป็นต้องมีปริญญา ในเมื่อเดินขบวนมาขอปริญญาเราก็ให้
 ใครเอาดูกระเบิดมาขว้างหน้ากระทรวงก็ยกเป็นวิทยาลัยให้ ก็พระท่านไม่กล้าเดินหอรอกลับ
 ท่านมีศีล ท่านไม่เดินหอรอกลับ แล้วให้ไปแล้วกระผมก็ไม่เห็นว่าหนักหนาอะไร
 มันไปหนักที่ตรงไหน ทำไมเราไปกีดกันว่ามันจะลำบากมันจะมากบ้างอะไรบ้าง อันนี้
 กระผมขอฝากไว้เอาละครับ กระผมอยากจะจบลงเสียทีครับ เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกอื่น
 ท่านได้พูดแจ่มแจ้งแสดงเหตุผลครับ กระผมอยากจะสรุปซ้ำอีกว่าปล่อยเด็กครับ ปล่อยให้
 เมืองไทยมีคนมีสติปัญญา ให้เมืองไทยอย่ามิลิคนที่มีแต่ปริญญาแต่ขาดสติ สถาบันทั้ง ๒
 แห่งนี้จะสร้างคนที่มีทั้งสติและปัญญา รกคนก็ดีกว่ารกหญ้า รกคนมีปัญญาดีกว่ารกพวก
 หนักแผ่นดิน ขอขอบคุณครับ

นายทองคำ บาคาล (กาฬสินธุ์) : ท่านประธานที่เคารพ และเพื่อน
 ศ.ส. ผู้มีเกียรติ ผม ทองคำ บาคาล จากจังหวัดกาฬสินธุ์ สังกัดพรรคชาติไทย
 ผมจะไม่รบกวนเวลาของสภาให้มากนัก แต่ในฐานะที่ผมเป็นพระ และเป็นนิสิต
 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณฯ ด้วยครับ ถ้าผมจะไม่ขึ้นมาพูดหรือสนับสนุนให้ขอคิด
 แก่สภานี้ ผมก็เสียเหลี่ยมลูกกำนันครับ เพราะฉะนั้นจำเป็นเหลือเกินที่ผมจะขอให้ขอคิด
 แก่สภานี้คิดหน่อยเท่านั้นเอง ก็ขอว่าเมื่อวานนี้ผมตั้งใจจะพูดเรื่องกฎหมายวิทยาลัยสงฆ์ ๒
 แห่งนี้ แต่ไม่มีโอกาส โดยเฉพาะผมได้ฟังคำอภิปรายของท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวง
 ศึกษาธิการ ผมรู้สึกว่าย่ำแย่ได้ เพราะว่ามันไม่ตรงกับข้อเท็จจริง ท่านพูดบอกว่า

ถ้าเอาปริญญาไปให้พระหรือว่าถ้าส่งเสริมพระให้มีปริญญา ท่านบอกว่าเอาทะเลไปให้ท่าน
 อันนี้ไม่ถูกครับ ไม่มีปริญญาพระก็มีทะเลครับ เพราะพระก็เป็นคนธรรมดาคนหนึ่งแหละครับ
 ขอให้ท่านนึกว่าทะเลทั้งหลายนี้ไม่ใช่มาไม่มีมีพระราชาคณะตั้งแต่สมัยสุโขทัยครับ อันนั้น
 แหละคือทะเลก้อนใหญ่ของพระ นี่ในฐานะที่ผมเคยเป็นพระพุทโธอย่างเปิดอกเลย แต่ว่า
 ผมอยากจะให้ช็อคคิดแกสกาและเพื่อนผู้ทรงเกียรติทั้งหลาย ท่านอย่าไปห่วงเลยวาท่าน
 ท่านมีปริญญาแล้วจะสึกไป รัฐบาลไหน ท่านประธานที่เคารพ และท่านรัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงศึกษาธิการ มีรัฐบาลไหนห้ามไม่ให้พระสึก ผมอยากถาม ป. ๔ ก็สึก ป. ๒
 ก็สึก ปริญญาก็สึก อันนี้ผมขอฝากช็อคคิดไว้ด้วย และอยากจะถามรัฐบาลว่าที่ศึกษาออกไป
 เป็นคนของใคร เป็นของรัฐบาลไซหรือไม่ว่า เป็นคนไทยไซหรือไม่ว่า ท่านอยากจะให้ผู้ที่
 ศึกษาออกไป มีความรู้แก่ ป. ๔ เป็นพลเมืองที่ไม่ได้รับการศึกษาอย่างนั้นหรือ สึกออกไป
 ก็ไปเป็นลูกเขยท่าน ไปเป็นหลานท่าน ท่านอยากจะให้ลูกเขยท่านเป็นคนโง่หรือผมขอถาม
 หน่อยครับ ท่านที่เคารพและท่านประธานที่นับถือของผม ฉะนั้นถ้าสึกออกไปขอให้
 เป็นพลเมืองดีเป็นคนมีความรู้ เป็นลูกเขยที่ดี ถ้าไปเป็นข้าราชการก็ให้เป็นข้าราชการ
 ที่มีความรู้หนักอกอะไรแผ่นดินละ ผมไม่เห็นจะมาหนักตรงไหนครับ ท่านประธานที่เคารพ
 อันนี้ผมขอให้เพื่อนผู้ทรงเกียรติได้เมตตาเด็กบ้านนอกเด็กลูกชานา ที่จะได้มีการศึกษา
 จากพุทธศาสนานี้ จะได้เป็นบัณฑิต และขอกราบเรียนรัฐบาลที่นับถือของผมที่ผมยกมือ
 ไว้วางใจท่านอย่าได้คิดว่าขอรับไปพิจารณาเลยครับ และขอกราบเพื่อนสมาชิกทุกคน
 ได้เมตตาเด็กคาค่า ๆ ที่อาศัยพุทธศาสนา เขามาหาวิชาความรู้นี้ให้เขาได้ มีโอกาสเถอะ
 ท่านอย่าไปห้ามไม่ให้เขาสึก แต่ว่าขอ ป. ๔ สึกไปแล้วมันไม่มีประโยชน์อะไร แต่
 ถ้าสึกไปมีปริญญา ถ้าเป็นหลานเขยก็เป็นหลานเขยที่มีความรู้ ถ้าเป็นพลเมืองก็เป็น
 พลเมืองที่มีความรู้ อันนี้ผมฝากไว้ด้วย ไม่มีอะไรหรอกครับที่จะกันไม่ให้คนสึก มันมี
 ภาษิตโบราณอยู่ว่า ใครจะห้ามไม่ให้พระอาทิตย์ขึ้น ใครจะห้ามไม่ให้คนตาย ใครจะ
 ห้ามไม่ให้หญิงคลอดบุตรที่มีท้องแล้วแล้วใครจะไม่ให้พระสึกมันไม่มีหรอกครับ คนที่สึก
 จะมีปริญญาก็สึก คนที่จบ ป. ๔ ไม่สึกเป็นสมเด็จก็ยกย่องไม่เกี่ยว อันนี้ผมจึงขอฝาก
 ให้เพื่อนทุกคน ขอรับรองรัฐบาลอย่าได้รับไปพิจารณารับออกมาเลย ถ้าจะรับก็รับเลย

แล้วก็ผ่านวาระที่ ๒ ที่ ๓ สองคู่ถ้ามันไม่ก็เราแก้ไขได้ อันนี้ผมขอกราบเรียนเพื่อนสมาชิก
ทุกคนด้วย และขอกราบเรียนรัฐบาลโดยเฉพาะรัฐมนตรีซึ่งนั่งอยู่ในค่าย ขอให้เห็นและครับ
ขอบคุณมากครับ

นายคานชัย อัครราช (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ท่าน
ประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทุกท่าน กระผม นายคานชัย อัครราช
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ในนามของรัฐบาลขอแสดงความตั้งใจเป็นอย่างยิ่ง
ที่ท่านเจ้าของชีวิต คือ ท่าน ศ.ส. สมาน ชมภูเทพ ท่านประมวล กุลมาศย์ และ
ท่านเปลื้อง พลโยธา ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมกุฎราชวิทยาลัยและ
ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เข้าสู่สภาในวันนี้ ความกตัญญู
ความเห็นของท่านสมาชิกตลอดจนท่านผู้เสนอร่างนั้น นับว่าตรงเป้าหมายและความรู้สึก
ของรัฐบาลเช่นเดียวกับท่าน รัฐบาลได้พิจารณาโดยรอบคอบทั้งทางบวกและทางลบ
หลายประการด้วยกัน ทางลบนั้นก็ตรงความกตัญญูของท่านที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ได้แสดง
เหตุและผลออกมา และทางบวกก็คือประโยชน์อันยิ่งใหญ่ นั้นก็ตรงกับเป้าหมายที่ท่านสมาชิก
ผู้มีเกียรติได้อภิปรายในสภาตรงกัน ความวิตกกังวลของผู้ถือศาสนา และผู้เผยแพร่ศาสนา
นั้นก็วิพากษ์วิจารณ์กันไปต่าง ๆ นานา เรื่องเหล่านี้รัฐบาลเองเมื่อได้รับร่างฉบับนี้แล้ว
ความจริงนั้นไม่ได้เพิกเฉยละเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระผมเอง ซึ่งรับหน้าที่รับผิดชอบ
อยู่ในกรมการศาสนานั้น ได้ใคร่ครองสอบถาม ศึกษาทางมหาเถรสมาคม เพื่อฟังความคิด
ความเห็นจากพระคุณเจ้า แต่อย่างไรก็ตามเป็นที่ยอมรับกันว่าจะห้ามพระสีก ห้ามไม่ได้
อันนี้กระผมยอมรับ และนี่จะห้ามพระไม่ให้ศึกษาเล่าเรียนห้ามไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ในขณะนี้
โรงเรียนต่าง ๆ และวิทยาลัยต่าง ๆ นั้นซึ่งไม่ใช่ของสงฆ์ ท่านก็อยู่สำคัญกันรณรงค์สน
หาวิชาการความรู้เข้าสู่ตัวท่าน เมื่อเป็นเช่นนี้ ทางรัฐบาลเห็นความจำเป็นว่าควร
จะได้รับร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้ไป แต่อย่างไรก็ตามในกรณีที่ว่าร่างพระราชบัญญัตินี้
เป็นร่างพระราชบัญญัติฉบับพิเศษเกี่ยวกับพระสงฆ์องค์เจ้า จะต้องมีการศึกษาโดยละเอียด
อ่อน ต้องมีความละเอียดอ่อน พิจารณาให้ถ่องแท้แน่นอน อย่างไรก็ตามรัฐบาลนี้ไม่ปฏิเสธ
ในความหวังดีของท่าน เพียงขอรับไปไว้พิจารณาก่อนรับหลักการ

๕๕๒

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัติ
ทั้ง ๓ ฉบับ คือ ฉบับของคุณ สมาน ชมภูเทพ เป็นผู้เสนอ ฉบับของคุณประมาณ กุลมาศย์
เป็นผู้เสนอ และของคุณเปลื้อง พลโยธา เป็นผู้เสนอ ซึ่งรวมพิจารณานี้ รัฐบาล
ขอรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการ ซึ่งเป็นเอกสิทธิ์ของรัฐบาล การพิจารณาหรือการอภิปราย
ก็เป็นอันยุติ คงมีปัญหาเดียวคือว่า สภาจะกำหนดเวลาหรือไม่ และถ้ากำหนดเวลา
จะกำหนดเวลาเท่าไร ผมถามเป็น ๒ ผู้คดี เชิญครับ

นายเฉลียว คล้ายหนองสรวง (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพ ท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม เฉลียว คล้ายหนองสรวง จากจังหวัดร้อยเอ็ด ท่านสมาชิก
ผู้มีเกียรติทั้งหลาย ความจริงกระผมอยากจะเสนอเวลาเร็วที่สุดที่ผมจะเร็วได้ แต่
เนื่องจากความจำเป็นของรัฐบาลขณะนี้กำลังพิจารณางบประมาณ และมีเรื่องอื่น ๆ พอกพูน
เยอะแยะ จึงขอเสนอ ๑๕๐ วันครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้เสนอ ๑๕๐ วัน จะมีท่านผู้ใด
เสนอเป็นอย่างอื่นอีกหรือไม่ คุณสมานครับ

นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : กราบเรียนท่านผู้เป็นประธาน กระผม
สมาน ชมภูเทพ ส.ส. จังหวัดลำพูน ดังกัดพรรคธรรมสังคม กระผมขอเสนอภายใน
๓๐ วันครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ๓๐ วันนะครับ ขอผู้รับรอง
ด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้คดีที่คุณเฉลียวเสนอ ๑๕๐ วัน
เมื่อกี้ยังไม่มีผู้รับรองนะครับ ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ๓๐ วันนะครับ จะมีท่านผู้ใด
เสนอเป็นอย่างอื่นอีกหรือไม่ครับ คุณศรายุทธ

๑ ๓ ๓

นายศรายุทธ ชะนะกุล (ชัยนาท) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม

ศรายุทธ ชะนะกุล ส.ส. จังหวัดชัยนาท พรรคกิจสังคม ขอเสนอ ๑ ปีรับ
ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

นายโกศล มารมย์ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
โกศล มารมย์ ส.ส. อุบลราชธานี พรรคชาติไทย ขอเสนอไม่มีกำหนดเวลาครับ
ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่กำหนดเวลานะครับ
ขอผู้รับรองด้วยครับ

(ไม่มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีผู้รับรอง ที่เสนอ
ไม่กำหนดเวลา ตกไปนะครับ จะมีท่านผู้ใดเสนอเป็นอย่างอื่นอีกหรือไม่ครับ เชิญ

นายสุทวิช สุพรรณ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
สุทวิช สุพรรณ ส.ส. จังหวัดอุบลราชธานี พรรคประชาธิปัตย์ กระผมใคร
ขอกราบเรียนเสนอท่านประธานสภาได้โปรดพิจารณาเสนอกำหนดเวลา ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : จะมีท่านผู้ใดเสนอเป็นอย่างอื่น
อีกหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกเสนอเป็นอย่างอื่น)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มี ถ้าอย่างนั้นผมจะถามมติ
ต่อที่ประชุมนี้ ผมจะพบทวนเสียงก่อนนะครับมี ๓ ผู้คัดค้านกัน มีผู้เสนอ ๑๘๐ วัน แล้วก็
คุณสมานเสนอ ๓๐ วัน คุณศรายุทธเสนอ ๑ ปี ๓ ผู้คัดค้านกัน

นายมานิตย์ พรหมมานนท์ (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
มานิตย์ พรหมมานนท์ ส.ส. จังหวัดศรีสะเกษ สำหรับที่มีสมาชิกเสนอ ๑๘๐ วันนั้น
ไม่มีผู้รับรองครับ สมควรจะต้องตกไป

๔๕๔

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีรับรองแล้วไม่ใช่หรือครับ ผม
 ถามมติเลยนะครับเอาจากมติหลังไปนะครับ ท่านผู้ใดเห็นสมควรที่จะให้รัฐบาล
 รับร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับนี้ไปพิจารณาากอนรับหลักการ ภายในกำหนดระยะเวลา
 ๑ ปี โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๓ คน)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นสมควรที่จะให้รัฐบาล
 รับร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับนี้ไปพิจารณาากอนรับหลักการ ภายในกำหนดระยะเวลา
 ๓๐ วัน โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๙ คน)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นสมควรที่จะให้รัฐบาล
 รับร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับนี้ไปพิจารณาากอนรับหลักการ ภายในกำหนดระยะเวลา
 ๑๕๐ วัน โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๑๒ คน)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้มีมติให้รอ
 การพิจารณาไว้โดยรัฐบาลรับร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับนี้ไปพิจารณาากอนรับหลักการภายใน
 กำหนดระยะเวลา ๑๕๐ วัน

ต่อไประเบียบวาระที่ ๘ ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พ.ศ. .... (คุณสมาน ชุมภูเทพ เป็นผู้เสนอ)

(นายสุพจน์ ตั้งตระกูล ไต่ถามและยกมือขึ้น)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสุพจน์ ประท้วงหรือครับเชิญ
 ชี้แจงครับ

นายสุพจน์ ตั้งตระกูล (เพชรบูรณ์) : ท่านประธานครับ กระผม
 สุพจน์ ตั้งตระกูล พรรคกิจสังคม แห่งจังหวัดเพชรบูรณ์ กระผมขอประท้วงท่านประธาน
 เมื่อตะกี้นี้ท่านสมาชิกเสนอ ๑๕๐ วัน ไม่มีผู้รับรองครับ ไม่มีครับ แล้วท่านประธานเอง
 พอมีคนเสนอ ๑ ปี แล้วท่านประธานยังบอกว่าเออ เมื่อตะกี้นี้ยังไม่ได้มีผู้รับรอง

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมสอบถามรองเลขาธิการ แล้วที่ผมพูดนั้นหมายความว่ากำลังเสนออยู่ครับ มันผ่านไปแฉะครับ คุณสุพจน์ ครับ

นายสุพจน์ ตั้งตระกูล (เพชรบูรณ์) : แทน แต่ความจริงแล้วไม่มีผู้รับรองจริง ๆ ครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสุพจน์ ไม่ได้ทักท้วงตอนนั้นด้วยครับ สำหรับระเบียบวาระประชุมเรื่องที่ ๘ นี้ คือร่างพระราชบัญญัติที่กล่าวมาแล้ว โดยคุณสมาน ชมภูเทพ เป็นผู้เสนอ นั้นก็มีหลักการ แล้วก็มีร่างพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันกับระเบียบวาระที่ ๑๐ ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. .... (คุณประมวล กุลมาตย์ เป็นผู้เสนอ) กับระเบียบวาระที่ ๑๑ ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. .... (คุณเปลื้อง พลโยธา เป็นผู้เสนอ)

เพราะฉะนั้นผมอยากจะขอปรึกษาที่ประชุมนี้ ว่าควรจะได้รวมพิจารณาเข้าด้วยกันทั้ง ๓ ผู้คิดนี้หรือไม่ เชิญครับ

นายเปลื้อง พลโยธา (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทุกท่าน กระผม นายเปลื้อง พลโยธา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดนครราชสีมา เขต ๒ ขอให้ที่ประชุมพิจารณาด้วยกัน ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นบ้างหรือไม่ครับ ไม่เห็นด้วยหรือครับ เชิญครับ

นายสุทวิช สุพรรณ (อุบลราชธานี) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม สุทวิช สุพรรณ ส.ส. จังหวัดอุบลราชธานี ใครขอตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการเสนอร่างพระราชบัญญัติที่ซ้ำ ๆ กันเข้ามาสักเล็กน้อยครับ คือว่าหลังจากที่ได้รับร่างเพื่อไปศึกษา กระผมได้อ่านดูทุก ๆ ฉบับ ปรากฏว่าข้อความของแต่ละบุคคลที่เสนอเข้ามาถึงสภา มีข้อความเกือบจะคล้ายคลึงกัน ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ มีผิดแก่งันอยู่บ้างเพียงแห่งสองแห่ง เป็นต้นว่าตัวเลขหรือคำพูดบางเล็กน้อย กระผมเองใครขอตั้ง

๔๔๖

ข้อสังเกตว่า มวลสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้มีการไปลอกแบบกันมาเหมือนกับเด็กนักเรียนลอกการบ้านส่งครูหรือเปล่า นี่คือการที่ ๑

ประการที่ ๒ กระทบอยากให้ท่านสมาชิกทั้งหลายได้โปรด ให้ความเคารพแก่ความคิดของสมาชิกท่านหนึ่งท่านใดด้วย กระทบเข้าใจว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้คงจะมีการยกร่างกันมาแล้วตั้งแต่ปีงบประมาณที่แล้ว หรือรัฐบาลที่แล้วมา แต่ว่าบุคคลหนึ่งบุคคลใดถือโอกาสหยิบฉวยหรือเอาโอกาสนั้นเข้ามาเสนอ เสร็จแล้วการนำเสนอมาไม่ใช่คนหนึ่งคนใดเป็นหลาย ๆ คน กระทบเห็นความเปลี่ยนแปลงในการที่มาพิมพ์กระดาษแจกกันนี้ครับ ๒๖๕
ท่าน .....

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละครับ ผมรู้สึกว่าผมก็ปล่อยให้อภิปรายมา ที่ประชุมกำลังพิจารณาอยู่ที่ว่าควรจบรวมหรือไม่รวม ถ้าตั้งข้อสังเกตละก็ผมขอให้พอเท่านั้นนะครับ ท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นที่จะไม่รวมบ้างหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมมีลงมติให้รวมการพิจารณา ๓ ญัตติเข้าด้วยกัน คือ เรื่องที่ ๘ เรื่องที่ ๑๐ และเรื่องที่ ๑๑ ฉะนั้นขอให้ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. .... (นายสมาน ฆมภูเทพ เป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. .... (นายประมวณ กุลมาตย์ เป็นผู้เสนอ) และร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. .... (นายเปลื้อง พลโยธา เป็นผู้เสนอ)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญผู้เสนอ คุณสมาน ครับ
 นายสมาน ชมภูเทพ (ลำพูน) : ขอกราบเรียนท่านผู้เป็นประธาน ผม
 สมาน ชมภูเทพ ส.ส. จังหวัดลำพูน สังกัดพรรคธรรมสังคม ผมขอกราบขอบพระคุณ
 ต่อรัฐสภาที่เห็นความสำคัญในการศึกษาของคนไทยซึ่งจะต้องอาศัยทางสายพุทธศาสนาหรือ
 อาศัยทางค่านิยมผ้ากาสาวัสัศตร เป็นที่พึ่ง ซึ่งเป็นการศึกษาของคนจนได้ยาวนานไปแล้ว
 แต่ผมเชื่อว่าหลักการของการที่จะเสนอเข้ามาอีกฉบับใหม่นี้ เป็นกฎหมายของมหาภุม
 ราชวิทยาลัย ผมขอชี้แจง ผมจะไม่ให้เป็นการศึกษาเสียเวลาของรัฐสภาว่า การศึกษา
 ของร่างพระราชบัญญัติฉบับแรกนั้นเรากลัวว่าเป็นการศึกษาของพระ ซึ่งตั้งอยู่ในฝ่าย
 นิิกายมหานิกาย แล้วสำหรับฉบับหลังนี้เป็นการศึกษาของฝ่ายทางค่านิยมมยุค
 ที่นี้ทั้งหลายก็อาจจะยังไม่เข้าใจว่าในวงของพุทธศาสนาของเรานั้น มีทั้งธรรมยุค
 มหานิกาย แต่แท้ที่จริงแล้วทั้งสองสถาบันนี้เป็นนิมิตอันดีอย่างยิ่งที่อาจจะมียุคนเข้าใจ
 นิดว่า ปัจจุบันนี้พระสงฆ์องค์เจ้าของเราได้แตกแยกออกเป็นฝ่ายธรรมยุค และ
 มหานิกาย ซึ่งหมายความว่าร่วมสังฆกรรมกันไม่ได้ นิมิตอันดีนี้หมายความว่าทั้งสอง
 มหาวิทยาลัยเราไม่ได้จำกัดฝ่ายทางค่านิยมมยุคและมหานิกาย คือหมายความว่า
 พระสงฆ์ฝ่ายธรรมยุคก็สามารถที่จะไปเรียนทางค่านิยมมหานิกาย และฝ่าย
 มหานิกายก็ผสมกันอยู่อย่างนี้ ซึ่งก็เป็นอันว่าพุทธศาสนาของเรานั้นเราก้าวหน้าเข้ามาอยู่
 ในระดับที่สำคัญแล้ว ซึ่งก็มีศาสนาต่าง ๆ ในโลกนี้พยายามที่จะก้าวหน้าในการศึกษา
 ถึงระดับชั้นปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก คือเขาเรียกว่าคอกเตอร์
 ทางค่านิยมศาสนา อาทิเช่นยกตัวอย่างศาสนาคริสต์อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้น
 อย่างเมืองไทยของเราในขณะนี้ เราไม่จำกัดหรือว่าจะมีการอยู่ในนิิกายใด ซึ่ง
 องค์สมเด็จพระเจ้าของเราได้สอนให้คนเรานี้จึงมีธรรมอยู่ในใจ คือถ้าเป็นผู้ใหญ่แล้ว
 ก็ต้องมีพรหมวิหารสี่ คือ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ถ้าวรณาแล้วถึงแม้ว่าจะ
 ลีอกออกไปไม่ว่าจะเป็นคนมีคณจน เมื่อมีธรรมอยู่ในใจแล้วก็ไม่เป็นคนเห็นแก่ตัว แก่ได้
 ไม่ใช่ว่าฉันเองเป็นคนมี มหาเศรษฐีร่ำรวยไปตั้งกิจการธนาคารออกให้เงินให้ชาวบ้าน
 เป็นลูกหนี้ลูกสิน ในบ้านเต็มไปด้วยโศก และ น.ส. ๓ ชูศรีจิตไถประชาชน

อยู่อย่างนั้น ก็นั่นแหละเป็นบุคคลที่มีจิตใจกำ เชนเราจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องขอให้
 พุทธศาสนานี้เราจะสอนให้คนเรามีหัวใจที่สะอาด เมื่อได้รับการศึกษาทางด้านธรรม
 เขามาก ๆ แล้วบุคคลพวกต่าง ๆ เหล่านี้ก็จะมีความอดกลั้นเห็นแก่ตัว ประเทศชาติ
 บ้านเมืองก็จะมีความเจริญก้าวหน้า เพราะฉะนั้นเมื่อผมได้อภิปรายไปทั่วทั้ง ๒
 มหาวิทยาลัยนี้ บางคนอาจจะเข้าใจว่าแต่ละมหาวิทยาลัยนี้เป็นของแต่ละนิคม ไม่ใช่
 อย่างนั้นครับ ถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยหนึ่งนั้นอยู่วัดมหาธาตุ ๆ อีกมหาวิทยาลัยหนึ่งนั้น
 อยู่วัดบวร ๆ ทั่วทั้ง ๒ สถาบันนี้ก็ยังมีพระทั้ง ๒ นิคมนั้นไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมไว้แล้ว
 เพราะฉะนั้นผมขอฝากบรรดาท่านผู้เป็นสมาชิกในที่นี้หวังว่าคงจะได้รับการสนับสนุน แล้ว
 ท่านรัฐมนตรีก็จะรับไปพิจารณาหรืออาจจะรับหลักการไปเลยก็ได้ ผมจะขอกราบ
 ขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง ขอฝากไว้แก่นี้ครับ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญผู้เสนออีกท่านหนึ่งครับ

คุณประมวล กุลมาตย์

นายประมวล กุลมาตย์ (ชุมพร) : ท่านประธานที่เคารพ ผม

ประมวล กุลมาตย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชุมพร แห่งพรรคธรรมสังคม
 ซึ่งเป็นผู้เสนอญัตตินี้ แต่เนื่องจากว่าในการที่จะอภิปรายเรื่องนี้ ผมจะมอบให้
 คุณเขื่อน มหาปัญญาวงศ์ ส.ส. จังหวัดสุโขทัย เป็นผู้อภิปรายในเรื่องนี้แทน
 ซึ่งรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่ขัดต่อข้อบังคับแต่ประการใด ขอประธานได้โปรดอนุญาต

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมไม่อนุญาตตอนนี้ครับแต่ว่า

จะอนุญาตให้พูดเมื่อถึงคราวของผู้สนับสนุน เพราะว่าไม่เป็นการแถลงชี้แจงของรัฐมนตรี
 ถ้าจะอภิปรายแทนในฐานะเป็นผู้เสนอ ผมคิดว่าทำได้ในที่ประชุมกรรมาธิการนะครับ

นายประมวล กุลมาตย์ (ชุมพร) : ท่านประธานครับ เป็นสิทธิของผู้เสนอ

คือเป็นสิทธิของผม แต่ผมได้มอบให้ตัวแทนอีกคนหนึ่งเป็นผู้พูดแทนผม ไม่มีข้อบังคับ
 ห้ามแต่ประการใดและก็เห็นว่าเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในทางนี้ ผมจึงใคร่

ขอประธานอนุญาต ท่านประธาน

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมก็ไม่รู้ว่าอาศัยข้อบังคับข้อไหน

ที่อ้างอย่างนั้นนะครับ

๕๕๐

นายประมวด กุลมาตย์ (ชุมพร) : ไม่มีข้อไหนห้าม แล้วก็มีกรมมอบหมาย
ได้

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ แต่ว่าอย่างนี้ ผม
อยากจะเรียนชี้แจงหน่อยนะครับ การที่ประธานจะอนุญาตให้มีการอภิปรายนั้น โปรด
ไปดูข้อบังคับข้อ ๕๕ ข้อ ๕๖ ข้อ ๕๗ และข้อ ๕๘ เรื่อยไป เพราะฉะนั้น
ประธานจะอนุญาตให้ผู้เสนอญัตตินี้ได้เป็นผู้อภิปรายก่อน เพราะฉะนั้น เรื่องการมอบอำนาจ
นั้น ผมเห็นมีแต่ข้อบังคับในเรื่องการที่มอบให้ผู้ใดคนหนึ่งชี้แจงแทน ในการแถลงชี้แจง
ต่อคณะกรรมการ หรือคณะรัฐมนตรีจะมอบให้ผู้ใดคนหนึ่งแถลงชี้แจงในการตอบกระทู้ถาม
หรือข้อซักถามครับ เพราะฉะนั้นผมไม่อนุญาตตอนนี้ครับ

นายประมวด กุลมาตย์ (ชุมพร) : ท่านประธานที่เคารพ ถ้าเช่นนั้น
ผมขอสงวนสิทธิ์ให้เป็นผู้อภิปรายสนับสนุนได้ไหมครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : อย่าถือว่าเป็นการสงวนสิทธิ์เลยครับ แต่ว่า
ถ้าท่านไม่อภิปราย ผมก็จะให้ผู้เสนออีกญัตติหนึ่งอภิปรายต่อไป เมื่อถึงเวลานั้น
ผมก็จะไต่พิจารณาว่าใครสนับสนุนญัตติ ใครค้านญัตติ แล้วจะอนุญาตให้อภิปราย
ตามข้อบังคับ ข้อ ๕๖ เชิญคุณเปลื้อง ครับ

นายเปลื้อง พลโยธา (นครราชสีมา) : ท่านประธานที่เคารพ ท่าน
สมาชิกผู้ทรงเกียรติทุกท่าน กระผม นายเปลื้อง พลโยธา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
พรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดนครราชสีมา เขต ๒ ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. ....

หลักการ ให้มีกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

เหตุผล โดยที่มหามกุฏราชวิทยาลัยเป็นสถาบันการศึกษา พระปรีชิตัสสธรรม
และวิชาชั้นสูง ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้า
เจ้าอยู่หัว ได้ทรงสถาปนาไว้ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๐๖ และได้เริ่มดำเนินการศึกษา
ในระดับปริญญามาตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๔๕ จนถึงบัดนี้ผู้มีสำเร็จการศึกษาไปแล้ว
เป็นจำนวนมาก แต่ทั้งนี้เป็นการดำเนินการศึกษาของคณะสงฆ์เท่านั้น ยังไม่มี

การรับรองเป็นมหาวิทยาลัยโดยได้รับความดูแลตามกฎหมายทางรัฐบาล จึงเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขึ้นมาเป็นฉบับที่ ๒

ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอกราบขอบพระคุณและก็ไม่สบายใจนึกหนึ่ง
แต่ไม่เป็นการระบายในที่รัฐสภา ที่มีสมาชิกมาท่านได้พูดปลั่งเปลวไปนึกหนึ่ง
กระผมก็ไม่ขอเอ่ยนาม กระผมได้มีเจตนาเรื่องอย่างนี้จะเสนอร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ และก็ได้ยกวางความมันสมองที่กระผมมีอยู่ เพราะว่าหลักการนั้นมันอาจจะ
เหมือนกัน เนื่องจากเรามีอุดมการณ์เหมือนกัน และวิธีการเหมือนกัน มันยอม
เหมือนกันได้ ท่านเอาร่างต่าง ๆ นี้ไปพิจารณาคุณะครบเมื่อครบ ๑๕๐ วันแล้วท่านจะมา
พิจารณากันใหม่ เขียนว่าหลักการของกระผมนั้นมีบางสิ่งบางอย่างที่ผิดไปจากร่างทั้งสอง
ที่เพื่อนสมาชิกได้เสนอมา ขอให้พิจารณาคำว่าเป็นธรรมครบ และกระผม
ก็ได้ดำเนินการใช้สิทธิของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเต็มที่ และก็ขอความภูมิใจแล้วครับ
ที่เสนอเข้ามา สำหรับร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาวิทยาลัยนั้น
ท่านประธานและท่านสมาชิกก็คงจะทราบหลักการ โดยเฉพาะที่ท่าน สมาน ธรรมนูญ
ได้เสนอมาแล้ว และหลักการต่าง ๆ นั้นก็มีความหมายคล้ายคลึงกันกับร่างพระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กระผมจะไม่ขอ
รบกวนเวลาของสภาให้มากไปกว่านี้แต่ใครขอเสนอเพิ่มเติมก็น้อยอย่างนี้ว่า การที่
ทางรัฐบาลจะให้ความอุปถัมภ์ให้ความคุ้มครองให้ยกฐานะของมหาวิทยาลัยขึ้นเป็น
มหาวิทยาลัยโดยสมบูรณ์ถูกต้องตามกฎหมาย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๒ นั้น กระผม
คิดว่า เป็นจุดประสงค์สนองความต้องการของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
เป็นอย่างยิ่ง ซึ่งพระองค์ทรงสถาปนามหาวิทยาลัยขึ้น กระผมขอฝาก
ให้ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้ซึ่งเป็นพี่ในรัฐสภาโดยฝ่ายนิติบัญญัตินี้เอาไว้ ณ ที่
ให้พิจารณาอย่างรอบคอบ การจะเป็นอย่างไรนั้นก็ขอให้ท่านได้ร่วมกันพิจารณาโดยนึกถึง
ประโยชน์อันประเทศชาติบ้านเมืองจะพึงได้รับเป็นเรื่องสำคัญ คั้งที่ ขบวนการ รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้ให้การรับรองร่างพระราชบัญญัติ มหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัยไปแล้วว่าจะไม่เพิกเฉย สำหรับร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาวิทยาลัย

๕๕๖

ราชวิทยาลัยนี้ กระทบก็มีความหวังเช่นนั้นเหมือนกัน และก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าสถานที่
คงจะมีหลักการการรับรอง และการนำไปพิจารณาเช่นเดียวกันกับร่างพระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จึงไม่ขอรบกวนเวลาให้มากไปกว่านี้ขอขอบคุณ
ครับ

ร้อยเอกละเมียน บุณยะมาน (สงขลา) : ท่านประธานที่เคารพ กระทบ
ร้อยเอก ละเมียน บุณยะมาน จากจังหวัดสงขลา พรรคชาติไทย ความที่ผู้ร่างทั้ง ๓ คน
ได้อภิปรายเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยแล้วนั้น กระทบ
เห็นว่าความที่ได้อภิปรายมาแล้ว หลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้ก็เหมือนกับหลักการ
ของร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ซึ่งทางรัฐบาลได้รับไป
พิจารณาก่อนที่จะรับหลักการ เพื่อประหยัดเวลาของสภาฯ กระทบก็อยากจะให้ทางรัฐบาล
รับไปพิจารณาก่อนรับหลักการด้วยครับ

นายเชื่อน มหาปัญญาวงศ์ (สุโขทัย) : ท่านประธานที่เคารพ และอุปาสก
อุปาสิกาในสภาที่รักทั้งหลาย กระทบ นายเชื่อน มหาปัญญาวงศ์ ส.ส. พรรค
ประชาธิปัตย์ จากจังหวัดสุโขทัย ก่อนอื่นกระทบขอขอบพระคุณท่าน ส.ส. ประมวล
กุลมาตย์ ที่ได้เสนอให้กระทบอภิปรายแทนท่าน และยังถึงว่านั้นกระทบก็ขอขอบพระคุณ
ต่อท่านประธานสภาเป็นอย่างยิ่งที่กรุณาไม่อนุญาตให้กระทบอภิปรายแทน ท่านประธาน
ที่เคารพครับ สำหรับร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับนี้กระทบคิดว่ารัฐบาลน่าจะรับหลักการ
เพราะอะไร มหาวิทยาลัยทั้ง ๒ แห่งนี้เป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์ อาจจะมีบุคคลบางคน
กล่าวว่าการศึกษาที่พระต้องเรียนทั้งทางธรรมและทางโลกด้วยนั้นเป็นการไม่ชอบ เป็นการ
กอกิเลสให้กับพระ ถ้าจะเป็นเช่นนั้นกระทบก็ขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้ง
เพราะอะไร เพราะความหาวิทยาลัยสงฆ์ ทั้ง ๓ แห่งนี้ เป็นพระราชประสงค์ของ
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงสถาปนาขึ้น ถ้าแม้ว่ามหาวิทยาลัยสงฆ์
ทั้ง ๒ แห่งนี้ขัดกับพระธรรมและพระวินัยแล้ว ก็เชื่อว่าพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า
เจ้าอยู่หัวคงไม่ทรงสถาปนาขึ้น

และประการที่ ๒ ถ้าหากมหาวิทยาลัยทั้ง ๒ แห่งนี้ ไม่ชอบด้วยธรรมเนียมแล้ว ก็เชื่อว่าบรรดาสมาชิกผู้มีเกียรติซึ่งได้รับการเลือกตั้งเมื่อปี ๒๕๑๘ ที่อยู่ในสภานี้คงจะไม่รับหลักการ แต่ปรากฏว่ามหาวิทยาลัยสงขลทั้ง ๒ แห่งนี้ ก็ได้รับหลักการโดยบรรดาเพื่อนสมาชิกในสภาในอดีต มีประเด็นอยู่ว่า การที่พระจะต้องเรียนทั้งทางธรรมและทางโลกนี้ผิดค้วยหรือไม่ อันนี้กระผมเห็นว่าไม่น่าจะผิด เพราะอะไร เพราะว่าแม่แดงกสมเก็บพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเองท่านก็แยกแยะการศึกษาไว้เป็น ๒ ประเภท คือการศึกษาของพระเป็น ๒ ประการด้วยกัน ประการแรก ท่านเรียกว่า คันถธุระ ประการที่ ๒ เรียกว่า วิปัสสนาธุระ

กระผมจะกล่าวประการที่ ๒ เสียก่อน คือวิปัสสนาธุระ นั้น พระเรียนเพื่อที่จะประพฤติปฏิบัติได้มรรคได้ผลเป็นพระอรหันต์และถึงซึ่งพระนิพพานเป็นที่สุด

สำหรับคันถธุระนั้น พระจำเป็นจะต้องเรียนเพื่อไปอบรมสั่งสอนกุลบุตรกุลธิดา และญาติโยมผู้แสวงบุญ ในสมัยนี้การที่จะต้องให้พระเรียนทั้งทางธรรมและทางโลกนั้น เป็นการถูกต้องอย่างยิ่ง เพราะสมัยก่อนนั้นเรายอมรับกันว่า พระเป็นผู้นำในบ้าน เป็นผู้นำชาวมาน เป็นผู้สอนชาวมาน แต่บัดนี้ทางโลกเจริญขึ้น ถ้าเราไม่อนุญาตให้พระได้เรียนทางโลกบาง พระจะเอาอะไรไปสอนชาวมานจะสอนแต่ธรรมะนั้นหรืออย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คือกระผมจะไม่เอ่ยชื่อถึง บอกว่า ถ้าเผื่อว่าจำเป็นจะต้องให้พระสอนเฉพาะสรวรค นีพพาน นรก สรวรค เท่านั้น คงจะไม่มีใครฟังเป็นแน่ การที่พระต้องเรียนทั้งทางธรรมและทางโลกนี้ในขณะนี้ก็เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะอะไร ไม่ใช่แคคนไทยเท่านั้นที่เลื่อมใสและนับถือพระพุทธศาสนา แม้แต่ฝรั่งมังคคาเองขณะนี้เราก็มอมรับว่าชาวตะวันตกเรียนในพระพุทธศาสนาเหมือนกัน และมีฝรั่งที่อยู่ต่างประเทศไม่น้อยสนใจและเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ผู้ใดใครเล่าจะเป็นผู้สอนพวกฝรั่งเหล่านั้นถ้าไม่ใช่พระ เพราะฉะนั้นการที่เราจะอนุญาตให้พระได้เรียนทางโลกบ้างนั้นก็เป็นที่ถูกต้อง อย่างน้อยที่สุดภาษา คือภาษาอังกฤษนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งขณะนี้ เพราะเป็นภาษาสื่อกลางในการที่จะทำให้คนทั้งโลกเข้าใจซึ่งกันและกัน

ประเด็นต่อไป กระผมใครจะขอเสนอแนะกับรัฐบาลว่า กระผมอยากจะ

๕๕๔

ขอรับรัฐบาลว่า อย่างน้อยที่สุดก็ควรจะไปพิจารณาก่อนรับหลักการอย่างที่เป็นมาแล้ว หรือถ้าเห็นว่าจะให้ดีกว่านั้นกระผมก็ยังอยากจะขอให้รัฐบาลรับไปเสียเลย หรือรับหลักการกันเสียเลยในสภานี้ เพราะอะไร สำหรับมหาวิทยาลัยสงฆ์ทั้ง ๒ แห่งนี้เป็นที่น่าเศร้าใจอย่างยิ่ง ถึงแม้หลายสิบปีแล้วปรากฏว่าไม่เคยมีรัฐบาลใด ๆ รับรองวิทยฐานะอันนั้นเลย ทั้ง ๆ ที่เกือบจะ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นพุทธมามกเป็นชาวพุทธ แต่ปรากฏว่าพระที่สำเร็จปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยสงฆ์ทั้ง ๒ แห่งนี้ ได้ไปศึกษาในต่างประเทศ เช่นประเทศอินเดีย เป็นต้น กลับตรงกันข้าม พวกแขก ชาวอินเดีย ซึ่งไม่รู้ไม่เห็นกับคนไทย กลับเป็นผู้รับรองวิทยฐานะของพระที่สำเร็จมหาวิทยาลัยทั้ง ๒ แห่งนี้ คนไทยไม่รับรอง แลว่าคนแขกรับรอง เพราะมีหลายต่อหลายท่าน อย่างที่ท่านประมวล กลุ่มาศย์ พุทธเมื่อกันไม่น้อยกว่า ๑๐๐ - ๒๐๐ ท่านที่สำเร็จปริญญาตรีจากเมืองไทยแล้ว ไปทำปริญญาโท ไปทำปริญญาเอก ต่อเมืองนอกโดยเฉพาะที่ประเทศอินเดีย แต่ปรากฏว่ารัฐบาลอินเดียรับรองวิทยฐานะว่าเป็นปริญญาตรีไปจากเมืองไทย ตรงกันข้ามรัฐบาลไทยเราไม่ว่าสมย์ใด ๆ ไม่เคยรับรองวิทยฐานะของพระเลย เป็นที่น่าเศร้าใจไหมครับ เราเป็นพุทธศาสนิกชน ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมไม่อยากจะอภิปรายหรือไม่อยากจะพูดมาก ขอยำนิคเดียวครับ การที่พระภิกษุสงฆ์หรือสามเณรต้องมาศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยนี้ ยอมรับอยู่ประการหนึ่ง พระภิกษุสงฆ์ส่วนมากเป็นผู้ที่ยากจนเกิดมาจากตระกูลชาวไร่ชาวนารวมทั้งกระผมด้วย ถ้าหากว่าเราไม่รับรองวิทยฐานะของท่าน ลองคิดซิว่าจะมีใครเรียนจะมีใครบวช จะมีใครมาประพฤติปฏิบัติอย่างนี้ อย่างที่ท่านสมารถผู้มีเกียรติบางท่านเคยพูดว่า เราเป็นคนไทย พระก็เป็นพระไทย เมื่อศึกษาเล่าเรียนไปแล้ว มีความรู้ความสามารถแล้ว ถ้าท่านยังมีศรัทธาในการที่จะบวชอยู่ในพระพุทธานุศาสนาท่านก็เป็นพระที่คัมมีความรู้คัมมีความสามารถสามารถที่จะเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปยังต่างประเทศได้ ในท่านองเดียวกัน บางองค์อาจจะหมกมุ่นหมกมุ่นศาสนา เขมกระผมเป็นต้น เมื่ออยู่ไม่ได้จำเป็นต้องสึก เมื่อสึกออกมาแล้วกระผมก็ยังเป็นคนไทย ไม่ใช่เป็นคนลาว หรือไม่ใช่เป็นคนเขมรที่ไหน กระผมเป็นพลเมืองก็ของชาติ กระผมกล้าพูดได้ ณ ที่นี้ว่า ถ้ากระผมเองไม่ได้อาศัย

เรียนจากพระพุทธศาสนา ไม่ได้อาศัยบวชในพระพุทธศาสนา ไม่ได้เรียนหนังสือ
 กระผมจะไม่มีปัญญามายืนอภิปราย มาเป็นผู้แทนราษฎร ณ ที่นี้ เพราะความยากจน
 มันบังคับมีเด็กหลายคนต่อหลายคนอยากจะเรียนอยากจะศึกษา แต่ว่ากระทรวงศึกษาธิการ
 ของเมืองไทยนี้สามารถรับบุคคลเหล่านั้นไปเรียนได้ไหม กระผมจะเรียนให้บรรคาศมาชิก
 ผู้มีเกียรติใครทราบว่ามีอาชีพที่แล้วนี้กระผมได้เดินทางไปจังหวัดสุโขทัย เพื่อไปเยี่ยม
 บรรคาศพ่อแม่พี่น้องของกระผมได้ไปเยี่ยมโรงเรียนหนึ่ง ซึ่งมีถึงประมณปีที่ ๗
 โรงเรียนนั้นคือโรงเรียนบ้านแม่ส่า กระผมถามครูใหญ่ว่าทำไมประมณปีที่ ๗ ของเรา
 มีเพียง ๔ คน ๕ คนเท่านั้น ไม่มีคนสนใจจะเรียนกระนั้นหรือ ครูใหญ่ท่านบอกว่า
 ไม่ใช่อย่างนั้น พอจบประมณปีที่ ๔ แล้วไม่มีสติปัญญาที่จะเรียนต่อได้ เพราะความยาก
 เพราะความจน ในโรงเรียนที่กระผมกล่าวถึงนี้คือโรงเรียนบ้านแม่ส่า ไม่มีหนังสือเรียน
 ต้องมายืมหนังสือจากจังหวัดไปเรียน แต่มีเสื้อผ้าที่จะมาโรงเรียนได้มีอีกหลายสิบ
 หลายร้อยครอบครัวไม่มีปัญญาแม่แต่จะซื้อกางเกงและเสื้อให้ลูกมาเรียนหนังสือ ยอมรับ
 ไหมครับ บ้านเรานั้นยังยากจนอยู่พอสมควรเด็ก ๆ อยากจะเรียนหนังสือ เมื่อรัฐบาล
 ไม่มีสติปัญญาพอที่จะเอื้ออำนวยให้เขาเรียนหนังสือในทางโลก เขาเหล่านั้นก็จะหันมา
 เรียนหนังสือในทางธรรมคือบวชเป็นสามเณร บวชเป็นพระภิกษุ เพราะฉะนั้นกระผม
 เชื่อว่าบรรคาศมาชิกทุกท่านที่นั่งอยู่ที่นี่โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านเป็นสัตบุรุษคงจะเห็นใจ
 คนยากคนจนให้คนยากคนจนได้มีโอกาสเรียนหนังสือบ้าง ท่านประธานที่เคารพครับ
 กระผมขอขอบพระคุณท่านประธานที่กรุณาให้กระผมพูด ขออภิปรายเพียงสั้น ๆ แค่นี้
 ขอขอบพระคุณครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม (อุครธานี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
 ได้ฟังการอภิปรายของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติในตอนนี้เกี่ยวกับเสนอ ร่างพระราชบัญญัติ
 ตั้งมหาวิทยาลัยสงฆ์ ๒ แห่ง ก็ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ
 ราชวิทยาลัยนั้นอีกมหาวิทยาลัยหนึ่ง กระผมใครจะกราบเรียนตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องนี้
 แล้วก็จะพยายามรวบรวมให้มากที่สุดไม่ให้เสียเวลาของสภาอันทรงเกียรตินี้ กระผม
 ขอตั้งข้อสันนิษฐานไว้ก่อนว่า เมื่อทางรัฐบาลได้รับร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย

๕๕๖

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย รับไปพิจารณาก่อนรับหลักการแล้ว และจะเสนอลดลงมาภายใน ๑๕๐ วัน กระผมคาดเอาเองว่าร่างพระราชบัญญัติที่เรากำลังพิจารณากันอยู่นี้ รัฐบาลคงจะรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการภายในกำหนดเวลาเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม กระผมใคร่จะกราบเรียนตั้งข้อสังเกตไว้อย่างนี้

ประเด็นแรก กระผมขอสนับสนุนหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติตั้งมหาวิทยาลัยทั้ง ๒ แห่งนี้ ที่จะเปิดโอกาสให้พระภิกษุสงฆ์ได้รับการศึกษาหาความรู้ทั้งในทางโลกและทางธรรม อันนี้กระผมไม่จำเป็นที่จะต้องกล่าวให้ซ้ำกับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้อภิปรายไปแล้ว แต่ว่าเรื่องสำคัญซึ่งกระผมมีความรู้สึกที่จะตั้งข้อสังเกตไว้มันเป็นอย่างนี้ครับ ก่อนอื่นกระผมขอกราบเรียนว่ากระผมไม่มีความรู้มากนักเกี่ยวกับในทางพระพุทธศาสนา แต่โดยสามัญสำนึกกระผมคิดว่าพระพุทธองค์คงจะไม่มีพระประสงค์ที่จะให้พระพุทธศาสนานี้แตกแยกออกเป็นนิกายต่าง ๆ กระผมคาดคะเนเอาว่านี่เป็นความรู้สึกโดยสามัญสำนึก ถ้าหากว่าพระพุทธองค์ท่านทรงมีญาณวิถึใด ๆ ที่จะทรงทราบการแยกออกเป็นนิกายต่าง ๆ ของพระพุทธศาสนานี้ ถ้าหากว่าพระองค์สามารถที่จะทรงบันดาลได้ คงจะมีพระประสงค์จะให้รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ที่นี้เมื่อมาพิจารณาถึงการเสนอลดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้น ๒ แห่ง เป็นมหาวิทยาลัยเพื่อศึกษาพระพุทธศาสนา และกระผมมีความรู้สึกว่าเป็นการส่งเสริมให้เกิดการแตกแยกขึ้นในพระพุทธศาสนาถึงแม้ว่าท่านผู้ใดเสนอมาไม่มีความประสงค์อย่างนั้นก็ตาม ท่านมีเจตนาดี แต่ความประสงค์ของกระผมที่เสนอความคิดเห็นก็อยากจะเห็นพระพุทธศาสนานี้มารวมกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แม้ว่าจะได้มีแยกเป็นนิกายมาแล้วก็ตาม แต่ควรที่จะทำให้เป็นจุดเริ่มต้นให้พระพุทธศาสนานี้มารวมเป็นจุดอันหนึ่งอันเดียว เว้นถ้าหากว่าเราแยกออกเป็น ๒ มหาวิทยาลัยอย่างนี้ มหาวิทยาลัยหนึ่งเป็นของฝ่ายธรรมยุต อีกมหาวิทยาลัยหนึ่งเป็นของมหานิกายอย่างนี้แล้วในความรู้สึกของกระผมในทางส่วนตัวไม่อยากจะเห็น ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติซึ่งเป็นผู้เสนอท่านหนึ่ง ขอประทานโทษที่จะขอเอ่ยชื่อ ก็คือคุณสมาน ชมภูเทพ ท่านได้กล่าวไว้ว่า ถึงแม้ว่าจะเป็นธรรมยุต มหานิกายก็ตาม แต่วิทยาลัยที่มีอยู่ปัจจุบันนี้ ธรรมยุตและมหานิกายก็ไปศึกษาร่วมกันอยู่ แล้วทำไมเล่าเมื่อเราเสนอให้เป็นมหาวิทยาลัย

แล้วทำไมเราไม่ได้เป็นมหาวิทยาลัยเดียวกันเสีย แล้ววิชาต่าง ๆ ที่ศึกษานักศึกษา
 ทั้งทางโลกและทางธรรม ทางโลกนั้นะไม่ได้แยกออกเป็นธรรมยุต มหาิกาย
 หรือภควัฒนศึกษาด้วยกัน ไม่ว่าจะป็นวิชาอะไรก็ตามก็ให้อยู่ในมหาวิทยาลัยเดียวกัน
 นี้แหละ เพราะฉะนั้นกระผมจึงใคร่อยากจะเสนอตั้งข้อสังเกตให้รัฐบาล เมื่อท่านได้รับ
 ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้ไปพิจารณาจนครบหลักการแล้ว ถ้าหากว่าท่านจะเสนอ
 มาใหม่ ขอให้ท่านเสนอมาเป็นมหาวิทยาลัยเดี่ยว จะเป็นชื่ออะไรก็ตาม ส่วนว่าจะให้
 เป็นวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยรักษารูปชื่อเดิมไว้ และเป็นวิทยาลัย
 มหามกุฏราชวิทยาลัยโดยรักษารูปชื่อเดิมไว้ วิทยาลัย ๒ แห่งนี้ มารวมเป็นมหาวิทยาลัย
 แห่งเดียวกัน ซึ่งในทางปฏิบัติก็ทำกันอยู่หลายแห่ง หรือจะทำเป็นคณะอะไรก็ได้แต่
 แล้วมารวมเป็นมหาวิทยาลัยเดียวกันแล้ว ในทางที่จะรวมสมานสามัคคีเป็นอันหนึ่ง
 อันเดียวกัน ในวงพระพุทธศาสนาของประชาชนชาวไทยของเรา นี้มันก็เป็นจุดเริ่มต้น
 ที่จะสมานสามัคคีของพุทธศาสนิกชน ไม่ต้องแยกว่าเป็นนิกายนี้นิกายนี้ ซึ่งแต่ละนิกายนั้น
 ก็มุ่งที่จะปฏิบัติธรรมตามคำสั่งสอนของพระพุทธองค์นั่นเองแหละ เพราะฉะนั้นกระผมจึง
 ตั้งข้อสังเกตไว้อย่างนี้ อยากจะขอรับรองให้รัฐบาลรับข้อเสนอที่กระผมได้เสนอไว้
 ไปพิจารณาอย่างจริงจัง และประโยชน์ที่จะได้รับนอกจากที่จะเป็นจุดเริ่มต้นแห่งการรวม
 นิกายต่าง ๆ ของพระพุทธศาสนาแล้ว ในด้านอื่นนั้นก็จะเป็นการประหยัด เราไม่ต้อง
 ไปตั้งงบประมาณให้ ๒ มหาวิทยาลัยนั้นอย่างหนึ่ง เป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณ
 ของแผ่นดินโดยใช่เหตุ นอกจากนั้นการวางหลักสูตรเราก็สามารถที่จะวางให้เป็น
 บรรทัดฐานอันเดียวกันได้ ในทางโลกเกี่ยวกับวิชาในทางโลกจะเป็นวิชาใด ๆ ก็ตาม
 ท่านก็มีคณะกรรมการของมหาวิทยาลัยเดียวกัน วางมาตรฐานอันเดียวกันไปเลย
 จะศึกษาวิชาอะไร ระดับไหน ในทางธรรมก็เช่นเดียวกัน ท่านจะศึกษาคำสั่งสอน
 ของพระพุทธองค์ระดับใด ระดับไหนก็วางไปเลย อันนี้จะพุดถึงมาตรฐานของวิชาการ
 ในทางพระพุทธศาสนาแล้ว กระผมคิดว่าจะได้ประโยชน์อันล้ำค่า ถ้าหากว่าเราไปแยก
 ต่างมหาวิทยาลัยต่างก็มีคณะกรรมการบริหารของตนเอง ต่างก็วางมาตรฐาน
 ในทางโลกและทางธรรมของตนเองมาตรฐานของความถูกต้อง จุดแห่งความสามัคคี

๕๕๕

ระหว่างพุทธศาสนิกชนก็ดี มันก็จะไม่เริ่มขึ้น อันนี้แหละครับกระผมจึงขอฝากทางรัฐบาลไว้ว่า ถ้าหากว่าท่านรับร่างพระราชบัญญัติตั้งมหาวิทยาลัยทั้ง ๒ แห่งนี้ ไปเพื่อพิจารณา ก่อนรับหลักการแล้ว ไปรคนึกถึงการสมานสามัคคีการรวมใจของพระพุทธศาสนานี้ เป็นจุดเริ่มต้น แล้วก็นึกถึงความประหยัด มาตรฐานของการศึกษาในทางพระพุทธศาสนา ซึ่งกระผมได้เสนอมาแล้วนั้นไว้พิจารณา ถ้าท่านจะเสนอร่างพระราชบัญญัติ ซึ่งกระผมคิดว่าเมื่อท่านรับไปพิจารณาครบ ๑๕๐ วันแล้ว ท่านจะต้องเสนอเป็นร่างพระราชบัญญัติของรัฐบาลมา ขอให้เสนอมาเป็นร่างพระราชบัญญัติเดียว ส่วนข้ออื่นท่านจะไปตั้งเอาอย่างไรก็ได้ แล้วให้ทั้ง ๒ มหาวิทยาลัยนี้รวมอยู่เพื่อประโยชน์ อย่างที่กระผมได้กราบเรียนมาแล้ว ขอขอบคุณครับ

นายคาบชัย อัครราช (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม นายคาบชัย อัครราช รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ขอขอบคุณท่านสมาชิกไว้ในโอกาสนี้ ที่ได้ให้เหตุให้ผล และได้ให้คำแนะนำในการที่จะพิจารณาในเรื่องนี้เป็นอย่างดี แต่อย่างไรก็ตาม บัญชีร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้มีหลักการและเหตุผลเหมือนกัน นิดแปลกแตกต่างกัน แต่ชื่อและสถานที่เท่านั้น เมื่อเป็นดังนี้กระผมในนามของรัฐบาลจึงขอรับเรื่องนี้ไปไว้พิจารณาก่อนรับหลักการ โดยเพื่อให้ไม่เสียเวลา จึงขอเสนอเลยว่าจะรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการภายใน ๑๕๐ วัน

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็เป็นเอกสิทธิ์เหมือนอย่างที่ได้กล่าวมาแล้วในญัตติก่อน ๆ นะครับ แล้วรัฐบาลเสนอกำหนดเวลาไปเลยว่าจะรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการภายใน ๑๕๐ วัน ผมอยากจะถามมติของที่ประชุมนี้ว่าจะกำหนดเวลาหรือไม่กำหนดเวลาหรือจะมีความเห็นเป็นอย่างอื่น นอกจากท่านรัฐมนตรีเสนอหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มี เป็นอันว่าการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับทั้ง ๓ ญัตตินี้เอาไว้ ให้รัฐบาลรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการ

โดยมีกำหนดเวลา ๑๕๐ วัน ที่ประชุมอนุมัติอย่างนั้นครับ
สำหรับระเบียบวาระอื่น ๆ ในวันนี้ไม่มีเรื่องอื่นที่จะพิจารณา เพราะฉะนั้น
ผมขอเลิกประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๒๓ นาฬิกา

บุจกรายงานการประชม

กาญจนาลักษณ์ อู่แก้ว	ชลอลักษณ์ ธรรมผล
พรรณมณฑา วิไลวงษ์	นิภา ภานกุล
ภุชชงค์ เอกบุตร	ลักขณาวัลดี นิตร์โสภณศิริ
สมชาย คาวอุดม	สุจิตรา เจริญศิริ
ฉันทนา ชานป้อม	อาภรณ์ พงษ์นาค
เปรมจิต บุญหล่อ	พัชนี คล้ายสุวรรณ
สายสุนีย์ พันธนะ	สุรีย์ ภูจินกา
สินรัชชัย ชี้อัสคัยกี	เรณู อรัญญิก
กรรองกาญจน์ เภาจินกา	สัมฤทธิ์ คงเลิศ
วรรษิ์ ชันธิโรติ	มาลี เหมือนรัตน์
กัลยา สวรรุณศิลป์	นงเยาว์ วานะรินทร์
อุษา รุณห์พิท	กรรณิการ์ สิงหะผดิส
ไพลิน จิรศักดิ์กุล	ประเสริฐ ปันสิน
พิลาศ จารุณี	กรรณา พิมพ์สุวรรณ
ทิพอร นุ้ยเปี่ยม	สมศรี ใจอนนอม
มาลี อำไพลำเลิศ	

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ธีระวุฒิ สุทธิสงคราม
 สุ่ม โปธิเสน
 ทองเจือ กัลพมานุกุลกิจ
 ไพศาล แสนใจงาม
 สนิท กุลเจริญ
 สุรพันธ์ ชินวัตร
 ไร่นาน อรุณรังษี
 แนบ ผ่องแผ้ว
 ปิยะณัฐ วัชรภรณ์
 ประสิทธิ์ จิตต์อารีย์
 นิกร นนทวงศ์
 สุรจิตต์ จันทรสำชา
 สุนัย พงศ์อารยะ
 พิภพ ละสิทธิ์ตัน

ตรวจแล้ว วันที่ ๑ . ก.ย. ๒๕๑๘

สภารับรองในคราวประชุม

ครั้งที่ ๑๑/๒๕๑๘ (สามัญ สมัยที่สอง)

อุทัย พิมพ์ใจชน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ช
กรังท-๑๒/๒๕๑๘

วันพฤหัสบดีที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๑๘

๑. เรื่องแจ้งต่อที่ประชุม

(๑) รับทราบอนุสัญญาและขอแนะซึ่งตราจาก
ที่ประชุมองค์การกรรมกรระหว่างประเทศ
สมัยที่ ๕๘-๖๐

๒๘๕

(๒) กระทรวงยุติธรรมขออนุญาตให้ศาลจังหวัด
ลำพูนเรียกตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
ซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญาไปฟังคำ
พิพากษาคาลอรรถณ

๒๘๘

๒. กระทูถาม

(๑) ป่าสงวนพื้นที่ทำกินของราษฎร
ของนายแก้ว นรปติ

๓๐๘

- (๒) เรื่องการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมทอกระสอบ -
ของนายไพฑูรย์ โทตระไวศยะ ๓๑๖
- (๓) เรื่องการอนุรักษ์พันธุ์ปลา
ของนายนิคม วรปัญญา ๓๒๘
- (๔) เรื่องป่าสงวนแห่งชาติ
ของนายสุชน ชื่นสมจิตต์ ๓๓๓
๓. ญัตติควมเรื่องคณะกรรมการพิจารณา
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา กระทำผิดข้อบังคับ
ของนายชุมพล มณีเนตร ๓๔๒
๔. ร่างพระราชบัญญัติกำหนดราคาข้าวเปลือก
พ.ศ. ๓๔๗
๕. ร่างพระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล
(ฉบับที่ ..) พ.ศ. ๓๔๖
๖. ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ-
ราชวิทยาลัย พ.ศ. ๔๑๘
๗. ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราช-
วิทยาลัย พ.ศ. ๔๘๔

รับที่ ๗๒๗/๒๕๑๙ วันที่ ๑๘ มิ.ย. ๒๕๑๙

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

-----

๑๖ มิถุนายน ๒๕๑๙

ขอเสนอผู้คัดค้านมาก

เรื่อง คณะกรรมการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กระทำผิดข้อบังคับ

กราบเรียน ท่านประธานสภาผู้แทนราษฎร

ตามที่สภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติรับหลักการร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๑๙ ในการประชุมสามัญครั้งที่ ๖/๒๕๑๙ และมีกำหนดให้แปรญัตติภายใน ๑ วัน ซึ่งได้มีการนัดประชุมกันครั้งแรกเมื่อ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๑๙ ตามหนังสือของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาที่ได้แจ้งให้กรรมการทุกท่านทราบแล้วนั้น

สำหรับร่าง พรบ. ฉบับนี้กระผมเห็นว่าคณะกรรมการได้ปฏิบัติ การล่าช้าไปในทางไม่สุจริตตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ตามที่สภาได้มอบหมาย คือ ๑. ไม่สามารถที่จะดำเนินการประชุมให้เสร็จสิ้น และให้สมาชิกแปรญัตติ ได้ภายในกำหนดโดยเร็ว ๒. ไม่สามารถประชุมกันตามกำหนดนัดหมายได้ หลายครั้ง เพราะกรรมการมาไม่ครบองค์ประชุม ๓. อธิบดีกรมตำรวจ ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากสภาไม่มาประชุม ตั้งแต่ พล.ต.ต. สืบ พงษ์สุวรรณ พล.ต.ต. รุจิเรก สุนทรพิตานนท์ มานั่งประชุมแทน ซึ่งไม่มีบทบัญญัติใด ในข้อบังคับการประชุมคณะกรรมการให้มอบหมายผู้อื่น ดำเนินการประชุมแทน ตัวกรรมการได้ ๔. ประธานกรรมการกระทำผิดข้อบังคับข้อที่ ๗๒ โดย ชัดแจ้ง

กระผมเห็นว่าคนที่ผู้ใดได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการ โดย
สภาผู้แทนราษฎรแล้ว ไม่มาปฏิบัติหน้าที่อันสำคัญยิ่งนั้น ถือได้ว่ามิได้มีเจตนาดี
ต่อประชาชนและประเทศชาติ ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของสภา โดยประชาชน
เป็นผู้เลือก โดยเฉพาะเป็นผู้ไม่ส่งเสริมในการปกครองตามระบอบ
ประชาธิปไตย และขัดแย้งคำสั่งของสภาอันเป็นสถาบันนิติบัญญัติสูงสุดของชาติ
ควรที่จะได้รับโทษทางใดทางหนึ่ง เพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างอันไม่ดีต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณานำเข้าสู่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ใน
วันพฤหัสบดีที่ ๑๗ นี้ เพื่อพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ชุมพล มณีเนตร

(นายชุมพล มณีเนตร)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดฉะเชิงเทรา

(ลงชื่อ) อูวง เอี่ยมติลา สุทธิวิธ สุพรรณ ไพทურიย์ เครือแก้ว
นิสิต เวทย์ศิริยานันท์ พันโท บุญจง รัตมี ผู้รับรอง

วันที่ ๑๓๑๖/๒๕๑๘ วันที่ ๒๘ เม.ย. ๒๕๑๘

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

สภาผู้แทนราษฎร

๒๘ เมษายน ๒๕๑๘

เรื่อง เสนอร่างพระราชบัญญัติกำหนดราคาข้าวเปลือก พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว พร้อมทั้งบันทึกหลักการและเหตุผล

ข้าพเจ้าขอ เสนอร่างพระราชบัญญัติ กำหนดราคาข้าวเปลือก พ.ศ. .... ฉบับนี้มาเพื่อได้โปรดนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา ได้แนบบันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัตินี้ พร้อมกับหนังสือนี้ ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

นิยม วรปัญญา

(นายนิยม วรปัญญา)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดลพบุรี

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติกำหนดราคาข้าวเปลือก
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีกฎหมายกำหนดราคารับซื้อข้าวเปลือกขั้นต่ำ

เหตุผล

เนื่องด้วยการทำนา เป็นอาชีพหลักของประชาชนชาวไทย ส่วนใหญ่
ข้าวเปลือกที่เกษตรกรชาวนาผลิตได้ เป็นสินค้าที่มีความหมายต่อชีวิตความเป็นอยู่ของ
เกษตรกรทั่วประเทศ ราคาของข้าวเปลือกควรจะได้รับประกันราคาขั้นต่ำ
จากผู้รับซื้อทั่วประเทศ ในขณะนี้ค่าแรงและปัจจัยประกอบการทำนาราคาแพงขึ้น
แต่ราคาข้าวเปลือกมิได้ขึ้นไปตามสัดส่วน นอกจากนั้นราคาขายส่งออกไปยัง
ต่างประเทศก็แพงขึ้น แต่ประโยชน์นั้นมิได้ถึงมือชาวนา

เพื่อเป็นหลักประกันและเป็นการส่งเสริมกำลังใจ ให้เกษตรกรชาวนา
หันมาสนใจการทำนาให้มากยิ่งขึ้นและมีรายได้เหมาะสมพอเลี้ยงชีพ ชาวนา
ไม่เคยกำหนดราคาข้าวเปลือก

จึงจำเป็นต้องมีกฎหมายกำหนดราคาช่วยชาวนาทั่วประเทศไว้

๑๕๖

ร่าง

พระราชบัญญัติกำหนดราคาข้าวเปลือก

พ.ศ. ....

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการกำหนดราคาข้าวเปลือก

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติกำหนดราคาข้าวเปลือก พ.ศ. ...."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ข้าวเปลือกต้องมีคุณภาพสีข้าว ๕% ได้ ถ้าสีได้เกินหรือต่ำกว่า ๕% ให้คิดตัวเฉลี่ยตามอัตราส่วนของข้าวสาร หนึ่งเกวียนให้ด้วยน้ำหนักหนึ่งพันกิโลกรัม

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการที่รัฐมนตรีเป็น

ผู้แต่งตั้ง

"ผู้รับซื้อ" หมายความว่า ผู้รับซื้อข้าวเปลือกจากชาวนาที่ปลูกข้าว

"ผู้ขาย" หมายความว่า ชาวนาที่ได้ปลูกข้าวแล้วขายให้แก่ผู้รับซื้อ

มาตรา ๔ ห้ามมิให้ผู้รับซื้อ ๆ ข้าวเปลือกของผู้ขายในราคาต่ำกว่าที่กำหนดไว้ในประกาศของกระทรวงพาณิชย์ ณ ที่โรงสีหรือที่ฉางของผู้ซื้อ ให้กำหนดเป็นราคาขั้นต่ำทั่วประเทศตามความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๕ ในกรณีที่รัฐมนตรีเห็นว่าราคายาวเปลือก ที่กำหนดในมาตรา ๔ ต่ำหรือสูงเกินไป ให้รัฐมนตรีมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง เพื่อปรับปรุงราคายาวเปลือกใหม่ เมื่อคณะกรรมการตามมาตรา ๖ ได้กำหนดราคายาวเปลือกปรับปรุงใหม่แล้ว ให้คณะกรรมการรายงานราคายาวเปลือกที่ปรับปรุงใหม่นั้น ต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อให้ความเห็นชอบ

เมื่อคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ ราคายาวเปลือกที่ปรับปรุงใหม่ตามที่คณะกรรมการรายงานให้กระทรวง เกษตรและสหกรณ์ ประกาศกำหนดราคายาวเปลือกในราชกิจจานุเบกษา

ถ้าคณะรัฐมนตรีไม่เห็นชอบ ราคายาวเปลือกที่ปรับปรุงใหม่ตามที่คณะกรรมการรายงานมานั้น ให้คณะรัฐมนตรีแจ้งให้คณะกรรมการตามมาตรา ๖ พิจารณากำหนดราคายาวเปลือกใหม่ แล้วรายงานต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ถ้าคณะรัฐมนตรีไม่เห็นชอบกับราคายาวเปลือกที่คณะกรรมการรายงานครั้งที่ ๒ ก็ดี หรือคณะกรรมการยืนยันราคาที่รายงานไปครั้งแรกก็ดี ให้ถือว่ารายงานราคายาวเปลือกครั้งที่ ๒ หรือการยืนยันราคายาวเปลือกครั้งแรกนั้น เป็นราคายาวเปลือกที่คณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ

ให้กระทรวง เกษตรและสหกรณ์ ประกาศราคายาวเปลือกตามวรรคสามในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๖ คณะกรรมการที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา ๕

๑. ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ เป็นประธานกรรมการ
๒. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง เกษตรและสหกรณ์ เป็นรองประธาน
๓. ปลัดกระทรวง เกษตร ฯ เป็นกรรมการและเลขานุการ

๓๕๒

- ๔. ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ เป็นกรรมการ
- ๕. ผู้แทนกระทรวงการคลัง เป็นกรรมการ และผู้แทนข้าวงา
ภาคกลางหนึ่งคน ภาคเหนือหนึ่งคน ภาคอีสานหนึ่งคน อธิบดี
กรมส่งเสริมการเกษตรกระทรวงเกษตร ฯ ผู้แทนโรงสี
รัฐมนตรีแต่งตั้งหนึ่งคน

มาตรา ๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
๖ เดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๘ สำหรับฤดูข้าวเปลือก ปี พ.ศ. ๒๕๑๔ และ
พ.ศ. ๒๕๒๐ ให้กำหนดราคาเกวียนละ ๓,๐๐๐ บาท ที่โรงสีหรือฉางผู้รับซื้อ
เป็นราคา

มาตรา ๙ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ และกระทรวง
เกษตรและสหกรณ์เป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎ
กระทรวง กำหนดราคาตามมติกรรมการ เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้
กฎกระทรวงนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

.....

.....

- (ลงชื่อ) นิยม วรปัญญา โทศล ไกรฤกษ์ ยศ อินทรโกมาลย์สุต
ทองหยด จิตตวิระ สุระ ชัยวิรัตน์ ผู้เสนอ
- (ลงชื่อ) ประเทือง วิจารณ์ปรีชา อำพล พันธุ์ประสิทธิ์
ธเนศ เตลาน ใหญ่ ศวิตชาติ
ถนอม แสงสุริยจันทร์ ปรีดา พัฒนธาดาบุตร
สิบเอก สนิทพงษ์ มุกดาสนิท จินตนา เรืองกาญจนเศรษฐ์
ทวี บุญเชื้อ บุญเท่ง ทองสวัสดิ์
ดิเรก หลีกคำ เฉลิมชัย เล็กชม

วิเชียร ศุขะวิริยะ

คุณย์ ดวงเกตุ

ไพศาล แสนใจงาม

เฉลิมพล หริตวร

สมักร เจริญรัตน์

บุญชง วิสมหมาย

องอาจ ตั้งสติกชัย

บุญชู โรจนเสถียร

ผู้รับรอง

๑๖๑

วันที่ ๑๓๕๓/๒๕๑๕ วันที่ ๒๕ เม.ย. ๒๕๑๕

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

สภาผู้แทนราษฎร

๒๕ เมษายน ๒๕๑๕

เรื่อง เสนอร่างพระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล
(ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมทั้งบันทึกหลักการและ
เหตุผล

ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล
(ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ฉบับนี้มาเพื่อโปรดเกล้าฯ เสนอที่ประชุม สภาผู้แทนราษฎร
พิจารณา ได้แนบบันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติ มาพร้อมกับ
หนังสือแนบแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ณดินทรา ภัคเกษม

(นางณดินทรา ภัคเกษม)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดเชียงใหม่

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ
ร่างพระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล (ฉบับที่ ..)

พ.ศ. ....

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล มาตรา ๓๕

เหตุผล

โดยที่ในปัจจุบันการจำหน่ายสลากกินแบ่งรัฐบาล ในราคาที่มีความคุ้ม
ยังไม่อาจกระทำได้อย่างทั่วถึง เนื่องจากผู้ค้าปลีกสลากกินแบ่งรัฐบาลต้องไปซื้อ
สลากกินแบ่งรัฐบาลจากตัวแทนจำหน่ายในราคาสูง จึงสมควรที่จะปรับปรุงกฎหมาย
ว่าด้วยสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลเสียใหม่ เพื่อให้ผู้ค้าปลีกสลากกินแบ่งรัฐบาล
เป็นตัวแทนจำหน่ายโดยตรง โดยให้ผู้ค้าปลีกจัดตั้งสหกรณ์ผู้ค้าปลีกสลากกินแบ่งรัฐบาล
ขึ้น วิธีนี้จะทำให้ผู้ค้าปลีกนำสลากกินแบ่งรัฐบาล มาจำหน่ายแก่ประชาชนในราคา
ที่คุ้มกันได้

๑๖๓ . . .

ร่าง

พระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล (ฉบับที่ ..)

พ.ศ. ....

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ...."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล พ.ศ. ๒๕๑๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๓๕ การจำหน่ายสลากกินแบ่งรัฐบาล สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล จะจำหน่ายเอง หรือแต่งตั้งสหกรณ์ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยผู้ค้าปลีกสลากกินแบ่งรัฐบาล เป็นตัวแทนจำหน่ายทั้งหมด หรือบางส่วนก็ได้

ในกรณีที่ได้รับเงินช่วยราชการจากตัวแทนจำหน่าย ให้สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลนำส่งเป็นรายได้แผ่นดิน"

.....

.....

๘๐๐

(ลงชื่อ)	ผดิมทรา ภัคเกษม สนิท กุศลเจริญ	สราวุธ นิยมทรัพย์ วิจิตร ยืนนาน	สุธีร์ อัครวานิชย์ สงสุข ภัคเกษม	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	ไชยวัฒน์ ไตรยสุนันท์ โสภณ วัชรสินธุ์ แนบ ผ่องแผ้ว กมล สมวิเชียร พรรณทิพา วัชรโอบต บัญญัติ บรรทัดฐาน อำ รองเงิน ทอง ธนกาญจน์ วินัย นามเสถียร	สุทิน ภูษทธานนท์ สุรัชย์ บุญแสง พิภาพ อะสีติรัตน์ บุญยิ่ง นันทาภิวัดน์ อำนาจ สุวรรณคีรี สุวัฒน์ วีระเศรษฐกุล สุรพงษ์ ราชมุกดา วิจิต วิเศษสุวรรณภูมิ เพ็ญว ทันบรรจง	เทอดพงษ์ ไชยนันท์ สุทิน ใจจิต เจริญ เปรมฤทัยรัตน์ สมยศ ศิริพันธุ์ เปลื้อง พลโยธา บัณฑิต ธาระวานิช ประสิทธิ์ จิตต์อารีย์ พ.ศ.ศ. อราม จงสวัสดิ์ ผู้รับรอง	

ร่าง

พระราชบัญญัติสำนักงานศาลกึ่งกันแบ่งรัฐบาล (ฉบับที่ ...)

พ.ศ. ....

ข้อความเดิม	ข้อความแก้ไข	หมายเหตุ
<p>มาตรา ๓๕ การจำหน่ายศาลกึ่งกันแบ่งรัฐบาล สำนักงานศาลกึ่งกันแบ่งรัฐบาลจะจำหน่ายเอง หรือ (แต่งตั้งบุคคลอื่นจะเป็นคนเดียวกับหรือหลายคนไปตัวแทน จำหน่ายทั้งหมด) หรือบางส่วนก็ได้</p> <p>ในการนี้ได้รับเงินช่วยราชการจากตัวแทนจำหน่าย ในสำนักงานศาลกึ่งกันแบ่งรัฐบาลส่งเป็นรายไปคนละสิ้น</p>	<p>มาตรา ๓๕ การจำหน่ายศาลกึ่งกันแบ่งรัฐบาล สำนักงานศาลกึ่งกันแบ่งรัฐบาลจะจำหน่ายเอง หรือ แต่งตั้งบุคคลอื่นโดยบุคคลที่คัดเลือกกันแบ่งรัฐบาล ไปตัวแทนจำหน่ายทั้งหมด หรือบางส่วนก็ได้</p> <p>ในการนี้ได้รับเงินช่วยราชการจากตัวแทนจำหน่าย ในสำนักงานศาลกึ่งกันแบ่งรัฐบาลส่งเป็นรายไปคนละสิ้น</p>	

๑๖๖

๔๒๐

รับที่ ๑๓๔๕/๒๕๑๔ วันที่ ๓๐ เม.ย. ๒๕๑๔

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

สภาผู้แทนราษฎร

๓๐ เมษายน ๒๕๑๔

เรื่อง ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมทั้งบันทึกหลักการและเหตุผล

ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. .... ฉบับนี้มาเพื่อให้โปรดเกล้าเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา ไก่แนบบันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัตินี้มาพร้อมกับหนังสือนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

สมาน ชาญเทพ

(นายสมาน ชาญเทพ)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดลำพูน

มีเท็กหลักการและเหตุผลประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เหตุผล

โดยที่มหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาพระปริยัติธรรม และวิชา
ชั้นสูงซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรง
สถาปนาไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๓๒ และได้เริ่มดำเนินการศึกษาในระดับปริญญามา ตั้งแต่
พ.ศ. ๒๔๕๐ จนถึงบัดนี้ มีผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วเป็นจำนวนมาก แต่ทั้งนี้เป็นการ
ดำเนินงานของคณะสงฆ์เท่านั้น ยังไม่มีกฎหมายรับรองฐานะเป็นมหาวิทยาลัย จึงจำเป็นต้อง
ตราพระราชบัญญัติขึ้น

๑๒๒

ร่าง

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พ.ศ. ....

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ...."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน

ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

"มหาวิทยาลัย" หมายความว่า มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

"สภามหาวิทยาลัย" หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ รักษาการตาม

พระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ ให้มหาวิทยาลัยทางกรมราชวิทยาลัย ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งขึ้นเป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงทางพระพุทธศาสนาระดับมหาวิทยาลัย มีนามว่า "มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย"

ให้มหาวิทยาลัยเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นสูงทางพระพุทธศาสนาและวิชาการอื่นที่ไม่ขัดต่อสภามิสัยแกมบรรพชิต ทำการวิจัยส่งเสริมพระพุทธศาสนาเผยแผ่และส่งเสริมการปฏิบัติธรรม และให้ความรู้ในด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา

การให้การศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นสูงทางพระพุทธศาสนา และการปฏิบัติธรรมอาจให้แก่วัยซึ่งมิใช่บรรพชิตก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่กำหนด โดยกฎกระทรวง

มาตรา ๖ ให้มหาวิทยาลัยอยู่ในความอุปถัมภ์ของรัฐบาล และอยู่ในความดูแลโดยทั่วไปของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เพื่อกำหนดรัฐมนตรีมีอำนาจสอบถาม ให้คำแนะนำใด ๆ แก่มหาวิทยาลัยและให้มหาวิทยาลัยชี้แจงแสดงความเห็น เกี่ยวกับการปฏิบัติการในหน้าที่ใด

มาตรา ๗ มหาวิทยาลัยอาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินที่กำหนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน
- (๒) เงินที่ได้จากศาสนสมบัติกลาง
- (๓) เงิน ผลประโยชน์ ดอกผลและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย
- (๔) เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศหรือมอบให้แก่มหาวิทยาลัย

มาตรา ๘ เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศหรือมอบให้แก่ มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจะต้องจัดการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้อุทิศหรือมอบให้แก่ผู้รับ ไม่ขัดกับมาตรา ๕ วรรคสองและวรรคสาม

๔๒๔

มาตรา ๕ มหาวิทยาลัยมีสำนักงานเลขาธิการทำหน้าที่ ปฏิบัติงานธุรการทั่วไป โดยอาจแบ่งส่วนงานออกเป็นกองและแผนก และมีคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย และบัณฑิตวิทยาลัย ดังนี้

- (๑) คณะพุทธศาสตร์
- (๒) คณะครุศาสตร์
- (๓) คณะมานุษยสังคมศาสตร์
- (๔) สำนักธรรมวิจัย
- (๕) สำนักฝึกอบรมสงฆ์
- (๖) สถาบันปริยัติศึกษา
- (๗) สถาบันยุวศาสตร์ศึกษา
- (๘) วิทยาลัยครุศาสตร์ศึกษา
- (๙) บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยอาจมีคณะ สำนัก สถาบัน หรือวิทยาลัย อื่นอีกได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา คณะ สำนัก หรือบัณฑิตวิทยาลัย อาจแบ่งเป็นภาควิชา และสำนักงานเลขานุการ

สถาบันอาจแบ่งเป็นฝ่ายและสำนักงานเลขานุการ

สำนักงานเลขานุการอาจแบ่งเป็นแผนก

มาตรา ๑๐ การเลิกคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัยหรือบัณฑิตวิทยาลัย ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๑๑ การแบ่งส่วนงานในสำนักงานเลขาธิการ คณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย และบัณฑิตวิทยาลัย ให้ทำเป็นประกาศทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๒ ภายใต้บังคับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญา มาตรา ๕ มหาวิทยาลัยจะรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการอื่นในพระพุทธศาสนาเข้าสมทบในมหาวิทยาลัยก็ได้ และให้มีอำนาจให้ปริญญาอนุปริญญาหรือประกาศนียบัตรชั้นหนึ่งแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัย หรือสถาบันนั้น ๆ ได้

การรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการในพระพุทธศาสนา เข้าสมทบในมหาวิทยาลัยหรือ
การเลิกการสมทบวิทยาลัยหรือสถาบันดังกล่าว ให้ทำเป็นประกาศทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ
โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การควบคุมวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการในพระพุทธศาสนา ที่เข้าสมทบใน
มหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๓ การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน การวางระเบียบวินัย
และการลงโทษ เจ้าหน้าที่ พนักงาน และลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามข้อบังคับ
ของสภามหาวิทยาลัย

หมวด ๒

การดำเนินงาน

มาตรา ๑๔ ให้มีสภามหาวิทยาลัยมหาดุสิตาประกอบด้วย
พระมหาเถระ ฝ่ายมหานิกายที่เป็นสมเด็จพะราชาคณะขึ้นไป เจ้าอาวาสวัดมหาธาตุ
ยุวราชรังสฤษฎิ์ อธิการบดี รองอธิการบดี เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณะบดี
ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน และผู้อำนวยการวิทยาลัย เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง
นอกจากนี้ให้มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งสมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งโดยคำแนะนำและ
ยินยอมของคณะผู้สอนประจำฝ่ายสงฆ์จำนวนไม่เกินห้าท่าน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็น
เจ้าคณะจังหวัด ซึ่งสมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งโดยคำแนะนำและยินยอมของ เจ้าคณะใหญ่
ฝ่ายมหานิกายอีกไม่เกินสี่รูป

ให้เจ้าอาวาสวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ เป็นประธานสภามหาวิทยาลัย

ให้รัฐมนตรีประกาศนามสภามหาวิทยาลัยตามครั้งคราว ที่มี

การเปลี่ยนแปลงในราชกิจจานุเบกษา

ให้เลขาธิการเป็นเลขาธิการสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิไว้ไม่ถึง
จำนวนที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๔ สมเด็จพระสังฆราชจะทรงแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้น

๑๒๖

จนครบจำนวนดังกล่าวเมื่อใกล้ใกล้ ในกรณีเช่นว่านี้ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่เพิ่มขึ้นอยู่ใน
ตำแหน่งเหวาระของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิได้ทรงแต่งตั้งไว้ก่อนแล้วนั้น

มาตรา ๑๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดำรงตำแหน่งสองปี แต่สมเด็จพระสังฆราช
จะทรงแต่งตั้งใหม่ก็อีกได้

มาตรา ๑๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอาจพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) สมเด็จพระสังฆราชมีพระบัญชาให้ออก

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ และสมเด็จพระสังฆราช
ทรงแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทน ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเหวาระที่เหลืออยู่ของ
ผู้ซึ่งคนแทน

มาตรา ๑๘ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการ โดยทั่วไปของ
มหาวิทยาลัย และมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ออกข้อบังคับหรือปฏิบัติการตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และ
วางระเบียบการปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย

(๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรการศึกษามหาวิทยาลัย เสนอทบวงมหาวิทยาลัย
ของรัฐบาล

(๓) จัดหาวิธีการอันจะยังการศึกษา การวิจัย การฝึกอบรม การเผยแพร่
และการปฏิบัติธรรมในมหาวิทยาลัยให้เจริญยิ่งขึ้น

(๔) อนุมัติให้ปริญญา อนุมัติ ประกาศนียบัตรชั้นสูง ประกาศนียบัตร
และประกาศนียบัตรการฝึกอบรม

(๕) พิจารณาการจัดตั้ง ยุบ รวมและเลิกคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย
บัณฑิตวิทยาลัยภาควิชา และฝ่าย

(๖) พิจารณาการรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการอื่น ในพระพุทธศาสนา
เข้าสมทบในมหาวิทยาลัย หรือเลิกการสมทบวิทยาลัยหรือสถาบันดังกล่าว

(๗) พิจารณาการแต่งตั้งและการให้พ้นจากตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดี เลขานุการ รองเลขานุการ คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา หัวหน้าฝ่าย ปรารจารย์ และวราจารย์

(๘) จัดวางระเบียบเกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

(๙) แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อให้คำแนะนำ หรือดำเนินการในกิจการของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๙ ให้สภานายกสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้เรียกประชุมสภามหาวิทยาลัย ถ้ากรรมการสภามหาวิทยาลัยตั้งแต่กึ่งหนึ่งขึ้นไปร้องขอให้ สภามหาวิทยาลัยประชุม เพื่อกิจการอย่างหนึ่งอย่างใด ให้สภานายกสภามหาวิทยาลัยเรียกประชุม สภามหาวิทยาลัย

ในการประชุมต้องมีกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาประชุม อย่างน้อยกึ่งหนึ่งของ จำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้สภานายกสภามหาวิทยาลัยเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าสภานายกสภา มหาวิทยาลัยไม่อาจมาประชุมได้ ให้รองสภานายกมหาวิทยาลัยเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าสภานายกสภามหาวิทยาลัยและรองสภานายกสภามหาวิทยาลัย ไม่อาจ มาประชุมได้และไม่ได้อนุญาตให้กรรมการผู้ใดเป็นประธานในที่ประชุม ให้ที่ประชุม เลือกกรรมการรูปหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มาตรา ๒๐ การลงมติให้ถือคะแนนเสียงข้างมาก กรรมการท่านหนึ่งให้มี เสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียง เพิ่มขึ้นเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๑ ให้มีอธิการบดีรูปหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในการบริหารงาน โดยทั่วไปของมหาวิทยาลัย มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๒๔ และจะให้ มีรองอธิการบดีรูปหนึ่ง หรือหลายรูปช่วยปฏิบัติงานก็ได้

มาตรา ๒๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งอธิการบดีและรองอธิการบดี และ ทรงให้อธิการบดีและรองอธิการบดีพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

๔๒

อธิการบดีดำรงตำแหน่งสามปี แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของ
สภามหาวิทยาลัยจะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้

มาตรา ๒๓ อธิการบดีและรองอธิการบดีต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(๑) เป็นพระราชอาคันตุกะชั้นธรรมชั้นไป

(๒) เป็นพระราชอาคันตุกะและเป็นเปรียญเอกหรือได้ปริญญา เอกจากมหาวิทยาลัย
หรือได้ปริญญา เอกหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง วิทยฐานะ

(๓) เป็นพระราชอาคันตุกะและเป็นเปรียญโทหรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่ง จาก
มหาวิทยาลัยหรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภา
มหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะทั้งได้ทำการสอนมาแล้วในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษา
อื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี หรือเคยดำรงตำแหน่ง
กรรมการสภามหาวิทยาลัยมาแล้วรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี

มาตรา ๒๔ ให้อธิการบดีมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ทำนุบำรุงมหาวิทยาลัย

(๒) ปกครองบังคับบัญชาบรรพชิตและคฤหัสถ์ ที่สังกัดในมหาวิทยาลัย
ให้ปฏิบัติตามข้อบังคับระเบียบ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย

(๓) เป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก

มาตรา ๒๕ ในกรณีตำแหน่งอธิการบดีว่างลงหรืออธิการบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่
ได้ ให้รองอธิการบดีรักษาการแทน

ถ้ามีรองอธิการบดีหลายรูป ให้รองอธิการบดีที่อธิการบดีมอบหมายรักษาการแทน
ถ้าอธิการบดีมิได้มอบหมาย ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นรองอธิการบดีก่อนรักษาการแทน

ในกรณีที่ไม่มีรองอธิการบดี หรือมีแต่ไม่อาจนำความในวรรคสองมาปรับแก้กรณี
เพื่อให้มีผู้รักษาการแทนอธิการบดีได้ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้ง
กรรมการโดยตำแหน่งของสภามหาวิทยาลัยรูปใดรูปหนึ่งรักษาการแทน

มาตรา ๒๖ ให้มีเลขาธิการรูปหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชากิจการ — โดยทั่วไปของ
สำนักงานเลขาธิการ มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๒๔ และจะให้มีรองเลขาธิการ รูปหนึ่ง
หรือหลายรูปช่วยปฏิบัติงานก็ได้

มาตรา ๒๗ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งเลขานุการและรองเลขานุการและ
ทรงให้เลขานุการและรองเลขานุการพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของ
สภามหาวิทยาลัย

เลขานุการดำรงตำแหน่งสี่ปี แดสมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของ
สภามหาวิทยาลัยจะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๒๘ เลขานุการและรองเลขานุการต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้ คือ
เป็นพระราชาคณะหรือเป็นเปรียญเอกหรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือ
ได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ

มาตรา ๒๙ ให้เลขานุการมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ดูแลกิจการโดยทั่วไปของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และ
ข้อบังคับระเบียบ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย

(๒) ควบคุมการเงิน การพัสดุ สถานที่ และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัย

(๓) ปฏิบัติงานตามที่อธิการบดีมอบหมายหรือตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของสภา

มหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่ตำแหน่งเลขานุการว่างลง หรือเลขานุการไม่อาจปฏิบัติ
หน้าที่ได้ให้รองเลขานุการรักษาราชการแทน

ถ้ามีรองเลขานุการหลายรูป ให้รองเลขานุการที่เลขานุการมอบหมาย
รักษาราชการแทน ถ้าเลขานุการมิได้มอบหมาย ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นรองเลขานุการก่อน
รักษาราชการแทน

ในกรณีที่ไม่มีรองเลขานุการ หรือมีแต่ไม่อาจนำความในวรรคสองมาปรับแก้
กรณีเพื่อให้มีผู้รักษาราชการแทน เลขานุการได้ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ ให้สภามหาวิทยาลัย
แต่งตั้งกรรมการโดยตำแหน่งของสภามหาวิทยาลัยรูปใดรูปหนึ่งรักษาราชการแทน

มาตรา ๓๑ ในคณะหรือบัณฑิตวิทยาลัย ให้มีคณบดีรูปหนึ่งรับผิดชอบดำเนินงาน
และจะให้มีรองคณบดีช่วยปฏิบัติงานก็ได้

๔๓๐

ในสำนัก สถาบัน หรือวิทยาลัย ให้มีผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน หรือผู้อำนวยการวิทยาลัย แล้วแต่กรณี รับผิดชอบดำเนินงาน และจะให้ มีรองผู้อำนวยการ สำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน หรือรองผู้อำนวยการวิทยาลัย ช่วยปฏิบัติงานก็ได้

ถ้ามีการแบ่งเป็นภาควิชา ให้มีหัวหน้าภาควิชารับผิดชอบดำเนินงาน

ถ้ามีการแบ่งเป็นฝ่าย ให้มีหัวหน้าฝ่ายรับผิดชอบดำเนินงาน

มาตรา ๓๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งคณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการ สำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย และ ทรงให้ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

คณบดี ผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย ดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย จะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๓๓ คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชาและหัวหน้าฝ่าย ต้องมีคุณสมบัติดังนี้คือ เป็นพระราชอาคันตุกะ หรือเป็นพระภิกษุและเป็นเปรียญเอก หรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือ ได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ

มาตรา ๓๔ ให้มีคณะกรรมการประจำคณะหรือบัณฑิตวิทยาลัย ประกอบด้วย คณบดีเป็นประธานกรรมการ รองคณบดี และหัวหน้าภาควิชา เป็นกรรมการ ในกรณี ไม่มีรองคณบดีและหรือไม่มี การแบ่งเป็นภาควิชา หรือมีแต่ไม่ถึงสามภาควิชา ให้ สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวนรวมทั้ง ประธานกรรมการ ไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการรูปใดรูปหนึ่ง เป็น เลขานุการ

มาตรา ๓๕ ให้มีคณะกรรมการประจำสำนัก ประกอบด้วยผู้อำนวยการสำนัก เป็นประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสำนัก และหัวหน้าภาควิชา เป็นกรรมการ ในกรณีไม่มีรองผู้อำนวยการสำนักและหรือไม่มี การแบ่งเป็นภาควิชาหรือมีแต่ไม่ถึงสามภาควิชา

ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวนรวมทั้งประธานกรรมการไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการรูปใดรูปหนึ่งเป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๖ ให้มีคณะกรรมการประจำสถาบัน ประกอบด้วยผู้อำนวยการสถาบัน เป็นประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสถาบัน และหัวหน้าฝ่ายเป็นกรรมการ ในกรณีไม่มีรองผู้อำนวยการสถาบันและหรือไม่มีฝ่ายเป็นฝ่าย หรือมีแต่ไม่ถึงสามฝ่าย ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวนรวมทั้งประธานกรรมการไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการรูปใดรูปหนึ่งเป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๗ กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งเพิ่มเติม ตามมาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ ให้ดำรงตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับการแต่งตั้งใหม่อีกได้ มาตรา ๓๘ กรรมการที่กล่าวในมาตรา ๓๗ พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) พ้นจากการเป็นผู้เสนอในมหาวิทยาลัย
- (๔) สภามหาวิทยาลัยให้ออก

มาตรา ๓๘ คณะกรรมการประจำคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (๑) วางระเบียบปฏิบัติในคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน ด้วความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย
- (๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรการศึกษาเสนอสภามหาวิทยาลัย
- (๓) จัดดำเนินการสอนและสอบไล่
- (๔) รับปรึกษาและให้ความคิดเห็นแก่คณบดีหรือผู้อำนวยการ ในกิจการของคณะบัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบันนั้น ๆ

มาตรา ๕๐ ในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบันให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๕๑ ผู้สอนในมหาวิทยาลัยมีดังนี้

- (๑) ปวราจารย์ ซึ่งอาจ เป็นปวราจารย์ประจำหรือปวราจารย์พิเศษ
- (๒) วราจารย์
- (๓) อาจารย์ ซึ่งอาจเป็นอาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ

มาตรา ๕๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งปวราจารย์ประจำ ปวราจารย์พิเศษ และวราจารย์ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๕๓ ผู้สอนซึ่งเป็นปวราจารย์ประจำพ้นจากการเป็นผู้สอนไป โดยไม่มีความผิดให้เป็นปวราจารย์เกียรติคุณ

มาตรา ๕๔ ปวราจารย์ ต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอกหรือไ้ปริญาเอกจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๒) เป็นเปรียญโทหรือไ้ปริญาโทจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๓) ไ้ปริญาตรีจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามห้าปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๘) เป็นเปรียญหรือไ้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่ สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดีเกินเป็นพิเศษในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

มาตรา ๘๕ วรจารย์ ต้องมีคุณวุฒิต่างอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอกหรือไ้ปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และไ้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๒) เป็นเปรียญโทหรือไ้ปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และไ้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๓) ไ้ปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญญาหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และไ้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

มาตรา ๘๖ อาจารย์ประจำต้องมีคุณวุฒิเป็นเปรียญหรือไ้ปริญญา ชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะหรือมีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

อาจารย์พิเศษนั้น อธิการบดีจะไ้แต่งตั้งขึ้นประจำปีการศึกษา ตามคำแนะนำของคณบดี หรือผู้อำนวยการ จากผู้ที่มีคุณวุฒิ เช่นเดียวกับอาจารย์ประจำ

หมวด ๓

ปริญญา ประกาศนียบัตร และเครื่องหมายวิทยฐานะ

มาตรา ๔๗ ปริญญามีสามชั้น คือ

ปริญญาเอก เรียกว่า พุทธศาสตรศาสตรดุษฎีบัณฑิต ใช้อักษรย่อ พศ.ด.

ปริญญาโท เรียกว่า พุทธศาสตรศาสตรมหาบัณฑิต ใช้อักษรย่อ พศ.ม.

ปริญญาตรี เรียกว่า พุทธศาสตรศาสตรบัณฑิต ใช้อักษรย่อ พศ.บ.

มาตรา ๔๘ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญา ในสาขาวิชาที่มีการศึกษา
ในมหาวิทยาลัย

การกำหนดการให้ปริญญาในสาขาวิชาใดและชั้นใด และจะใช้อักษรอย่างไร
ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๔๙ สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับกำหนดให้ปริญญาชั้นใดในสาขาวิชา
ใดเป็นปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่งหรือปริญญาเกียรตินิยมอันดับสอง ในปริญญาชั้นและสาขานั้น ๆ
ได้

มาตรา ๕๐ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาเกียรตินิยมศักดิ์ แก่ผู้ซึ่งมหาวิทยาลัยเห็นว่า
เป็นผู้ทรงคุณวุฒิสมควรแก่ปริญญานั้น ๆ

มาตรา ๕๑ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ประกาศนียบัตรและอนุปริญญา ดังนี้

(๑) ประกาศนียบัตรชั้นสูง ให้แก่ผู้มีความรู้สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาตรี จาก
มหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และสำเร็จการศึกษา
ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูงของมหาวิทยาลัย

(๒) ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรในสาขา
วิชาใดที่ยังไม่ถึงชั้นปริญญา

(๓) ประกาศนียบัตร ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาเฉพาะสาขาวิชา

(๔) ประกาศนียบัตรการฝึกอบรม ให้แก่ผู้ผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมของ
มหาวิทยาลัย

การกำหนดการให้ประกาศนียบัตรและอนุปริญญาในสาขาวิชาใด และหลักสูตรใด
ให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

๑๘๑ หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๒ ผู้ใดแสดงกัวยประการใด ๆ ว่าตนมีปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง
อนุปริญญา ประกาศนียบัตร หรือประกาศนียบัตรการฝึกอบรมของมหาวิทยาลัย โดยที่ตนไม่มี
ถ้าได้กระทำเพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่าตนมีวิทยฐานะเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน
หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๓ ในวาระเริ่มแรกสมเด็จพระสังฆราชจะไต่ทรงแต่งตั้ง อธิการบดี
รองอธิการบดี เลขานุการ รองเลขานุการ คณบดี และผู้อำนวยการ และจะไต่ทรงแต่งตั้ง
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของสภามหาวิทยาลัยให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับ

การแต่งตั้งตำแหน่งตามความในวรรคหนึ่ง สมเด็จพระสังฆราชทรงกระทำไต่
โดยไม่คงได้รับคำแนะนำจากสภามหาวิทยาลัย เพื่อการนี้มีให้นำมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗
และ มาตรา ๓๒ มาใช้บังคับในการแต่งตั้งนั้น ๆ

มาตรา ๕๔ ในวาระเริ่มแรกให้รัฐมนตรีประกาศนามสภานายก สภามหาวิทยาลัย
และรองสภานายกสภามหาวิทยาลัยตามความในมาตรา ๑๔ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๕๕ ให้ปริญญา อนุปริญญา ประกาศนียบัตร และประกาศนียบัตร
การฝึกอบรมที่สภามหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย หรือสภามหาวิทยาลัยของมหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัยได้อนุมัติหรือมอบให้ไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มีศักดิ์และสิทธิ
เช่นเดียวกับที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติทุกประการ

.....

.....

๔๓๖

	(ลงชื่อ)	สมาน ฃมภูเทพ	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	สุระ ชัยวิรัตน์	จารุบุตร	เรืองสุวรรณ
	สุชน ชื่นสมจิตต์	พล.ท.กานต์	รัตนวราหะ
	พ.อ. อุกม ทวีวัฒน์	วรวิทย์	คำเงิน
	เจริญ กลางคาร	จำนงค์	ศรีวรรณ
	จ.ส.อ. ทรงธรรม ปัญญาภิ	กำจร	คุณรัตนศิริ
	บุญสง สมใจ	อัมพล	จันทร์เจริญ
	โกศล แวงวรรณ	สุธรรม	ปัทมคิดก
	ฉันท ทองศิริ	หิรัญ	ขวางจำ
	กริช กงเพชร	สมโภชน์	ศิริกุล
	สันติ เทพมณี	ผดิมทรา	ภักเกษม ผู้รับรอง

๑๘๓

รับที่ ๑๔๑๖/๒๕๑๘ วันที่ ๓๐ เม.ย. ๒๕๑๘

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

สภาผู้แทนราษฎร

๓๐ เมษายน ๒๕๑๘

เรื่อง เสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมทั้งบันทึกหลักการและเหตุผล

ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ฉบับนี้มาเพื่อได้โปรดนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา ได้แนบบันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัตินี้พร้อมกับหนังสือแนบแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ประมวด กุลมาศย์

(นายประมวด กุลมาศย์)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชุมพร

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ
ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เหตุผล

โดยที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาพระปริยัติธรรมและ
วิชาชั้นสูงซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
ได้ทรงสถาปนาไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๓๒ และได้เริ่มดำเนินการศึกษาในระดับปริญญามา
ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๐ จนถึงบัดนี้ผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วเป็นจำนวนมาก แต่ทั้งนี้
เป็นการดำเนินงานของคณะสงฆ์เท่านั้นยังไม่มีกฎหมายรับรองฐานะเป็นมหาวิทยาลัย
จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

หมวด ๑
บททั่วไป

มาตรา ๕ ให้มหาวิทยาลัยสงฆ์ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งขึ้นเป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงทางพระพุทธศาสนาระดับมหาวิทยาลัย มีนามว่า "มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย"

ให้มหาวิทยาลัยเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาอบรมวิชาการชั้นสูงทางพระพุทธศาสนาและวิชาการอื่นที่ไม่ขัดต่อสมณวิสัยแก่บรรพชิต ทำการวิจัยส่งเสริมพระพุทธศาสนา เผยแผ่และส่งเสริมการปฏิบัติธรรม และให้ความรู้ในด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา

การให้การศึกษอบรมเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมพระพุทธศาสนา และการปฏิบัติธรรม อาจให้ผู้ซึ่งมิใช่บรรพชิตก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

มาตรา ๖ ให้มหาวิทยาลัยอยู่ในความอุปถัมภ์ของรัฐบาล และอยู่ในความดูแลโดยทั่วไปของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อการนี้รัฐมนตรีมีอำนาจสอบถามให้คำแนะนำใด ๆ แก่มหาวิทยาลัย และให้มหาวิทยาลัยชี้แจงแสดงความเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติการณ์ในหน้าที่ได้

มาตรา ๗ มหาวิทยาลัยอาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินที่กำหนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน
- (๒) เงินที่ได้จากศาสนสมบัติกลาง
- (๓) เงิน ผลประโยชน์ คอกผลและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย
- (๔) เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศหรือมอบให้แก่มหาวิทยาลัย

มาตรา ๘ เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศหรือมอบให้แก่มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจะต้องจัดการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้ที่หรือมอบให้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่ขัดกับมาตรา ๕ ววรรคสองและวรรคสาม

มาตรา ๕ มหาวิทยาลัยมีสำนักงานเลขาธิการทำหน้าที่ปฏิบัติงานธุรการทั่วไป โดยอาจแบ่งส่วนงานออกเป็นกองและแผนก และมีคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย และบัณฑิตวิทยาลัย ดังนี้

- (๑) คณะพุทธศาสตร์
- (๒) คณะครุศาสตร์
- (๓) คณะมานุษยสังคมศาสตร์
- (๔) สำนักธรรมวิจัย
- (๕) สำนักฝึกอบรมสงฆ์
- (๖) สถาบันปริยัติศึกษา
- (๗) สถาบันยุวศาสนศึกษา
- (๘) วิทยาลัยครูศาสนศึกษา
- (๙) บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัย อาจมีคณะ สำนัก สถาบัน หรือวิทยาลัยอื่นอีกได้ โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

คณะ สำนัก หรือบัณฑิตวิทยาลัย อาจแบ่งเป็นภาควิชาและสำนักงานเลขานุการ สถาบันอาจแบ่งเป็นฝ่ายและสำนักงานเลขานุการ สำนักงานเลขานุการอาจแบ่งเป็นแผนก

มาตรา ๑๐ การเลือกคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย หรือบัณฑิตวิทยาลัย ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๑๑ การแบ่งส่วนงานในสำนักงานเลขาธิการ คณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย และบัณฑิตวิทยาลัย ให้ทำเป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๒ ภายใต้บังคับประสงคตามมาตรา ๕ มหาวิทยาลัยจะรับ วิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการอื่นในพระพุทธศาสนา เข้าสมทบในมหาวิทยาลัยก็ได้ และให้มีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นใดชั้นหนึ่งแก่ผู้สำเร็จการศึกษา จากวิทยาลัยหรือสถาบันนั้น ๆ ได้

๔๘๒

การรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการในพระพุทธศาสนาเข้าสมทบ ใน
มหาวิทยาลัยหรือการเลิกการสมทบวิทยาลัยหรือสถาบันดังกล่าว ให้ทำเป็นประกาศ
กระทรวงศึกษาธิการโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การควบคุมวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการในพระพุทธศาสนาที่เข้าสมทบ ใน
มหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๓ การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน การวางระเบียบวินัย
และการลงโทษเจ้าหน้าที่ พนักงาน และลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามข้อบังคับ
ของสภามหาวิทยาลัย

หมวด ๒

การดำเนินงาน

มาตรา ๑๔ ให้มีสภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ประกอบด้วย
สภานายก รองสภานายก เจ้าอาวาสวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ อธิการบดี
รองอธิการบดี เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการ
สถาบัน และผู้อำนวยการวิทยาลัย เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง นอกจากนี้ให้มีกรรมการ
ผู้ทรงคุณวุฒิอีก ๓๖ ท่าน

มาตรา ๑๕ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งสภานายกรูปหนึ่ง รองสภานายก
รูปหนึ่งและกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิอีก ๓๖ ท่าน ตามความเห็นชอบของ
สภามหาวิทยาลัย

ในกรณีตำแหน่งสภานายก หรือรองสภานายก หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
ว่างลงสมเด็จพระสังฆราชจะทรงแต่งตั้งเพิ่มเติมจนครบจำนวนที่ว่างนั้น

สภานายก รองสภานายก และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้รับการแต่งตั้ง
แทนตำแหน่งที่ว่างก่อนสิ้นอายุตามวาระนี้ให้อยู่ในตำแหน่งได้เท่ากับเวลาของผู้ที่แทนแทนนั้น

มาตรา ๑๖ ให้สภานายก รองสภานายก และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
ดำรงตำแหน่งคราวละสองปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งอีกก็ได้

มาตรา ๑๗ สถานนายก รองสถานนายก และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
อาจพ้นจากตำแหน่งก่อนสิ้นอายุตามวาระ คือ

- (๑) มรณภาพ
- (๒) ลาออก
- (๓) สมเด็จพระสังฆราชทรงมีพระบัญชาให้ออก

ให้รัฐมนตรีประกาศนาม สถานนายก รองสถานนายก และกรรมการ
ผู้ทรงคุณวุฒิทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลง ในราชกิจจานุเบกษา

ให้เลขาธิการมหาวิทยาลัยเป็นเลขานุการสภามหาวิทยาลัย และ
รองเลขาธิการมหาวิทยาลัยเป็นผู้ช่วยเลขานุการสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๘ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการโดยทั่วไปของ
มหาวิทยาลัย และมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ออกข้อบังคับหรือปฏิบัติการตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และ
วางระเบียบการปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย

(๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรการศึกษามหาวิทยาลัย เสนอ
กระทรวงศึกษาธิการ

(๓) จัดหาวิธีการอันจะยังการศึกษา การวิจัย การฝึกอบรม การ
เผยแพร่ และการปฏิบัติธรรมในมหาวิทยาลัยให้เจริญยิ่งขึ้น

(๔) อนุมัติให้ปริญญา อนุมัติปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง ประกาศนียบัตร
และประกาศนียบัตรการฝึกอบรม

(๕) พิจารณาการจัดตั้ง ยุบ รวมและเลิกคณะ สำนัก สถาบัน
วิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย ภาควิชา และฝ่าย

(๖) พิจารณาการรับวิทยาหรือสถาบันวิชาการอื่น ในพระพุทธศาสนา
เข้าสมทบในมหาวิทยาลัย หรือเลิกการสมทบวิทยาลัยหรือสถาบันดังกล่าว

(๗) พิจารณาการแต่งตั้งและกาให้พ้นจากตำแหน่งอธิการบดี รอง
อธิการบดี เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก

ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา หัวหน้าฝ่าย ปรวจารย์ และวราจารย์

(๔) จัดวางระเบียบเกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

(๕) แต่งตั้งคณะกรรมการ เพื่อให้คำแนะนำหรือดำเนินการในกิจการของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๙ ให้สภานายกสภามหาวิทยาลัย เป็นผู้เรียกประชุม สภามหาวิทยาลัย

ถ้ากรรมการสภามหาวิทยาลัยตั้งแต่กึ่งหนึ่งขึ้นไป ร้องขอให้สภามหาวิทยาลัย ประชุม เพื่อกิจการอย่างหนึ่งอย่างใด ให้สภานายกสภามหาวิทยาลัยเรียกประชุม สภามหาวิทยาลัย

ในการประชุมต้องมีกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาประชุมอย่างน้อยกึ่งหนึ่งของ จำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้สภานายกสภามหาวิทยาลัยเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าสภานายก สภามหาวิทยาลัยไม่อาจมาประชุมได้ ให้รองสภานายกสภามหาวิทยาลัยเป็นประธาน ในที่ ประชุม

ถ้าสภานายกสภามหาวิทยาลัยและรองสภานายกสภามหาวิทยาลัย ไม่อาจ มาประชุมได้และไม่ได้อนุมัติให้กรรมการผู้ใดเป็นประธานในที่ประชุม ให้ที่ประชุม เลือกกรรมการรูปหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มาตรา ๒๐ การลงมติให้ถือคะแนนเสียงข้างมาก กรรมการท่านหนึ่ง ให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุม ออกเสียงเพิ่มขึ้นเป็นเสียงชัขาด

มาตรา ๒๑ ให้มีอธิการบดีรูปหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบ ในการบริหาร งาน โดยทั่วไปของมหาวิทยาลัย มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๒๔และจะให้ มีรองอธิการบดี รูปหนึ่ง หรือหลายรูปช่วยปฏิบัติงานก็ได้

มาตรา ๒๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งอธิการบดี และรองอธิการบดี และทรงให้อธิการบดีและรองอธิการบดีพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของ สภามหาวิทยาลัย

อธิการบดีดำรงตำแหน่งสามปี แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของ สภามหาวิทยาลัยจะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้

มาตรา ๒๓ อธิการบดีและรองอธิการบดีต้องมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอก หรือได้เปรียญเอก จากมหาวิทยาลัย หรือ ได้เปรียญเอก หรือเทียบเท่าจากสถาบันการศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองฐานะหรือ

(๒) เป็นเปรียญโท หรือได้เปรียญโทจากมหาวิทยาลัย หรือได้เปรียญโท หรือเทียบเท่าจากสถาบันการศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองฐานะรวมเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยมารวมเป็นเวลา ไม่น้อยกว่าสองปี หรือ

(๓) ได้เปรียญตรี หรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัย และได้เคยดำรงตำแหน่งเลขาธิการ หรือคณบดี หรือผู้อำนวยการสำนัก หรือผู้อำนวยการสถาบัน หรือผู้อำนวยการวิทยาลัยมาก่อน

มาตรา ๒๔ ให้อธิการบดีมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ทำนุบำรุงมหาวิทยาลัย

(๒) ปกครองบังคับบัญชาบรรพชิตและคฤหัสถ์ที่ตั้งกักในมหาวิทยาลัย ให้ปฏิบัติตามข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย

(๓) เป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก

มาตรา ๒๕ ในกรณีตำแหน่งอธิการบดีว่างลง หรืออธิการบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองอธิการบดีรักษาการแทน

ถ้ามีรองอธิการบดีหลายรูป ให้รองอธิการบดีที่อธิการบดีมอบหมาย รักษาการแทน ถ้าอธิการบดีมิได้มอบหมาย ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นรองอธิการบดีก่อน รักษาการแทน

๔๖

ในกรณีที่ไม่มียกเลิกการบด หรือมีแต่ไม่อาจนำความในวรรคสองมาปรับ
แก้กรณี เพื่อให้มีผู้รักษาแทนอธิการบดีได้ ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ ให้สภามหาวิทยาลัย
แต่งตั้งกรรมการ โดยตำแหน่งของสภามหาวิทยาลัยรูปใดรูปหนึ่งรักษาการแทน

มาตรา ๒๖ ให้มีเลขาธิการรูปหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชากิจการ โดยทั่วไปของ
สำนักงานเลขาธิการ มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๒๕ และจะให้มียกเลิกเลขาธิการรูปหนึ่ง
หรือหลายรูปช่วยปฏิบัติงานก็ได้

มาตรา ๒๗ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งเลขาธิการ และรองเลขาธิการ
และทรงให้เลขาธิการและรองเลขาธิการพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของ
สภามหาวิทยาลัย

เลขาธิการดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของ
สภามหาวิทยาลัยจะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๒๘ เลขาธิการและรองเลขาธิการต้องมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอก หรือได้เปรียญเอกจากมหาวิทยาลัย หรือได้เปรียญ
เอกหรือเทียบเท่าจากสถาบันการศึกษาซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองฐานะ หรือเคยดำรง
ตำแหน่งบรรณารักษ์มาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี

(๒) เป็นเปรียญโท หรือได้เปรียญโทจากมหาวิทยาลัย หรือได้เปรียญโท
หรือเทียบเท่าจากสถาบันการศึกษา ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองฐานะมาแล้วไม่น้อยกว่าสี่ปี
หรือเคยดำรงตำแหน่งบรรณารักษ์มาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

(๓) เป็นเปรียญตรี หรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษา
ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองฐานะ และเคยดำรงตำแหน่งหัวหน้าภาควิชา หรือหัวหน้าฝ่าย
มาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี หรือเป็นบรรณารักษ์มาแล้วไม่น้อยกว่าเจ็ดปี

มาตรา ๒๙ ให้เลขาธิการมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ดูแลกิจการโดยทั่วไปของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ
และข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย

(๒) ควบคุมการเงิน การพัสดุ สถานที่ และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัย

(๓) ปฏิบัติงานตามที่อธิการบดีมอบหมายหรือตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของ
สภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่ตำแหน่งเลขาธิการว่างลง หรือเลขาธิการไม่อาจ
ปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองเลขาธิการรักษาการแทน

ถ้ามีรองเลขาธิการหลายรูป ให้รองเลขาธิการที่เลขาธิการมอบหมาย
รักษาการแทน ถ้าเลขาธิการมิได้มอบหมาย ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นรองเลขาธิการก่อน
รักษาการแทน

ในกรณีที่ไม่มีรองเลขาธิการ หรือมีแต่ไม่อาจนำความในวรรคสองมาปรับ
แก้กรณี เพื่อให้มีผู้รักษาการแทนเลขาธิการได้ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ ให้สภามหาวิทยาลัย
แต่งตั้งกรรมการโดยตำแหน่งของสภามหาวิทยาลัยรูปใดรูปหนึ่งรักษาการแทน

มาตรา ๓๑ ในคณะหรือบัณฑิตวิทยาลัย ให้มีคณบดีรูปหนึ่งรับผิดชอบ
ดำเนินงานและจะให้มีรองคณบดีช่วยปฏิบัติงานก็ได้

ในสำนัก สถาบัน หรือวิทยาลัย ให้มีผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการ
สถาบัน หรือผู้อำนวยการวิทยาลัย แล้วแต่กรณี รับผิดชอบดำเนินงาน และจะให้มี
รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน หรือรองผู้อำนวยการวิทยาลัย ช่วย
ปฏิบัติงานก็ได้

ถ้ามีการแบ่งเป็นภาควิชา ให้มีหัวหน้าภาควิชารับผิดชอบดำเนินงาน

ถ้ามีการแบ่งเป็นฝ่าย ให้มีหัวหน้าฝ่ายรับผิดชอบดำเนินงาน

มาตรา ๓๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งคณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการ
สำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสำนัก รอง
ผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย และ
ทรงให้ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

คณบดี ผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย ดำรงตำแหน่งสี่ปี
แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย จะทรงแต่งตั้งใหม่ก็ได้

มาตรา ๓๓ คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน

๔๔

ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย ต้องมีคุณสมบัติดังนี้คือ เป็นพระราชกณะ หรือเป็นพระภิกษุและ เป็นเปรียญเอก หรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัย รับรองวิทยฐานะ

มาตรา ๓๔ ให้มีคณะกรรมการประจำคณะหรือบัณฑิตวิทยาลัย ประกอบด้วย คณบดีเป็นประธานกรรมการ รองคณบดี และหัวหน้าภาควิชา เป็นกรรมการ ในกรณี ไม่มีรองคณบดีและหรือไม่มีการแบ่งเป็นภาควิชา หรือมีแต่ไม่ถึงสามภาควิชา ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวนรวมทั้ง ประธานกรรมการ ไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการ รูปใดรูปหนึ่ง เป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๕ ให้มีคณะกรรมการประจำสำนัก ประกอบด้วยผู้อำนวยการสำนัก เป็นประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสำนัก และหัวหน้าภาควิชา เป็นกรรมการ ในกรณีไม่มีรองผู้อำนวยการสำนัก และหรือไม่มีการแบ่งเป็นภาควิชา หรือมีแต่ไม่ถึงสามภาควิชา ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวนรวมทั้ง ประธานกรรมการ ไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้ง กรรมการรูปใดรูปหนึ่งเป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๖ ให้มีคณะกรรมการประจำสถาบัน ประกอบด้วยผู้อำนวยการสถาบันเป็นประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสถาบัน และหัวหน้าฝ่ายเป็นกรรมการ ในกรณีไม่มีรองผู้อำนวยการสถาบันและหรือไม่มีการแบ่งเป็นฝ่าย หรือมี แต่ไม่ถึงสามฝ่าย ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวนรวมทั้ง ประธานกรรมการ ไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการ รูปใดรูปหนึ่งเป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๗ กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งเพิ่มเติม ตามมาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ ให้ดำรงตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับการแต่งตั้งใหม่อีกได้

มาตรา ๓๗ กรรมการที่กล่าวในมาตรา ๓๗ พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) พ้นจากการเป็นผู้สอนในมหาวิทยาลัย
- (๔) สภามหาวิทยาลัยให้ออก

มาตรา ๓๘ คณะกรรมการประจำคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (๑) วางระเบียบปฏิบัติในคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน ควบคู่ความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย
- (๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรการศึกษาเสนอสภามหาวิทยาลัย
- (๓) จัดดำเนินการสอนและสอบได้
- (๔) รับผิดชอบและให้ความคิดเห็นแก่คณบดีหรือผู้อำนวยการ ในกิจการของ คณะบัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบันนั้น ๆ

มาตรา ๔๐ ในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน ให้นำมาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๑ ผู้สอนในมหาวิทยาลัย มีดังนี้

- (๑) ปรวจารย์ ซึ่งอาจเป็นปรวจารย์ประจำหรือปรวจารย์พิเศษ
- (๒) วรจารย์
- (๓) อาจารย์ ซึ่งอาจเป็นอาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ

มาตรา ๔๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งปรวจารย์ประจำ ปรวจารย์พิเศษและวรจารย์ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๓ ผู้สอนซึ่งเป็นปรวจารย์ประจำพ้นจากการเป็นผู้สอนไปโดยไม่มี ความผิด ให้เป็นปรวจารย์เกียรติคุณ

มาตรา ๔๔ ปรารจารย์ ต้องมีคุณวุฒิอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอกหรือไ้ปริญาเอกจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และไ้ทำการสอนในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๒) เป็นเปรียญโทหรือไ้ปริญาโทจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และไ้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๓) ไ้ปริญาตรีจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะและไ้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๔) เป็นเปรียญหรือไ้ปริญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี เป็นพิเศษในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๕ วรจารย์ ต้องมีคุณวุฒิอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอกหรือไ้ปริญาเอกจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๒) เป็นเปรียญโทหรือไ้ปริญาโทจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และไ้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๓) ไ้ปริญาตรีจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะและไ้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

มาตรา ๔๖ อาจารย์ประจำต้องมีคุณวุฒิเป็นเปรียญหรือไ้ปริญา ชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ หรือมีความเชี่ยวชาญ ในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

อาจารย์พิเศษนั้น อธิการบดีจะไ้แต่งตั้งขึ้นประจำปีการศึกษาตามคำแนะนำของคณบดี หรือผู้อำนวยการ จากผู้ที่มีคุณวุฒิเช่นเดียวกับอาจารย์ประจำ

มาตรา ๔๗ ใ้รัฐมนตรีแต่งตั้งไ้ยาววัจกรและรองไ้ยาววัจกร ใ้มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยตามคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

อำนาจและหน้าที่ของไ้ยาววัจกรและรองไ้ยาววัจกร ใ้เป็นไปตามระเบียบข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

หมวด ๓

ปริญา ประกาศนียบัตร และเครื่องหมายวิทยฐานะ

มาตรา ๔๘ มหาวิทยาลัยมีอำนาจใ้ปริญาในสาขาวิชาที่มีการศึกษา ในมหาวิทยาลัย การกำหนดการใ้ปริญาในสาขาวิชาใดและชั้นใด และใ้อักษรอย่างใดใ้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

๔๕๒

มาตรา ๔๘ สถานมหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับกำหนดให้ปริญญาชั้นใด ในสาขาวิชาใด เป็นปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่งหรือปริญญาเกียรตินิยมอันดับสอง ในปริญญาชั้นและสาขานั้น ๆ ได้

มาตรา ๕๐ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาเกียรตินิยมชั้นใด แก่ผู้ซึ่งมหาวิทยาลัย เห็นว่าเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสมควรแก่ปริญญานั้น ๆ

มาตรา ๕๑ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ประกาศนียบัตรและอนุปริญญา ดังนี้

(๑) ประกาศนียบัตรชั้นสูง ให้แก่ผู้ซึ่งมีความรู้สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสถานมหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะและสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูงของมหาวิทยาลัย

(๒) ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรในสาขาวิชาใดที่ยังไม่ถึงชั้นปริญญา

(๓) ประกาศนียบัตร ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาเฉพาะสาขาวิชา

(๔) ประกาศนียบัตรการฝึกอบรม ให้แก่ผู้ผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมของมหาวิทยาลัย

การกำหนดการให้ประกาศนียบัตรและอนุปริญญาในสาขาใด และหลักสูตรใด ให้เป็นไปตามข้อบังคับของสถานมหาวิทยาลัย

หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๒ ผู้ใดแสดงควยประการใด ๆ ว่าตนมีปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา ประกาศนียบัตร หรือประกาศนียบัตรการฝึกอบรมของ มหาวิทยาลัย โดยที่ตนไม่มี ถ้าได้กระทำให้บุคคลอื่นเชื่อว่ามิวิทยฐานะเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๓ ในวาระเริ่มแรกสมเด็จพระสังฆราช จะไต่ทรงแต่งตั้ง
อธิการบดี รองอธิการบดี เลขานุการ รองเลขานุการ คณบดี และผู้อำนวยการ
และจะไต่ทรงแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของสภามหาวิทยาลัย ให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวัน
ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

การแต่งตั้งตำแหน่งตามความในวรรคหนึ่ง สมเด็จพระสังฆราชทรงกระทำ
ได้โดยไม่ต้องได้รับคำแนะนำจากสภามหาวิทยาลัย เพื่อการนี้มีให้นำมาตรา ๒๒
มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๒ มาใช้บังคับในการแต่งตั้งนั้น ๆ

มาตรา ๕๔ ในวาระเริ่มแรกให้รัฐมนตรีประกาศนามสภานายกสภามหาวิทยาลัย
และรองสภานายกสภามหาวิทยาลัยตามความในมาตรา ๑๔ ภายในสิบห้าวันนับตั้งแต่วันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๕๕ ให้ปริญญา อนุปริญญา ประกาศนียบัตร และประกาศนียบัตร
การฝึกอบรมที่สภามหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย หรือสภามหาวิทยาลัยของมหาจุฬาลงกรณ์
ราชวิทยาลัย ใ้ก่อนมติหรือมอบให้ไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มีศักดิ์และสิทธิ
เช่นเดียวกับที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ

.....

.....

		(ลงชื่อ) ประมวล กุศลมาตย์	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	แสวง ขวัญระชุม	พันเอก อุดม ทวีวัฒน์	
	จรัญ ปัทมคิลก	จากรุบุตร เรืองสุวรรณ	
	เจริญ กลางคาร	โกศล แวงวรรณ	
	สุชน ชื่นสมจิตต์	ญาติ ไหวถิ	
	อนันต์ สุขสันต์	จำนงค์ ศรีวรรณ	
	กำจร คุณรัตนศิริ	ธีระ ปิยะสุวรรณ	

๕๕๕

วรวีทย์ คำเงิน

ทองคำ บากาล

มานิตย์ พรหมมานนท์

จรูญ วัฒนากร

พลโท กานต์ รัตนวราหะ

อัมพล จันทรเจริญ

บัวใส ศรีสถาน

สุชน ชามขุนทด

ผู้รับรอง

รับที่ ๑๕๒๓/๒๕๑๘ วันที่ ๖ พ.ค. ๒๕๑๘

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

พรรคประชาธิปัตย์

๒ พฤษภาคม ๒๕๑๘

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย พ.ศ. ....

กรมเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมทั้งบันทึกหลักการและเหตุผล

ด้วย กระผม นายเปลื้อง พลโยธา พธ.บ. (สาขาครุศาสตร์)

มหาวิทยาลัย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นครราชสีมา เขต ๒ ขอเสนอ

ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย พ.ศ. .... ต่อรัฐสภา

ร่างพระราชบัญญัตินี้ ได้รับมติผ่านวาระแรก และอยู่ในระหว่าง
การพิจารณาในชั้นกรรมาธิการ ของรัฐสภา สมัยที่ผ่านมานี้แล้วแต่ได้มีพระราชกฤษฎีกา
ยุบสภาผู้แทนราษฎร เพื่อเลือกตั้งใหม่ ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๒ ร่างพระราชบัญญัตินี้
จึงเป็นอันตกไป

๔๕๖

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมควมบันทึกหลักการและเหตุผล ซึ่งกระผมได้แก้ไขเพิ่มเติมขึ้นใหม่มา เพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา และเมื่อสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว ได้โปรดนำเสนองovernmentพิจารณาตามรัฐธรรมนูญต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

เปลื้อง พลโยธา

(นายเปลื้อง พลโยธา)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เหตุผล

โดยที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาพระปริยัติธรรม และ
วิชาชั้นสูง ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
ได้ทรงสถาปนาไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๓๒ และได้เริ่มดำเนินการศึกษาในระดับปริญญา
มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๐ จนถึงบัดนี้มีผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วเป็นจำนวนมาก แต่ทั้งนี้
เป็นการดำเนินงานของคณะสงฆ์เท่านั้น ยังไม่มีกฎหมายรับรองฐานะเป็น
มหาวิทยาลัย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๘๘๘

ร่าง

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พ.ศ. ....

.....

.....

.....

.....

.....
โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ...."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ "มหาวิทยาลัย" หมายความว่า มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย "สภามหาวิทยาลัย" หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

๒๐๕ บททั่วไป

มาตรา ๕ ให้มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งขึ้นเป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงทางพระพุทธศาสนาระดับมหาวิทยาลัย มีนามว่า "มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย"

ให้มหาวิทยาลัยเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาอบรมวิชาการชั้นสูงทางพระพุทธศาสนาและวิชาการอื่นที่ไม่ขัดต่อสมมติวิสัยแห่งบรรพชิต ทำการวิจัยส่งเสริมพระพุทธศาสนา เผยแผ่และส่งเสริมการปฏิบัติธรรม

การให้การศึกษาอบรมเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมพระพุทธศาสนา และการปฏิบัติธรรม อาจให้แก่วัยซึ่งมีบรรพชิตก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และข้อจำกัด ที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

มาตรา ๖ ให้มหาวิทยาลัยอยู่ในความอุปถัมภ์ของรัฐบาลและอยู่ในความดูแลโดยทั่วไปของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อการนี้ รัฐบาลมีอำนาจสอบถามและให้มหาวิทยาลัยชี้แจงแสดงความเห็นใด ๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติการในหน้าที่ และมีอำนาจให้คำแนะนำใด ๆ แก่มหาวิทยาลัยตามสมควรได้ด้วย

มาตรา ๗ มหาวิทยาลัยอาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินที่กำหนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน
- (๒) เงินที่ได้จากศาสนสมบัติกลาง
- (๓) เงินผลประโยชน์ ดอกผล และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย
- (๔) เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศหรือมอบให้แก่มหาวิทยาลัย

มาตรา ๘ เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศหรือมอบให้แก่มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจะต้องจัดการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้ที่ศหรือมอบให้

มาตรา ๕ มหาวิทยาลัยมีสำนักงานเลขาธิการทำหน้าที่ปฏิบัติงานธุรการทั่วไป โดยอาจแบ่งส่วนงานออกเป็นกองและแผนก และมีคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย และบัณฑิตวิทยาลัย ดังนี้

- (๑) คณะพุทธศาสตร์
- (๒) คณะครุศาสตร์
- (๓) คณะมานุษยสังคมศาสตร์
- (๔) สำนักธรรมวิจัย
- (๕) สำนักฝึกอบรมสงฆ์
- (๖) สถาบันปริยัติศึกษา
- (๗) สถาบันยุวศาสตร์ศึกษา
- (๘) วิทยาลัยครุศาสตร์ศึกษา
- (๙) บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัย อาจมีคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย หรือบัณฑิตวิทยาลัย อื่นอีกได้โดยตราเป็นพระราชบัญญัติว่า

คณะ สำนัก หรือบัณฑิตวิทยาลัย อาจแบ่งเป็นภาควิชาและสำนักงาน เลขาธิการ

สถาบันอาจแบ่งเป็นฝ่ายและสำนักงานเลขาธิการ

สำนักงานเลขาธิการอาจแบ่งเป็นแผนก

มาตรา ๑๐ การเลิกคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย หรือบัณฑิตวิทยาลัย ให้ตราเป็นพระราชบัญญัติว่า

มาตรา ๑๑ การแบ่งส่วนงานในสำนักงานเลขาธิการ คณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย และบัณฑิตวิทยาลัย ให้ทำเป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๒ ภายใต้บังคับประสงคตามมาตรา ๕ มหาวิทยาลัยจะรับ วิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการอื่นในพระพุทธศาสนาเข้าสมทบในมหาวิทยาลัยก็ได้ และ

ให้มีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นใดชั้นหนึ่งแก่ผู้สำเร็จการศึกษา จากวิทยาลัยหรือสถาบันนั้น ๆ ได้

การรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการในพระพุทธศาสนาเข้าสมทบในมหาวิทยาลัย หรือการเลิกการสมทบวิทยาลัยหรือสถาบันดังกล่าว ให้ทำเป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การควบคุมวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการ ในพระพุทธศาสนาที่เข้าสมทบ ในมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๓ การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน การวางระเบียบวินัย และการลงโทษเจ้าหน้าที่ พนักงาน และลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามข้อบังคับ ของสภามหาวิทยาลัย

หมวด ๒

การดำเนินงาน

มาตรา ๑๔ ให้มีสภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ประกอบด้วย พระมหาเถระฝ่ายมหานิกายที่เป็นสมเด็จพระราชาคณะขึ้นไป เจ้าอาวาสวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ อธิการบดี รองอธิการบดี เลขานุการ รองเลขานุการ คณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน และผู้อำนวยการวิทยาลัย เป็นกรรมการ โดยตำแหน่ง นอกจากนี้ให้มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งสมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้ง มีจำนวนไม่เกินเก้าท่าน

ให้สภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย คัดเลือกพระมหาเถระ ฝ่ายมหานิกายขึ้นดำรงตำแหน่งสภานายก และตำแหน่งรองสภานายก ตำแหน่งละ ๑ รูป

ให้รัฐมนตรีประกาศนามสภานายกสภามหาวิทยาลัย และรองสภานายกสภา มหาวิทยาลัยตามคราวที่มีการเปลี่ยนแปลง ในราชกิจจานุเบกษา

ให้เลขานุการเป็นเลขานุการสภามหาวิทยาลัย

๘๖๒

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิ
ไว้ไม่ถึงเก้าท่าน สมเด็จพระสังฆราชจะทรงแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้น โดย
ไม่เกินจำนวนดังกล่าวในขณะใดก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่เพิ่มขึ้น
อยู่ในตำแหน่งเท่าวาระของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ใดทรงแต่งตั้งไว้ก่อนแล้วนั้น

มาตรา ๑๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดำรงตำแหน่งสองปี แต่สมเด็จพระสังฆราช
จะทรงแต่งตั้งใหม่ก็ได้

มาตรา ๑๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอาจพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) สมเด็จพระสังฆราชมีพระบัญชาให้ออก

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระและสมเด็จพระสังฆราช
ทรงแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทน ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่าวาระที่เหลืออยู่
ของผู้ซึ่งตนแทน

มาตรา ๑๘ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการ โดยทั่วไปของ
มหาวิทยาลัย และมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ออกข้อบังคับหรือปฏิบัติการตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และ
วางระเบียบการปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย

(๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรการศึกษาของมหาวิทยาลัย เสนอกระทรวง
ศึกษาธิการ

(๓) จัดหาวิธีการอันจะยังการศึกษา การวิจัย การฝึกอบรม การเผยแพร่
และการปฏิบัติธรรมในมหาวิทยาลัยให้เจริญยิ่งขึ้น

(๔) อนุมัติให้ปริญญา อนุมัติปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง ประกาศนียบัตร
และประกาศนียบัตรการฝึกอบรม

(๕) เสนอการจัดตั้ง ยุบรวม และเลิกคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย
บัณฑิตวิทยาลัย ภาควิชา และฝ่าย

- (๖) พิจารณาการรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการอื่น ในพระพุทธศาสนา
เข้าสมทบในมหาวิทยาลัย หรือเลิกการสมทบวิทยาลัยหรือสถาบันดังกล่าว
- (๗) เสนอการแต่งตั้งและการให้พ้นจากตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดี
เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน
ผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา หัวหน้าฝ่าย ปรวาจารย์ และวราจารย์
- (๘) จัดวางระเบียบเกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย
- (๙) แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อให้คำแนะนำ หรือดำเนินการในกิจการของ
มหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๘ ให้สถานายกสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้เรียกประชุมสภามหาวิทยาลัย
ถ้ากรรมการสภามหาวิทยาลัยตั้งแต่ถึงหนึ่งขึ้นไป ร้องขอให้สภามหาวิทยาลัย
ประชุมเพื่อกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดให้สถานายกสภามหาวิทยาลัย เรียกประชุมสภามหาวิทยาลัย
ในการประชุมต้องมีกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาประชุม อย่างน้อยถึงหนึ่งของ
จำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้สถานายกสภามหาวิทยาลัยเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าสถานายกสภา
มหาวิทยาลัยไม่อาจมาประชุมได้ ให้รองสถานายกสภามหาวิทยาลัยเป็นประธานในที่ประชุม
ถ้าสถานายกสภามหาวิทยาลัยและรองสถานายกสภามหาวิทยาลัย ไม่อาจ
มาประชุมได้และไม่ได้มอบหมายให้กรรมการผู้ใดเป็นประธานในที่ประชุม ให้ที่ประชุมเลือก
กรรมการรูปหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มาตรา ๒๐ กวรถมตีให้ถือคะแนนเสียงข้างมาก กรรมการท่านหนึ่งให้มีเสียง
หนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้น
เป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๑ ให้มีอธิการบดีรูปหนึ่งเป็นผู้บริหารงานโดยทั่วไป ของมหาวิทยาลัย
มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๒๔ และจะให้ มีรองอธิการบดีรูปหนึ่ง หรือหลายรูปช่วยปฏิบัติงาน
ก็ได้

๘๘

มาตรา ๒๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งอธิการบดี และรองอธิการบดี และทรงให้อธิการบดีและรองอธิการบดีพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

อธิการบดีดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัยจะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๒๓ อธิการบดีและรองอธิการบดีต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

(๑) เป็นพระราชาคณะชั้นธรรมขึ้นไป
(๒) เป็นพระราชาคณะและเป็นเปรียญเอกหรือไคปริยญาเอก จากมหาวิทยาลัยหรือไคปริยญาเอกหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ หรือ

(๓) เป็นพระราชาคณะและเป็นเปรียญโทหรือไคปริยญาชั้นใดชั้นหนึ่ง จากมหาวิทยาลัย หรือไคปริยญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ ทั้งได้ทำการสอนมาแล้วในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้า หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาแล้วรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี

มาตรา ๒๔ ให้อธิการบดีมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ทำนุบำรุงมหาวิทยาลัย
(๒) ปกครองบังคับบัญชาบรรพชิตและคฤหัสถ์ที่สังกัด ในมหาวิทยาลัย ใ้ปฏิบัติคามข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย
(๓) เป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการที่เกี่ยวข้องกับบุคคลภายนอก

มาตรา ๒๕ ในกรณีตำแหน่งอธิการบดีว่างลง หรืออธิการบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้อธิการบดีรักษาการแทน

ถ้ามีรองอธิการบดีหลายรูป ให้อธิการบดีที่อธิการบดีมอบหมายรักษาการแทน ถ้าอธิการบดีมิได้มอบหมาย ใ้ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นรองอธิการบดีก่อนรักษาการแทน

ในกรณีที่ไม่มีรองอธิการบดี หรือมีแต่ไม่อาจนำความในวรรคสองมาปรับแก้กรณี เพื่อให้มีผู้รักษาการแทนอธิการบดีได้ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ ให้สภามหาวิทยาลัย แต่งตั้งกรรมการโดยตำแหน่งของสภามหาวิทยาลัยรูปหนึ่งรักษาการแทน

มาตรา ๒๖ ให้มีเลขาธิการรูปหนึ่ง เป็นผู้บังคับบัญชากิจการโดยทั่วไปของสำนักงานเลขาธิการ มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๒๕ และจะให้มีรองเลขาธิการรูปหนึ่ง หรือหลายรูปช่วยปฏิบัติงานก็ได้

มาตรา ๒๗ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งเลขาธิการ และรองเลขาธิการ และทรงให้เลขาธิการและรองเลขาธิการพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

เลขาธิการดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัยจะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๒๘ เลขาธิการและรองเลขาธิการต้องมีคุณวุฒิ ทั้งนี้ คือ เป็นพระราชอาคันตุกะ หรือเป็นเปรียญเอกหรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ

มาตรา ๒๙ ให้เลขาธิการมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (๑) ดูแลกิจการโดยทั่วไปของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย
- (๒) ควบคุมการเงิน การพัสดุ สถานที่ และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัย
- (๓) ปฏิบัติงานตามที่อธิการบดีมอบหมายหรือตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่ตำแหน่งเลขาธิการว่างลง หรือเลขาธิการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองเลขาธิการรักษาการแทน

ถ้ามีรองเลขาธิการหลายรูป ให้รองเลขาธิการที่เลขาธิการมอบหมายรักษาการแทน ถ้าเลขาธิการมิได้มอบหมาย ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นรองเลขาธิการก่อนรักษาการแทน

๔๖๖

ในกรณีที่ไม่มีรองเลขาธิการ หรือมีแต่ไม่อาจนำความในวรรคสองมาปรับแก้กรณี เพื่อให้มีผู้รักษาการแทนเลขาธิการได้ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ ให้สภามหาวิทยาลัย แต่งตั้งกรรมการโดยตำแหน่งของสภามหาวิทยาลัยรูปใดรูปหนึ่งรักษาการแทน

มาตรา ๓๑ ในคณะหรือบัณฑิตวิทยาลัย ให้มีคณบดีรูปหนึ่งรับผิดชอบดำเนินงาน และจะให้มีรองคณบดีช่วยปฏิบัติงานก็ได้

ในสำนัก สถาบัน หรือวิทยาลัย ให้มีผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน หรือผู้อำนวยการวิทยาลัย แล้วแต่กรณี รับผิดชอบดำเนินงาน และจะให้มีรองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน หรือรองผู้อำนวยการวิทยาลัย ช่วยปฏิบัติงานก็ได้

ถ้ามีการแบ่งเป็นภาควิชา ให้มีหัวหน้าภาควิชารับผิดชอบดำเนินงาน

ถ้ามีการแบ่งเป็นฝ่าย ให้มีหัวหน้าฝ่ายรับผิดชอบดำเนินงาน

มาตรา ๓๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งคณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย และทรงให้ยุบตำแหน่งดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

คณบดี ผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย ดำรงตำแหน่งสี่ปี สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย จะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๓๓ คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย ต้องมีคุณสมบัติดังนี้ คือ เป็นพระราชกณะ หรือเป็นเปรียญเอก หรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ

มาตรา ๓๔ ให้มีคณะกรรมการประจำคณะหรือบัณฑิตวิทยาลัย ประกอบด้วย คณบดี เป็นประธานกรรมการ รองคณบดี และหัวหน้าภาควิชา เป็นกรรมการ

ในกรณีไม่มีรองคณบดีและหรือไม่มีกรรมการแบ่งเป็นภาควิชา หรือมีแต่ไม่ถึงสามภาควิชา ให้
สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวน
รวมทั้งประธานกรรมการไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการ
รูปใหญ่หนึ่งเป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๕ ให้มีคณะกรรมการประจำสำนัก ประกอบด้วยผู้อำนวยการสำนัก
เป็นประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสำนัก และหัวหน้าภาควิชา เป็นกรรมการ
ในกรณีไม่มีรองผู้อำนวยการสำนัก และหรือไม่มีกรรมการแบ่งเป็นภาควิชา หรือมีแต่ไม่ถึง
สามภาควิชา ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อ
ให้ได้จำนวนรวมทั้งประธานกรรมการไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้ง
กรรมการรูปใหญ่หนึ่งเป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๖ ให้มีคณะกรรมการประจำสถาบัน ประกอบด้วยผู้อำนวยการ
สถาบันเป็นประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสถาบัน และหัวหน้าฝ่ายเป็นกรรมการ
ในกรณีไม่มีรองผู้อำนวยการสถาบัน และหรือไม่มีกรรมการแบ่งเป็นฝ่าย หรือมีแต่ไม่ถึงสามฝ่าย
ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวน
รวมทั้งประธานกรรมการไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการ
รูปใหญ่หนึ่งเป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๗ กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งเพิ่มเติม ตามมาตรา ๓๔
มาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ ให้ดำรงตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับการแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้
มาตรา ๓๘ กรรมการที่กล่าวในมาตรา ๓๗ พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) พ้นจากการเป็นผู้สอนในมหาวิทยาลัย
- (๔) สภามหาวิทยาลัยให้ออก

มาตรา ๓๙ คณะกรรมการประจำคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน
มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

๘๖๘

(๑) วางระเบียบปฏิบัติในคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน
 ้วยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย

(๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรการศึกษาเสนอสภามหาวิทยาลัย

(๓) จัดดำเนินการสอนและสอบไล่

(๔) รับผิดชอบและให้ความคิดเห็นแก่คณะที่หรือผู้อำนวยการ ในกิจการ
 ของคณะบัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบันนั้น ๆ

มาตรา ๔๐ ในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะ บัณฑิตวิทยาลัย
 สำนัก หรือสถาบัน ให้นำมาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๑ ผู้สอนในมหาวิทยาลัยมีดังนี้

(๑) ปรวจารย์ ซึ่งอาจเป็นปรวจารย์ประจำหรือปรวจารย์พิเศษ

(๒) วรจารย์

(๓) อาจารย์ ซึ่งอาจเป็นอาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ

มาตรา ๔๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งปรวจารย์ประจำ ปรวจารย์
 พิเศษ และวรจารย์ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๓ ผู้สอนซึ่งเป็นปรวจารย์ประจำ พ้นจากการเป็นผู้สอนไปโดยไม่มี
 ความผิด ให้เป็นปรวจารย์เกียรติคุณ

มาตรา ๔๔ ปรวจารย์ ต้องมีคุณวุฒิดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอกหรือได้ปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาเอก
 หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภา
 มหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น
 ซึ่งสภามหาวิทยาลัยเห็นว่าได้ผลดี

(๒) เป็นเปรียญโทหรือได้ปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาโท
 หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภา
 มหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น
 ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบปี ทั้งมีผลงาน
 ทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าได้ผลดี

(๓) ใ้ปริญญตรีจากมหาวิทยาลัย หรือใ้ปริญญตรีหรือเทียบเท่า ในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัย รับรองวิทยฐานะและใ้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการ ถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าใ้ผลดี หรือ

(๔) เป็นเปรียญโทหรือใ้ปริญญชั้นใ้ชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือ ใ้ปริญญชั้นใ้ชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย จากสถาบัน อุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่ สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าใ้ผลดี เชนเป็นพิเศษในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๕ วรจกรย ๓๐๓ มีคฤหุคังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอกหรือใ้ปริญญเอกจากมหาวิทยาลัย หรือใ้ปริญญเอก หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และใ้ทำการสอนในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ทั้งมีผลงาน ทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าใ้ผลดี

(๒) เป็นเปรียญโทหรือใ้ปริญญโทจากมหาวิทยาลัย หรือใ้ปริญญโท หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และใ้ทำการสอนในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดปี ทั้งมีผลงาน ทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าใ้ผลดี

(๓) ใ้ปริญญตรีจากมหาวิทยาลัย หรือใ้ปริญญตรีเทียบเท่า ในสาขา วิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และใ้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัย เห็นว่า ใ้ผลดี

๔๗๖

มาตรา ๔๖ อาจารย์ประจำต้องมีคุณวุฒิเป็นเปรียญ หรือได้ปริญญา
ชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่า จากสถาบัน
อุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ หรือมีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชา
ที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

อาจารย์พิเศษนั้น อธิการบดีจะได้แต่งตั้งขึ้น ประจำปีการศึกษา
ตามคำแนะนำของคณบดี หรือผู้อำนวยการ จากผู้ที่มีคุณวุฒิเช่นเดียวกับอาจารย์ประจำ

หมวด ๓

ปริญญา ประกาศนียบัตร และเครื่องหมายวิทยฐานะ

มาตรา ๔๗ ปริญญา มีสามชั้น คือ

ปริญญาเอก	เรียกว่า	คุณวุฒิบัณฑิต	ใช้อักษรย่อ	ก.
ปริญญาโท	เรียกว่า	มหาบัณฑิต	ใช้อักษรย่อ	ม.
ปริญญาตรี	เรียกว่า	บัณฑิต	ใช้อักษรย่อ	บ.

มาตรา ๔๘ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาในสาขาวิชา ที่มีการศึกษา
ในมหาวิทยาลัย

การกำหนดการให้ปริญญาในสาขาวิชาใดและชั้นใด และจะใช้อักษรย่อ
ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๔๙ สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับกำหนดการให้ปริญญาชั้นใด ใน
สาขาวิชาใดเป็นปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่งหรือปริญญาเกียรตินิยมอันดับสอง ในปริญญา
ชั้นและสาขานั้น ๆ ได้

มาตรา ๕๐ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาเกียรตินิยมศักดิ์ แก่ผู้ซึ่งมหาวิทยาลัย
เห็นว่า เป็นผู้ทรงคุณวุฒิสมควรแก่ปริญญานั้น ๆ

มาตรา ๕๑ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ประกาศนียบัตรและอนุปริญญา ดังนี้

(๑) ประกาศนียบัตรชั้นสูง ให้แก่ผู้มีพื้นความรู้สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาตรี
จากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และสำเร็จ
การศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูงของมหาวิทยาลัย

(๒) ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาคตามหลักสูตร
ในสาขาวิชาใดที่ยังไม่ถึงชั้นปริญญา

(๓) ประกาศนียบัตร ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาระดับสาขาวิชา

(๔) ประกาศนียบัตร ให้แก่ผู้ผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมของมหาวิทยาลัย
การกำหนดการให้ประกาศนียบัตรและอนุปริญญาในสาขาวิชาใด และหลักสูตร
ใด ให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๕๒ มหาวิทยาลัยอาจให้พัทธวิทย์ฐานะ หรือ เข็มวิทย์ฐานะ เป็น
เครื่องหมายแสดงวิทย์ฐานะของผู้ได้รับปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา
ประกาศนียบัตร และประกาศนียบัตรการฝึกอบรมได้

การกำหนดลักษณะ ชนิด และประเภทของพัทธวิทย์ฐานะและเข็มวิทย์ฐานะ
ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

พัทธวิทย์ฐานะและเข็มวิทย์ฐานะจะใช้ในโอกาสใด โดยมีเงื่อนไขอย่างไร
รวมทั้งการส่งคืนในกรณีใด ให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๓ ผู้ใดใช้พัทธวิทย์ฐานะหรือเข็มวิทย์ฐานะ โดยไม่มีสิทธิที่จะใช้
หรือแสดงก้วยประการใด ๆ ว่าตนมีปริญญาประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา
ประกาศนียบัตร หรือประกาศนียบัตรการฝึกอบรม โดยที่ตนไม่มี ถ้าได้กระทำเพื่อให้
บุคคลอื่นเชื่อว่าตนมีสิทธิที่จะใช้หรือมีวิทย์ฐานะเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
หนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๔ ในวาระเริ่มแรกสมเด็จพระสังฆราชจะไ้ทรงแต่งตั้งอธิการบดี
รองอธิการบดี เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณบดี และผู้อำนวยการ และ
จะไ้ทรงแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของสภามหาวิทยาลัยให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวัน นับ
แต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ไว้บังคับ

๔๓๒

การแต่งตั้งตำแหน่งตามความในวรรคสอง สมเด็จพระสังฆราช
ทรงกระทำได้โดยไม่ต้องได้รับคำแนะนำจากสภามหาวิทยาลัย เพื่อการนี้ให้
มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ และมาตรา ๓๒ มาใช้บังคับในการแต่งตั้งนั้น ๆ

มาตรา ๕๕ ในวาระเริ่มแรกให้รัฐมนตรีประกาศนามสภานายก สภา
มหาวิทยาลัยและรองสภานายกสภามหาวิทยาลัยตามความในมาตรา ๑๔ ภายในสามสิบวัน
นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๕๖ ให้ปริญญา อนุปริญญา ประกาศนียบัตร และประกาศนียบัตร
การฝึกอบรมที่สภามหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย หรือสภามหาวิทยาลัยของมหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัย ได้อนุมัติหรือมอบให้ไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มีศักดิ์และสิทธิ
เช่นเดียวกับที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ

.....

.....

		(ลงชื่อ) เปลื้อง พลโยธา	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	อำนาจ สุวรรณคีรี	โสภณ วัชรสินธุ์	
	ไชยวัฒน์ ไตรยสุนันท์	สิงห์โต จางตระกูล	
	วีระ มุสิกพงศ์	แนบ ผ่องแผ้ว	
	ชนะ รุ่งแสง	อากาศม สุรสุชาติ	
	สมชาญ ศรีสองชัย	ณัฐวุฒิ สุทธิสงคราม	
	บุญยิ่ง นันทาภิวัฒน์	เกษม เจริญพานิช	
	กวี ไสยิก	เกษม บุตรขุนทอง	
	ประยูร โง่นคำ	เจริญ คັນขวางศ์	
	สุรชัย บุญแสง	พรรณทิพา วัชรโอบถ	
	สุธรรม ปัทมกิลก	ณินทรภา ภัคเกษม	
	เชื่อน มหาปัญญาวงศ์	ผู้รับรอง	

วันที่ ๑๓๖/๒๕๑๔ วันที่ ๓๐ เม.ย. ๒๕๑๔

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

สภาผู้แทนราษฎร

๓๐ เมษายน ๒๕๑๔

เรื่อง เสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมทั้งบันทึกหลักการและเหตุผล

ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. .... ฉบับนี้มาเพื่อให้โปรดเกล้าฯ เสนอที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา ได้แนบบันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัตินี้พร้อมกับหนังสือแนบแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

สมาน ชาญเทพ

(นายสมาน ชาญเทพ)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดลำพูน

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

เหตุผล

โดยที่มหามกุฏราชวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาพระปริยัติธรรม และ
วิชาชั้นสูง ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้า-
อยู่หัว ได้ทรงสถาปนาไว้ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๓๖ และได้เริ่มดำเนินการศึกษาในระดับ
ปริญญามาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๔๕ จนถึงบัดนี้ มีผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วเป็นจำนวนมาก
แต่ทั้งนี้เป็นการดำเนินงานของคณะสงฆ์เท่านั้น ยังไม่มีกฎหมายรับรองฐานะเป็น
มหาวิทยาลัย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

ร่าง

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พ.ศ. ....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. ...."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

"มหาวิทยาลัย" หมายความว่า มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

"สภามหาวิทยาลัย" หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ ให้มหาวิทยาลัย ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งขึ้นเป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงทางพระพุทธศาสนา ระดับมหาวิทยาลัย มีนามว่า "มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย"

ให้มหาวิทยาลัยเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ ให้การศึกษามรรวิชาการชั้นสูงทางพระพุทธศาสนาและวิชาการอื่นที่ไม่ขัดต่อสมณวิสัยแก่มรรพชิต ทำการวิจัย ส่งเสริมพระพุทธศาสนาเผยแผ่และส่งเสริมการปฏิบัติธรรม และให้ความรู้ในด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา

การให้การศึกษามรรพเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมพระพุทธศาสนา และการปฏิบัติอาจให้แก่วัยซึ่งมีไชมรรพชิตก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

มาตรา ๖ ให้มหาวิทยาลัยอยู่ในความอุปถัมภ์ของรัฐบาล และอยู่ในความดูแลโดยทั่วไปของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เพื่อการนี้รัฐมนตรีมีอำนาจสอบถาม ให้คำแนะนำใด ๆ แก่มหาวิทยาลัยและให้มหาวิทยาลัยชี้แจงแสดงความเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติการ ในหน้าที่ได้

มาตรา ๗ มหาวิทยาลัยอาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินที่กำหนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน
- (๒) เงินที่ได้จากศาสนาสัมบัติกลาง
- (๓) เงิน ผลประโยชน์ กอปรผลและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย
- (๔) เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศหรือมอบให้แก่มหาวิทยาลัย

มาตรา ๘ เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศ หรือมอบให้แก่มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจะต้องจัดการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้อุทิศหรือมอบให้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่ขัดกับมาตรา ๕ วรรคสองและวรรคสาม

มาตรา ๘ มหาวิทยาลัยมีสำนักงานเลขาธิการทำหน้าที่ปฏิบัติงานธุรการทั่วไป โดยอาจแบ่งส่วนงานออกเป็นกองและแผนก และมีคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย และ บัณฑิตวิทยาลัย ดังนี้

- (๑) คณะศิลปศาสตร์
- (๒) คณะศาสนาและปรัชญา
- (๓) คณะสังคมศาสตร์
- (๔) คณะศึกษาศาสตร์
- (๕) สำนักฝึกอบรมพิเศษศาสนิกชนนานาชาติ
- (๖) สำนักฝึกอบรมพระธรรมทูต
- (๗) สถาบันบาลีและสันสกฤต
- (๘) สถาบันปริยัติศึกษา
- (๙) สถาบันยุวพุทธศึกษา
- (๑๐) วิทยาลัยครูปริยัติธรรม
- (๑๑) บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัย อาจมีคณะ สำนัก สถาบัน หรือวิทยาลัยอื่นอีกได้ โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

คณะ สำนัก หรือบัณฑิตวิทยาลัย อาจแบ่งเป็นภาควิชาและสำนักงาน เลขาธิการ

สถาบันอาจแบ่งเป็นฝ่ายและสำนักงาน เลขาธิการ

สำนักงานเลขาธิการอาจแบ่งเป็นแผนก

มาตรา ๑๐ การเลือกคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย หรือบัณฑิตวิทยาลัย ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๑๑ การแบ่งส่วนงานในสำนักงานเลขาธิการ คณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย และบัณฑิตวิทยาลัย ให้ทำเป็นประกาศของมหาวิทยาลัยของรัฐ โดย ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๕๐๒

มาตรา ๑๒ ภายใต้บังคับอุปสรรคตามมาตรา ๕ มหาวิทยาลัยจะรับวิทยาลัย หรือสถาบันวิชาการอื่นในพระพุทธศาสนาเข้าสมทบในมหาวิทยาลัยก็ได้ และให้มีอำนาจ ให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นใดชั้นหนึ่งแก่ผู้สำเร็จการศึกษา จากวิทยาลัย หรือสถาบันนั้น ๆ ได้

การรับวิทยาลัย หรือสถาบันวิชาการในพระพุทธศาสนาเข้าสมทบในมหาวิทยาลัย หรือการเลิกการสมทบวิทยาลัยหรือสถาบันดังกล่าว ให้ทำเป็นประกาศของมหาวิทยาลัย ของรัฐ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การควบคุมวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการในพระพุทธศาสนา ที่เข้าสมทบ ในมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๓ การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน การวางระเบียบวินัย และการลงโทษเจ้าหน้าที่ พนักงาน และลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตาม ข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

หมวด ๓

การดำเนินงาน

มาตรา ๑๔ ให้มีสภามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ประกอบด้วย เจ้าคณะใหญ่ คณะธรรมยุต สมเด็จพระราชาคณะคณะธรรมยุต ผู้อำนวยการมูลนิธิ มหามกุฏราชวิทยาลัย อธิการบดี รองอธิการบดี เลขานุการ รองเลขานุการ คณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน และผู้อำนวยการวิทยาลัย เป็นกรรมการ โฆษกตำแหน่ง นอกจากนี้ให้มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งสมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้ง โดย คำแนะนำและยินยอมของคณะผู้สอนประจำฝ่ายสงฆ์มีจำนวนไม่เกินห้าท่าน และกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นเจ้าคณะจังหวัดซึ่งสมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้ง โดยคำแนะนำและยินยอม ของเจ้าคณะใหญ่คณะธรรมยุตอีกไม่เกินสี่รูป

ให้เจ้าคณะใหญ่คณะธรรมยุตเป็นนายกสภามหาวิทยาลัย ผู้อำนวยการมูลนิธิ มหามกุฏราชวิทยาลัย เป็นรองนายกสภามหาวิทยาลัย และเลขานุการเป็นเลขานุการ สภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่มีสมเด็จพระสังฆราชแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิไว้ไม่ถึงจำนวนที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๔ สมเด็จพระสังฆราชจะทรงแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นจนครบจำนวนดังกล่าวเมื่อใดก็ได้ ในกรณีเช่นนั้นให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่เพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่าวาระของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ใดทรงแต่งตั้งไว้ก่อนแล้วนั้น

มาตรา ๑๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดำรงตำแหน่งสองปี แต่สมเด็จพระสังฆราชจะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๑๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอาจพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) สมเด็จพระสังฆราชมีพระบัญชาให้ออก

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระและสมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทน ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่าวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน

มาตรา ๑๘ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการโดยทั่วไป ของมหาวิทยาลัยและมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

- (๑) ออกข้อบังคับหรือปฏิบัติการตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และวางระเบียบการปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย
- (๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรการศึกษาของมหาวิทยาลัย เสนอทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ
- (๓) จัดหาวิธีการอันจะบังการศึกษา การวิจัย การฝึกอบรม การเผยแพร่ และการปฏิบัติธรรมในมหาวิทยาลัยให้เจริญยิ่งขึ้น
- (๔) อนุมัติให้ปริญญา อนุมัติญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง ประกาศนียบัตร และประกาศนียบัตรการฝึกอบรม
- (๕) พิจารณาการจัดตั้ง ยุบ รวม และเลิกคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัยภาควิชา และฝ่าย

๕๐๘

(๖) พิจารณาการรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการอื่น ในพระพุทธศาสนา
เข้าสมทบในมหาวิทยาลัย หรือเลิกการสมทบวิทยาลัยหรือสถาบันดังกล่าว

(๗) พิจารณาการแต่งตั้งและการให้พ้นจากตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดี
เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน
ผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา หัวหน้าฝ่าย ปรัจฉาย และวารจารย์

(๘) จัดวางระเบียบเกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

(๙) แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อให้คำแนะนำ หรือดำเนินการในกิจการ
ของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๕๙ ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้เรียกประชุมสภามหาวิทยาลัย
ถ้ากรรมการสภามหาวิทยาลัยตั้งแต่ถึงหนึ่งขึ้นไปร้องขอ ให้สภามหาวิทยาลัย
ประชุมเพื่อพิจารณาอย่างหนึ่งอย่างใด ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเรียกประชุมสภามหาวิทยาลัย

ในการประชุมต้องมีกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาประชุม อย่างน้อยกึ่งหนึ่ง
ของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้นายกสภามหาวิทยาลัย เป็นประธานในที่ประชุม ถ้านายกสภามหาวิทยาลัย
ไม่อาจมาประชุมได้ ให้รองนายกสภามหาวิทยาลัยเป็นประธานในที่ประชุม

ถ้านายกสภามหาวิทยาลัยและรองนายกสภามหาวิทยาลัยไม่อาจมาประชุมได้และ
ไม่ได้มอบหมายให้กรรมการผู้ใดเป็นประธานในที่ประชุม ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการรูปหนึ่ง
เป็นประธานในที่ประชุม

มาตรา ๕๐ การลงมติให้ถือคะแนนเสียงข้างมาก กรรมการท่านหนึ่ง
ให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียง
เพิ่มขึ้นเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๕๑ ให้มีอธิการบดีรูปหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา รับผิดชอบในการ
บริหารงานโดยทั่วไปของมหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๕๘ และจะให้มี
รองอธิการบดีรูปหนึ่งหรือหลายรูปช่วยปฏิบัติงานก็ได้

มาตรา ๒๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งอธิการบดีและรองอธิการบดี และ
ทรงให้อธิการบดีและรองอธิการบดีพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของ
สภามหาวิทยาลัย

อธิการบดีที่ดำรงตำแหน่งสามปี แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของ
สภามหาวิทยาลัยจะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้

มาตรา ๒๓ อธิการบดีและรองอธิการบดีต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

- (๑) เป็นพระราชอาคันตุกะชั้นธรรมชั้นไป
- (๒) เป็นพระราชอาคันตุกะและเป็นเปรียญเอกหรือไคปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย
หรือไคปริญญาเอกหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ
- (๓) เป็นพระราชอาคันตุกะและเป็นเปรียญโทหรือไคปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่ง จาก
มหาวิทยาลัยหรือไคปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่ง
สภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะทั้งได้ทำการสอนมาแล้วในมหาวิทยาลัย หรือสถาบัน
อุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี หรือ
เคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาแล้วรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี

มาตรา ๒๔ ให้อธิการบดีมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (๑) ทำนุบำรุงมหาวิทยาลัย
- (๒) ปกครองบังคับบัญชาบรรพชิตและคฤหัสถ์ที่สังกัดในมหาวิทยาลัย ให้
ปฏิบัติตามข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย
- (๓) เป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่ตำแหน่งอธิการบดีว่างลง หรืออธิการบดีไม่อาจ
ปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองอธิการบดีรักษาการแทน

ถ้ามีรองอธิการบดีหลายรูป ให้รองอธิการบดีที่อธิการบดีมอบหมาย รักษา
การแทน ถ้าอธิการบดีมิได้มอบหมาย ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นรองอธิการบดีก่อนรักษาการแทน

ในกรณีที่ไม่มีรองอธิการบดี หรือมีแต่ไม่อาจนำความในวรรคสองมาปรับ
แก้กรณี เพื่อให้มีผู้รักษาการแทนอธิการบดีได้ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ ให้สภามหาวิทยาลัย
แต่งตั้งกรรมการโดยตำแหน่งของสภามหาวิทยาลัย รูปใดรูปหนึ่งรักษาการแทน

๕๐๖

มาตรา ๒๖ ให้มีเลขาธิการรูปหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชากิจการโดยทั่วไป ของสำนักงานเลขาธิการ มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๒๕ และจะให้มีรองเลขาธิการรูปหนึ่งหรือหลายรูปช่วยปฏิบัติงานก็ได้

มาตรา ๒๗ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งเลขาธิการและรองเลขาธิการและทรงให้เลขาธิการและรองเลขาธิการพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

เลขาธิการดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัยจะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๒๘ เลขาธิการและรองเลขาธิการต้องมีคุณวุฒิ ดังนี้ คือ เป็นพระราชกณะหรือเป็นเปรียญเอกหรือได้เปรียญชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือได้เปรียญชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ

มาตรา ๒๙ ให้เลขาธิการมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (๑) ดูแลกิจการโดยทั่วไปของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติและข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย
- (๒) ความคุมการเงิน การพัสดุ สถานที่ และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัย
- (๓) ปฏิบัติงานตามที่อธิการบดีมอบหมายหรือตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๐ ในกรณีตำแหน่งเลขาธิการว่างลง หรือเลขาธิการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองเลขาธิการรักษาราชการแทน

ถ้ามีรองเลขาธิการหลายรูป ให้รองเลขาธิการที่เลขาธิการมอบหมายรักษาราชการแทน ถ้าเลขาธิการมิได้มอบหมาย ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นรองเลขาธิการก่อนรักษาราชการแทน

ในกรณีที่ไม่มียรองเลขาธิการ หรือมีแต่ไม่อาจนำความในวรรคสองมาปรับแก้กรณี เพื่อให้มีผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการได้ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งกรรมการโดยตำแหน่งของสภามหาวิทยาลัยรูปใดรูปหนึ่งรักษาราชการแทน

๒๒๖

มาตรา ๓๑ ในคณะหรือบัณฑิตวิทยาลัย

ให้มีคณะกรรมาธิการหนึ่งรับผิดชอบ

ดำเนินงานและจะให้มีรองคณะกรรมาธิการก็ได้

ในสำนัก สถาบัน หรือวิทยาลัย ให้มีผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน หรือ ผู้อำนวยการวิทยาลัย แล้วแต่กรณี รับผิดชอบดำเนินงาน และจะให้มีรองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน หรือรองผู้อำนวยการวิทยาลัย ช่วยปฏิบัติงานก็ได้

ถ้ามีการแบ่งเป็นภาควิชา ให้มีหัวหน้าภาควิชารับผิดชอบดำเนินงาน

ถ้ามีการแบ่งเป็นฝ่าย ให้มีหัวหน้าฝ่ายรับผิดชอบดำเนินงาน

มาตรา ๓๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งคณะที่ รองคณะที่ ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย และทรงให้บุคลากรตำแหน่งดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

คณะที่ ผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย ดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย จะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๓๓ คณะที่ รองคณะที่ ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย ต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้ คือ เป็นพระราชอาคันตุกะหรือเป็นพระภิกษุและเป็นเปรียญเอกหรือไ้เปรียญชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือไ้เปรียญชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ

มาตรา ๓๔ ให้มีคณะกรรมการประจำคณะหรือบัณฑิตวิทยาลัย ประกอบด้วย คณะที่ เป็นประธานกรรมการ รองคณะที่ และหัวหน้าภาควิชา เป็นกรรมการ ในกรณีไม่มีรองคณะที่และหรือไม่มีการแบ่งเป็นภาควิชา หรือมีแต่ไม่ถึงสามภาควิชา ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวนรวมทั้งประธานกรรมการไม่น้อยกว่าสี่ท่านและให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการรูปใดรูปหนึ่งเป็นเลขานุการ

๕๐๘

มาตรา ๓๕ ให้มีคณะกรรมการประจำสำนัก ประกอบด้วยผู้อำนวยการสำนัก เป็นประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสำนัก และหัวหน้าภาควิชา เป็นกรรมการ ในกรณีไม่มีรองผู้อำนวยการสำนัก และหรือไม่มีการแบ่งเป็นภาควิชา หรือมีแต่ไม่ถึงสามภาควิชาให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติมเพื่อให้ได้จำนวนรวมทั้งประธานกรรมการไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการรูปใดรูปหนึ่งเป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๖ ให้มีคณะกรรมการประจำสถาบัน ประกอบด้วยผู้อำนวยการสถาบันเป็นประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสถาบัน และหัวหน้าฝ่าย เป็นกรรมการ ในกรณีไม่มีรองผู้อำนวยการสถาบัน และหรือไม่มีการแบ่งเป็นฝ่าย หรือมีแต่ไม่ถึงสามฝ่าย ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัย เป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวนรวมทั้งประธานกรรมการไม่น้อยกว่าสี่ท่านและให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการรูปใดรูปหนึ่งเป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๗ กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งเพิ่มเติมตามมาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ ให้ดำรงตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับการแต่งตั้งใหม่ก็ได้

มาตรา ๓๘ กรรมการที่กล่าวในมาตรา ๓๗ พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ

- (๑) กาย
- (๒) ลาออก
- (๓) พ้นจากการเป็นผู้สอนในมหาวิทยาลัย
- (๔) สภามหาวิทยาลัยให้ออก

มาตรา ๓๙ คณะกรรมการประจำคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (๑) วางระเบียบปฏิบัติในคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน ควบคุมความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย
- (๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรการศึกษา เสนอสภามหาวิทยาลัย
- (๓) จัดดำเนินการสอนและสอบไล่

(๘) รับปรึกษาและให้ความคิดเห็นแก่คณะที่หรือผู้อำนวยการ ในกิจการของ คณะบัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบันนั้น ๆ

มาตรา ๕๐ ในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน ให้นำมาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๕๑ ผู้สอนในมหาวิทยาลัยมีดังนี้

- (๑) ปรวจารย์ ซึ่งอาจเป็นปรวจารย์ประจำหรือปรวจารย์พิเศษ
- (๒) วรจารย์
- (๓) อาจารย์ ซึ่งอาจเป็นอาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ

มาตรา ๕๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งปรวจารย์ประจำ ปรวจารย์ พิเศษและวรจารย์ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๕๓ ผู้สอนซึ่งเป็นปรวจารย์ประจำ พ้นจากการเป็นผู้สอนไปโดยไม่มี ความผิดให้เป็นปรวจารย์เกียรติคุณ

มาตรา ๕๔ ปรวจารย์ ต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอกหรือไค้ปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย หรือไค้ปริญญาเอก หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภา มหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะและได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษา ซึ่ง สภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการ ถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไค้ผลดี

(๒) เป็นเปรียญโทหรือไค้ปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย หรือไค้ปริญญาโท หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภา มหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะและได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่ง สภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการ ถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไค้ผลดี

(๓) ไค้ปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย หรือไค้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัย

๕๑๐

รับรองวิทยฐานะ และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๔) เป็นเปรียญหรือไ้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี เป็นพิเศษในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๕ วรจรรย์ ต้องมีคุณวุฒิต่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอกหรือไ้ปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๒) เป็นเปรียญโทหรือไ้ปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะและได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๓) เป็นเปรียญตรีหรือไ้ปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะและได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไ้ผลดี

(๔) ไ้ปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย หรือไ้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ

และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสถานมหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สถานมหาวิทยาลัยเห็นว่าได้ผลดี

มาตรา ๔๖ อาจารย์ประจำต้องมีคุณวุฒิเป็นเปรียญเอกหรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสถานมหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ หรือมีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

อาจารย์พิเศษนั้น อธิการบดีจะได้แต่งตั้งขึ้นประจำปีการศึกษาตามคำแนะนำของคณบดีหรือผู้อำนวยการ จากผู้ที่มีคุณวุฒิเช่นเดียวกับอาจารย์ประจำ

หมวด ๓

ปริญญา ประกาศนียบัตร และเครื่องหมายวิทยฐานะ

มาตรา ๔๗ ปริญญามีสามชั้น คือ

ปริญญาเอก เรียกว่า พุทธศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต ใช้อักษรย่อ พศ.ด.

ปริญญาโท เรียกว่า พุทธศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ใช้อักษรย่อ พศ.ม.

ปริญญาตรี เรียกว่า พุทธศาสนศาสตรบัณฑิต ใช้อักษรย่อ พศ.บ.

มาตรา ๔๘ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาในสาขาวิชาที่มีการศึกษา ในมหาวิทยาลัย

การกำหนดการให้ปริญญาในสาขาวิชาใดและชั้นใด และจะให้อักษรอย่างไรให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๔๙ สถานมหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับกำหนดให้ปริญญาชั้นใด ในสาขาวิชาใด เป็นปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่งหรือปริญญาเกียรตินิยมอันดับสองในปริญญา ชั้นและสาขานั้น ๆ ได้

มาตรา ๕๐ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาเกียรตินิยมศักดิ์ แก่ผู้ซึ่งมหาวิทยาลัยเห็นว่า เป็นผู้ทรงคุณวุฒิสมควรแก่ปริญญานั้น ๆ

มาตรา ๕๑ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ประกาศนียบัตรและอนุปริญญา ดังนี้

๕๑๒

(๑) ประกาศนียบัตรชั้นสูง ให้แก่ผู้มีพื้นความรู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และสำเร็จ การศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูงของมหาวิทยาลัย

(๒) ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร ใน สาขาวิชาใดที่ยังไม่ถึงชั้นปริญญา

(๓) ประกาศนียบัตร ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาเฉพาะสาขาวิชา

(๔) ประกาศนียบัตรการศึกษารวม ให้แก่ผู้ผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมของ มหาวิทยาลัย

การกำหนดการให้ประกาศนียบัตรและอนุปริญญา ในสาขาวิชาใดและหลักสูตรใด ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๒ ผู้ใดแสดงด้วยประการใด ๆ ว่าตนมีปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา ประกาศนียบัตร หรือประกาศนียบัตรการฝึกอบรมของมหาวิทยาลัย โดยที่ตนไม่มี ถ้าใดกระทำให้บุคคลอื่นเชื่อว่าตนมีวิทยฐานะ เช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๓ ในวาระเริ่มแรกสมเด็จพระสังฆราช จะได้ทรงแต่งตั้งอธิการบดี รองอธิการบดี เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณบดี และผู้อำนวยการ และจะได้ทรง แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของสภามหาวิทยาลัยให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

การแต่งตั้งตำแหน่งตามความในวรรคหนึ่ง สมเด็จพระสังฆราชทรงกระทำได้ โดยไม่ต้องได้รับคำแนะนำจากสภามหาวิทยาลัย เพื่อการนี้มีให้นำมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๒ มาใช้บังคับในการแต่งตั้งนั้น ๆ

๒๓๕

มาตรา ๕๔ ใ้ประวิญญา อนุประวิญญา ประกาศนียบัตร และประกาศนียบัตร
 การฝึกอบรมที่สภาการศึกษา มหาวิทยาลัย หรือสภามหาวิทยาลัยของสภาการศึกษา
 มหาวิทยาลัยใดประสงค์จะให้ไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มีศักดิ์และ
 สิทธิเช่นเดียวกับที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ

.....

.....

		(ลงชื่อ) สมาน ชมภูเทพ	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	สุชน ชื่นสมจิตต์	สุระ จัยวิรัตน์	
	จารุบุตร เรืองสุวรรณ	พลโท กานต์ รัตนวราหะ	
	พันเอก อุดม ทวีวัฒน์	ผอง เกษแสน	
	เจริญ กลางคาร	วรวิทย์ คำเงิน	
	จำนงค์ ศรีวรรณ	กำจร คุณรัตนศิริ	
	บุญสง สมใจ	จาสิบเอก ทรงธรรม ปัญญาดี	
	โกศล แวงวรรณ	อัมพล จันทร์เจริญ	
	สุธรรม ปัทมคิลก	หิรัญ ชวงฉ่ำ	
	พานิช สัมภาคุปต์	สมโภชน์ ศิริกุล	
	สันติ เทพมณี	ผดิมทรา ภัคเกษม	ผู้รับรอง

๕๑๘

วันที่ ๑๔๑๓/๒๕๑๘ วันที่ ๓๐ เม.ย. ๒๕๑๘

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

สภาผู้แทนราษฎร

๓๐ เมษายน ๒๕๑๘

เรื่อง เสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้นพร้อมทั้งบันทึกหลักการและเหตุผล

ข้าพเจ้าขอ เสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. .... ฉบับนี้มาเพื่อได้โปรดนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา ได้แนบบันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัตินี้มาพร้อมกับหนังสือนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ประมวล กุลมาศย์

(นายประมวล กุลมาศย์)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชุมพร

๒๓๖

๕๑๕

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

เหตุผล

โดยที่มหามกุฏราชวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาพระปริยัติธรรม และ
วิชาชั้นสูง ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้า-
อยู่หัว ได้ทรงสถาปนาไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๓๖ และได้เริ่มดำเนินการศึกษาในระดับ
ปริญญาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๔๔ จนถึงบัดนี้ มีผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วเป็นจำนวนมาก
แต่ทั้งนี้เป็นการดำเนินงานของคณะสงฆ์เท่านั้น ยังไม่มีกฎหมายรับรองฐานะเป็น
มหาวิทยาลัย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

ร่าง

พระราชบัญญัติ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พ.ศ. ....

.....
.....
.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. ...."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

"มหาวิทยาลัย" หมายความว่า มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

"สภามหาวิทยาลัย" หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ ให้มหาวิทยาลัยซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ไต่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตั้งขึ้น เป็นสถาบันการศึกษา ชั้นสูงทางพระพุทธศาสนา ระดับมหาวิทยาลัย มีนามว่า "มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย"

ให้มหาวิทยาลัย เป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ ให้การศึกษอบรมวิชาการชั้นสูง ทางพระพุทธศาสนาและวิชาการอื่นที่ไม่ขัดต่อสมมติวิสัยแก่วรรพชิต ทำการวิจัย ส่งเสริม พระพุทธศาสนา เผยแผ่และส่งเสริมการปฏิบัติธรรม และให้ความรู้ในด้านการทำนุบำรุงศิลป วัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา

การให้การศึกษอบรมเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมพระพุทธศาสนา และการปฏิบัติธรรมอาจอ้างให้แก่วัดซึ่งมีไชยบรรพชิตก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

มาตรา ๖ ให้มหาวิทยาลัยอยู่ในความอุปถัมภ์ของรัฐบาล และอยู่ในความดูแล โดยทั่วไปของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อการนี้รัฐมนตรีมีอำนาจสอบถาม ให้คำแนะนำใด ๆ แก่มหาวิทยาลัย และให้มหาวิทยาลัยชี้แจงแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการปฏิบัติการในหน้าที่ได้

มาตรา ๗ มหาวิทยาลัยอาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินที่กำหนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน
- (๒) เงินที่ได้จากศาสนสมบัติกลาง
- (๓) เงิน ผลประโยชน์ คอกผลและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย
- (๔) เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศหรือมอบให้แก่มหาวิทยาลัย

มาตรา ๘ เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศ หรือมอบให้แก่มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจะต้องจัดการให้ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้ที่อุทิศหรือมอบให้ แต่ทั้งนี้ไม่ต้องขัด กับมาตรา ๕ วรรคสองและวรรคสาม

มาตรา ๙ มหาวิทยาลัยมีสำนักงานเลขาธิการทำหน้าที่ปฏิบัติงานธุรการทั่วไปโดย อาจแบ่งส่วนงานออกเป็นกองและแผนก และมีคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย และ บัณฑิตวิทยาลัย ดังนี้

๕๑๘

- (๑) คณะศิลปศาสตร์
- (๒) คณะศาสนาและปรัชญา
- (๓) คณะสังคมศาสตร์
- (๔) คณะศึกษาศาสตร์
- (๕) สำนักฝึกอบรมพุทธศาสนิกชนนานาชาติ
- (๖) สำนักฝึกอบรมพระธรรมทูต
- (๗) สถาบันบาลีและสันสกฤต
- (๘) สถาบันปริยัติศึกษา
- (๙) สถาบันยุวพุทธศึกษา
- (๑๐) วิทยาลัยกฏปริยัติธรรม
- (๑๑) บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัย อาจมีคณะ สำนัก สถาบัน หรือ วิทยาลัยอื่นอีกได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

คณะ สำนัก หรือบัณฑิตวิทยาลัย อาจแบ่งเป็นภาควิชาและสำนักงานเลขานุการ
สถาบันอาจแบ่งเป็นฝ่ายและสำนักงานเลขานุการ
สำนักงานเลขานุการอาจแบ่งเป็นแผนก

มาตรา ๑๐ การเลิกคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย หรือบัณฑิตวิทยาลัย

ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๑๑ การแบ่งส่วนงานในสำนักงานเลขาธิการ คณะ สำนัก สถาบัน
วิทยาลัย และบัณฑิตวิทยาลัย ให้ทำเป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการ โดยประกาศ

ในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๒ ภายใต้บังคับประสงคตามมาตรา ๕ มหาวิทยาลัยจะรับวิทยาลัย
หรือสถาบันวิชาการอื่นในพระพุทธศาสนาเข้าสมทบในมหาวิทยาลัยก็ได้ และให้มีอำนาจ
ให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นใดชั้นหนึ่งแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัย
หรือสถาบันนั้น ๆ ได้

การรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการในพระพุทธศาสนาเข้าสมทบ ในมหาวิทยาลัย หรือการ เลิกการสมทบวิทยาลัยหรือสถาบันดังกล่าว ให้ทำเป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การควบคุมวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการในพระพุทธศาสนาที่เข้าสมทบในมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๓ การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน การวางระเบียบ และ การลงโทษเจ้าหน้าที่ พนักงาน และลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามข้อบังคับของ สภามหาวิทยาลัย

หมวด ๒

การดำเนินงาน

มาตรา ๑๔ ให้มีสภามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ประกอบด้วยเจ้าคณะใหญ่ พระธรรมยุต สมเด็จพระราชาคณะคณะธรรมยุต ผู้อำนวยการมูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัย อธิการบดี รองอธิการบดี เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน และผู้อำนวยการวิทยาลัย เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง นอกจากนี้ ให้มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งสมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้ง โดยคำแนะนำและยินยอมของ คณะผู้สอนประจำฝ่ายสงฆ์จำนวนไม่เกินห้าท่าน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นเจ้าคณะ จังหวัดซึ่งสมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้ง โดยคำแนะนำและยินยอมของ เจ้าคณะใหญ่ คณะธรรมยุตอีกไม่เกินสี่รูป

ให้เจ้าคณะใหญ่คณะธรรมยุตเป็นนายกสภามหาวิทยาลัย ผู้อำนวยการมูลนิธิ มหามกุฏราชวิทยาลัย เป็นรองนายกสภามหาวิทยาลัย และ เลขาธิการ เป็นเลขาธิการ สภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิไว้ไม่ถึง จำนวนที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๔ สมเด็จพระสังฆราชจะทรงแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้น จนครบจำนวนดังกล่าวเมื่อใดก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่เพิ่มขึ้นอยู่ใน ตำแหน่ง เทวาระของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ใดทรงแต่งตั้งไว้ก่อนแล้วนั้น

๕๒๐

มาตรา ๑๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดำรงตำแหน่งสองปี แต่สมเด็จพระสังฆราช
จะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๑๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอาจพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) สมเด็จพระสังฆราชมีพระบัญชาให้ออก

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระและสมเด็จพระสังฆราช
ทรงแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทน ใหญ่ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่าวาระที่เหลืออยู่ของ
ผู้ซึ่งตนแทน

มาตรา ๑๘ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการ โดยทั่วไปของ
มหาวิทยาลัยและมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ออกข้อบังคับหรือปฏิบัติการตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และ
วางระเบียบการปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย

(๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรการศึกษาของมหาวิทยาลัย เสนอกระทรวง
ศึกษาธิการ

(๓) จัดหาวิธีการอันจะบังการศึกษา การวิจัย การฝึกอบรม การเผยแพร่
และการปฏิบัติธรรมในมหาวิทยาลัยให้เจริญยิ่งขึ้น

(๔) อนุมัติใบปริญญา อนุมัติปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง ประกาศนียบัตร
และประกาศนียบัตรการฝึกอบรม

(๕) พิจารณาการจัดตั้ง ยุบ รวมและเลิกคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย
บัณฑิตวิทยาลัย ภาควิชา และฝ่าย

(๖) พิจารณาการรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการอื่น ในพระพุทธศาสนา
เข้าสมทบในมหาวิทยาลัย หรือเลิกการสมทบวิทยาลัยหรือสถาบัน ดังกล่าว

(๗) พิจารณาการแต่งตั้งและการให้พ้นจากตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดี
เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน
ผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา หัวหน้าฝ่าย ปุโรหิต และวารสาร

(๘) จัดวางระเบียบเกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

(๙) แต่งตั้งคณะกรรมการ เพื่อให้คำแนะนำหรือดำเนินการในกิจการของมหาวิทยาลัย

ถ้ากรรมการสภามหาวิทยาลัยตั้งแต่กึ่งหนึ่งขึ้นไป ร้องขอให้สภามหาวิทยาลัยประชุมเพื่อพิจารณาอย่างหนึ่งอย่างใด ในหมายกสภามหาวิทยาลัยเรียกประชุมสภามหาวิทยาลัยในการประชุมต้องมีกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาประชุมอย่างน้อยกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในหมายกสภามหาวิทยาลัยเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าหมายกสภามหาวิทยาลัยไม่อาจมาประชุมได้ ให้รองนายกสภามหาวิทยาลัยเป็นประธานในที่ประชุม

ถ้าหมายกสภามหาวิทยาลัยและรองนายกสภามหาวิทยาลัยไม่อาจมาประชุมได้และไม่ได้ออกหมายให้กรรมการผู้ใดเป็นประธานในที่ประชุม ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการรูปหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มาตรา ๒๐ การลงมติให้ถ้อยคำแนบเสียงข้างมาก กรรมการท่านหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๑ ให้มีอธิการบดีรูปหนึ่ง เป็นหญิง ศักดิ์วุฒารับผิดชอบในการบริหารงานโดยทั่วไปของมหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๒๔ และจะมีรองอธิการบดีรูปหนึ่ง หรือหลายรูปช่วยปฏิบัติงานได้

มาตรา ๒๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งอธิการบดีและรองอธิการบดี และทรงให้อธิการบดีและรองอธิการบดีพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย อธิการบดีดำรงตำแหน่งสามปี แต่สมเด็จพระสังฆราช โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัยจะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้

มาตรา ๒๓ อธิการบดีและรองอธิการบดีต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

- (๑) เป็นพระราชาคณะชั้นธรรมขึ้นไป
- (๒) เป็นพระราชาคณะและเป็นเปรียญเอกหรือได้ปริญญาเอก

จาก

๕๖๒

มหาวิทยาลัยหรือ ใ้ปริญญาดุษฎีหรือ เทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัย
รับรองวิทยฐานะ

(๓) เป็นพระราชกณะและเป็นเบริยญโทหรือ ใ้ปริญญาดุษฎีใดชั้นหนึ่ง จาก
มหาวิทยาลัยหรือ ใ้ปริญญาดุษฎีใดชั้นหนึ่งหรือ เทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภา
มหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ ทั้งใ้ทำการสอนมาแล้วในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษา
อื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี หรือเคยดำรงตำแหน่ง
กรรมการสภามหาวิทยาลัยมาแล้วรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี

มาตรา ๒๔ ใ้หอชัการบดีมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ทำนุบำรุงมหาวิทยาลัย

(๒) ปกครองบังคับบัญชาบรรพชิตและคฤหัสถ์ที่สังกัดในมหาวิทยาลัย ใ้
ปฏิบัติตามข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย

(๓) เป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่ทำเนืองอชัการบดีว่างลง หรืออชัการบดีไม่อาจปฏิบัติ
หน้าที่ได้ ใ้รองอชัการบดีรักษาการแทน

ถ้ามีรองอชัการบดีหลายรูปใ้รองอชัการบดีที่อชัการบดีมอบหมายรักษาการแทน
ถ้าอชัการบดีมิได้มอบหมาย ใ้ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นรองอชัการบดีก่อนรักษาการแทน

ในกรณีที่ไม่มืรองอชัการบดี หรือมีแต่ไม่อาจนำความในวรรคสองมาปรับ
แก้กรณีเพื่อใ้มีผู้รักษาการแทนอชัการบดีได้ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ ใ้สภามหาวิทยาลัย
แต่งตั้งกรรมการ โดยตำแหน่งของสภามหาวิทยาลัยรูปใ้ครบหนึ่งรักษาการแทน

มาตรา ๒๖ ใ้มีเลขาชัการรูปหนึ่งเป็นผู้งบังคับบัญชาชัการ โดยทั่วไป ของ
สำนักงานเลขาชัการ มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๒๔ และจะใ้มีรองเลขาชัการรูปหนึ่ง
หรือหลายรูปช่วยปฏิบัติงานก็ได้

มาตรา ๒๗ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งเลขาชัการ และรองเลขาชัการ
และทรงใ้เลขาชัการและรองเลขาชัการพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของ
สภามหาวิทยาลัย

เลขาธิการดำรงตำแหน่งสี่ปี
แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของ
สภามหาวิทยาลัยจะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๒๔ เลขาธิการและรองเลขาธิการต้องมีคุณวุฒิ ดังนี้ คือ เป็น
พระราชอาคันตุกะ หรือเป็นเปรียญเอกหรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือ
ได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ

มาตรา ๒๕ ให้เลขาธิการมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (๑) ดูแลกิจการโดยทั่วไปของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และ
 ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย
- (๒) ควบคุมการเงิน การพัสดุ สถานที่ และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัย
- (๓) ปฏิบัติงานตามที่อธิการบดีมอบหมาย หรือตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของสภา
 มหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๐ ในกรณีตำแหน่งเลขาธิการว่างลง หรือเลขาธิการไม่อาจปฏิบัติ
หน้าที่ได้ให้รองเลขาธิการรักษาการแทน

ถ้ามีรองเลขาธิการหลายรูปให้รองเลขาธิการที่เลขาธิการมอบหมายรักษาการแทน
ถ้าเลขาธิการมิได้มอบหมาย ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นรองเลขาธิการก่อนรักษาการแทน

ในกรณีไม่มีรองเลขาธิการ หรือมีแต่ไม่อาจนำความในวรรคสองมาปรับแก้กรณี
เพื่อให้มีผู้รักษาการแทนเลขาธิการได้ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้ง
กรรมการ โดยตำแหน่งของสภามหาวิทยาลัยรูปใดรูปหนึ่งรักษาการแทน

มาตรา ๓๑ ในคณะหรือบัณฑิต ให้มีคณบดีรูปหนึ่งรับผิดชอบดำเนินงานและจะให้
มีรองคณบดีช่วยปฏิบัติงานก็ได้

ในสำนัก สถาบัน หรือวิทยาลัย ให้มีผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน
หรือผู้อำนวยการวิทยาลัย แล้วแต่กรณี รับผิดชอบดำเนินงาน และจะให้มีรองผู้อำนวยการ
สำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน หรือรองผู้อำนวยการวิทยาลัย ช่วยปฏิบัติงานก็ได้

ถ้ามีการแบ่งเป็นภาควิชา ให้มีหัวหน้าภาควิชารับผิดชอบดำเนินงาน

ถ้ามีการแบ่งเป็นฝ่าย ให้มีหัวหน้าฝ่ายรับผิดชอบดำเนินงาน

๕๒๘

มาตรา ๓๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งคณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก
ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการ
สถาบัน รองผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย และทรงให้ดำรง
ตำแหน่งดังกล่าว พ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

คณบดี ผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย ดำรงตำแหน่งสี่ปี
แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย จะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๓๓ คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน
ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการ
วิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย ต้องมีคุณสมบัติดังนี้ คือ เป็นพระราชาคณะ
หรือ เป็นพระภิกษุและเป็นเปรียญเอกหรือได้เปรียญชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือ
ได้เปรียญชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัย
รับรองวิทยฐานะ

มาตรา ๓๔ ให้มีคณะกรรมการประจำสำนักหรือบัณฑิตวิทยาลัย ประกอบด้วย
คณบดี เป็นประธานกรรมการ รองคณบดี และหัวหน้าภาควิชา เป็นกรรมการ ในกรณี
ไม่มีรองคณบดี และหรือไม่มีกรรมการเป็นภาควิชา หรือมีแต่ไม่ถึงสามภาควิชา ให้สภา
มหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัย เป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวนรวมทั้ง
ประธานกรรมการ ไม่น้อยกว่าสี่ท่านและให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการรูปใดรูปหนึ่ง เป็น
เลขานุการ

มาตรา ๓๕ ให้มีคณะกรรมการประจำสำนัก ประกอบด้วยผู้อำนวยการสำนัก
เป็นประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสำนัก และหัวหน้าภาควิชา เป็นกรรมการในกรณี
ไม่มีรองผู้อำนวยการสำนัก และหรือไม่มีกรรมการเป็นภาควิชา หรือมีแต่ไม่ถึงสามภาควิชา
ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัย เป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวน
รวมทั้งประธานกรรมการ ไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการรูปใดรูปหนึ่ง
เป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๖ ให้มีคณะกรรมการประจำสถาบัน ประกอบด้วยผู้อำนวยการสถาบัน เป็นประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสถาบัน และหัวหน้าฝ่ายเป็นกรรมการ ในกรณี ไม่มีรองผู้อำนวยการสถาบัน และหรือไม่มีกรรมการแบ่งเป็นฝ่าย หรือมีแต่ไม่ถึงสามฝ่าย ให้มหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัย เป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวนรวมทั้ง ประธานกรรมการ ไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการรูปใดรูปหนึ่ง เป็น เลขานุการ

มาตรา ๓๗ กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งเพิ่มเติม ตามมาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ ให้ดำรงตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับการแต่งตั้งใหม่อีกได้

มาตรา ๓๘ กรรมการที่กล่าวในมาตรา ๓๗ พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) พ้นจากการเป็นผู้สอนในมหาวิทยาลัย
- (๔) สภามหาวิทยาลัยให้ออก

มาตรา ๓๙ คณะกรรมการประจำคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน มีอำนาจหน้าที่ดังนี้

- (๑) วางระเบียบปฏิบัติในคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนักหรือสถาบัน ด้วยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย
- (๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรการศึกษาเสนอสภามหาวิทยาลัย
- (๓) จัดดำเนินการสอนและสอบไล่
- (๔) รับผิดชอบและให้ความคิดเห็นแก่คณะที่หรือผู้อำนวยการ ในกิจการของ คณะบัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบันนั้น ๆ

มาตรา ๔๐ ในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน ให้ตามมาตรา ๑๘ มาตรา ๒๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๑ ผู้สอนในมหาวิทยาลัย มีดังนี้

- (๑) ปรวจารย์ ซึ่งอาจเป็นปรวจารย์ประจำหรือปรวจารย์พิเศษ

๕๖๖

(๒) วรจารย์

(๓) อาจารย์ ซึ่งอาจเป็นอาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ

มาตรา ๔๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งปวโรวจารย์ประจำ ปวโรวจารย์พิเศษ และวรจารย์ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๓ ผู้สอนซึ่งเป็นปวโรวจารย์ประจำพ้นจากการ เป็นผู้สอนไปโดยไม่มีความคิดเห็น ให้เป็นปวโรวจารย์เกียรติคุณ

มาตรา ๔๔ ปวโรวจารย์ ต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอกหรือไค้ปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย หรือไค้ปริญญาเอก หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และไค้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และไค้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัย เห็นว่าไค้ผลดี

(๒) เป็นเปรียญโทหรือไค้ปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย หรือไค้ปริญญาโท หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งมหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะและไค้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัย เห็นว่าไค้ผลดี

(๓) ไค้ปริญญาตรีหรือจากมหาวิทยาลัย หรือไค้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และไค้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัย เห็นว่าไค้ผลดี

(๔) เป็นเปรียญหรือไค้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือไค้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าในสาขาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่ง

๒๕๓

สภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ ที่มีผลงานทางวิชาการ ถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัย เห็นว่า
ได้ผลดี เค้นเป็นพิเศษในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๕ วรจารย์ ต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอกหรือได้ปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาเอก
หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภา
มหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น
ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ที่มีผลงานทางวิชาการ
ถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัย เห็นว่าได้ผลดี

(๒) เป็นเปรียญโทหรือได้ปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาโท
หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งสภา
มหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น
ซึ่งมหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ที่มีผลงานทางวิชาการ
ถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัย เห็นว่าได้ผลดี

(๓) เป็นเปรียญโทหรือได้ปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาโท
หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่ง
มหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่ง
สภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดปี ที่มีผลงานทางวิชาการ
ถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัย เห็นว่าได้ผลดี

(๔) ได้ปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขา
วิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ
และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง
วิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบปี ที่มีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัย
เห็นว่าได้ผลดี

มาตรา ๔๖ อาจารย์ประจำต้องมีคุณสมบัติเป็นเปรียญเอก หรือได้ปริญญา
ชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัยหรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น

๕๒๘

ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ หรือมีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่มีการสอน
ในมหาวิทยาลัย

อาจารย์พิเศษนั้น อธิการบดีจะได้นำแต่งตั้งขึ้นประจำปีการศึกษาตามคำแนะนำ
ของคณบดีหรือผู้อำนวยการ จากผู้ที่คณบดีเสนอเกี่ยวกับอาจารย์ประจำ

หมวด ๓

ปริญญา ประกาศนียบัตร และ เครื่องหมายวิทยฐานะ

มาตรา ๔๗ ปริญญา มีสามชั้น คือ

ปริญญาเอก เรียกว่า พุทธศาสตราศาสตรบัณฑิต ใช้อักษรย่อ พศ.ด.

ปริญญาโท เรียกว่า พุทธศาสตราศาสตรมหาบัณฑิต ใช้อักษรย่อ พศ.ม.

ปริญญาตรี เรียกว่า พุทธศาสตราศาสตรบัณฑิต ใช้อักษรย่อ พศ.บ.

มาตรา ๔๘ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญา ในสาขาวิชาที่มีการศึกษาใน

มหาวิทยาลัย

การกำหนดการให้ปริญญาในสาขาวิชาใดและชั้นใด และจะใช้อักษรอย่างไร
ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๔๙ สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับกำหนดให้ปริญญาชั้นใด ในสาขา
วิชาใด เป็นปริญญา เกียรติคุณอันดับหนึ่งหรือปริญญา เกียรติคุณอันดับสองในปริญญาชั้น และ
สาขานั้น ๆ ได้

มาตรา ๕๐ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาเกียรตินิยมศักดิ์เกณฐซึ่ง มหาวิทยาลัย
เห็นว่า เป็นผู้ทรงคุณวุฒิสมควรแก่ปริญญานั้น ๆ

มาตรา ๕๑ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ประกาศนียบัตรและอนุปริญญา ดังนี้

(๑) ประกาศนียบัตรชั้นสูง ให้แก่ผู้มีทุนความรู้ต่ำเรื่องการศึกษาชั้นปริญญาตรี
จากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะและสำเร็จ
การศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูงของมหาวิทยาลัย

- (๒) ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรในสาขาวิชาใดที่ยังไม่ถึงชั้นปริญญา
- (๓) ประกาศนียบัตร ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาเฉพาะสาขาวิชา
- (๔) ประกาศนียบัตรการฝึกอบรม ให้แก่ผู้ผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมของมหาวิทยาลัย

การกำหนดการให้ประกาศนียบัตรและอนุปริญญาในสาขาวิชาใดและหลักสูตรใดให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๒ ผู้ใดแสดงด้วยประการใด ๆ ว่าตนมีปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา ประกาศนียบัตร หรือประกาศนียบัตรการฝึกอบรมของมหาวิทยาลัยโดยที่ตนไม่มี ถ้าใครกระทำเพื่อให้เกิดผลอื่นเชื่อว่ามีอิทธิพล เช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๓ ในวาระเริ่มแรกสมเด็จพระสังฆราช จะได้ทรงแต่งตั้งอธิการบดี รองอธิการบดี เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณบดี และผู้อำนวยการ และจะได้ทรงแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของสภามหาวิทยาลัย ให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวันนับแต่ที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

การแต่งตั้งตำแหน่งตามความในวรรคหนึ่ง สมเด็จพระสังฆราชทรงกระทำได้โดยไม่ต้องได้รับคำแนะนำจากสภามหาวิทยาลัย เพื่อการนี้มีให้นำมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ และมาตรา ๓๒ มาใช้บังคับในการแต่งตั้งนั้น ๆ

มาตรา ๕๔ ให้ปริญญา อนุปริญญา ประกาศนียบัตร และประกาศนียบัตรการฝึกอบรมที่สภาการศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย หรือสภามหาวิทยาลัยของสภาการศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัยได้ประสาหรือมอบให้ไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มีศักดิ์และสิทธิ เช่นเดียวกับที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ

.....
 .....

๒๕๒

๕๓๐

		(ลงชื่อ)	ประมวล	กุลมัทย์	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	แสวง ชวิษะชุม	พานิช	สัมภาคุปต์		
	พันเอก อุดม ทวีวัฒน์	จรัด	ปัทมคิตก		
	จารุบุตร เรืองสุวรรณ	โกศล	แวงวรรณ		
	เจริญ กลางคาร	สุชน	ชินสมจิตต์		
	ญาติ ไหวดี	อนันต์	สุขสันต์		
	จำนงค์ ศรีวรขาน	กำจร	คุณรัตนศิริ		
	ธีระ ปิยะสุวรรณ	รววิทย์	คำเงิน		
	พลโท กานต์ รัตนวราหะ	ทองคำ	บาคาด		
	อัมพล จันทร์เจริญ	มานิตย์	พรหมมานนท์		
	บัวใส ศรีสถาน	สุชน	ชามพูนท		

รับที่ ๑๕๒๖/๒๕๑๘ วันที่ ๒ พ.ค. ๒๕๑๘

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

พรรคประชาธิปัตย์

๒ พฤษภาคม ๒๕๑๘

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น รวม ๑ ฉบับ

ด้วย กระผม นายเปลื้อง พลโยธา พธ.บ. (สาขาครุศาสตร์) มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา เขต ๒ ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย พ.ศ. .... ต่อรัฐสภา

ร่างพระราชบัญญัตินี้ ได้รับคำแนะนำแรก และอยู่ในระหว่างการพิจารณาในชั้นกรรมาธิการของรัฐสภา สมัยที่ผ่านมาแล้ว แต่ได้มีพระราชกฤษฎีกายุบสภาผู้แทนราษฎร เพื่อเลือกตั้งใหม่ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๒ ร่างพระราชบัญญัตินี้จึงเป็นอันตกไป

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล ซึ่งกระผมได้แก้ไขเพิ่มเติมขึ้นใหม่มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาและเมื่อสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว ได้โปรดนำเสนอกรรมาธิการพิจารณาคำรัฐธรรมนูญต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

เปลื้อง พลโยธา

(นายเปลื้อง พลโยธา)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา

๒๕๔

๕๓๒

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

เหตุผล

โดยที่มหามกุฏราชวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาพระปริยัติธรรม และ
วิชาชั้นสูง ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
ได้ทรงสถาปนาไว้ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๓๖ และได้เริ่มดำเนินการศึกษาในระดับปริญญา
มา ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๔๕ จนถึงบัดนี้ มีผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วเป็นจำนวนมาก
แต่ทั้งนี้เป็นการดำเนินงานของคณะสงฆ์เท่านั้น ยังไม่มีกฎหมายรับรองฐานะเป็น
มหาวิทยาลัย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ ให้มหาวิทยาลัย ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งขึ้นเป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงทางพระพุทธศาสนาระดับมหาวิทยาลัย มีนามว่า "มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย"

ให้มหาวิทยาลัยเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาอบรมวิชาการชั้นสูงทางพระพุทธศาสนาและวิชาการอื่นที่ไม่ขัดต่อสมณวิสัยแก่วรรพชิต ทำการวิจัยส่งเสริมพระพุทธศาสนาเผยแผ่และส่งเสริมการปฏิบัติธรรม

การให้การศึกษาอบรมเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมพระพุทธศาสนา และการปฏิบัติธรรมอาจให้แก่วัยที่มีบรรพชิตก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และข้อจำกัด ที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

มาตรา ๖ ให้มหาวิทยาลัยอยู่ในความอุปถัมภ์ของรัฐบาล และอยู่ในความดูแลโดยทั่วไปของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อการนี้ รัฐบาลมีอำนาจสอบถามและให้มหาวิทยาลัยชี้แจงแสดงความเห็นใด ๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติการในหน้าที่ และมีอำนาจให้คำแนะนำใด ๆ แก่มหาวิทยาลัยตามสมควรได้

มาตรา ๗ มหาวิทยาลัยอาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินที่กำหนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน
- (๒) เงินที่ได้จากศาสนสมบัติกลาง
- (๓) เงินผลประโยชน์ ดอกผล และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย
- (๔) เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศหรือมอบให้แก่มหาวิทยาลัย

มาตรา ๘ เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศ หรือมอบให้แก่มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจะต้องจัดการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้ให้หรือมอบให้

มาตรา ๙ มหาวิทยาลัยมีสำนักงานเลขาธิการทำหน้าที่ปฏิบัติงานธุรการทั่วไป โดยอาจแบ่งส่วนงานออกเป็นกองและแผนก และมีคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย และบัณฑิตวิทยาลัย ดังนี้

- (๑) คณะศิลปศาสตร์
- (๒) คณะศาสนาและปรัชญา
- (๓) คณะสังคมศาสตร์
- (๔) คณะศึกษาศาสตร์
- (๕) สำนักฝึกอบรมพุทธศาสนิกชนนานาชาติ
- (๖) สำนักฝึกอบรมพระธรรมทูต
- (๗) สถาบันบาลีและสันสกฤต
- (๘) สถาบันปริยัติศึกษา
- (๙) สถาบันยุวพุทธศึกษา
- (๑๐) วิทยาลัยครูปริยัติธรรม
- (๑๑) บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัย อาจมีคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย หรือบัณฑิตวิทยาลัยอื่น
อีกได้ โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

คณะ สำนัก หรือบัณฑิตวิทยาลัย อาจแบ่งเป็นภาควิชา และสำนักงาน
เลขานุการ

สถาบันอาจแบ่งเป็นฝ่ายและสำนักงานเลขานุการ

สำนักงานเลขานุการอาจแบ่งเป็นแผนก

มาตรา ๑๐ การเลิกคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย หรือบัณฑิตวิทยาลัย
ให้ตราเป็นพระกฤษฎีกา

มาตรา ๑๑ การแบ่งส่วนงานในสำนักงานเลขาธิการ คณะ สำนัก สถาบัน
วิทยาลัย และบัณฑิตวิทยาลัย ให้ทำเป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการโดยประกาศ ใน
ราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๒ ภายใต้บังคับประสงคตามมาตรา ๕ มหาวิทยาลัยจะรับวิทยาลัย
หรือสถาบันวิชาการอื่นในพระพุทธศาสนาเข้าสมทบในมหาวิทยาลัยก็ได้ และให้มีอำนาจ
ให้ปริญญาอนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นใดชั้นหนึ่งแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัย
หรือสถาบันนั้น ๆ ได้

๕๓๖

การรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการในพระพุทธศาสนาเข้าสมทบในมหาวิทยาลัย หรือการเลิกการสมทบวิทยาลัยหรือสถาบันดังกล่าว ให้ทำเป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การควบคุมวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการในพระพุทธศาสนา ที่เข้าสมทบ ในมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๓ การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน การวางระเบียบวินัย และการลงโทษเจ้าหน้าที่ พนักงาน และลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตาม ข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

หมวด ๒

การดำเนินงาน

มาตรา ๑๔ ให้มีสภามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ประกอบด้วย เจ้าคณะใหญ่คณะธรรมยุต สมเด็จพระราชาคณะคณะธรรมยุต ผู้อำนวยการมูลนิธิ มหามกุฏราชวิทยาลัย อธิการบดี รองอธิการบดี เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน และผู้อำนวยการวิทยาลัย เป็นกรรมการ โดยตำแหน่ง นอกจากนี้ให้มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งสมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้ง มีจำนวนไม่เกินเก้าท่าน

ให้เจ้าคณะใหญ่คณะธรรมยุตเป็นนายกสภามหาวิทยาลัย ผู้อำนวยการ มูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัย เป็นรองนายกสภามหาวิทยาลัย และเลขาธิการเป็น เลขาธิการสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ไว้ไม่ถึงเก้าท่าน สมเด็จพระสังฆราชจะทรงแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นอีกโดยไม่เกิน จำนวนดังกล่าวในขณะใดก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่เพิ่มขึ้น อยู่ใน ตำแหน่งเหวาระของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ใดทรงแต่งตั้งไว้ก่อนแล้วนั้น

มาตรา ๑๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดำรงตำแหน่งสองปี แต่สมเด็จพระสังฆราช จะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๑๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอาจพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) สมเด็จพระสังฆราชมีพระบัญชาให้ออก

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระและสมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทน ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่าวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน

มาตรา ๑๘ สถานมหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการโดยทั่วไป ของมหาวิทยาลัย และมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ออกข้อบังคับหรือปฏิบัติการตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และวางระเบียบการปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย

(๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรการศึกษาของมหาวิทยาลัย เสนอกระทรวงศึกษาธิการ

(๓) จัดหาวิธีการอันจะยังการศึกษา การวิจัย การฝึกอบรม การเผยแพร่ และการปฏิบัติธรรมในมหาวิทยาลัยให้เจริญยิ่งขึ้น

(๔) อนุมัติให้ปริญญา อนุมัติประกาศนียบัตรชั้นสูง ประกาศนียบัตร และประกาศนียบัตรการฝึกอบรม

(๕) เสนอการจัดตั้ง ยุบรวม และเลิกคณะ สำนัก สถาบัน วิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย ภาควิชาและฝ่าย

(๖) พิจารณาการรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการอื่น ในพระพุทธศาสนา เข้าสมทบในมหาวิทยาลัย หรือเลิกการสมทบวิทยาลัยหรือสถาบันดังกล่าว

(๗) เสนอการแต่งตั้งและการให้พ้นจากตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดี เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา หัวหน้าฝ่าย ปุจฉาจารย์และวราจารย์

(๘) จัดวางระเบียบเกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

๕๓๘

(๕) แต่งตั้งคณะกรรมการ เพื่อให้คำแนะนำหรือดำเนินการในกิจการของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๙ ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้เรียกประชุมสภามหาวิทยาลัย ถ้ากรรมการสภามหาวิทยาลัยตั้งแต่กึ่งหนึ่งขึ้นไป ร้องขอให้สภามหาวิทยาลัยประชุม เพื่อกิจการอย่างหนึ่งอย่างใด ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเรียกประชุมสภามหาวิทยาลัย

ในการประชุมต้องมีกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาประชุม อย่างน้อยกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเป็นประธานในที่ประชุม ถ้านายกสภามหาวิทยาลัยไม่อาจมาประชุมได้ ให้รองนายกสภามหาวิทยาลัย เป็นประธานในที่ประชุม

ถ้านายกสภามหาวิทยาลัยและรองนายกสภามหาวิทยาลัย ไม่อาจมาประชุมได้ และไม่ได้อนุญาตให้กรรมการผู้ใดเป็นประธานในที่ประชุม ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการรูปหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มาตรา ๒๐ การลงมติให้ถือคะแนนเสียงข้างมาก กรรมการท่านหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๑ ให้มีอธิการบดีรูปหนึ่งเป็นผู้บริหารงานโดยทั่วไป ของมหาวิทยาลัย มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๒๔ และจะให้ มีรองอธิการบดีรูปหนึ่ง หรือหลายรูปช่วยปฏิบัติงานก็ได้

มาตรา ๒๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งอธิการบดีและรองอธิการบดี และทรงให้อธิการบดีและรองอธิการบดีพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

อธิการบดีดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย จะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๒๓ อธิการบดีและรองอธิการบดีต้องมีคุณวุฒิ ดังนี้

(๑) เป็นพระราชกณะชั้นธรรมขึ้นไป

(๒) เป็นพระราชกณะและเป็นเปรียญเอกหรือได้เปรียญเอกจากมหาวิทยาลัยหรือได้เปรียญเอกหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะหรือ

(๓) เป็นพระราชกณะและเป็นเปรียญโทหรือได้เปรียญชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัยหรือได้เปรียญชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะทั้งได้ทำการสอนมาแล้วในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาแล้วรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี

มาตรา ๒๔ ให้อธิการบดีมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ทำนุบำรุงมหาวิทยาลัย

(๒) ปกครองบังคับบัญชาบรรพชิตและคฤหัสถ์ที่สังกัดในมหาวิทยาลัย ให้ปฏิบัติตามข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย

(๓) เป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่ตำแหน่งอธิการบดีว่างลง หรืออธิการบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองอธิการบดีรักษาการแทน

ถ้ามีรองอธิการบดีหลายรูป ให้รองอธิการบดีที่อธิการบดีมอบหมายรักษาการแทน ถ้าอธิการบดีมิได้มอบหมาย ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นรองอธิการบดีก่อนรักษาการแทน

ในกรณีที่ไม่มีรองอธิการบดี หรือมีแต่ไม่อาจนำความในวรรคสองมาปรับแก้กรณี เพื่อให้มีผู้รักษาการแทนอธิการบดีได้ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งกรรมการโดยตำแหน่งของสภามหาวิทยาลัยรูปใดรูปหนึ่งรักษาการแทน

มาตรา ๒๖ ให้มีเลขาธิการรูปหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชากิจการโดยทั่วไป ของสำนักงานเลขาธิการ มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๒๘ และจะให้มีรองเลขาธิการรูปหนึ่งหรือหลายรูปช่วยปฏิบัติงานก็ได้

๕๕๐

มาตรา ๒๗ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งเลขาธิการ และรองเลขาธิการ และทรงให้เลขาธิการและรองเลขาธิการพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

เลขาธิการดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัยจะทรงแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๒๘ เลขาธิการและรองเลขาธิการต้องมีคุณวุฒิ ดังนี้ คือ
 เป็นพระราชอาคันตุกะหรือเป็นเปรียญเอกหรือได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือ
 ได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัย
 รับรองวิทยฐานะ

มาตรา ๒๙ ให้เลขาธิการมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (๑) ดูแลกิจการโดยทั่วไปของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และ
 ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของมหาวิทยาลัย
- (๒) ความคุมการเงิน การพัสดุ สถานที่ และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัย
- (๓) ปฏิบัติงานตามที่อธิการบดีมอบหมายหรือตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของ
 สภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๐ ในกรณีตำแหน่งเลขาธิการว่างลง หรือเลขาธิการไม่อาจ
 ปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองเลขาธิการรักษาราชการแทน

ถ้ามีรองเลขาธิการหลายรูป ให้รองเลขาธิการที่เลขาธิการมอบหมาย
 รักษาราชการแทน ถ้าเลขาธิการมิได้มอบหมาย ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นรองเลขาธิการ
 ก่อนรักษาราชการแทน

ในกรณีที่ไม่มีรองเลขาธิการ หรือมีแต่ไม่อาจนำความในวรรคสองมาปรับแก้กรณี
 เพื่อให้มีผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการได้ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้ง
 กรรมการโดยตำแหน่งของสภามหาวิทยาลัยรูปใดรูปหนึ่งรักษาราชการแทน

มาตรา ๓๑ ในคณะหรือบัณฑิตวิทยาลัย ให้มีคณะกรรมาธิการหนึ่งรับผิดชอบดำเนินงาน
 และจะให้มีรองคณะกรรมาธิการช่วยปฏิบัติงานก็ได้

ในสำนัก สถาบัน หรือวิทยาลัย ให้มีผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน หรือผู้อำนวยการวิทยาลัย แล้วแต่กรณี รับผิดชอบดำเนินงาน และจะให้ มี รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน หรือรองผู้อำนวยการวิทยาลัย ช่วย ปฏิบัติงานก็ได้

ถ้ามีการแบ่งเป็นภาควิชา ให้มีหัวหน้าภาควิชารับผิดชอบดำเนินงาน

ถ้ามีการแบ่งเป็นฝ่าย ให้มีหัวหน้าฝ่ายรับผิดชอบดำเนินงาน

มาตรา ๓๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งคณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการ สำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสำนัก รอง ผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย และทรงใหญ่ดำรงตำแหน่งดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของสภา มหาวิทยาลัย

คณบดี ผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย ดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่สมเด็จพระสังฆราชโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย จะทรงแต่งตั้งใหม่ก็ได้

มาตรา ๓๓ คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการสำนัก รองผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการ วิทยาลัย หัวหน้าภาควิชา และหัวหน้าฝ่าย ต้องมีคุณสมบัติดังนี้ คือ เป็นพระราชาคณะ หรือเป็นเปรียญเอก หรือไวยากรณ์ชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือไวยากรณ์ชั้นใดชั้นหนึ่ง หรือเทียบเท่าจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ

มาตรา ๓๔ ให้มีคณะกรรมการประจำคณะหรือบัณฑิตวิทยาลัย ประกอบด้วย คณบดี เป็นประธานกรรมการ รองคณบดี และหัวหน้าภาควิชา เป็นกรรมการ ในกรณีไม่มีรองคณบดี และหรือไม่มีการแบ่งเป็นภาควิชา หรือมีแค่ไม่ถึงสามภาควิชา ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวน รวมทั้งประธานกรรมการ ไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการ รูปใดรูปหนึ่งเป็นเลขานุการ

๕๕๒

มาตรา ๓๕ ให้มีคณะกรรมการประจำสำนัก ประกอบด้วย ผู้อำนวยการสำนัก เป็นประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสำนัก และหัวหน้าภาควิชา เป็นกรรมการ ในกรณีไม่มีรองผู้อำนวยการสำนัก และหรือไม่มีกรรมการเป็นภาควิชา หรือมีแต่ไม่ถึงสามภาควิชา ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติมเพื่อให้ได้จำนวนรวมทั้งประธานกรรมการไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการรูปใดรูปหนึ่งเป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๖ ให้มีคณะกรรมการประจำสถาบัน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการสถาบัน เป็นประธานกรรมการ รองผู้อำนวยการสถาบัน และหัวหน้าฝ่ายเป็นกรรมการ ในกรณีไม่มีรองผู้อำนวยการสถาบัน และหรือไม่มีกรรมการเป็นฝ่าย หรือมีแต่ไม่ถึงสามฝ่าย ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้สอนในมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการเพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวนทั้งประธานกรรมการไม่น้อยกว่าสี่ท่าน และให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการรูปใดรูปหนึ่งเป็นเลขานุการ

มาตรา ๓๗ กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งเพิ่มเติม ตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ ให้ดำรงตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับการแต่งตั้งใหม่อีกได้
มาตรา ๓๘ กรรมการที่กล่าวในมาตรา ๓๗ พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) พ้นจากการเป็นผู้สอนในมหาวิทยาลัย
- (๔) สภามหาวิทยาลัยให้ออก

มาตรา ๓๘ คณะกรรมการประจำคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (๑) วางระเบียบปฏิบัติในคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน ควบคู่ความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย
- (๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรการศึกษาเสนอสภามหาวิทยาลัย
- (๓) จัดดำเนินการสอนและสอบไล่

(๘) รับปรึกษาและให้ความคิดเห็นแก่คณบดีหรือผู้อำนวยการ ในกิจการของ คณะบดีมหาวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบันนั้น ๆ

มาตรา ๔๐ ในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะบดีมหาวิทยาลัย สำนัก หรือสถาบัน ให้นำมาตรา ๑๙ และมาตรา ๒๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๑ ผู้สอนในมหาวิทยาลัยมีดังนี้

(๑) ปวราจารย์ ซึ่งอาจเป็นปวราจารย์ประจำหรือปวราจารย์พิเศษ

(๒) วราจารย์

(๓) อาจารย์ ซึ่งอาจเป็นอาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ

มาตรา ๔๒ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งปวราจารย์ประจำ ปวราจารย์ พิเศษ และวราจารย์ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๓ ผู้สอนซึ่งเป็นปวราจารย์ประจำพ้นจากการเป็นผู้สอนไปโดยไม่มี ความผิด ให้เป็นปวราจารย์เกียรติคุณ

มาตรา ๔๔ ปวราจารย์ ต้องมีคุณวุฒิ ดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอกหรือได้ปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาเอก หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย จากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบัน อุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี ทั้งมี ผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าได้ผลดี

(๒) เป็นเปรียญโทหรือได้ปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาโท หรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภา มหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และได้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี ทั้งมีผลงาน ทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าได้ผลดี

(๓) ได้ปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัย

๕๔๔

รับรองวิทยฐานะ และให้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไฉไลดี หรือ

(๔) เป็นเปรียญโทหรือไ้เปรียญชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือไ้เปรียญชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย จากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไฉไลดีเป็นพิเศษในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๕ วรจารย์ ต้องมีคุณวุฒิ ดังนี้

(๑) เป็นเปรียญเอกหรือไ้เปรียญเอกจากมหาวิทยาลัย หรือไ้เปรียญเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และให้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไฉไลดี

(๒) เป็นเปรียญโทหรือไ้เปรียญโทจากมหาวิทยาลัย หรือไ้เปรียญโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และให้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไฉไลดี

(๓) เป็นเปรียญโทหรือไ้เปรียญโทจากมหาวิทยาลัย หรือไ้เปรียญโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และให้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าไฉไลดี หรือ

(๔) ไ้เปรียญตรีจากมหาวิทยาลัย หรือไ้เปรียญตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ

และให้ทำการสอนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง
วิทยฐานะ รวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบปี ทั้งมีผลงานทางวิชาการถึงขั้นที่สภา
มหาวิทยาลัยเห็นว่าสมควร

มาตรา ๔๖ อาจารย์ประจำต้องมีคุณวุฒิเป็นเปรียญเอก หรือไวยากรณ์
ชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือไวยากรณ์ชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากสถาบัน
อุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ หรือมีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชา
ที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

อาจารย์พิเศษนั้น อธิการบดีจะได้แต่งตั้งขึ้นประจำปีการศึกษาตามคำแนะนำ
ของคณบดีหรือผู้อำนวยการ จากผู้ที่มีคุณวุฒิ เช่นเดียวกับอาจารย์ประจำ

หมวด ๓

ปริญญา ประกาศนียบัตร และเครื่องหมายวิทยฐานะ

มาตรา ๔๗ ปริญญาสามชั้น คือ

ปริญญาเอก เรียกว่า คุณวุฒิบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ค.

ปริญญาโท เรียกว่า มหาบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ม.

ปริญญาตรี เรียกว่า บัณฑิต ใช้อักษรย่อ บ.

มาตรา ๔๘ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาในสาขาวิชา ที่มีการศึกษา
ในมหาวิทยาลัย

การกำหนดการให้ปริญญาในสาขาวิชาใดและชั้นใด และจะใช้อักษรย่ออะไร
ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๔๙ สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับกำหนดให้ปริญญาชั้นใด ใน
สาขาวิชาใดเป็นปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่งหรือปริญญาเกียรตินิยมอันดับสองในปริญญาชั้น
และสาขานั้น ๆ ได้

มาตรา ๕๐ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาเกียรตินิยมศักดิ์ แก่ผู้ซึ่งมหาวิทยาลัย
เห็นว่า เป็นผู้ทรงคุณวุฒิสมควรแก่ปริญญานั้น ๆ

๕๘๖

มาตรา ๕๑ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ประกาศนียบัตรและอนุปริญญา ดังนี้

(๑) ประกาศนียบัตรชั้นสูง ให้แก่ผู้มีพินความรู้สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรองวิทยฐานะ และสำเร็จ การศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูงของมหาวิทยาลัย

(๒) ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร ในสาขาวิชาใดที่ยังไม่ถึงชั้นปริญญา

(๓) ประกาศนียบัตร ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาเฉพาะสาขาวิชา

(๔) ประกาศนียบัตรการฝึกอบรม ให้แก่ผู้ผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมของ มหาวิทยาลัย

การกำหนดการให้ประกาศนียบัตรและอนุปริญญาในสาขาวิชาใด และ หลักสูตรใด ให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๕๒ มหาวิทยาลัยอาจให้พัทธวิทยฐานะ หรือ เข็มวิทยฐานะ เป็น เครื่องหมายแสดงวิทยฐานะของผู้ได้รับปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา ประกาศนียบัตร และประกาศนียบัตรการฝึกอบรมได้

การกำหนดลักษณะ ชนิด และประเภทของพัทธวิทยฐานะและเข็มวิทยฐานะ ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

พัทธวิทยฐานะและเข็มวิทยฐานะจะใช้ในโอกาสใด โดยมีเงื่อนไขอย่างไร รวมทั้งการส่งคืนในกรณีใด ให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภามหาวิทยาลัย

หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๓ ผู้ใดใช้พัทธวิทยฐานะหรือเข็มวิทยฐานะ โดยไม่มีสิทธิที่จะใช้ หรือแสดงกวดประการใด ๆ ว่าตนมีปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา ประกาศนียบัตร หรือประกาศนียบัตรการฝึกอบรม โดยที่ตนไม่มี ถ้าใครกระทำ เพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่าตนมีสิทธิที่จะใช้หรือมีวิทยฐานะเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๔ ในวาระเริ่มแรกสมเด็จพระสังฆราช จะได้ทรงแต่งตั้ง
อธิการบดี รองอธิการบดี เลขาธิการ รองเลขาธิการ คณบดี และผู้อำนวยการ
และจะได้ทรงแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของสภามหาวิทยาลัยให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวัน
นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

การแต่งตั้งตำแหน่งตามความในวรรคหนึ่ง สมเด็จพระสังฆราชทรงกระทำได้
โดยไม่ต้องได้รับคำแนะนำจากสภามหาวิทยาลัย เพื่อการนี้ให้นำมาตรา ๒๒ มาตรา
๒๗ และมาตรา ๓๒ มาใช้บังคับในการแต่งตั้งนั้นๆ

มาตรา ๕๕ ให้ปริญญา อนุปริญญา ประกาศนียบัตร และประกาศนียบัตร
การฝึกอบรมที่สภาการศึกษาตามกฎกระทรวงราชวิทยาลัย หรือสภามหาวิทยาลัยของสภา
การศึกษาตามกฎกระทรวงราชวิทยาลัยได้ประกาศหรือมอบให้ไปแล้วก่อนวันที่ พระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับ มีศักดิ์และสิทธิเช่นเดียวกับที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ

.....
.....

		(ลงชื่อ) เปลื้อง พลโยธา	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ) อำนวย สุวรรณศิริ		โสภณ วัชรสินธุ์	
ไชยวัฒน์ ไกรยสุนันท์		สิงห์โต จางกระกูด	
วีระ มุสิกพงศ์		ฉัฐวุฒิ สุทธิสงคราม	
ชนะ รุ่งแสง		เกษม เจริญพานิช	
บุญยิ่ง นันทาภิวัฒน์		เกษม บุตรขุนทอง	
ประยูร โง่นคำ		เฉลียว คล้ายหนองสรวง	
สนิท กุดเจริญ		ณัฏฐพร ภัคเกษม	
สุรชัย บุญแสง		เขื่อน มหาปัญญาวงศ์	
สุธรรม ปัทมคิลก		พรณิพา วัชรโรบล	
สุรพล ทิพย์รักษ์		เชวงศักดิ์ เศรษฐมาฮัย	
กริช กงเพชร			ผู้รับรอง